EMILY GUNNIS

Autoarea bestsellerului *Fetița din scrisoare*

Camera secretă

LITERA

buzz BOOKS

BOO
HS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficţiune contemporană – romane aflate în topurile internaţionale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşti

EMILY GUNNIS

Camera secretă

Traducere din limba engleză şi note MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

EDITURA LITERA
Bucureşti, 2022

Emily Gunnis

The Midwife's Secret

Ediţie publicată pentru prima dată în 2021 de Headline Review, un imprint al HEADLINE PUBLISHING GROUP

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Camera secretă Emily Gunnis

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Mihaela Serea Corector: Cătălina Câlinescu Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonata de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8987-0 ISBN EPUB 978-606-33-9115-6

Pentru Grace şi Eleanor – inspiraţia mea

„Nimeni nu face mai mult rău credinţei catolice decât moaşele.”
Heinrich Kramer şi Jakob Sprenger, *Malleus Maleficarum*

„Cei care sunt iubiţi nu pot să moară Căci
dragostea înseamnă nemurire.”

Emily Dickinson

CONACUL TISELOR

CASA PAROHIALĂ

Wilfred Hilton N. 1890
m. 1959

Evelyn Hilton n. 1902
m. 1945

Tessa James n. 1899
m. 1946

E
L
B
e

Vaness
a Hilton
n. 1941

R
i

Alice Hilton n.
1963

Leo
Hilton
n.
1957

Helen
Hilton n.
1964

Clara James n. 1939
m. 1969

Alfie James n. 1940
m. 1964

Sienna Hilton n,
2010

Bobby James n.
1964

Nelly James
n. 1956

Willow James n. 1987

PROLOG. *Luni, 8 ianuarie 1945. Kingston-near-Lewes, East Sussex*

- Au ajuns deja.

Tessa James a privit pe fereastra dormitorului ei şi a văzut două maşini de poliţie care au oprit în faţa vechii case parohiale, iar luminile farurilor au făcut-o să tresară şi să se întoarcă pe călcâie înainte de a se repezi înapoi la nepotul ei de şase ani, care stătea pe podeaua palierului, tremurând de frică.

- Baba, mi-c frică. Nu vreau să stau singur pe întuneric.

Alfie o privea fix, cu ochii albaştri ca de gheaţă ai familiei James; atât de fix, încât simţea că băieţelul se uită direct în sufletul ei.

A prins-o de mână pe bunica lui, în timp ce ea ridica ultima treaptă, dând la iveală o mică ascunzătoare sub scări; un bârlog pentru preot, destul de mare încât să intre o saltea, dar nimic altceva, pe care îl descoperise accidental când se mutase în căsuţa de ţară aproape prăbuşită, pe vremea când era însărcinată cu mama lui Alfie, în urmă cu peste două decenii.

- Intră aici, repede, l-a îndemnat ea.

Ştiind că nu are de ales, băiatul s-a strecurat înăuntru, apoi a întors capul şi a ridicat privirile spre ea, iar părul negru îi încadra frumos obrajii când a început să plângă.

- Alfie, ascultă-mă, să nu ieşi decât dacă nu mai poţi altfel; trebuie să rămâi ascuns. Ai destule provizii pentru cinci zile. Am trimis o telegramă urgentă mamei; ea ştie că eşti aici. Va veni după tine mai devreme de atât, poate chiar mâine.

- Şi dacă nu vine? Ce mă fac? a zis el, începând să plângă cu suspine.

- Va veni, Alfie.

Tessa şi-a şters lacrimile, disperată că trebuia să închidă capacul camerei secrete înainte ca poliţia să se năpustească înăuntru şi să vadă intrarea ascunsă. Cum mama lui Alfie lucra la Portsmouth ca servitoare, Wilfred Hilton n-ar fi ezitat să ia băieţelul – nepotul său ilegitim – şi să îl trimită undeva în străinătate, de unde n- ar mai fi venit şi nu s-ar mai fi mai auzit de el niciodată.

- Promiţi, Baba? Pentru ca eu ştiu ca tu îţi ţii promisiunile.

Lacrimile îi lăsau urme pe obraji, murdare după cât se jucase afară, pe câmp, în aceeaşi zi, mai devreme. Dăduse fuga înăuntru ca să scape de ploaie, cam în acelaşi timp când bătuse cu pumnii în uşa casei Sally, servitoarea din casa familiei Hilton, udă până la piele.

- Trebuie să veniţi, doamnă James, a spus ea, cu ochii holbaţi de frică şi gâfâind după ce alergase prin pădurea ce lega Conacul Tiselor de vechea casă parohială, unde locuiau ei. Doamna Hilton e gata să nască, dar copilul s-a blocat. Doctorul spune că va muri dacă nu veniţi repede. A zis să vă aduc. Nu ştie ce se facă.

Tessa a simţit că i se strânge stomacul la gândul durerii pe care o avea de îndurat Evelyn Hilton în mâinile doctorului Jenkins.

- Sally, ştii că domnul Hilton mi-a interzis să mă apropii de soţia lui. Nu am consultat-o pe doamna Hilton; este treaba doctorului să aducă copilul pe lume sănătos.

Luptându-se cu lacrimile, a încercat să închidă uşa.

- Vă rog, doctorul m-a implorat să vă conving, a zis Sally. A zis că îi va spune domnului Hilton că el v-a solicitat prezenţa şi va lua asupra sa toată răspunderea pentru faptul că vă afiaţi acolo. Vă rog, doamnă James, este atât de mult sânge! Doctorul spune că sunteţi singura care o poate salva. Vor muri amândoi dacă nu

- veniţi. Am crezut că nu mai suport să îi aud ţipetele, dar acum a tăcut şi este şi mai rău.

- Unde este domnul Hilton? a întrebat Tessa.

- A plecat cu maşina după ce v-aţi certat în legătură cu şederea dumneavoastră aici, la vechea casă parohială. Vedeţi, a primit o telegramă în dimineaţa aceasta, care spunea că domnişorul Eli a fost ucis pe front. Doamna Hilton a fost foarte supărată; au luat-o durerile la scurtă vreme după ce a plecat domnul Hilton. L-am chemat pe doctorul Jenkins, aşa cum mi s-a spus să fac, dar copilul este poziţionat cu picioarele înainte şi doctorul spune că nu se aştepta la asta. Strigă la mine să-l găsesc pe stăpân. L-am căutat peste tot în satul Kingston – la Hanul Trandafirul şi Coroana, la grajduri. Am căutat peste tot, dar a dispărut. Isterică, fata a început să hohotească. Vă rog, n-o lăsaţi să moară, doamnă James. Vă rog! A apucat-o de braţe pe Tessa, trăgând-o uşor către uşă. Richard nu are decât şase ani; o să rămână fără mamă.

Eli Hilton era mort. Tessei nu îi venea să creadă. Iubitul Bellei, tatăl lui Alfie, mort într-un război care aproape se încheiase. Tessa se aflase de faţă când Eli venise pe lume, iar la scurtă vreme după aceea dăduse naştere fiicei sale, Bella, iar cei doi fuseseră de nedespărţit toată viaţa. Eli îi era ca un fiu, iar în timp ce servitoarea rămăsese locului, privind-o ţintă prin ploaia care cădea, Tessa simţea că nu mai poate respira. Dar nu avea timp să reacţioneze la această veste, nu avea timp să urle şi să plângă. Ea nevoie de ea.

- Alfie, rămâi aici, la căldură, nu lăsa focul să se stingă, a zis ea, trăgându-şi ghetele grele, negre şi învelindu-şi umerii cu şalul înainte de porni prin furtună.

Îi adusese pe lume pe primii doi copii ai lui Evelyn – Eli şi fratele lui mai mic, Richard – şi ambele naşteri fuseseră dificile. Evelyn era o femeie al cărei travaliu părea să nu se mai sfârşească. Ea era minionă, canalul naşterii era mic şi era nevoie de multă răbdare, ceea ce Tessa era convinsă că îi lipsea doctorului Jenkins. Trebuia să se poată mişca prin cameră în timpul travaliului şi la ambii copii dăduse naştere stând de-a buşilea pe podeaua dormitorului ei de la Conacul Tiselor, dar fără îndoială doctorul Jenkins o fixase în scăriţe şi folosea forcepsul pentru a încerca să scoată copilul cu forţa.

În timp ce alergau de la marginea pădurii pe aleea din piatră a imensului conac în stil georgian, amintirea certei avute chiar în acea dimineaţă cu Wilfred Hilton o umplea de tristeţe.

- Vreau ca tu şi bastardul acela să plecaţi de la casa parohială şi de pe pământul meu, îi spusese el. Nu aduci decât ruşine Bisericii şi familiei mele. Te văd cum încerci să le ascunzi pe femeile acelea cărora le induci avorturi spontane; crezi că dacă le aduci aici în miezul nopţii nu vom observa? Eşti o ruşine, doamnă James, cu toate secretele şi ierburile şi leacurile tale organice. Avem nevoie de doctori adevăraţi, ca doctorul Jenkins, nu de vrăjitoare ca tine, care îl urăsc pe Dumnezeu şi răspândesc ura faţă de practicile medicale corecte, ca pe un cancer în toată comunitatea noastră.

De când devenise moaşă, femeile o întrebau mereu cum să scape de pruncii care creşteau în pântecul lor. Le ascultase întotdeauna înţelegătoare, dar ştia că este ilegal: ajungeai la închisoare dacă provocai un avort. Dar nu legea o împiedica, ci instinctele ei – îşi dedicase viaţa salvării copiilor, nu uciderii lor –, aşa că în schimb le oferea alinare. Le asculta şi nu le judeca, pentru că ştia că o femeie are motivele ei să nu dorească un copil. Poate avea deja prea mulţi de crescut, sau era slăbită după atâtea naşteri, încât încă una ar omorî-o – şi, fără ea, ce s-ar alege de ceilalţi copii ai ei? Acestor femei le dădea ierburi care erau recomandate pentru provocarea menstruaţiei, dar majoritatea nu avea efect.

Câteva femei fuseseră atât de disperate, încât ameninţau să se omoare. Femeile acestea o tulburau cel mai

mult. Dacă nu le-ar fi ajutat, ar fi putut bea înălbitor sau ar fi putut încerca singure cu un ac sau o andrea sau prin alte metode care aveau adesea consecinţe înfiorătoare. Era o lume a bărbaţilor şi puţini ştiau ce suferinţe avea de îndurat o femeie pentru plăcerea lor.

- Şi ce l-au învăţat pe doctorul Jenkins la şcoală? ripostase ea la vorbele lui Wilfred Hilton. Câţi copii a adus pe lume? Nu înveţi la şcoală cum să alini suferinţa unei mame abia destul de mare ca să aibă un copil, care mai are puţin şi moare de durerea facerii. Sau pe una care nu poate scoate copilul pentru că are canalul prea îngust.

- Ruşine, doamna James. Ai vrăjit toate femeile din sat cu limba ta ascuţita. Vreau să plecaţi de aici mâine.

Traversând casa şi urcând scările spre dormitorul lui Evelyn, gândul la tot sângele pierdut era cel care o împingea înainte. Copilul se întorsese, iar Evelyn era probabil slăbită din cauza sângerării, poate chiar incapabilă să mai împingă copilul. Oricare ar fi fost sentimentele ei pentru Wilfred Hilton, Tessa trebuia să încerce să îşi ajute prietena.

Dar când a păşit în dormitor, nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru scena din faţa ei. în cei treizeci de ani de când era moaşă nu văzuse niciodată atâta sânge. Cearşafurile albe pe care zăcea şi cămaşa de noapte ivorie a lui Evelyn erau toate roşii. Evelyn era întinsă în centrul patului cu coloane, palidă şi lipsită de viaţă, cu picioarele în scăriţe, iar doctorul se sforţa să tragă de picioarele copilului, care avea capul încă înăuntrul ei.

- Pentru numele Domnului, fă ceva! a strigat doctorul când a zărit-o pe Tessa. Umerii copilului s-au blocat. Nu pot să scot copilul. Am tăiat-o, dar tot nu iese.

Se uita în sus la ea, gâfâind de epuizare, iar sângele i se încleiase pe braţe până la coate.

Tessa s-a repezit la Evelyn şi i-a coborât cu grijă picioarele din scăriţe. Şi-a dat seama văzând cum arată şi văzând tot sângele scurs, că era prea târziu să o mai salveze. Dar picioarele copilului se mişcau; poate că mai era speranţă pentru copil, în grabă, a pipăit abdomenul lui Evelyn, căutând umărul copilului şi apoi a apăsat pe stomacul ei, deasupra osului pelvian.

- Ce faci? a gâfâit doctorul, cu chipul maroniu şi scăldat în sudoare.

- încerc să disloc umărul copilului, a răspuns Tessa. Ajută-mă să o aşez de-a buşilea.

Doctorul s-a uitat la ea cu ochii măriţi de groază.

- Nici gând! Nu vreau să mai am nimic de-a face cu asta!

Şi-a luat geanta şi s-a repezit spre ieşire, cu cămaşa albă împroşcată de sângele lui Evelyn.

Tessa l-a privit cum pleacă, ştiind ce însemna asta: că o va învinui pe ea pentru ceea ce făcuse el, iar munca ei de moaşă va lua sfârşit. S-a uitat la Evelyn, apoi la Sally care se făcuse mică în hol şi plângea încetişor.

- Ajută-mă! a zis ea scurt, împietrită de teroare. Sally, tu m-ai implorat să vin, te rog, Evelyn are nevoie de tine.

Fata a ridicat ochii spre Tessa, apoi a încuviinţat din cap şi a făcut câţiva paşi spre ea. împreună au întors-o pe Evelyn, apoi Tessa a pătruns cu o mână în pântecul ei şi cu mult efort a întors copilul.

- împinge, Evelyn, a şoptit în urechea prietenei sale când s-a pornit următorul val de durere.

Evelyn şi-a folosit ultimele rămăşiţe de putere ca să împingă, iar Tessa a tras cu toată forţa şi copilul a ieşit: o fetiţă frumoasă, cu picioare lungi şi albe, iar buzele ca bobocii de trandafiri pătate cu albastru.

Au trecut câteva minute lungi în care Sally a plâns cu suspine în colţul camerei, iar Tessa a rămas pe podea, sufiând în gura copilului şi frecându-i burtica moale, încercând disperată să redea copilului viaţa. într-un final a renunţat şi a privit spre Evelyn, care nu mai respira.

Nu şi-a dat seama când a intrat Wilfred Hilton în cameră, cu doctorul agitându-se pe urmele lui, dar nu a auzit nici strigăte, nici urlete de furie; a ignorat-o în întregime şi s-a apropiat cu paşi mici de soţia lui, a privit la pielea ei de porţelan, apoi la copilul lipsit de viaţă, înainte de a trage cearşaful peste faţa lui Evelyn. Tessa s-a ridicat nesigură în picioare şi a aşezat copilul mort în pătuţul de lângă uşă.

- Ce caută aici Tessa James, doctore Jenkins?

- A intrat cu forţa, domnule Hilton. Când am plecat, doamna Hilton şi bebeluşul erau în viaţă, a zis doctorul.

- Sally, cheamă poliţia, a zis Hilton.

Frica a prins inima Tessei ca într-o gheară. Nu s-a gândit decât la Alfie, rămas singur lângă foc în vechea casă parohială, nepotul pe care Wilfred Hilton îl dezmoştenise şi de care ar face orice să se vadă scăpat.

- Rămâi aici, doamnă James! a ţipat Hilton, dar ea nu s-a oprit, ştiind ce avea de făcut. Şi-a făcut loc printre cei doi bărbaţi, a coborât scările în fugă şi apoi a traversat în goană aleea de acces. Nu s-a oprit decât la oficiul poştal din Kingston, cu hainele şi mâinile încă pătate de sângele lui Evelyn şi a compus o telegramă urgentă pentru fiica ei, afiată la Portsmouth.

Draga mea Bella,
Vino acasă urgent Alfie te aşteaptă în locul nostru secret Mama. X

Cu picioare tremurând, se grăbise apoi spre casă, spre vechea casă parohială şi spre Alfie, care dormea dus lângă foc.

Bum, bum, bum. Poliţia, deschideţi!

- Baba, promite-mi şi eu o să te cred, a zis băiatul ridicând spre ea priviri pline de rugăminţi.

Tessa a ezitat, temându-se că ar minţi dacă ar face promisiunea, dar mai rău, mult mai rău, era să lase un copil dc şase ani singur în întuneric zile întregi, cu teama că nu va veni nimeni după el.

- Promit, a zis ea cu fermitate, hotărându-se că dacă Bella nu se va întoarce în sat în cinci zile, să mărturisească poliţiei unde se află Alfie.

Dacă ar întârzia mai mult ar însemna să îl condamne pe băiat la moarte. Va face tot ce îi stă în puteri să îl ţină departe de orfelinatul la care Wilfred Hilton intenţiona să îl trimită, dar nu îi va pune viaţa în primejdie.

S-a aplecat şi a prins faţa băiatului în palme.

- Alfie, dacă te vede cineva, te vor lua. Iar Wilfred Hilton va avea grijă să-ţi schimbe numele, ca mama să nu te mai poată găsi. Aceasta este singura noastră şansă.

Bum, bum, bum.

- Ştim că eşti acolo, doamnă James. Deschide!

- Dragul meu, trebuie să fii curajos. Ia cheia acum şi încuie-te pe dinăuntru. A scos de la gât cheia ornamentată, cu capătul gravat cu o salcie, şi i-a întins-o copilului. Poţi să ieşi oricând ai nevoie, dar trebuie să încerci să n-o faci, a adăugat ea cu fermitate.

A început să coboare capacul cămăruţei, amintindu-şi de ziua în care a descoperit-o. Avea de gând să lustruiască scările din mahon închis la culoare şi le

şlefuia, apăsând cu putere treapta de sus, când a auzit un clichet şi zgomotul declanşării unui arc. Luase lumânarea şi intrase. Era un spaţiu mic, abia dacă aveai loc să te întinzi, dar dintr-un motiv sau altul nu dădea senzaţia de claustrare. La capăt era o ferestruică, făcută din cărămizi de sticlă albastră, de aceeaşi nuanţă pătrunzătoare ca ochii lui Alfie şi ai Bellei, iar camera dădea impresia unei căsuţe în copac, a unei vizuini sau a unui adăpost. Se gândise de îndată că în meseria ei s-ar putea dovedi util pentru femeile care aveau nevoie de un loc unde să se ascundă în timp ce corpul lor îşi revenea după ravagiile naşterii sau pierderii sarcinii. Care nu suportau ideea de a se întoarce acasă la familiile făcute de ruşine sau la soţii violenţi.

Bum, bum, bum!

- Deschide uşa, doamnă James, sau o spargem. Ai zece secunde la dispoziţie. Zece...

Tessa a aruncat o privire spre nepotul ei de numai şase ani, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii palizi.

- Tu faci parte din familia James, Alfie. Te iubesc. Trebuie să fii puternic.

Băieţelul s-a uitat la ea şi, deodată, ca de niciunde, o putere i-a învins groaza, iar
trupşorul lui s-a ridicat din deznădejdea pe care o simţea, încrederea şi curajul susţinându-l când s-a îndreptat şi a început sa îi dea drumul bunicii.

- Mai puternic decât toate stelele? a zis el încet, ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

- Cinci...

- Mai puternic decât toate stelele şi luna. Rezistă, mama este pe drum. Să nu faci nici un zgomot, dragul meu.

I-a sărutat faţa din nou şi din nou şi i-a simţit pe buze lacrimile sărate.

Bum, bum, bum!

- Vin! a strigat ea.

A închis trapa ascunzătorii şi a aşteptat până ce a auzit că băiatul a încuiat-o. *Clic.*

- Trei...

- Vin acum; vă rog să nu îmi spargeţi uşa, a strigat ea.

- Doi...

Nu trecuse nici o oră de când se afiase lângă patul lui Evelyn, de când prietena ei sângerase până la moarte în faţa ochilor ei. De când aşezase copilul lipsit de viaţă al lui Evelyn în pătuţul de lângă patul cel mare.

- Unu!

A deschis uşa şi a fost orbită de farurile celor două maşini de poliţie, iar patru poliţişti au intrat cu forţa pe lângă ea, în bucătăria mică, luminată de flăcările focului.

- Tessa James, te arestez pentru suspiciunea de ucidere a lui Evelyn Hilton. Nu eşti obligată să spui nimic, dar orice spui poate fi folosit ca dovadă în instanţă.

- Unde este băiatul? a întrebat unul dintre poliţişti, în timp ce colegii lui s-au repezit pe lângă el, în sus pe scări.

- Cu mama lui, a răspuns Tessa încet.

- Avem ordin să îl ducem la tutorele lui, Wilfred Hilton, a zis scurt poliţistul.
- Ei bine, nu puteţi, a plecat, a răspuns Tessa.
- Când? Ştim ca fiica ta lucrează la Portsmouth. Cum i-ai trimis copilul atât de repede?
- Nu este nicăieri, a zis un alt poliţist, apărut lângă ei, cu suflarea tăiată după ce căutase prin toată casa.
- L-am pus la tren.

- Are şase ani. Poliţistul care avea mustaţă şi o respiraţie ce mirosea a usturoi s- a aplecat spre ea, fixând-o cu privirile. Ne minţi, doamnă James. Este aici, a zis el, iar apoi s-a întors spre celălalt poliţist. Du-o la secţie, pune-o în celulă în noaptea asta şi o voi interoga eu mâine-dimineaţă. Pot să aştept aici toată noaptea, până apare copilul.

Tessa a simţit că o lasă picioarele de frică şi de epuizare când a păşit pentru ceea ce ştia că va ultima dată peste pragul casei ei dragi. Era cuvântul doctorului Jenkins împotriva cuvântului ei, iar Wilfred Hilton va face tot ce poate ca să îl sprijine. Nu se va mai întoarce niciodată la casa parohială.

Alfie a ascultat tăcut şi îngrozit cum s-a îndepărtat maşina poliţiei, ducând-o pe bunica. A rămas în întuneric ore întregi, abia îndrăznind să respire, auzindu-i pe poliţiştii care tunau şi fulgerau, strigându-l pe nume, lovind podelele şi bătând în pereţi, până ce s-a lăsat tăcerea.

Dar Alfie a rămas tăcut, ştiind datorită micii ferestre din cărămidă din camera sa secretă că afară era încă parcată o maşină de poliţie.

A stat nemişcat în întuneric, gândindu-se la mama lui. în timp ce soarele răsărea, şi-a imaginat telegrama pe care o trimisese Baba călătorind pe drumurile pline de hârtoape de la Kingston la Portsmouth şi s-a rugat din tot sufletul sa poată ajunge la el înainte de lăsarea unei alte nopţi lungi şi înfricoşătoare.

1. *VANESSA. Joi, 21 decembrie 2017*

Vanessa Hilton stătea la liziera care lega Conacul Tiselor de vechea casă parohială şi se uita peste câmpuri, la clădirea dărăpănată dinapoia căreia sclipea soarele de dimineaţă.

Constructorii o înconjuraseră deja cu bandă roşie şi albă, iar o macara galbenă imensă era oprită lângă o bilă pentru demolări, aşteptând să lovească pereţii clădirii de patrimoniu, pe care fiul ci Lco încă nu avea permisiunea de a o demola.

Vedea câţiva bărbaţi cu căşti de protecţie pe cap şi planşete în mână, care arătau spre acoperiş şi se învârteau în jurul casei, în mod evident complotând şi plănuindu-i prăbuşirea. Casa parohială se găsea în centrul unei zone despre care Leo îi spusese că urma să fie curăţată pentru a se construi zece case. Fără îndoială, proiectul ar aduce mulţi bani tuturor, dar nu îşi amintea să îi fi cerut nimeni acordul. Sau poate o făcuseră, iar ea uitase. Ei i se părea că dezvoltatorii imobiliari semănau cu nişte rechini care dau târcoale prăzii, atât de evidentă le era disperarea de a scăpa de bătrâna casă.

Vanessa şi-a coborât privirile către pantofii de piele neagră prin care pătrunsese apa şi şi-a dat seama că îi amorţiseră picioarele. Nu purta încălţăminte potrivită pentru o plimbare; nu îşi amintea de ce ieşise din casă. Poate că ieşise să o vadă pe nepoata ei, Sienna. Poate că dorise să scape de oamenii din casă care strângeau lucrurile pe care ea le adunase într-o viaţă.

Obosise să tot încerce să îşi amintească. Doctorul îi spusese să fie răbdătoare. Că îi va fi mai greu să îşi amintească nume şi cuvinte care îi stau pe vârful limbii, dar că trecutul îndepărtat îi va rămâne perfect păstrat în minte. Lucrurile pe care voia să le uite şi le amintea, iar lucrurile pe care voia să şi le amintească le uita.

Presupunea că trebuie să fi discutat cu familia ei despre vânzarea Conacului Tiselor, dar nu îşi amintea conversaţia, ci numai senzaţia neplăcută că totul se petrece în jurul ei, ca un val care se îndepărtează şi nu îl poţi opri. Conversaţii care îi scăpau de sub control, muncitori de la firma de transport care veneau şi plecau, arhitecţi plini de idei care ţineau şedinţe în bucătărie. Un sentiment de neputinţă şi de nelinişte care urca în ea ca o umbră, începându-şi fiecare zi cu o stare supărătoare de nesiguranţă ce cucerea treptat fiecare părticică a ei astfel încât, până la ora de culcare, abia mai putea respira de teama lucrurilor pe care nu şi le mai amintea. Trebuia să plece, ştia asta. Dar nu îşi amintea de ce.

- Mamă! Eşti afară?

îl auzea pe Leo strigând-o, dar a ales să îl ignore. Casa era atât de plină, mai că plesnea de atâta activitate, oamenii se agitau de colo-colo, punând la cale înlăturarea ei. Se simţea ca un păianjen care este luat pe făraş şi dat afară, toţi politicoşi şi binevoitori de faţă cu ea, oferindu-i un şir nesfârşit de ceşti cu ceai, dar vrând fără nici o îndoială să scape de ea şi de lucrurile adunate într-o viaţă de om cât mai repede şi mai eficient. îl tot întreba pe Leo unde urmau să se mute, dar nu îşi amintea defel răspunsul.

S-a întors şi a pornit-o prin pădure, iar deasupra ei copacii formau un arc. Aceiaşi frasini pe sub care trebuie să fi trecut Alice în noaptea în care a dispărut, în zilele reci, când bătea vântul, ca ziua aceasta, foşneau întotdeauna, de parcă ar fi murmurat. încercând să îi spună ceva. De-ar putea să îi întrebe ce văzuseră în noaptea aceea. Unde plecase fiica ei când dispăruse prin zăpada căzută. Probabil au văzut-o când l-a întâlnit pe băiatul vecinilor, Bobby, ultima persoană care a văzut-o pe Alice înainte de a dispărea. Bobby James, chiar şi acum, când mintea îi

era învăluită într-o ceaţă permanentă, era un nume şi un chip pe care ştia că nu le va uita nicicând.

Ce se întâmplase cu Alice după aceea? Nici acum, aproape cincizeci de ani mai târziu, nu era nici cu un pas mai aproape de dezlegarea misterului. Ştia numai ceea ce le spusese băiatul poliţiştilor: că fiica ei în vârstă de şase ani fugise după căţeluşul ei, spre vechea casă parohială. Şi nu mai fusese văzută niciodată.

Vanessa a aruncat o ultimă privire înapoi spre casă, neştiind dacă o va mai vedea vreodată. îşi amintea că şedinţa consiliului de planificare era a doua zi – Leo vorbise despre asta la micul dejun – şi dacă primeau acordul, cu siguranţă nu mai pierdeau nici o clipă înainte de a începe demolarea.

Privind spre clădirea şubredă scăldată în lumina soarelui de dimineaţă, se îndoia că va fi nevoie de multă forţă. Nimeni nu mai locuise în casa parohială din noaptea accidentului căruia îi căzuse victimă Alfie James – aceeaşi noapte în care dispăruse Alice. Asta se întâmpla în urmă cu aproape cincizeci de ani, iar în acest timp casa altădată frumoasă se deteriorase treptat, ajungând într-o stare de completă ruină. Acum nu mai atrăgea decât adolescenţi şi călători, care aprindeau focuri de tabără în încăperile pustii de la parter şi se ghemuiau laolaltă, căci geamurile sparte şi uşa fărâmată de la intrare ofereau prea puţină protecţie împotriva ploii.

Nici ea nu mai fusese înăuntru de zeci de ani; îi reînvia prea multe amintiri ale unei nopţi pe care petrecuse o viaţă întreagă încercând să o uite. în primii zece ani după dispariţia lui Alice, examina în minte fiecare secundă a orelor dinaintea dispariţiei fiicei sale: ce nu văzuse sau nu remarcase; ce nu făcuse pentru a-şi proteja fiica. Încet-încet, ajunsese în pragul nebuniei. Acum nu mai suporta să se gândească la toate lucrurile acelea. Renunţase să se mai tortureze. în schimb, prefera să îşi amintească de Alice pe domeniul Conacului Tiselor. în lungile ei plimbări, şi-o imagina pe fetiţa ei înaintea sa, îmbrăcată în paltonaşul ei preferat roşu, punând sute de întrebări, râzând, ţopăind, alergând. Simţea în străfundul sufletului că Alice trăia încă undeva, într-o altă lume, într-un alt loc. Doar că Vanessei nu i se dădea voie să viziteze acest loc. încă.

Ar fi trebuit să fie la fel de bucuroasă cum era Leo pentru dărâmarea vechii case parohiale. Casa era o amintire permanentă a celor din familia James, care au intrat în viaţa lor la sfârşitul Primului Război Mondial şi al căror destin s-a împreunat cu al lor în mod fatal de atunci.

Dar, dintr-un motiv sau altul, gândul că locul acesta va fi demolat o întrista şi îi era peste putinţă să înţeleagă de ce. Era o brutală ştampilă aplicată trecerii timpului, un plasturesmuls cu bruscheţe, viaţa care mergea mai departe, în timp ce ea rămânea îngheţată în timp.

Ajunsă în partea cealaltă a pădurii, în faţă i-a apărut Conacul Tiselor, iar Sienna, nepoata ei de şapte ani, s-a repezit spre ea pedalând pe bicicleta ei roşie. Semăna atât de mult cu Alice, încât cu greu putea să îndure. Nu numai părul lung şi blond, ci şi temeritatea şi curiozitatea ei; sclipirea de neastâmpăr din verzi albaştri.

- Bună, bunico, a strigat fata. Te caută tata.

- Chiar aşa? a zis Vanessa, prefăcându-se surprinsă. Ai grijă, draga mea, e gheaţă. Dar astăzi nu ai ore?

- Ba da, mami se îmbracă, a răspuns fetiţa, pedalând în jos, pe alee.

Vanessa a scos un oftat greu şi deodată a cuprins-o oboseala. Dându-şi seama după greutatea din picioare că probabil a stat prea mult timp afară, s-a întors în casă. După ce a intrat şi şi-a scos mănuşile, l-a auzit pe Leo vorbind la telefon din biroul lui, pe un ton jos.

Traversând întreaga lungime a oglinzii vechi, cu ramă aurită, care fusese coborâtă de pe perete şi proptită la picioarele ei, şi-a dat seama că bătrâna cu umerii lăsaţi, trupul fragil şi părul rar şi cenuşiu era chiar ea. S-a oprit şi s-a întors ca să îşi studieze reflexia, în ciuda dorinţei disperate să facă stânga împrejur.

Nu fusese niciodată o frumuseţe clasică, dar se pricepea să pună în valoare ce avea: trăsături fine şi un zâmbet larg care reuşea întotdeauna să obţină ce îşi dorea. înaltă tensiune, aşa îi spunea Richard; îi oprea inima în loc, ca un fulger, îi spusese el în seara în care se cunoscuseră.

întotdeauna fusese înaltă; „Prăjina", o poreclise tatăl ei, din cauza picioarelor şi braţelor prelungi şi sărutate de razele soarelui, pe care îşi amintea bine cum şi le încolăcea în jurul trupului lui când o căra în spate, la mare. Interesul pe care i-l arăta, ca unic copil la părinţi, îi clădise o încredere în sine de nezdruncinat şi îi dăduse un izvor infinit de optimism care nu secase niciodată – până la dispariţia lui Alice.

Avusese toată viaţa părul blond, cu firul gros şi lung, dar acum era subţire, aproape alb, şi tăiat la nivelul maxilarului, în încercarea de a-i ascunde starea lipsită de consistenţă. Pielea îi era palidă, aproape transparentă, iar pe sub cămaşă i se vedea clavicula. S-a uitat ţintă în oglindă şi ochii verzi i-au răspuns cu o încruntătură; în tinereţe fuseseră asemuiţi cu nişte smaralde sclipitoare, dar acum erau mai tulburi decât sticlele de bere. Bătrâneţea este nemiloasă, Vanessa, o avertizase mama ei, dar ca tânără femeie i se păruse că se afia la o distanţă ce o plasa într-o altă lume, iar acum, deodată, privind cu tristeţe la reflexia ei în oglindă, constata că bătrâneţea se afla aici.

- Şedinţa consiliului de planificare este mâine. Mersi, mda, te anunţ de îndată ce afiăm. Nu, nu prevăd nici un fel de problemă; directorul de planificare are de gând să dea aprobarea, ceea ce înseamnă că este ca şi rezolvat.

Vanessa auzea tensiunea din vocea fiului ei prin uşa pe jumătate deschisă.

A ridicat privirea şi a văzut-o, iar în câteva clipe a încheiat convorbirea şi a apărut în hol, tulburat şi încruntat.

- Te simţi bine, mamă? a zis el, rămas un pic fără suflare.

- Mă simt bine, dragule, mulţumesc.

Şi-a scos jacheta şi a atârnat-o în cuier. Era plin de haine, iar când a agăţat-o pe a ei, alta a căzut.

- O să se răstoarne, a oftat ea. Ar fi drăguţ dacă Helen ar mai strânge lucrurile din când în când.

- Scuze, mamă, mă ocup eu.

Leo s-a grăbit să ridice haina căzută la picioarele sale.

- Tu ai destule de făcut, i-a zis Vanessa. Nu ştiu cum te descurci, chiar nu ştiu.

- Nu-ţi face griji pentru mine, mamă, s-a încruntat el uşor. Nu ştiam unde ai plecat. Eşti pe afară de multă vreme. Am mers până la marginea pădurii, dar nu te-am văzut.

Vanessa a ridicat privirea zâmbitoare spre el. Leo era înalt, ca tatăl lui şi, în ciuda faptului că se apropia cu mare viteză de şaizeci de ani, avea încă o coamă de păr blond şi bogat, care îi cădea acum peste ochii verzi, zâmbitori. Avea frumuseţea robustă a lui Richard şi pielea lui bronzată, după o viaţă petrecută afară, dar aici se opreau asemănările dintre tată şi fiu. Richard fusese un bărbat extrem de sigur de sine, un taur prost dispus, care ataca viaţa şi pe toţi cei care făceau parte din ea fără să îi pese prea mult de haosul pe care îl lăsa în urma lui. Leo, pe de altă parte, era un anxios înnăscut, care îşi făcea griji în legătură cu ceea ce cred ceilalţi despre el – şi mai ales tatăl lui – şi care punea totul la

inimă. îşi petrecuse mai toată viaţa adultă încercând să cureţe starea mizerabilă în care Richard lăsase afacerea, dar în ultima vreme recunoscuse că ajunsese la capătul

drumului. Singura lor variantă acum era să vândă totul, ceea ce îl făcea să creadă că dăduse greş.

- Nu voiam decât să fiu singură, a zis Vanessa. Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji pentru mine. Ai destule pe cap; o să te îmbolnăveşti.

- Sunt bine. Am ultima şedinţă la primărie în dimineaţa aceasta şi voiam să mă asigur că eşti bine înainte de a pleca.

Privirea Vanessei a dat ocol holului: cuierul aglomerat, maldărele de ghete pline de noroi, mormanul de lese pentru câine, pălării şi mănuşi de pe podeaua murdară, cu plăci de gresie. Leo muncea mereu, fie la fermă, fie în şedinţe interminabile cu arhitecţii şi oficialităţile de la departamentul de urbanistică. Pe când Helen, soţia lui, nu părea decât să se învârtă de colo-colo ziua întreagă, făcându-şi simţită prezenţa, agitându-se pentru lucruri care nu îi reclamau atenţia şi ignorându-le pe cele care aveau urgentă nevoie de ea. Casa era întotdeauna dezordonată, iar curăţenia neglijată. Gătea pentru Sienna, dar rareori pentru Leo şi, în vreme ce Sienna era imaculată, Leo arăta mereu neîngrijit. Helen diriguia viaţa Siennei ca pe o navă militară, dar conacul, casa pe care Vanessa o preţuise toată viaţa, nu o interesa nici un pic. Pe Vanessa o durea inima să vadă că Helen abia aştepta să scape de casă, probabil pentru a pune mâna pe bani. Parcă invocată de gândurile Vanessei, Helen a apărut în hol, făcând-o să tresară.

- Bună, Vanessa, a zis ea afectuoasă. N-am vrut să te sperii.

Ochii i-au căzut pe pantofii Vanessei.

- Vai, Doamne, eşti udă până la piele. Cred că ai îngheţat. Leo a aprins focul în salon, dacă vrei să intri acolo.

- Bine, mulţumesc, Helen.

Vanessa s-a uitat la nora ei un pic prea mult, ceea ce se trezea că face de multe ori. De parcă ar căuta ceva, un indiciu a ceea ce se petrecea cu adevărat în spatele acelor ochi albaştri pătrunzători. Nu voia să o facă să se simtă prost pe fată, dar Helen îi amintea de şoarecele care îşi făcuse obiceiul de a veni în bucătăria sa în fiecare seară timp de aproape un an. Stătea într-un colţ şi se uita la televizor cu ea, ţinându-i companie, până într-o seară, când a dispărut la fel de brusc cum apăruse. Ea se prefăcea că se uita la ecran, când de fapt ţinea un ochi aţintit asupra creaturii, încercând să o descifreze. Era întotdeauna gata să sară, mustăţile îi tremurau, incapabil să stea locului, iar cu trăsăturile imprecise ale lui Helen şi comportamentul ei agitat, era greu să nu remarci asemănările.

Vanessa nu înţelesese niciodată ce vedea Leo la Helen. Nu o displăcea pe fată, dar nici nu aveai prea multe motive să o placi. Nu îşi arăta niciodată adevăratele sentimente şi părea mereu speriată de propria umbră. Leo s-ar fi putut căsători cu oricine – toate fetele cu care vorbea păreau să se topească în prezenţa lui şi, după felul cum întrebau de el prietenele Vanessei, părea că nici una dintre fiicele lor nu ar fi scăpat ocazia de a se mărita cu el – dar el o alesese pe Helen, o persoană pe care nu te puteai supăra, dar nici nu putea să facă faţă într-o conversaţie. Helen avea acum cincizeci şi trei de ani, dar se comporta tot ca un copil, şi de aceea din unele puncte de vedere părea mai vulnerabilă decât Sienna, care sosise pe neaşteptate, când Helen avea patruzeci şi cinci de ani. Aceasta avea o dorinţă disperată de a plăcea, un zâmbet întotdeauna ferm plantat pe buze, dar care nu îi ajungea la ochii trişti.

- Ai văzut-o pe Sienna pe afară? a întrebat Helen îndreptându-se spre salon, cu Vanessa pe urmele ei.

Helen s-a apropiat de fereastră, mutând fără rost revistele de pe măsuţa de cafea din colţ; dintr-un morman dezordonat în altul, şi-a zis Vanessa în gând.

- Da, se distrează cu bicicleta. Dar trebuie să plecaţi la şcoală, nu-i aşa? a

zis Vanessa, aruncând o privire spre ceasul de la mână.

- Cred că o duce Leo, în drum spre o întâlnire, a răspuns Helen.

- Poate ar trebui să o duci tu, Helen. Leo pare foarte preocupat; am impresia că nu ia niciodată o pauză de la muncă.

Helen a zâmbit slab şi a început să adune diferitele obiecte ale fiicei sale, care zăceau aruncate prin cameră, şi să le bage în ghiozdan. Sienna era singura persoană care părea să o intereseze pe Helen, şi-a zis Vanessa privind-o. Rareori socializa sau se întâlnea cu prietenii; ea şi Leo nu organizau petreceri şi nu mergeau la restaurant. Lumea ei se învârtea în jurul cluburilor la care participa Sienna după ore, a întâlnirilor cu prietenele de joacă şi a temelor pentru şcoală şi o urmărea ca un uliu, revarsându-şi ultimul dram de energie asupra ei. Sienna nu avea nici un gând pe care să nu îl ştie Helen, încă dormea cu fiica ei în majoritatea nopţilor, în vreme ce Leo dormea singur. Richard nu ar fi acceptat asta nici pentru o noapte, darămite şapte ani. Poate era o chestiune legată de generaţie, dar lucrurile nu se schimbaseră de când Sienna era bebeluş. Vanessa se întrebase de multe ori care era motivul pentru care Leo era oarecum distant faţă de fiica lui: Sienna îşi adora tatăl, dar el părea mereu cumva detaşat în jurul ei şi şi-a dat seama că poate totul se datora faptului că fata intervenise între el şi Helen. El spusese întotdeauna că nu vrea copii şi deodată, pe neaşteptate, la patruzeci şi cinci de ani, Helen anunţase ca este însărcinata. Leo nu era aspru cu Sienna, departe de el gândul, dar rareori se juca cu ea sau părea fermecat sau implicat în viaţa ei, aşa cum fusese Richard faţă de Alice. Dar pentru că Helen era atât de sufocantă, lui Leo îi era greu să fie singur cu Sienna.

în momentele sale mai întunecate, Vanessa se gândise că ceea ce îi alimenta iritarea faţă de obsesia pe care Helen o avea pentru Sienna era gelozia. îşi spunea că ea şi Alice avuseseră o relaţie minunată, dar adevărul era că Helen nu ar pierde-

0 niciodată pe Sienna. Dar poate că motivul pentru care o urmărea ca un uliu era tocmai dispariţia lui Alice. Helen văzuse ce poate face unei mame pierderea unui copil; văzuse că repercusiunile pierderii lui Alice trăiau alături de ei la Conacul Tiselor, până în ziua de faţă, în ciuda faptului că trecuseră aproape cincizeci de ani.

- Ţi-a plăcut plimbarea? a întrebat Helen, readucând-o pe Vanessa înapoi în prezent, pentru a o vedea pe Helen care privea afară, pe fereastră, la Sienna.

- Da, am mers până la casa parohială. Sunt gata sa o dărâme, după cum arata lucrurile.

Helen a întors încet capul şi a privit-o, înroşindu-se, dar nu a spus nimic.

- Este ciudat să mă gândesc că acea carcasă rece şi goală a fost odată o casă plină de viaţă. Habar nu am ce s-a întâmplat cu familia James – Nell şi Bobby, nu-

1 aşa? Tu ştii, Leo?

- Ce, mamă? Leo apăruse în uşă, încruntat. Ai văzut cheile de la maşină, Helen?

Helen se uita însă cu priviri fixe la Vanessa.

- Ăă, cred că sunt pe masa din sufragerie.

- încearcă sub mormanul de ziare şi reviste, a zis Vanessa. Nu m-ar surprinde dacă aş afla că Bobby James este la închisoare. înfiorător copil, a dat foc la grajdul de vite. îţi aminteşti, Leo?

- Hm, da, vag.

Leo i-a aruncat o privire lui Helen, care se întorsese cu spatele la ei.

- Vag? Eu n-o să uit niciodată. Era hotărât să ardă de vii animalele.

Richard a ajuns acolo la timp, a zis Vanessa şi apoi s-a încruntat. Unde te duci?

- Ţi-am zis, mamă, e şedinţa finală a consiliului de planificare la primărie. Mâine e ziua Z.

Helen a trecut pe lângă ei ducând ghiozdanul Siennei.

- Ce-ar fi să o laşi pe Helen să o ducă pe Sienna la şcoală? i-a spus Vanessa lui Leo. Pot să pregătesc un mic dejun pentru noi doi.

- Mănânc eu ceva după întâlnire, mamă. Helen, vrei să îi pregăteşti tu micul dejun mamei? Trebuie să plec, altfel o să întârzii, a zis el, găsindu-şi în cele din urmă cheile şi grăbindu-se spre ieşire.

Vanessa s-a uitat în jur şi a văzut-o pe Sienna care a intrat în fugă în cameră.

- La revedere, bunico! a zis ea, aruncându-se în braţele bunicii, cu obrajii roşii de la frigul de afară.

- La revedere, scumpo, să ai o zi minunată!

- Nc vedem la şedinţă, Helen, a strigat Leo. îţi păstrez un loc.

Vanessa a privit către nora ei, care părea să se cufundat într-una din stărileei. Nu-i plăcea să fie în preajma lui Helen când era tăcută şi apatică; oîngrijora ce se petrecea dincolo de suprafaţă. întotdeauna era pe deplin conştientă de faptul că nu avea încredere în fata aceasta, dar niciodată nu ştiuse de ce, iar lucrul acesta o făcea să se simtă vinovată şi cumva pustiită.

- Cred că mă duc să mă întind, a zis Vanessa. Am mers mai mult decât aveam de gând.

S-a oprit la baza grandioasei scări care se încolăcea până la ultimul etaj al casei. Marele conac în stil georgian emana un aer de neglijenţă. Vopseaua de pe tocul ferestei de lângă ea era scorojită, covorul de pe scări părea decolorat şi uzat, iar mai multe plăci de gresie de sub picioarele ei aveau mici crăpături. Căldura era întotdeauna dată la minimum, dacă era măcar pornită, şi de aceea în casă era mereu frig.

A început să urce încet treptele pe care se înghesuiau cărţi, haine şi ziare. Ochii i-au trecut peste tapetul care se jupuia, împodobit cu diverse opere de artă de mari dimensiuni şi oglinzi supradimensionate, până când a ajuns în capătul de sus al scării, unde stătea rezemată de perete o fotografie cu Richard şi Leo. Era o copie alb-negru a unei poze cu ei doi pe un tractor, iar ea îşi amintea perfect ziua aceea. Era iulie, o după-amiază toridă de vară, Leo avea vreo patru ani, iar Richard îl pusese pe genunchi ca să poată mişca de volan. Leo plânsese tot timpul, detestând fiecare clipă, iar Richard îşi pierduse răbdarea cu el şi sfârşise prin a-i trage o palmă. Vanessa era însărcinată cu Alice la momentul acela; iar cum Richard muncea la câmp toată ziua, de la cinci dimineaţa până noaptea, săptămâni întregi, s-a gândit să ducă prânzul în câmp ca să mănânce împreună când făcea el o pauză. Leo nu voia să meargă şi ştiuse că se va ajunge la plânsete, dar tot s-a dus, pentru că se simţea singură; soarta unei neveste de fermier.

La fel ca ea, Leo ura viaţa la fermă. Dar, spre deosebire de ea, nu încerca să îşi ascundă sentimentele. Plângea când cădea, urla dacă îl alerga vreun animal sau dacă se murdărea pe mâini. Cu Alice lucrurile stăteau invers. Cu cât era mai înspăimântătoare experienţa, cu atât mai bine. Ea şi Richard se adorau, iar Alice plângea dacă tatăl ei pleca într-o aventură fără ea. De cum a învăţat să meargă, l-a urmat pretutindeni, întorcându-se acasă după ce hrănise vacile sau reparase un gard stând pe umerii lui acoperită de atât de mult noroi întărit, încât Vanessa abia îi mai vedea faţa.

- Gen, tati! Aceasta era vorba ei de câte ori o arunca în aer sau o urca pe un gard, sau peste un şanţ, când invariabil cădea şi se lovea, iar Vanessa tresărea îngrozită. Dar în câteva clipe se scutura şi întindea din nou braţele spre el. Gen, tati!

Vanessa a ajuns la uşa dormitorului ei şi s-a oprit, aşa cum făcea de fiecare dată, pentru a privi portretul lui Alice. Un tablou pe care îl comandase şi în care

era fiica ei în rochia roşie de bal, cea pe care o purta în seara în care dispăruse.

- Mami, de ce nu pot să mă îmbrac în salopeta mea? spusese cu voce subţirică.

Vanessa se uitase în ochii verzi ai fetiţei care o priveau întrebători în timp ce se apropia de ea, traversând palierul. Alice târa rochia roşie într-o mână şi alta din satin albastru în cealaltă şi era îmbrăcată într-o salopetă îmbibată de zăpadă murdară pentru că se jucase pe afară. în jurul gurii avea urme de tort cu ciocolată, iar obrajii şi vârfurile degetelor îi erau roşii de la contactul cu căldura din casă. Vanessa a apucat palmele reci ale fiicei sale şi le-a strâns între palmele ei, frecându-le una de alta ca să le încălzească. Brăţara din argint a lui Alice, pe care i-o cumpărase de Crăciun şi de care atârna iniţiala „A", a răsfrânt lumini sclipitoare.

Ajunsă în dormitorul ei, Vanessa s-a apropiat cu paşi mici de fereastră şi s-a uitat în jos, spre aleea de acces. Sienna îi făcea semn cu mâna de dincolo de geamul maşinii. Vanessa i-a răspuns cu un fluturat de mână, apoi au cotit şi au dispărut. Chipul fetei i-a rămas viu în minte.

Atât de mult seamănă cu Alice, şi-a zis ea. Atât de mult încât aproape că era greu de îndurat.

2. *WILLOW. Joi, 21 decembrie 2017*

Tocurile cizmelor lui Willow James răsunau zgomotos în timp ce urca treptele din lemn şi traversa scena casei de cultură a satului Kingston, locul care găzduise sute de piese de Crăciun, târguri de vară şi seri de bingo.

După ce şi-a aşezat notiţele pe pupitru, şi-a ascuns la spate mâinile care-i tremurau şi a privit în jos la marea de chipuri care o urmăreau cu priviri răbdătoare. Deodată, s-a ruşinat dc ţinuta ci, căci optase pentru o înfăţişare mai elegantă decât de obicei: un sacou bleumarin cumpărat de curând şi o cămaşă albă de la Zara, jeanşi strâmţi şi cizme maro. îşi umflase cu uscătorul părul scurt, tuns bob, îşi dăduse pe buze cu rujul ei preferat Channel, nuanţa pielii, şi alesese un machiaj fumuriu, în contrast cu ochii ei albaştri ca gheaţa. Dar acum îşi făcea griji că avea o înfăţişare prea formală. încercase din răsputeri să nu se îmbrace prea ceremonios la întâlnirile anterioare cu sătenii, pentru a evita o înfăţişare corporatistă, dar simţise că prezentarea de astăzi, ultima fiind, necesita o înfăţişare mai îngrijită.

Peter, îngrijitorul, îi spusese cu mândrie că pregătise peste o sută de scaune, aşteptându-se la o mulţime de participanţi şi toate se ocupaseră acum, când intrau încă în sală ultimii sosiţi. Un bărbat cu chip de om bun, cu părul alb şi ochi zâmbitori, Peter o informase că deţinea poziţia de îngrijitor de aproape patruzeci de ani.

Aşteptând să scadă cacofonia pălăvrăgelilor din sală, a cercetat publicul în căutarea unor chipuri cunoscute şi l-a remarcat pe şeful ei, Mike Scott, vorbind la telefon. Clientul lor, Leo Hilton – cu care lucrau de peste un an la planurile de dezvoltare imobiliară în valoare de cinci milioane de lire –, abia sosea şi îşi croia drum printre scaune pentru a se aşeza lângă el. Ca de obicei, Mike era proaspăt bărbierit şi purta helanca neagră care îl consacrase, jeanşi şi un palton lung, negru. Spre deosebire de el, Leo era îmbrăcat într-o jachetă impermeabilă, ghete până la glezne pline de noroi şi purta pe cap o şapcă de baseball. De cealaltă parte a lui Leo era un loc gol, pe care Willow presupunea că îl păstra pentru soţia lui, Helen, o femeie tăcuta, cu trasaturi delicate şi o dispoziţie nervoasa, care nu se implicase prea mult în proiect şi pe care nu o întâlnise decât de câteva ori, în trecere.

Două rânduri mai în spate stăteau iubitul lui Willow, Charlie, şi părinţii lui, Lydia şi John, O priveau sclipind de mândrie în timp ce vorbeau animaţi cu prietenii şi vecinii lor din Kingston, unde locuiau de peste un deceniu. John i-a făcut un semn de încurajare cu ochiul, iar Lydia a fluturat o mână în direcţia ei, voioasă.

într-un final, sala a tăcut, cu excepţia unui copil mic care ţipa hotărât în spate. Willow a inspirat adânc şi s-a silit să zâmbească.

- Bună ziua tuturor şi vă mulţumesc că aţi venit, a zis ea.

Deşi stătea aplecată spre microfon, vocea ei abia a pătruns în spaţiul aglomerat.

- Nu te auzim, iubire, a strigat o voce de bărbat din spate, în timp ce sătenii adunaţi au început să şuşotească din nou între ei.

Willow a simţit că i se aprind obrajii şi fluturii din stomac se înmulţesc, i-a aruncat o privire lui Mike, care se uita încruntat la ea din scaunul lui.

A început să umble la microfon, lovind în el fără nici un folos, până când Leo a urcat în grabă pe scenă, cu smocurile lui de păr blond care îi ieşeau de sub şapcă, şi l-a pornit.

- Poftim, a zis el, făcându-i un semn din ochi.

- Ah, mulţumesc, Leo, a spus Willow, iar din microfon a scăpat un cârâit.

A remarcat un şir de femei de vârstă mijlocie aşezate aproape de scenă, care îl priveau cu adoraţie când a sărit de pe scenă şi s-a întors la locul lui. în toate întâlnirile pe care le avusese cu el, părea să aibă un efect extraordinar asupra oamenilor, bărbaţi şi femei deopotrivă. Emana farmec, dar nu într-o manieră evidentă; era cald, prietenos şi binevoitor, amintindu-şi adesea detalii minore despre viaţa oamenilor. Era deschis în privinţa propriilor imperfecţiuni – că era haotic, împrăştiat şi uituc, dar întotdeauna se străduia să îi ajute pe cei din sat cu problemele lor. Avea nevoie de o tunsoare, iar hainele lui erau de multe ori jerpelite, dar arăta extrem de bine şi îi amintea lui Willow de cowboy-ii din westernurile pe care le urmărea tatăl ei. Leo era „bărbat din cap până-n picioare”, cum spunea mama ei despre bărbaţii duri de la televizor, iar Sienna îşi adora tatăl în mod evident, deşi Leo nu părea să fie fermecat de ea. Nu era răutăcios, dar dacă i se urca pe genunchi în timpul unei şedinţe şi punea întrebări, rareori îi răspundea, sau dacă venea după el în vizitele lor pe şantier, îi spunea să dea fuga înapoi în casă. Dar ce ştia ea? şi-a zis Willow. Relaţia cu tatăl ei nu avea şanse să câştige nici un premiu, aşa că nu prea avea experienţă în domeniu.

Willow a respirat adânc şi a început din nou discursul.

- Buna dimineaţa şi va mulţumesc tuturor că aţi ieşit din casa în aceasta dimineaţă friguroasă de decembrie. Vocea îi bubuia, căci microfonul prinsese în sfârşit viaţă. Este o dovadă a minunatului spirit comunitar de care se bucură Kingston, un loc cu care m-am familiarizat în ultimul an, că atât de mulţi dintre dumneavoastră s-au aventurat până aici pentru a afia modelul final al acestei propuneri imobiliare, care va fi prezentat mâine departamentului de planificare urbană.

A mai inspirat o dată şi s-a uitat în jur, prinzând privirile câtorva localnici alături de care lucrase în ultimul an: ascultându-i şi calmându-le grijile privitoare la traficul crescut pe care îl va aduce construcţia planificată; întâlnindu-se cu ei la o cafea pentru a le domoli temerile în privinţa pierderii casei de cultură; şi răspunzându-le la întrebări despre proiectul care urma să fie înaintat funcţionarilor de la biroul de conservare din Brighton – cu care construise o relaţie puternică, de încredere – pentru a se ajunge la diferite compromisuri care sa îi mulţumească pe toţi cei implicaţi.

- Acum, ajunşi la finalul acestui proces, sper că ştiţi cât suntem de recunoscători fiecăruia dintre dumneavoastră care ne-a abordat, care a lucrat alături de noi şi a susţinut viziunea pe care o avem noi, cei de la Sussex Architects, alături de domnul Leo Hilton, pentru acest proiect sustenabil, reciproc benefic şi provocator pentru Kingston. Ştiu că mulţi dintre dumneavoastră sunteţi foarte întristaţi de perspectiva de a înlocui această frumoasă casă de cultură şi casa parohială, pe care le iubiţi atât de mult. Dar vă asigur că v-am ascultat cu atenţie şi astăzi am vrea să vă prezentăm noul centru comunitar, care include o bibliotecă, şi despre care sperăm că va deveni inima satului.

S-a întors spre ecranul proiectorului şi le-a arătat prima imagine. Îi luase numai o lună să execute întregul proiect, alcătuit din zece case independente şi un hub comunitar, cum îi plăcea lui Mike să îl numească. Dar urmaseră douăsprezece luni de luptă pentru a ajunge unde se afia acum: adunase semnături, alcătuise rapoarte, convinsese diverşi consultanţi sa aprobe planurile şi – cel mai dificil dintre toate – îi înduplecase pe localnici să nu se opună cererii de planificare ce urma să fie depusă în numai douăzeci şi patru de ore.

- Poate cineva să stingă luminile? Mulţumesc, Peter... eroul meu! a zis Willow când Peter i-a făcut un semn de aprobare din celălalt capăt al sălii şi i-a cufundat

- pe toţi în întuneric. Va trebui să îţi fac cadou de Crăciun o capă, a adăugat ea, iar publicul a chicotit a apreciere.

Când a început să explice imaginile proiectate pe ecran – primele schiţe ale proiectului, pe o pagină intitulată „Parcul Tiselor: o viziune realizată" –, a simţit că se întoarce în timp în ziua în care Mike a chemat-o în biroul lui şi a anunţat-o că urma să primească primul proiect de anvergură pe care să îl conducă. După aproape cinci ani în care încercase să dovedească ce poate, în care le desenase schiţele altor arhitecţi, în care rămăsese mereu la birou, rareori invitată în vizite pe şantier sau la şedinţele consiliului de planificare, ani în care dorise cu disperare să crccze propriile spaţii şi nu i se dăduse ocazia, i se punea în mână un proiect de cinci milioane de lire pe care să îl pornească de la zero.

- Nu va fi o sarcină uşoară, Willow, îi spusese Mike, aplecându-se spre ea. Nu doar că demolăm un conac georgian de pe lista monumentelor, pentru a face loc unor locuinţe noi, dar va trebui să dispară şi casa parohială şi casa de cultură, pentru a putea construi infrastructura rutieră. Lovise cu stiloul în agendă până ce hârtia începuse să se rupă. Casa aceasta este importantă pentru zona de conservare, dar ne blochează întregul şantier; nu putem construi în jurul ei. Este o vilă mare şi iubită de cei din sat, aşa că trebuie să proiectezi noul ansamblu în aşa fel încât sa arate mai bine decât clădirea actuală. Apoi trebuie sa găsim un consultant pe probleme de conservare care să spună că proiectul sporeşte şi conservă zona, cât şi mai mulţi specialişti de mediu care să declare că totul va fi verde.

în timp ce el vorbea, a început să îşi dea seama că această casă pe care i-o descria, cea care forma miezul proiectului, îi părea înspăimântător de cunoscută. Foarte repede bucuria ei s-a preschimbat în teamă şi o senzaţie de arsură i s-a întins în sus, pe ceafă.

- Esenţial este – şi aici simţim că vei putea arăta de ce eşti capabilă – să obţinem din partea localnicilor declaraţia că această clădire are un aspect foarte urât. Pe lângă asta, desigur, va trebui să găseşti un inginer de structuri care să spună că mai are puţin şi se prăbuşeşte, ceea ce nu va fi uşor.

- Vorbiţi despre Conacul Tiselor? spusese ea, făcând ochii mari.

- Ah, bun, îl ştii. Aşadar, îţi dai seama cu ce ne confruntăm, continuase el trecându-şi mâinile prin bretonul neglijent şi lasându-se pe spate în scaun.

- De ce vrea Leo Hilton să îl dărâme? Este în familia lor de generaţii întregi. Mama lui mai este în viaţă? întrebase Willow, încercând să îşi ascundă surprinderea.

Mike s-a încruntat.

- Cred că mama lui Leo Hilton nu face parte dintre lucrurile de care trebuie să ne ocupăm în acest moment. Spunea că nu s-a simţit bine în ultima vreme şi că are împuternicire, ceea ce este tot ce contează. Am impresia că ştii familia, aşa este?

- Ah, nu. Nu. Părinţii prietenului meu locuiesc în Kingston şi au menţionat Conacul Tiselor. Familia Hilton este bine cunoscută acolo, adăugase ea, îmbujorându-se.

- Este grozav dacă socrii tăi locuiesc în Kingston; ne pot ajuta atrăgând susţinători printre localnici. Dar dacă proiectul acesta îţi creează probleme, i-l pot oferi lui Jim. Am crezut că vei fi în culmea fericirii.

îi stătuse pe limbă să întrebe dacă urma să fie demolată şi casa parohială, căminul tatălui ei în primii lui treisprezece ani de viaţă, dar ar fi stârnit prea multe suspiciuni. Va afia în scurtă vreme. S-a întrebat o clipă dacă Leo Hilton

ceruse să se ocupe ea în mod special. Dar nu era sigură nici că ştia de existenţa ei,

ca să nu mai spunem că ar şti unde lucrează. Şi, chiar dacă ar şti, nu ar căuta să o scoată în faţă; dimpotrivă.

în timp ce şeful ei o privea ţintă, cu ochi mijiţi şi bătând darabana cu degetele pe scaunul lui, fiecare fibră din corpul ei tânjea să îi spună că nu o putea face. Gândurile i-au gonit către situaţia care i se prezenta: şansa de a-şi demonstra puterile, după ani de învăţătură şi de datorii acumulate în facultate. Când îşi luase în cele din urmă atestatul de arhitect RIBA[1], făcuse tot ce ţinea de ea să fie luată în serios într-o industrie dominată de bărbaţi. Acum, deodată, un proiect la care nu putea decât să viseze la începutul carierei i se oferea pe tavă, dar cu inconvenientul că trebuia să lucreze împreună cu cei din familia Hilton – familia care îi distrusese viaţa tatălui ei.

- Sunt în culmea fericirii, îţi mulţumesc, Mike, spusese într-un sfârşit. Cred că sunt un pic copleşită. Vine pe neaşteptate.

- Corect, mormăi el, încruntat. Ei bine, nu ar trebui să fie atât de neaşteptat. Ai muncit din greu, Willow, iar noi credem că eşti pregătită, dar dacă nu crezi că faci faţă, trebuie să ştiu acum.

- Sigur că sunt pregătită, răspunsese Willow, alungând din minte discuţia pe care va trebui să o poarte cu tatăl ei.

O discuţie pe care, deşi trecuse un an de atunci, tot nu o purtase – o discuţie pe care acum, când proiectul se afia aproape de încheiere, spera să o evite în totalitate.

Deşi reuşise să şi-l alunge din minte pe tatăl ei, o altă persoană se furişase în locul lui.

Marele mister nerezolvat al dispariţiei lui Alice Hilton, aşa îl numeau ziarele. Alice, sora în vârstă de şapte ani a lui Leo Hilton, care dispăruse de la petrecerea de Revelion din Conacul Tiselor. O fetiţă care îşi căuta căţeluşul prin zăpadă, înainte de a se pierde în noapte, se întâlnise din întâmplare cu un flăcău pe nume Bobby James – tatăl lui Willow.

Bobby le spusese poliţiştilor în mod repetat că nu ştia ce se întâmplase cu Alice, dar fusese descoperită batista lui plină de sângele ei, iar astăzi, după aproape cincizeci de ani de atunci, poliţia – şi Vanessa Hilton – încă îl suspectau că avusese ceva de-a face cu dispariţia ei. De-a lungul anilor, Willow descoperise că la vremea aceea tatăl ei era bine cunoscut de poliţie, căci intrase în vizorul lor după ce dăduse foc la staulul de vite al familiei Hilton. Ea era convinsă că totul fusese un accident, dar când îi ceruse o explicaţie, s-a închis în sine ca de obicei.

Poliţia îl presase ca să obţină o mărturisire referitoare la dispariţia lui Alice trei zile şi trei nopţi, până ce într-un final îşi ieşise din fire, vorbindu-i urât poliţistului care îl interoga şi aruncând un scaun pe geamul camerei de interogatoriu. După aceea fusese trimis la un centru de detenţie pentru tineri, unde a fost bătut şi abuzat de gardieni şi alţi deţinuţi până la eliberarea sa, trei ani mai târziu.

Willow îşi putea imagina scena din secţia de poliţie ca şi cum s-ar fi aflat acolo. Ştia că tatăl ei nu îi făcuse nici un rău lui Alice, dar mai ştia şi că atunci când nu voia să vorbească despre ceva, se închidea în sine complet. Se lovise de această trăsătură a personalităţii lui de nenumărate ori în copilărie, când tatăl ei refuza categoric să discute despre orice avea legătură cu trecutul, oricât de mult l-ar fi implorat. în cele din urmă, renunţase.

Tocmai frustrarea provocată de incapacitatea lui de a-i spune ceva despre trecut fusese cea care, în cele din urmă, o făcuse să accepte proiectul Parcul Tiselor. Poate că lucrând pentru familia Hilton va putea descoperi vreun indiciu despre copilăria petrecută de tatăl ei la casa parohială, despre Leo şi Alice, şi

toate lucrurile despre care refuza să îi vorbească. După o viaţă de secrete, era o ocazie prea tentantă ca să o refuze.

Aproape de îndată ce acceptase proiectul, Alice Hilton a început să îi bântuie visele; întotdeauna în rochiţa roşie pe care ziarele spuneau că o purta în seara în care dispăruse. Absenţa lui Alice a devenit o prezenţă permanentă în viaţa lui Willow. Acum ar fi fost o femeie de cincizeci şi trei de ani, dar dispariţia o îngheţase în timp în forma fetiţei de şapte ani, îmbrăcată în rochie roşie. în vizitele ei pe şantier, în timp ce revizuiau planurile de construcţie la Conacul Tiselor, fiica lui Leo Hilton, Sienna, apărea de la etaj, leită imaginea din portretul lui Alice din hol, iar Willow simţea că i se zbârleşte pielea de pe braţ şi se străduia să nu se holbeze la fetiţă.

Uşa casei de cultură s-a deschis deodată cu o izbitură şi în capătul sălii a apărut Helen, iar obrajii ei palizi s-au îmbujorat intens când toată lumea s-a întors să o privească. S-a uitat în jur după Leo, care i-a făcut un semn cu mâna, şi s-a îndreptat spre el, şoptind scuze celor care îi făceau loc să treacă.

- După cum au observat deja unii dintre dumneavoastră, a continuat Willow, încercând să le distragă atenţia de la Helen, în timp ce prezentarea se apropia de final, avem o frumoasă machetă a proiectului imobiliar Parcul Tiselor, cu care să vă desfătaţi ochii. Vă rog să vă serviţi cu o ceaşcă de ceai şi o plăcintă cu carne, oferite cu amabilitate de Peter, iar noi, desigur, ne vom afla aici pentru orice întrebări pe care le aveţi de pus înainte de şedinţa consiliului de mâine. încă o dată vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

A zâmbit când publicul a început să aplaude şi a coborât treptele spre locul în care o aşteptau Leo şi Mike. Leo a pus un braţ peste umărul ei şi a îmbrăţişat-o.

- Minunată prezentare, bravo, Willow, a zis el. Nu cred că am mai avut vreodată atâta public, nici chiar atunci când Alan Titchmarsh a venit să îşi lanseze o carte. Ar trebui să fii foarte mândră de tine, nu-i aşa, Helen?

Helen o ţintuia pe Willow cu ochii ei albaştri intenşi, care lui Willow îi păreau în dezacord cu restul înfăţişării ei de şoricel. Willow nu ştia ce să creadă despre soţia lui Leo. O întâlnise de câteva ori când fusese la Conacul Tiselor, şi, deşi avea o comportare plăcută, Helen se ţinea mereu la distanţă de proiect. Willow nu ştia dacă este numai o părere, dar Helen părea să părăsească încăperea de câte ori intra ea.

- Da, aşa este, a zis Helen. Ai reuşit imposibilul.

- Mulţumesc, a răspuns Willow, cugetând la cuvintele lui Helen.

Leo avea deja în jurul său vreo cinci-şase săteni care aşteptau să îi vorbească. S-a întors spre grupul de chipuri zâmbitoare, cu băuturi calde în mâini.

- Martha, ce frumos din partea ta că ai venit când abia ce te-ai întors din concediu! Trebuie să îţi spun că arăţi foarte bine; este clar că te-ai distrat bine. Salut, Jim, ce-ţi mai face spatele?

- Vrei o ceaşcă de ceai, Helen?

- Hmm, da, te rog.

Helen a aruncat o privire peste umăr, spre intrare, ca şi cum ar fi căutat pe cineva, sau poate o cale de ieşire. Willow bănuia că Helen nu va rămâne destul de mult timp încât să bea ceaiul pe care urma să i-l aducă, dar i-a zâmbit cu căldură înainte de a se îndepărta.

Stând lângă masa pe care se afia ceaiul, l-a privit pe Leo care se întreţinea cu sătenii. Faptul că era atât de iubit în Kingston îi făcuse viaţa mai uşoară lui Willow deşi, într-o oarecare măsură, îi sporise sentimentul ca ceea ce făcea era o înşelătorie.

Tatăl ei îi vorbise rareori despre familia Hilton şi de aceea nu ştia ce părere avea despre Leo. Frământându-şi creierul, îşi amintise de o singură ocazie în care apăruse în discuţie numele lui Leo Hilton, în legătură cu un incendiu la grajdul de vite de la Conacul Tiselor, petrecut cu puţină vreme înainte ca Alice

să dispară.

Leo Hilton fusese cel care pusese focul, îi spusese tatăl ei, dar tatăl lui Leo, Richard, îl rugase pe Bobby să ia vina asupra lui. Bobby nu minţise niciodată până în acel moment, îi spusese lui Willow, dar momentul acela fusese începutul prăbuşirii sale. Era prima dată când avea de-a face cu poliţia; o întâlnire care avea să-i fie o pată pe caracter tot restul vieţii. Şi un moment care a schimbat totul.

Nu ştia ce să creadă despre Leo Hilton, sau dacă, într-adevăr, el fusese cel care pornise incendiul de care fusese acuzat tatăl ei. însă, cu toate că îi plăcuse să lucreze alături de Leo şi observase cum se străduia să le arate tuturor că este o persoană cu picioarele pe pământ, în ciuda faptului că deţinea jumătate din satul Kingston, remarcase ocazional scântei ale unei laturi diferite a personalităţii sale. O latură iritabilă, care ieşea la suprafaţă atunci când lucrurile nu mergeau aşa cum voia el.

Amestecând în ceai, Willow a observat că Helen stătea tăcută lângă soţul ei. Căsătoria lor îi părea lui Willow lipsită de căldură. Erau politicoşi unul cu altul, dar aveau o interacţiune strict funcţională şi fiecare conversaţie a lor era despre Sienna. Helen nu îi zâmbea niciodată lui Leo, iar când o făcea totuşi, părea forţat şi zâmbetul nu ajungea până la ochii aceia albaştri, frapanţi.

- Poftim, Helen, a zis ea, întinzându-i ceaşca.

Când a luat ceaiul fără nici un cuvânt, lui Willow i s-a părut că ochii lui Helen scânteiază de lacrimi care îi făceau şi mai albaştri.

Mike a apărut deodată în dreptul ei şi a zâmbit înspre Helen.

- Scuzaţi-mă că vă deranjez. Willow, au sunat dezvoltatorii. Trebuie să ne întâlnim cu ei pentru nişte semnături astăzi, aşa că îi duc pe Leo şi Helen la birou acum. Te poţi ocupa tu de tot aici?

Willow a râs la auzul cererii venite de la şeful ei, înainte de a-şi da seama că vorbea serios şi intenţiona să o lase singură în groapa leilor.

- Păi... sunt mulţi oameni aici, Mike, a zis ea, încercând să depăşească şocul, în timp ce Helen i-a aruncat un zâmbet nervos şi s-a îndreptat spre soţul ei.

- Ştiu, dar Leo pleacă din ţară mâine şi trebuie să discute o altă propunere cu noi. Lucru care ţi se datorează în întregime. I-ai făcut pe toţi să îţi mănânce din palmă, Willow. Nici nu aş fi putut spera la un rezultat mai bun. Şi nu-ţi face griji, Kellie vine încoace să te ajute să duci macheta înapoi la birou.

Willow a văzut că Leo şi Helen păreau să aibă un schimb de cuvinte, după care Helen s-a întors cu spatele şi a plecat. Distrasă de supărarea vizibilă a lui Helen, Willow a încercat să se concentreze la ce spunea Mike.

- Kellie? Dar ea are deja destule de făcut. Nu-i nimic; este Charlie aici, mă ajută
el.

Şi-o imagina pe Kellie, şefa lor de birou slobodă la gură, cum înjura de mama focului la primirea telefonului din partea lui Mike, care îi cerea să pornească spre Kingston, în loc să se ducă acasă la copiii ei.

- Willow, scuză-mă că vă întrerup, pot să ţi-o prezint pe soţia mea, Dorothy?

Şi-a luat ochii de la Mike şi l-a văzut lângă ea pe Peter, lângă o femeie care părea
să aibă peste şaptezeci de ani. Avea ochi blânzi şi zâmbitori, părul încărunţit tuns scurt şi elegant şi purta un pulover bej din caşmir şi un palton gri, din lână.

- Bună ziua, a zis Willow afectuoasă, încruntându-se în timp ce Mike îl conducea pe Leo spre ieşire.

Leo s-a întors şi a fluturat o mână înspre ea voios, în mod clar nedându-şi seama de dificultatea în care se găsea ea.

- Felicitări pentru prezentare, a zis Dorothy. Ai reuşit de minune să ne linişteşti temerile.

Willow a remarcat că a aruncat o privire spre uşă în clipa în care ieşea Helen.

Dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea, supărarea lui Helen şi comentariul lui Mike, cum că întregul sat îi mânca din palmă, o tulburase. Privind în jur, la încăperea aglomerată, a început să o cuprindă panica, de parcă toţi ştiau ceva ce ei îi scăpa. Ceva se schimbase şi în atitudinea lui Mike; dispăruse căldura, faţada se topise acum, când simţea că afacerea era ca şi încheiată.

- Willow? Te simţi bine? a zis Peter, readucându-i atenţia asupra lor.

- Da, iertaţi-mă, mă bucur să te cunosc, Dorothy, a zis Willow luându-i mâna şi scuturându-i-o.

- Şi eu mă bucur să te cunosc, Willow. Locuim în sat de peste cincizeci de ani şi îi cunoaştem bine pe cei din familia Hilton, aşa că nu am vrut să fim o pacoste. Dar a fost greu să ne amuţim temerea că planurile acestea vor avea un impact atât de mare. Cred că a ajutat faptul că socrii tăi sunt de aici, din sat, şi s-au pus chezaşi pentru tine.

Atentă încă la uşa pe care ieşeau Leo şi Mike, Willow a întors în sfârşit privirile spre Dorothy. A simţit cum o cuprinde un sentiment uriaş de protecţie faţă de familia lui Charlie şi o împunsătură de paranoia, la gândul că fusese folosită de Mike.

- Vedeţi, nu suntem căsătoriţi încă, dar familia prietenului meu m-a susţinut mult.

- Charlie este un băiat minunat; nu-l lăsa să îţi scape! a zis Dorothy, privind către soţul ei, care a luat o înghiţitură mare din plăcinta cu carne şi a încuviinţat din cap cu entuziasm.

Dorothy îi părea o fire dominatoare; în mod vădit, reprezentau cazul acela în care o soţie fericită înseamnă o viaţă conjugală fericită.

- Am vrut însă să te întreb ceva, a continuat ea. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu cimitirul de la casa parohială.

Willow a simţit cum i se strânge stomacul.

- Cimitirul? a întrebat ea, încercând să nu îşi arate surprinderea.

- Da, noi locuim la Căsuţa Tiselor, după cum ştii, iar de la etaj se vede casa parohială şi am observat că de curând cimitirul a fost acoperit cu gazon. Când l-a evacuat Leo?

Dorothy o privea ţintă, aşteptând un răspuns, iar pe buza de jos îi rămăsese în echilibru o firimitură de aluat.

- Hmm, a făcut Willow, trăgând de timp şi simţind că ritmul inimii îi accelerează. Cred că s-a ocupat de asta înainte de a ne coopta pe noi.

- înţeleg. Am crezut că va fi un proces îndelungat, dar se pare că nu. Nu sunt sigură că era un cimitir oficial, dar sunt sigură că erau câteva morminte, totuşi. Poate mai degrabă un monument comemorativ.

Willow s-a silit să zâmbească, dar temerile îi sporeau cu fiecare secundă.

- Noi ne bucurăm că eşti şi tu implicată în proiect, a continuat Dorothy. Cred că exista un sentiment general de neîncredere până la venirea ta, dar ai ilustrat atât de încântător viitorul, încât ai câştigat întreaga comunitate de partea ta de una singură. Vreau să spun că este foarte bine când cineva scoate în evidenţă părţile bune, că vor fi mai mulţi bani pentru comunitate, mai multe cheltuieli cu construcţia de drumuri, toată falsa exaltare, dar până nu vezi ceva tangibil, cum este macheta de acolo şi planurile care sunt înaintate consiliului, este greu de crezut că nu va fi mai rău decât este acum.

Willow şi-a dat seama că un alt cuplu se apropiase de ea, aşteptând să termine discuţia cu Peter şi Dorothy.

- Bună, Willow, scuze că am intervenit, dar ne întrebam dacă ai putea să ne explici configuraţia bibliotecii.

- Desigur. Te rog să mă scuzi, Dorothy, a zis Willow întorcându-şi atenţia spre macheta complexului Parcul Tiselor, despre care îi vorbise Dorothy.

Atenţia întregii audienţe părea să fie concentrată asupra instalaţiei din carton, construcţia pentru care se luptase un an întreg, punându-şi cariera în joc. *I-ai făcut pe toţi să-ţi mănânce din palmă.* Cuvintele lui Mike, deşi măgulitoare la suprafaţă, emanau un aer de aroganţă, erau lipsite de respect faţă de ea şi de oamenii care îşi puseseră încrederea în ea. Simţea că valul de căldură care îi urca pe spate şi pe ceafă se înteţea.

întorcându-şi atenţia spre machetă, au început să îi revină în minte unele discuţii cu şeful ei, care o neliniştiseră la timpul acela; când îi ceruse sa facă lucruri care nu erau strict etice. El o prezentase ca pe o ajustare de perspectivă, folosirea de strategii pentru a promova interesul clientului, respingerea slăbiciunii, înţelegerea naturii jocului. Iar ea acceptase, în ideea de a face orice era necesar pentru a primi autorizaţia de construcţie şi a încheia afacerea. Pentru a fi luată în serios într-o lume dominată de bărbaţi.

în vreme ce studia din priviri macheta, înconjurată acum de vreo douăzeci de persoane care ţineau în mâini plăcinte cu carne şi băuturi fierbinţi, o mare de chipuri se uita spre ea aşteptând să spună ceva. A coborât privirile spre clădiri şi şi-a imaginat cum începe să ningă. Încet-încet, figurinele din carton care intrau şi ieşeau din bibliotecă şi din centrul comunitar au pornit să se mişte şi, în cealaltă parte a domeniului, a ieşit din Conacul Tiselor o siluetă mică, îmbrăcată într-o rochie roşie. Willow a privit ca vrăjită silueta care lăsa urme minuscule în zăpada proaspăt căzută şi se îndrepta spre stejarul cel mare unde tatăl lui Willow se întâlnise cu Alice Hilton în ajunul Anului Nou 1969.

Zăngănitul de ceşti şi farfurii şi zumzetul discuţiilor din jur s-au topit într-o tăcere înăbuşită, în timp ce Willow privea la figurina minusculă care ajungea la marginea pădurii apoi dispărea, iar răsuflarea i s-a accelerat şi pereţii clădirii au început să se strângă în jurul ei.

în ciuda faptului că era capătul liniei pentru proiectul imobiliar Parcul Tiselor, iar demolarea casei parohiale putea să aibă loc peste numai câteva zile, nu avea cum să şteargă vreodată noaptea aceea din vieţile lor. îmbarcarea în acest proiect nu o ajutase să afle mai multe despre cele întâmplate cu tatăl ei şi sora lui, Nell, ci o făcuse să se simtă vinovata pentru trădarea faţă de tatăl ei şi să se poarte într-un fel care, privit retrospectiv, nu o făcea să se simtă mândră.

Tatăl ei avea dreptate: ar fi trebuit să lase în pace trecutul.

Se juca cu focul.

Conacul Tiselor şi mica Alice erau o menghină din care nu vor putea scăpa niciodată.

Institutul Regal al Arhitecţilor Britaniei

3. *NELL. Decembrie 1969*

- Hopa sus, Nell James, a şoptit Bobby, scuturând-o pe sora lui, ca să o trezească. E timpul pentru muls.
- E miezul nopţii.
- Nu, e ora cinci dimineaţa. Vrei să vii cu mine, sau rămâi în pat?
- Vin. Nu pleca fără mine, Bobby, a zis Nell, dând într-o parte pătura şi cascând.

Bobby a zâmbit către surioara lui cea caraghioasă, cu ochi albaştri care priveau direct prin el, părul castaniu închis al mamei lor şi un năsuc presărat cu pistrui. Păstra pe faţă roşeaţa somnului. Bobby i-a luat salopeta cu bretele, puloverul şi şosetele groase de la capătul patului ei din fier forjat şi le-a aşezat lângă ea.

- Visam că Molly a fătat căţeluşii şi îmi lingeau urechea, a zis Nell, frecându-se încet la ochi. Crezi se vor naşte în curând, Bobby?
- Eşti obsedată de căţeluşi, iar ei nici nu s-au născut încă, a zis el şi a zâmbit.
- Aş vrea ca tata să o lase înăuntru, lângă foc. Sărmanii puiuţi nu se pot naşte în hambar, în zăpadă, o să moară.
- Ei, tata are multe pe cap deocamdată, Nell. Căţeii nu sunt pe lista lui de priorităţi. Bobby a oftat din rărunchi. îmbracă-te repede, e un frig năprasnic afară. Pământul a îngheţat bocnă.

Nell a aruncat o căutătură spre fratele ei. Părea supărat, cum se întâmpla de fiecare dată când tatăl lor era în toane proaste.

- L-am auzit pe tata vorbind cu tine aseară, Bobby, a zis ea, deschizând ochii mari. Spunea ceva despre poliţie. Ce s-a întâmplat?

Bobby a lăsat privirile în jos. Nell îşi dădea seama că este supărat; întotdeauna ştia ce simte. Va încerca să schimbe subiectul, pentru că ştia că va începe să pună prea multe întrebări, dar rareori îi funcţiona stratagema.

- A fost un incendiu la hambarul familiei Hilton, a zis el, ridicând ochii şi văzând chipul lui Nell cuprins de panică. Nu s-a întâmplat nimic. A fost un accident, Nell, Richard l-a stins şi nu a fost rănit nici un animal.
- Cum adică un accident? Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Nell începeau să se umple de lacrimi.

Bobby a făcut o pauză lungă, ezitând înainte de a-i spune adevărul.

- Ardeau nişte lemne vechi. Erau prea aproape de intrarea în hambar şi câteva scântei au zburat pe un balot de fân, care s-a aprins. Din fericire, l-am văzut de pe câmp şi am dat fuga spre casă, am dat alarma, iar Richard l-a stins.

Nell s-a încruntat când Bobby a vrut să se îndepărteze.

- Şi de ce a vrut poliţia să vorbească cu tine?
- Pentru că a fost o pagubă mare, iar Richard va trebui să ceară să o acopere asigurările, aşa că are nevoie ca eu să spun că a fost vina mea.
- Ce sunt a-sigurările? a întrebat Nell, chinuindu-se să pronunţe cuvântul.
- Uite, Nell, nu este un lucru cu care să îţi baţi capul.

Bobby i-a pus în picioare ciorapii groşi, de lână.

- De ce a vrut Richard să iei vina asupra ta? Nu ar fi trebuit să faci asta, Bobby, nu trebuie să spui minciuni. Şi mai ales celor de la poliţie, a zis Nell privindu-l cu ochii larg deschişi. Cine a pornit focul?
- Leo, dar nu a vrut, doar că uneori nu gândeşte. Richard l-a certat foarte rău.

Bobby a rămas tăcut, pierdut în gânduri; părea trist, şi-a zis Nell.

- Alice zice că îl bate pe Leo cu o curea. Nu-mi place de Richard. Nu

trebuie să ai încredere în el. O să ne ia casa, a zis ea.

- De unde ştii asta? a întrebat Bobby, încruntat.
- L-am auzit pe tata vorbind cu bărbatul îmbrăcat în costum care a venit la uşă aseară. Tu erai la muncă, iar tata credea că eu dorm. L-am auzit pe bărbatul acela spunând că Richard Hilton vrea să dărâme casa parohială şi să construiască nişte case noi. A vândut deja tot pământul.
- Da, dar vezi tu, Richard mi-a spus că o să aibă grijă de noi după ce se perfectează afacerea.
- Dar nu este casa lui, ca să o dărâme. Este casa lui tati. Tatăl lui i-a lăsat-o. Aşa spune tata.
- Nu este atât de simplu, Nell. Eşti prea mică să înţelegi.
- Ba nu sunt. Nu-mi place de Richard. Să nu ai încredere în el, Bobby, se poartă îngrozitor cu Leo.
- Dar cu prietena ta, Alice, se poartă bine. Haide, trebuie să te îmbraci şi nu-l întreba pe tata despre casă. Nu e în toane bune astăzi.
- Dar unde vom locui, Bobby?
- Vom vedea, Nell. Nu începe să plângi. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune nimic despre căţeluşi.
- Ah, Bobby, chiar crezi să o să îi lase să stea în hambar? a zis Nell, uitând, se pare, de iminenta pierdere a casei. O sa mă lase să văd cum se nasc, aşa cum face cu viţicile? Sper să trăiască, măcar doi dintre ei, ca să îl iau eu pe unul şi Alice pe celălalt. Mama ei i-a dat voie. Alice nu s-a hotărât ce nume să îi pună, dar eu o să îi spun Snowy celui care va fi al meu.
- Să ştii că vorbeşti mai mult decât oricare alt om pe care îl cunosc, Nell James, a zis Bobby. Vorbeşti în somn, vorbeşti când mănânci, vorbeşti chiar şi în timp ce plângi.
- îmi place să vorbesc. Altfel cum să ştie oamenii ce gândeşti?

Nell s-a încruntat către fratele ei, privindu-l chiorâş.

- Ai putea încerca să te opreşti câteodată şi să te gândeşti la ce spui înainte de a- ţi ieşi cuvintele din gură. Ştii că odată rostite, nu le mai poţi lua înapoi; trebuie să fii atentă uneori. Mai ales acum, cu tot ce se petrece. Nici nu ştim în cine să avem încredere.

Nell a început să îşi perie părul încâlcit, care arăta întotdeauna de parcă se rostogolise pe un deal la vale şi i se prinseseră în el toate rămurelele întâlnite în cale.

- Am încredere în Alice, este cea mai bună prietenă a mea. Ei îi spun totul.
- Da, dar este fiica lui Richard, aşa că bine ar fi ca deocamdată să nu ai încredere.

Ochii lui Nell s-au umplut de lacrimi.

- Hai, Nell, nu te supăra. Grăbeşte-te, ştii că tata este ţâfnos dacă îl facem să aştepte.

Pe jumătate adormită, Nell a păşit în crăcii salopetei şi şi-a tras peste cap puloverul din lână pe care mama îl tricotase pentru Bobby. A privit pe fereastră, dar nu a văzut decât întunericul zorilor de iarnă, dar sunetele familiare pe care le auzise toată viaţa în vechea casă parohială ilustrau imaginea scenei care se petrecea afară. Hârşâitul portiţei pentru muls, trasă peste podeaua din piatră din hambar, tatăl ei care plesnea vacile la spate şi le dirija, mugetele lor de protest în timp ce le grăbea de la spate înspre zona de mulgere.

- Haide, tata a pus terciul pe foc, a zis Bobby, duduind în jos pe scări.

în timp ce se freca la ochi, încercând să alunge ceaţa groasă a somnului, Nell auzea cum casa se trezeşte la viaţă, pregătită pentru ziua care urma: clinchetul tacâmurilor în timp ce Bobby punea masa, ceainicul care fluiera pe plită, uşa

trântită când tatăl lor a intrat în bucătărie şi a început să vorbească cu Bobby.

- Nell a spus că te-a auzit vorbind cu avocatul despre casă. Unde vom merge după ce ne dă afară? a zis Bobby încetişor.
- Nu plecăm nicăieri, s-a răstit tatăl ei.
- Pot să încerc să vorbesc eu cu Richard? a întrebat Bobby. Poate există un alt loc unde să stăm cu chirie. Doar are şi alte case în sat.
- Nu! Asta este casa mea, eu am crescut aici. Wilfred Hilton mi-a lăsat-o prin testament şi nu vom pleca decât peste cadavrul meu. Niciodată nu ar fi trebuit să am încredere în familia aceea. Habar nu ai de ce sunt în stare. Nu m-ar mira să aflu că ne-au infectat cireada cu tuberculoză dinadins, ca să mă aducă la sapă de lemn şi să nu mă pot opune la ce are el de gând. Richard şi-a adus animalele pe câmp lângă ale noastre, când ştia că sunt bolnave.

Nell auzea furia din glasul tatălui ei.

- Cum adică ne-au infectat cireada?

Vocea lui Bobby suna neliniştită.

- Molly nu mănâncă, iar nodulii limfatici i s-au umflat. Trebuie să chem veterinarul şi să o separ de restul cirezii.
- Ne-au dat tuberculoză? Richard ştie?
- Da, ştie.

Glasul tatălui era cumplit, iar ea a simţit nevoia copleşitoare să îl aline.

- Şi dacă va trebui să omorâm întreaga cireadă? Nu mai rămânem cu nimic.

Nell a alergat pe scări în jos şi s-a apropiat în grabă de masă, aruncându-şi braţele în jurul tatălui ei.

- ’Neaţa, tati.
- Bună dimineaţa, Nell, a zis Alfie James, privind-o drăgăstos pe fiica lui.
- Tati, s-ar putea ca Molly să fete puii în casă, lângă foc? E foarte frig în hambar. Te rog, tati, te rog.

Nell avea în ochi lacrimi gata să-i curgă.

- Câinii nu au ce căuta în casă. îi e destul de bine în hambar, e destul de cald acolo, a zis Alfie hotărât.
- Dar ninge şi când se nasc, puii nu au blană. Nici ochii nu îi au deschişi încă. O să le fie frig şi frică.

Vocea lui Nell începea să tremure de emoţie.

- Nell, nu începe, s-a răţoit Bobby la ea. Nici nu a fătat încă nenorociţii ăia de căţei. Te-am rugat să nu vorbeşti despre asta.
- Dar câinii lui Alice au voie în casă.

Obrajii lui Nell ardeau, ştiind că menţionând numele prietenei sale va atinge un nerv sensibil.

- Ei au mai mult spaţiu decât noi, a mormăit tatăl ei cu vocea scăzută.

în timp ce îşi ştergea lacrimile grele cu mâneca şi sufla în terci, privirea lui Nell traversa casa parohială care, în ciuda faptului că pentru ea era cea mai frumoasă casă din lume, era lipsită de senzaţia plăcută pe care o avea de cum intra în casa lui Alice. în ciuda focului, casa parohială părea mereu prea rece şi nu erau florile, şi covoarele, şi pernele moi care făceau casa lui Alice să pară atât de primitoare. Aveau noroc că în cămară se găsea mereu de mâncare, dar la Conacul Tiselor erau mereu chifle şi prăjituri şi un ceainic acoperit cu un capac decorativ croşetat. Şi peste tot erau detalii frumoase: picturi, ornamente şi un miros de parfum în aer pe unde trecea mama lui Alice. Nell era singura fată din casă şi simţea că nu a crescut destul ca să facă toate acele lucruri pe care le face o mamă ca să transforme o casă într-un loc plăcut, şi pe care băieţii, cu ghetele lor pline de noroi şi dezordinea lor, habar nu au să le facă.

Nell se uita de multe ori în jur în bucătăria lor şi şi-o imagina pe Alice stând la

masa mare din stejar, plita caldă, mama ţinând-o în braţe în timp ce îi citeşte o

poveste, mirosul de friptură de pui sau de vită sfârâind în tavă, podeaua cu dale noi din gresie curată şi lustruită, doi labradori graşi adormiţi, cu burţile pline de mâncare.

Îşi iubea familia, dar tânjea ca în imaginea aceea, cu Alice pe genunchii mamei sale, să fie ea. Nu îşi amintea de mama ei, iar tatăl ei nu prea vorbea despre ea. Tot ce ştia era că murise la scurtă vreme după naşterea ei. Petrecea mult timp privind fix la fotografia ei aflată deasupra şemineului, uitându-se la ochii zâmbitori, la părul lung şi ondulat şi întrebându-se cum mirosea mama ei, cum suna vocea ei, jucându-se cu ea, alinându-i suferinţa.

- Mie îmi place mai mult casa noastră, chiar dacă este mai mică, i-a spus Nell tatălui ei. Oriunde mă uit, îmi amintesc de un lucru fericit care s-a petrecut acolo. A început să privească în jur cu ochii mijiţi, arătând cu degetul ei mic ici-colo prin cameră, în timp ce se auzeau trosniturile focului din colţ. Îl văd pe Bobby dansând cu mine acolo şi ţinându-mă în braţe acolo, lângă foc, şi pe tine cum îmi citeşti o poveste uite-acolo. A început să plângă din nou. Iubesc casa aceasta. Nu vreau să ne mutăm.

- Nu-ţi face griji, Nell. Bătrânul tău tată este un luptător, i-a spus Alfie făcându-i un semn cu ochiul. Mai bine nu mai vorbi, ca să-ţi poţi mânca terciul. I-a turnat un linguroi de miere în farfurie. Ai nevoie de energie, dacă vrei să îl ajuţi pe Bobby.

- Poţi să-mi dai lapte? a întrebat Nell, întinzând unt peste pâinea prăjită care se răcise.

Zâmbetul lui Alfie a pierit.

- Nu astăzi, Nell. Nu trebuie să bem lapte până nu aflăm dacă turma are tuberculoză sau nu. Şi laptele de azi trebuie aruncat la canal.

Atmosfera în cameră s-a întunecat deodată, când Bobby a rămas cu privirile fixate asupra lui, nevenindu-i să creadă.

- Tată, nu putem arunca tot laptele.

Alfie s-a ridicat şi a sorbit prelung din ceai.

- Nu avem de ales. Ar putea fi contaminat. Acum daţi-i zor. Vacile alea nu se mulg singure.

- De ce le mai mulgem? a zis Nell, încruntându-se spre el.

- Pentru că le doare dacă nu o facem. Vacile au nevoie să fie mulse de două ori pe zi, indiferent de vreme: dacă-i zi de naştere sau ziua de Crăciun, lor nu le pasă şi nu ştiu de toate astea. Ia apă caldă pentru ugere, Bobby.

Când Bobby a ridicat o găleată de apă de pe plită, Nell şi-a pus paltonul şi un fular. Un frig tăios a învăluit-o de cum a ieşit afară, păşind pe pământul acoperit de un strat de gheaţă care crăpa, în direcţia staulului, spre care o conducea strălucirea răsăritului. La capătul câmpului care aparţinea familiei Hilton se vedea un excavator imens, cu dinţii galbeni îndreptaţi spre ea, ca un monstru gata să sară la atac.

- Bobby, de ce trebuie să separăm vacile de puii lor când se nasc? a întrebat ea.

- Pentru că dacă viţelul bea tot laptele, nu mai avem ce vinde.

Bobby a suflat aer cald în palme şi le-a frecat una de alta.

- Nu-mi place deloc când trebuie să luăm viţeii de la mămicile lor. Plâng aşa tare! Lola a încercat să îşi ascundă viţelul între urzici, nu-i aşa, ca să nu i-l ia tata.

Vocea lui Nell era din nouă şovăielnică.

- Aşa a făcut.

Bobby a intrat în încăperea pentru muls şi a început să cureţe ugerele

junincilor.

- Mămica mea a murit în spital? Eu am plâns când m-au luat de la ea? a zis Nell încet, îmbrăţişându-se, ca să se încălzească, iar ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

- Mă îndoiesc, pentru că nu ai apucat să o cunoşti. Nu începe iar să plângi, Nell, avem treabă de făcut, a oftat Bobby.

Nell a închis uşa staulului în urma lor.

- Bobby, o să ne pierdem casa?

- Nu ştiu. Ia o cârpă, Nell, trebuie să le curăţăm ugerele înainte de a le mulge.

- Dar vom rămâne toată viaţa împreună, nu-i aşa? a insistat ea, ignorându-i eforturile de a o pune la muncă.

- Da, Nell. Uite, dacă nu mă laşi să muncesc, va trebui să te întorci în casă.

A privit spre surioara lui, ai cărei ochi luceau la lumina lămpii cu parafină, cu apa murdară care îi şiroia la picioare şi răsuflarea ieşindu-i din gură în nori de abur, în timp ce îl privea fermecată.

Când Bobby s-a întors la treaba lui, Nell s-a îndreptat spre capătul încăperii pentru muls, fluierând o melodie. întorcând capul pentru a se asigura că nu o vede nimeni, a împins uşa şi a păşit în ceaţa dimineţii. Zăpada uşoară îi scârţâia sub cizme când se îndrepta spre poarta de la capătul terenului lor. în depărtare vedea salcia cea mare care creştea la câţiva metri de lacul ce mărginea Tisele şi casa parohială. Păsările dimineţii începeau să se adune pe ramurile sale. Era copacul ei preferat şi locul în care se ducea ca să se gândească la tot ce o îngrijora. Mergând spre ea, a privit în jos la pietrele de mormânt lucrate de mână şi la crucile care se ridicau în spatele casei parohiale.

Uneori se gândea cât de diferit era locul acesta faţă de cimitirul de la biserică, cu pietrele sale elegante, din marmură albă şi neagră, cu litere aurite şi flori proaspete pe care le lăsau vizitatorii veniţi la biserică duminica. Dar mormintele acestea păreau că aparţin unor oameni de care nu îi păsa nimănui. Ca cel care o fascina: o simplă movilă de pământ, pe care erau înghesuite pietre şi despre care Bobby îi spusese că aparţinea unei vrăjitoare pe care localnicii o înecaseră în lacul de la Conacul Tiselor cu sute de ani în urmă.

Nu era nici un nume gravat pe piatră, ci numai simbolul unei sălcii pe o bucată de lemn.

- Pietrele au rolul de a o împiedica să se întoarcă din lumea morţilor, îi explicase Bobby într-o seară de vară, în timp ce Nell îl privea cu ochi mari.

în noaptea aceea nu a putut dormi. Şi-a tot imaginat că vrăjitoarea se întoarce la viaţă, târându-se afară din mormânt; în părul lung şi negru i se încurcaseră ciulini, iar pe nas avea negi. Zbura pe o mătură şi pregătea poţiuni într-un cazan, cu picioare de broască şi sânge de liliac. Ideea aceasta o înspăimânta, dar Bobby i- a spus că vrăjitoarele nu erau decât femei isteţe, de multe ori moaşe, pe care Biserica le voia moarte pentru că erau educate.

Nell a trecut pe sub gardul dincolo de care excavatorul aştepta privind în zare. Soarele se ridica în timp ce Nell înainta peste pământul crestat şi măcinat de monstrul cu dinţi galbeni. A fost un adevărat chin să urce şi să coboare munţii de bolovani pe care îi dezgropase excavatorul, iar în timp ce se apropia de salcie o rază de soare s-a reflectat într-un obiect care lucea în depărtare.

Inima îi bătea mai tare. A grăbit pasul, îndreptându-se spre trunchiul copacului. A privit în jos şi a văzut colţul unei cutii metalice pe care a scos-o dintre bulgării de pământ cu mâinile înmănuşate. A întors-o cu grijă. Era făcută din bronz, iar pe suprafaţă avea crestături şi zgârieturi de la trecerea timpului. Iar pe partea din faţă, săpat în metal cu un cuţit, probabil, era scris cuvântul *Bella.* Scoţându-şi mănuşile, Nell a îndepărtat pământul care o acoperea. O comoară adevărată, şi-a zis ea, înainte de a o deschide, dând la iveală o cheie

ornamentată, cu capul gravat cu o salcie.

- Nell? a strigat-o tatăl ei, făcând-o să tresară.

A închis imediat cutia şi a strecurat-o în buzunar, apoi a rupt-o la fugă înapoi spre staulul vacilor, împiedicându-se de pământul răscolit şi simţind în urechi bătăile inimii.

- Nell! Vacile astea sunt pline de mizerie; avem nevoie de mai multă apă caldă. Ia apă din fântână şi pune-o pe plită.

Alfie stătea în picioare la capătul staulului, cu faţa roşie, ţinând în mână o găleată pentru ea. Când a ajuns lângă el, i-a întins-o şi a clătinat din cap înspre ea.

- Bobby, cunoşti pe cineva pe nume Bella? a întrebat ea, când a trecut pe lângă el, gâfâind.

- Nu, a răspuns el, continuând să muncească, fără să ridice privirea spre ea.

- Nell! Acum! a strigat tatăl ei.

Bobby şi-a luat o figură furioasă şi s-a prefăcut că îl salută milităreşte pe tatăl lor, iar Nell a trebuit să-şi strângă fularul peste gură, ca să nu chicotească. Mergând înapoi spre casa parohială, imaginaţia a început să îi scapere, gândindu-se cine era această Bella, căreia îi aparţinea cutia.

Când a deschis uşa de la intrare, a lăsat găleata jos şi a băgat mâna în buzunar, cuprinzând cu mâna înmănuşată cutia uzată, apoi s-a repezit în sus pe scări, pentru a o ascunde sub păturile de pe patul ei.

4. *BELLA. Luni, 15 ianuarie 1945*

- Biletele, vă rog... Biletele, doamnă.

Bella s-a trezit speriată în huruitul trenului pe şine, uluită că adormise în ciuda durerilor care îi săgetau abdomenul şi care începuseră când se urcase pe furiş în tren la Portsmouth.

Când a dat să îi răspundă controlorului, un alt val de durere i-a trecut prin corp, tăindu-i răsuflarea. Bella a închis ochii, rugându-sc să treacă, în timp cc omul s-a aplecat spre ea, mirosul lui puternic a trecut prin uniforma veche şi durerea arzătoare i s-a accentuat.

- Ei, haide odată, fato, s-a răstit el, şi o picătură de transpiraţie i s-a scurs pe frunte.

Bella a privit în jur, în vreme ce creierul ei amorţit de somn încerca să găsească o scăpare, pe cineva, oricine, care ar putea să o ajute. Fusese destul de uşor să urce în tren nebăgată în seamă; peronul din Portsmouth era înţesat de soldaţi răniţi aflaţi în drum spre casă, venind din Franţa. Stând printre ei, şi-a amintit cum l-a condus pe Eli la gară în iarna anului 1939, în mijlocul unei mări de tineri înflăcăraţi, gata să pornească în aventură spre ţinuturi străine. în timp ce iubitele lor arborau steagul Marii Britanii, Union Jack, nici unul din ei nu era conştient de iadul despre care îi scrisese Eli mai târziu, de pe linia frontului. Acum, dimpotrivă, stăteau tăcuţi şi nemişcaţi, cu pielea palidă, cu umbre negre sub ochii ţintuiţi în gol şi holbaţi de şocul celor văzute. Unii erau în cârje, cu picioarele amputate; alţii aveau braţele imobilizate cu eşarfe şi vreo doi erau orbi, legaţi cu frânghii de cei care îi ghidau. Reuşise să se amestece într-un grup care urca în tren şi se ascunsese într-un colţ, lângă un tânăr care îi amintea de Eli, înalt şi blond. Dacă ar fl vorbit cu el, îşi spunea acum, dacă ar fi rămas trează, ar fl putut să îşi schimbe locul în tren, dar epuizarea şi mişcarea legănată îi puseseră capac.

- O clipă, a zis ea, când durerea a lăsat-o şi s-a întors spre geanta din pânză tocită, care conţinea toate bunurile ei: un fular de lână pe care i-l tricotase mama ei; o fotografie cu băieţelul ei, Alfie; o pătură subţire pe care o luase de pe patul ei din casa negustorului la care lucrase ca servitoare; şi o cutiuţă în care se afla un inel de logodnă, cu smarald, pe care i-l dăduse Eli Hilton în noaptea dinainte de a pleca la război, când nici nu ştiuse că îl purta în pântec deja pe Alfie.

Iar la fund, portofelul gol şi telegrama urgentă de la mama ei, pe care guvernanta i-o înmânase cu un rânjet de mulţumire pe chip, şi care îi spunea să se ducă fără întârziere acasă, la Alfie. Apoi s-a uitat cu groază la dată, care era în urmă cu o săptămână, ceea ce îi spunea că guvernantei îi luase o săptămână să îi dea telegrama. Alfie stătuse ascuns tot timpul acela? Nici acum nu suporta să se gândească la lucrul acesta, în timp ce trenul hurducăia pe şine, înaintând cu o viteză dureros de mică, iar fiecare secundă care trecea până să ajungă la el i se părea o oră.

Era deja îngrijorată de moarte în privinţa lui Alfie înainte de a primi telegrama, de când văzuse în ziar titlurile care îi săriseră în ochi din pragul casei victoriene unde lucra. O fotografie alb-negru în care se vedea iubita ei mamă, sub titlul de pe prima pagină: O *moaşă riscă închisoare pe viaţă pentru ucidere din* culpă.

Vorbise imediat cu cei pentru care lucra, ceruse să i se permită că plece acasă pentru o scurtă vizită, ştiind că fără prezenţa mamei sale şi cum Eli lupta în linia întâi, Alfie rămânea în grija familiei tatălui său, care s-ar bucura de ocazia de a-l face dispărut pe băiat.

Dar cererea ei de concediu şi un avans din salariu îi fuseseră refuzate şi se dusese la culcare în seara aceea îngrozită de ce s-ar putea întâmpla cu copilul ei. Fără bani şi fără nici un mijloc de a ajunge acasă, nu avusese de ales, fusese nevoită să aştepte încă o săptămână, ca să primească salariul. Fuseseră şapte zile chinuitoare, gândindu-se că Alfie va fl trimis într-un loc unde nu va mai avea nici o şansă de a-l revedea – dar nimic nu ar fl putut-o pregăti pentru şocul din clipa când a înţeles că băiatul petrecuse acele şapte zile teriflat, înfrigurat şi singur în ascunzătoarea preotului din casa parohială.

A continuat să caute un bilet de tren despre care ştia bine că nu se află acolo, cu mâini tremurânde. în vagonul de tren, aerul era închis şi fierbinte, iar ei i s-a făcut rău şi a simţit că ameţeşte când a întors din nou capul spre controlorul care se făcuse roşu de enervare, căci un copil mic care stătea vizavi de ea îl trăgea de haină.

- îmi pare rău, dar nu reuşesc să îl găsesc, a zis ea. L-am avut. Poate mi-a scăpat din mână când am adormit.

S-a uitat pe podea, sub picioare.

- Este împotriva legii să urci în tren fără bilet. Te rog să îţi aduni lucrurile şi te vom escorta jos din tren la prima oprire, a zis controlorul lipsit de înţelegere.

O altă durere a lovit-o, ca un junghi de data aceasta, iar lacrimi usturătoare i-au umplut ochii. Stătuse trează toată noaptea şi nu se gândise decât la Alfie, simţindu-şi stomacul care începea să se umfle din pricina sarcinii, care, judecând după ultima sângerare, avea deja trei luni.

Se trezise în zori, luase nişte pâine din cămară în timp ce bucătăreasa era întoarsă cu spatele, apoi o pornise pe drumul lung de câteva ore până la gară. în timp ce mergea pe şoseaua aglomerată, începuseră durerile. Dureri pe care încercase să le ignore când a reuşit să se strecoare într-un vagon, dureri care au crescut încet, odată cu înaintarea trenului. Ştia că pierde fătul din pântece. Tot ce putea face era să meargă înainte şi să spere că va ajunge la casa parohială înainte de a începe să sângereze. A încercat să nu se gândească la teroarea pe care o simţea Alfie, imaginea frumosului ei băiat singur în întuneric şi să se concentreze la ce avea de făcut pentru a ajunge acasă, la el.

- Vă rog să nu mă daţi jos din tren, domnule, vă rog, a implorat ea. Casa mamei mele este în Kingston; vă rog să mă lăsaţi până acolo. Fac orice.

Simţea cum lacrimile îi ard ochii, simţea umilinţa de a fi nevoită să insiste în felul acesta.

- Nu vreau o scenă, don'şoară. Ridică-te înainte să chem poliţia şi să te aştepte pe peron.

Femeia din faţa ei, cu un copil pe genunchi, a încruntat din sprâncene îngrijorată când Bella a strâns din dinţi, înfruntând un nou val de durere, apoi s-a silit să se ridice şi să se îndrepte spre uşile lângă care doi soldaţi stăteau pe podea, jucând cărţi şi fumând.

- Unde suntem? i-a întrebat ea.

- Tocmai intrăm în Falmer, a zis o femeie cu doi copii mici, care aştepta să coboare.

- Este cumva în apropiere de Kingston? a întrebat Bella, alarmată.

- Nu foarte departe. Aş zice zece minute cu autobuzul.

- Şi pe jos?

Femeia s-a uitat la ea cu ochi mari.

- O oră, o oră şi un sfert. Sunt patru mile peste dealuri. Va trebui să găseşti un han şi să aştepţi până dimineaţă.

- Nu pot, trebuie să ajung acolo în seara asta.

Bella a gemut când un nou val de durere i-a tăiat răsuflarea.

Femeia a privit înspre Bella, apoi la copilul care i se agăţa de picior. Era sărăcăcios îmbrăcată, hainele îi erau aproape zdrenţăroase, ghetele uzate. încet, a băgat mâna în palton şi a scos un şiling.

- Ţine, a zis ea. Pentru autobuz. Te ştiu, eşti fata Tessei James, nu-i aşa? Cea de la casa parohială?

Bella a confirmat din cap.

- Nu pot să-ţi iau banii.

- I-a salvat viaţa băieţelului meu, a zis femeia încet. Este îngrozitor ce i s-a întâmplat; nu i-ar fi făcut niciodată rău acelei femei, Tessa este un înger.

Trenul a oprit în gară.

- Trebuie să iei autobuzul numărul 16, chiar de la intrare. Noroc!

- Mişcă, javră! a strigat controlorul, de parcă Bella ar fi fost un câine vagabond. Picioarele îi tremurau când a coborât pe peronul îngheţat, cufundat în întuneric.

- Şi să nu te mai prind în tren, că te dau pe mâna copoilor, i-a strigat de la geam înainte de a trânti uşa în urma ei.

*

în timp ce autobuzul şaisprezece înainta pe drumurile de ţară spre Kingston, Bella a reuşit să aţipească din nou un pic, cât i s-a mai domolit durerea. Gândurile i-au zburat la întâmplările din ultimul an, de când îi văzuse ultima oară pe Alfie şi pe mama ei. O duceau foarte rău cu banii acasă, căci femeile pe care le ajuta Tessa să nască erau invariabil sărace şi rareori era plătită. De disperare, Bella răspunsese la un anunţ pentru o slujnică la bucătărie în Portsmouth, ca să se poată întreţine amândouă, în timp cc mama ci avea grijă dc Alflc. Numai până când se va întoarce Eli din război, aşa îşi spusese, iar atunci se vor putea căsători şi vor putea fl o familie.

Plânsese tot drumul spre Portsmouth, dar reuşise să se adune şi să muncească din greu, obişnuindu-se cu noul ei rol şi permiţându-şi chiar să creadă zvonurile care circulaseră săptămâna trecută, că războiul se va termina în scurt timp. Eli va veni acasă şi îşi va putea cunoaşte în sfârşit fiul. Apoi venise dimineaţa în care văzuse ziarul cu articolul despre arestarea mamei sale pe treptele pe care fusese trimisă să măture. L-a ridicat tremurând şi l-a citit uluită.

O moaşă din Lewes a fost acuzată de ucidere din culpă în seara aceasta, după ce o naştere la care asista s-a sfârşit cu moartea tragică a mamei şi copilului.

Evelyn Hilton, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, din Kingston-near-Lewes, dădea naştere celui de-al treilea copil al său, o fetiţă mult aşteptată, când s-a petrecut tragedia. Moaşa Tessa James a ignorat semnele de avertisment ale unei naşteri anormale, cu prezentaţie pelviană, până când a fost prea târziu. Deşi timpul trecea în defavoarea mamei şi copilului, nu l-a chemat pe medicul doamnei Hilton, dr. Jenkins, încercând în schimb să scoată singură copilul, ceea ce a dus la o fatală pierdere de sânge şi la moartea pruncului.

Poliţistul şef Payne de la Poliţia din Lewes a declarat în seara aceasta: „Am arestat o femeie de cincizeci şi unu de ani în legătură cu moartea lui Evelyn Hilton. Audierea va avea loc mâine după-amiază la Curtea Coroanei din Lewes. Gândurile şi condoleanţele noastre se îndreaptă spre soţul doamnei Hilton şi cei doi tineri fii, care sunt mângâiaţi de prezenţa rudelor în seara aceasta”.

Ziarul *Sussex Argus* l-a găsit pe dr. Jenkins în cabinetul său din Lewes. „Nu pot comenta în legătură cu cazul Tessei James, dar pot spune că problemele

pe care le scoate la lumină acesta sunt extrem de tulburătoare şi, din nefericire,

deloc noi. Părerea mea este că activitatea moaşelor trebuie reglementată mult mai drastic. Legea Moaşelor din 1902 specifică foarte clar că moaşele nu pot asista decât naşterile normale. Au obligaţia de a transfera îngrijirea femeii aflate în travaliu unui doctor în cazuri complicate şi nu au voie să utilizeze instrumente precum forcepsul, pe care nu au pregătirea medicală necesară pentru a-l folosi. Ceea ce s-a întâmplat cu doamna Evelyn Hilton este mai mult decât tragic, dar binele care poate ieşi de aici, dacă există vreunul, va fi că de acum încolo trebuie introduse măsuri mai ferme.”

Când guvernanta îi dăduse telegrama, Bella se decisese pe loc. A străbătut casa şi a bătut la uşa stăpânului, controlându-şi înfăţişarea în oglindă înainte de a intra. Chipul îi era tras de la plâns, cu cearcăne negre sub ochii albaştri. Părul lung şi negru, care era prins la spate într-un coc, îi scotea în evidenţă paloarea pielii prin contrast. Uitându-se la imaginea ei în oglindă, şi-a imaginat ochii albaştri pătrunzători ai lui Alfie care o priveau din întunericul ascunzătorii preotului şi a încercat să îşi tragă puterea de la ei.

- Ah, Bella, a zis domnul Collins când a intrat.

S-a îndreptat spre ea, clătinându-se pe picioare, cu respiraţia mirosind a whisky când s-a oprit prea aproape şi a închis uşa în spatele ei.

- Ce pot face pentru tine? Sper că doamna Blackwood nu se aşteaptă de la mine să rezolv problemele cu angajaţii, căci nu am dispoziţia necesară.

Ea îi zâmbise politicoasă, simţindu-se cuprinsă de o senzaţie intensă de greaţă, căci zâmbetul lui stăruia prea mult. Avea o bucăţică de spanac rămasă între dinţi şi, cu toate că rânjetul lui galben îi repugna, îi era imposibil să îşi ia privirile de la el.

- îmi pare rău să vă deranjez, domnule, dar, vedeţi, fiul meu locuieşte acasă cu mama mea. A fost arestată, aşa că trebuie să mă duc acasă pentru un timp, ca să găsesc alt aranjament pentru el.

A lăsat capul în jos, ştiind ce urma şi o lacrimă i-a scăpat şi a căzut pe pantof. A privit în jos la pântecul rotunjit. Ştia ce îi făcuse deja? Ştia că îi purta copilul în pântec? Când sarcina nu va mai putea fl ascunsă, o va arunca afară în stradă, aşa cum făcuse cu altele înaintea ei?

- înţeleg. Te aştepţi cumva să îţi păstrăm postul aici? Pentru că ne-ai cere foarte mult. Presupun că putem ajunge la un fel de înţelegere...

Când trupul i-a fost cuprins de panica cunoscută, el a tras de fermoar, apoi i-a luat mâna şi a îndesat-o în izmenele lui, iar respiraţia lui care mirosea a peşte a făcut-o să icnească. Bella a închis ochii, implorându-l să se oprească, ceea ce părea să îl stârnească şi mai tare şi l-a făcut să geamă puternic în urechea ei. A început să plângă încet, încercând să se tragă în spate, dar el a plesnit-o şi a împins-o cu forţă peste colţul biroului, de unde Bella a rămas cu privirile pironite în focul arzând, iar el a scos un geamăt adânc de satisfacţie. După scurt timp, s-a prăbuşit grămadă într-un fotoliu, şi-a mai turnat ceva de băut şi a privit-o în tăcere, în timp ce sorbea din pahar.

- Pot pleca de dimineaţă, domnule? a întrebat ea luptându-se cu greaţa şi îndreptându-şi uniforma.

A făcut o pauză lungă înainte de a răspunde.

- îţi poţi lua o zi liberă, dar avem nevoie să te întorci până miercuri la miezul nopţii, altfel nu te mai deranja să vii. Se uitase urât la ea, de parcă era un

gust rău pe care îl simţea în gură. Nu ai de gând să îmi mulţumeşti? Nu sunt mulţi patroni atât de îngăduitori ca mine.

- Vă mulţumesc, domnule Collins, a spus ea ascultătoare, înainte de a traversa înapoi coridorul friguros şi a urca scările către dormitorul ei, unde s-a prăbuşit pe

- pat, înăbuşindu-şi lacrimile cu perna. Acolo a simţit primele crampe şi, trecându- şi degetele în josul piciorului, a descoperit o mică dâră de sânge.

- Kingston, ultima oprire, Kingston, a spus şoferul autobuzului, oprind motorul şi privind în interiorul autobuzului, unde se afia Bella.

S-a ridicat şi a privit pe fereastră. În josul aleii, la nici douăzeci de metri, era poarta cărării care ducea la iubita ei casă parohială. I-a mulţumit şoferului, apoi a păşit în noaptea friguroasă şi s-a apropiat de poartă cu picioare nesigure. Ridicând zăvorul, a înaintat târşâindu-şi picioarele pe poteca acoperită cu zăpadă până la uşa căsuţei cufundate în frig şi întuneric.

Când a băgat cheia în broască şi a întors-o, amintirea mamei sale ultima dată când fusese acasă, stând în prag şi zâmbind, cu braţele pline de fiori sălbatice, îi era proaspătă în minte. încet, a păşit înăuntru şi a închis uşa în spatele său.

- Alfie! a strigat ea, fără suflare, simţind că inima îi sparge pieptul.

Nu s-a auzit nici un răspuns şi în clipa aceea un alt val de durere i-a tăiat respiraţia şi a simţit că i se frânge inima, căci nu se auzea nimic. îl lăsase de izbelişte pe băieţelul ei; venirea ei durase prea mult timp, iar el renunţase la speranţa că îl va salva. Ieşise din ascunzătoare şi fusese văzut de Wilfred Hilton, iar acum nu îl va mai găsi niciodată.

- Alfie! a strigat din nou, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Tăcerea rece şi întunecată din casa familiei lor, care de obicei zumzăia de fericire şi căldură a umplut-o de tristeţe când s-a uitat de jur împrejur, căutând semne de viaţă.

Când durerile au revenit necruţătoare, s-a învelit în pătura pe care mama ei o lăsase lângă foc şi s-a ghemuit, înfigându-şi unghiile în braţ şi strângând din dinţi. A rămas pe podeaua rece de piatră, iar durerile au sporit într-atât, că nu mai putea suporta. Avea abia trei luni, dar contracţiile erau la fel de dureroase ca atunci când se născuse Alfie; chiar în camera aceasta, unde mama ei o ţinea de mână, cu focul care ardea, florile de pe pervazuri şi pernele sub cap. A rămas acolo singură, plângând, în timp ce durerile s-au înteţit atât de mult încât abia mai putea suporta, până când a simţit un şuvoi de sânge cum iese din ea şi se revarsă pe pătura adunată între picioare.

A rămas nemişcată o clipă, uşurată că ce era mai rău trecuse, şi respiraţia ei panicată a început să se domolească.

După ce a stat pe podea într-o baltă de sânge un răstimp care i s-a părut a fi de câteva ore, până nu şi-a mai simţit corpul de frig, s-a forţat să se ridice. Slăbită şi ameţită de chinul prin care trecuse, a adunat încet pătura însângerată şi a îndesat- o în găleata de lângă uşa din spate.

- Mama?

Vocea e slabă, dar cu siguranţă e Alfie. Bella s-a întors şi s-a uitat la treptele de lemn din faţa ei. Simţind că e gata să leşine, s-a chinuit să urce scara până când a ajuns pe palier, unde s-a aplecat şi a tras de capac. Era blocat.

Şi-a ţinut respiraţia muşcându-şi puternic buza de jos ca să nu leşine. Băieţelul ei era încă acolo, nu putea să-şi închipuie în ce stare. A început să bată uşor cu pumnul în plafonul ascunzătorii.

- Alfie, Alfie, dragul meu, eşti acolo? a zis ea, muşcându-şi buza, încercând să nu se lase înghiţită de panică. Alfie, dragule, sunt mama, deschide uşa, mă sperii. Sunt singură, nu mai este nimeni cu mine. Te rog, dacă poţi, deschide uşa.

A întors capul, căutând ceva cu care să forţeze uşa, iar ochii i-au căzut pe vătrai, dar în timp ce îşi opintea corpul frânt să coboare scările, pentru a-l lua, un

clichet zgomotos a sfărâmat tăcerea din casa parohială. încetişor, capacul ascunzătorii a început să se deschidă cu un scârţâit.

Bella s-a întors şi, în spaţiul cufundat în beznă, a început să se distingă pereche de ochi luminoşi, albaştri şi zâmbitori.

5. *VANESSA. Ajunul Anului Nou, 1969*

Vanessa Hilton stătea la fereastra dormitorului ei de la Conacul Tiselor, privindu-l pe soţul ei, care împodobea cu lumini dafinii ce străjuiau aleea de acces pentru maşini; lumina lor pâlpâia în întuneric, în vreme ce exclamaţiile lui de frustrare faţă de fiul lui, care încerca să îl ajute, răsunau până departe.

A privit spre ceasul de la mână. Mai era o oră până la sosirea musafirilor, dar deja sc simţea epuizată până în măduva oaselor. Capul îi vâjâia de săptămâni întregi din cauza tuturor detaliilor acestei petreceri de revelion, care îi părea un eveniment pentru care se pregăteau de un deceniu. Chiar şi aşa, nici un amănunt nefiind lăsat la voia întâmplării, ziua părea că se desfăşura ca un dezastru, din clipa în care se ridicaseră din somnul agitat şi până acum.

Un viscol care lovise casa fără milă toată noaptea îi ţinuse treji pe câinii care lătraseră până târziu, iar când dimineaţa sosise, într-un sfârşit, descoperiseră că nu aveau curent. La asta se adăuga drumul din faţa casei, complet blocat de zăpadă, ceea ce făcuse aleea de acces aproape impracticabilă, până când Richard l- a rugat pe Peter, grădinarul, să aranjeze să le fie livrată o tonă de scoarţă de pin, care să absoarbă mâzga formată. După aceea îşi îndreptase atenţia spre lumini, care fuseseră întinse prin copaci în seara dinainte, iar acum atârnau de pe ramuri sau fuseseră sparte. De câteva ori în decursul acelei zile Vanessa fusese tentată să anuleze. I se părea că mama natură făcea tot ce putea pentru a-i spune să oprească acest eveniment care le absorbise întreaga atenţie şi se transformase în obsesie de câteva luni.

Buuml

Focurile de armă se auziseră toată ziua şi fiecare detunătură îi făcea oasele să tremure. Alfie şi Bobby începuseră să sacrifice vitele la ora prânzului, unele diagnosticate cu tuberculoză, altele trebuind să fie omorâte ca măsură de precauţie. Nici că se putea o potrivire mai proastă, în săptămâna în care se perfecta vânzarea pământului din jurul casei parohiale, pentru o nouă construcţie, iar Richard le înmânase ordinul de evacuare din casă.

Bum! Bum!

Vanessa a tresărit auzind bătaia uşoară în uşa dormitorului.

- Doamnă Hilton?

S-a întors şi a văzut o servitoare cu şorţ alb.

- Mă iertaţi că vă deranjez, dar ne întrebam când trebuie să ajungă şampania.

- Ce vrei să spui? A fost livrată acum câteva ore. L-am văzut chiar eu pe şofer. Trebuie să se afle la gheaţă, în pivniţă.

Vanessa a traversat dormitorul în direcţia fetei, cu ochii larg deschişi, plini de nelinişte.

- îmi pare rău, doamnă, dar când am coborât ca să începem să o aducem în casă, nu era acolo. L-am căutat pe domnul Hilton, ca să îl întrebăm.

Vanessa a aruncat o privire spre rochia lungă până la podea, care atârna peste uşa şifonierului şi şi-a strâns capotul de casă mai bine în jurul taliei.

- Ei bine, vom bea şampanie caldă dacă se află încă în lăzi, pe undeva. De ce nu am fost anunţată mai devreme?

Servitoarea a pornit-o după ea spre capătul scărilor, unde s-a întâlnit cu bona copiilor, care venea în direcţia ei, ducând în mâini pantofii roşii ai lui Alice.

- Dorothy, ştii unde este Alice? Trebuie să rezolv o problemă cu şampania, iar ea ar trebui să fie îmbrăcată până la ora asta.

- Da, doamnă Hilton, este în dormitorul de oaspeţi – i-am pregătit hainele acolo. Nu mai durează mult.

Vanessa a remarcat cât de obosită arăta bona. Părul negru îl avea prins la spate într-o coadă de cal şi era încă îmbrăcată cu şorţul de bucătărie, care era plin de făină, pentru că toată după-amiaza făcuse fursecuri cu copiii, ca să îi ţină ocupaţi. În ciuda eforturilor ei de a rămâne veselă tot timpul, era clar că sărmana femeie se săturase. Petrecerea aceasta îi obosise pe toţi, iar Vanessa abia aştepta să se termine.

A aruncat o privire în oglinda din hol şi şi-a ajustat unul dintre bigudiuri. Era complet machiată, cu tot cu gene false şi stătea în picioare, cu degetele răsfirate peste şoldurile înguste, iar oja lucioasă de culoarea sângelui reflecta luminile venite dinspre imensul brad de Crăciun din holul de la parter.

- Iată-te, Miss Alice. Vrei să te îmbrac cu frumoasa rochie roşie? a zis Dorothy, zâmbind către fetiţa care apăruse în spatele mamei sale.

După ochii înroşiţi şi uşor umflaţi, era limpede că plânsese.

Alice a ridicat din umeri, iar breteaua salopetei i-a căzut de pe umăr.

- Urăsc rochiile, a spus ea, privind în sus către mama ei, cu disperare în ochi.

- Alice, nu am timp de asta acum. Te rog, fă şi tu o dată ce ţi se spune, da?

Vanessa a dat să pornească spre scara cea mare.

- N-o găsesc nicăieri pe Snowy. Mi-e teamă că a fugit, a scâncit Alice, referindu- se la căţeluşul de trei săptămâni, care era obişnuit cu frigul şi fugea mereu afară, căci se născuse la casa parohială, în mijlocul iernii.

- Ce-ar fi să îţi pui rochia şi apoi ne putem pregăti împreună în camera mamei.

încercarea Vanessei de a-şi ascunde iritaţia era sortită eşecului.

- Mă doare burtica.

Alice şi-a înfăşurat braţele în jurul stomacului şi s-a aşezat pe podea.

- Alice, te rog! N-ai nimic, doar că ai mâncat prea multe fursecuri pe care le-ai copt cu Dorothy în după-amiaza asta. Iar Snowy este probabil în bucătărie, caută ceva de mâncare. Vanessa a întins capul spre bonă. Dorothy, scuze, ai vreo idee unde este şampania? Nu pot crede că am petrecut un an plănuind această petrecere; totul este un haos din cauza blestematului de viscol.

Servitoarea, care aştepta încă ordinele, s-a făcut roşie ca focul şi a rămas cu mâinile împreunate în faţa şorţului.

- Cred că l-am auzit pe domnul Hilton spunându-i lui Peter să o lase afară, lângă uşa din spate, pentru că este destul de rece, a răspuns Dorothy.

Vanessa a clătinat din cap, enervată.

- Ar fl fost util dacă i-ar fi spus şi responsabilului asta. S-a întors spre servitoare. Te poţi duce, te rog, să vezi dacă şampania este lângă uşa din spate? Şi ai grijă să o pui la gheaţă cât poţi de repede. Oaspeţii vor sosi într-o jumătate de oră.

Fata a dispărut în grabă.

- Doamnă Hilton, a zis Dorothy, este în regulă dacă plec la şapte?

Vanessa s-a uitat la ceas: era deja şapte fără cinci. Nu era deloc convenabil ca Dorothy să plece acum. Leo era încă afară, pe aleea din faţă, şi trebuia să se pregătească, iar Alice era într-una din stările ei proaste.

- Ai putea să mai aştepţi câteva minute, ca să îl îmbraci pe Leo? Sunt încă atât de multe lucruri de rezolvat şi sunt în întârziere.

- De ce nu poate să vină şi Dorothy la petrecere? a zis Alice, uitându-se

ţinta în ochii mamei sale.

Vanessa şi Dorothy au schimbat o privire care vorbea cât o sută de cuvinte.

- Dorothy este epuizată, pentru că a avut grijă de voi toată ziua. Nu vrea să vină la petrecerea noastră prostească.

Chiar în timp ce cuvintele îi zburau de pe buze, Vanessa s-a simţit prost că nici măcar nu îi trecuse prin cap să o invite pe Dorothy. Era prea târziu acum: nu ar avea cu ce să se îmbrace şi ar şti că era un gând întârziat al Vanessei, rostit numai pentru că se simţise jenată.

- Petrecerea aceasta este numai pentru prietenii sus-puşi ai mamei tale, a zis Dorothy, fără să o scape pe Vanessa din încurcătură.

- Dar tu eşti singura căreia îi pasă de noi. Toţi ceilalţi numai se prefac.

- Alice, nu fi obraznică. Dacă mai poţi sta puţin, Dorothy, îl trimit pe Leo în casă acum. îmi pare rău că trebuie să te rog, a zis Vanessa, îndepărtându-se înainte ca Dorothy să îi poată răspunde.

Jos, în hol, Vanessa şi-a tras cizmele de cauciuc peste pulpele îmbrăcate în ciorapi şi şi-a înfăşurat un palton din blană de vulpe peste halatul din mătase. După o ultimă privire îndreptată în sus, spre fiica ei sfidătoare, care rămăsese în capul scărilor, i-a strigat:

- Alice, mă întorc în cinci minute şi aştept să fii îmbrăcată şi gata de petrecere.

- Nu vă faceţi griji, doamnă Hilton, o ajut eu. Vom fi gata imediat, nu-i aşa?

Dorothy i-a zâmbit blând fetiţei ai cărei ochi verzi luceau din nou, plini de lacrimi de frustrare.

- îţi mulţumesc, Dorothyl a răspuns Vanessa, simţindu-se vinovata când a ieşit în aerul rece de decembrie.

Ştia că de cum va rămâne singură cu Dorothy, Alice o va târî pe sărmana bonă afară să caute căţeluşul prin zăpadă. Fusese o greşeală să îi permită să păstreze animalul; căţeii provocau întotdeauna haos, iar blestematul făcuse pipi pe covorul lor cel nou, cumpărat în onoarea petrecerii.

A mai aruncat o privire în spate, spre scena pregătită să găzduiască spectacolul: tavanul înalt, făcut pentru a expune un brad transportat de la Londra; scara maiestuoasă, împodobită cu crenguţe de ilice şi o sută de fundiţe roşii din catifea, cusute de mână; holul de la intrare, destul de mare ca să încapă un pian de concert, la care pianistul urma să cânte colinde de Crăciun.

Vânzarea pământului din jurul casei parohiale îi adusese lui Richard o atât de necesară injecţie de lichidităţi pentru a menţine ferma pe linia de plutire şi a redecora casa. în anii scurşi de la moartea tatălui lui Richard, Wilfred Hilton, îşi dăduseră seama cu durere că ţinuse ascuns un număr mare de decizii economice proaste. Wilfred era un bărbat cu gusturi scumpe – cai, maşini şi femei – şi o etică a muncii deficitară. Moştenise domeniul de la tatăl lui, dar nu îl interesa ferma şi nici viitorul ei şi cheltuise aproape toţi banii familiei Hilton până când murise, lăsând în urmă numai datorii şi inimi frânte, printre care şi pe cea a sigurului său fiu rămas în viaţă, Richard, pe care îl neglijase toată viaţa. Ceea ce făcea ultima scrisoare, scrisă pe patul morţii, cu atât mai dureroasă.

Noiembrie 1959

Dragă Richard,

Ştiu că nu ne-am înţeles întotdeauna bine, iar îndepărtarea noastră este una din cele mai mari dureri ale mele, laolaltă cu abandonarea copilului fratelui tău, Alfie James. Vreau să ştii că îmi pare foarte rău că nu ţi-am fost alături mai mult când a murit mama ta, pe vremea când aveai numai şase ani.

Când s-a dus mama ta, în condiţii atât de groaznice, voiam să învinuiesc pe cineva, atât pentru moartea ei, cât şi a /ui Eli. Dar pe măsură ce viaţa mea a mers înainte şi durerea s-a mai domolit, am privit moartea lui Evelyn cu alţi ochi. Şi am ajuns să regret felul în care m-am purtat cu Tessa James.

Ani întregi m-am torturat pentru ce s-a întâmplat cu Alfie, iar când s-a întors la noi am simţit că este un semn de la Dumnezeu, şansa de a îndrepta greşelile făcute. Sunt

conştient că te-am lăsat cu datorii, dar îţi scriu ca să ştii că am vorbit cu avocatul familiei, pentru a-l informa că la moartea mea casa parohială îi va reveni lui Alfred James, să facă cu ea cum va dori. Ani întregi am ales să ignor dreptul prin naştere al lui Al fie şi acum ştiu că am greşit Noi avem destul; nu avem nevoie de o altă fermă, pe când pentru el este totul. în plus, este un preţ mic pe care i-l putem plăti în schimbul a ceea ce ar fi fost dreptul lui, dacă Eli nu ar fi pierit în război. Bella şi Eli erau logodiţi şi urmau să se căsătorească atunci când a plecat el, iar după moartea lui ea a returnat inelul cu smarald al bunicii mele, pe care i-l dăduse Eli, ceea ce dovedeşte o putere de caracter pe care puţini o au. Dacă l-ar fi vândut, preţul obţinut ar fi salvat-o din sărăcia care o ucis-o în cele din urmă.

Sper să fii de acord cu această decizie. Al fie James mi se pare un tânăr cât se poate de cordial şi de harnic şi sper că veţi găsi o cale de a trăi alături unul de celălalt.

Cu multă dragoste şi admiraţie,

Tatăl tău, Wilfred

Vanessa citise scrisoarea chiar înainte ca Richard să o arunce în foc, provocând o ceartă straşnică între ei, care l-a trezit pe Leo. Familia James era de prea multă vreme un blestem pe capul lor, a strigat Richard şi îşi dorea ca Alfie să nu se fi născut. Când Richard a ieşit trântind uşa, Leo a asaltat-o cu un torent de întrebări despre Bobby şi Alfie James, pe care fusese nevoită să le ocolească.

Sigur că ştia adevăratul motiv al furiei lui Richard; afecţiunea dintre Wilfred şi Alfie fusese greu de ignorat. Wilfred îşi neglijase fiul toată viaţa, lăsându-l în grija unui şir nesfârşit de bone şi profesori particulari. Alfie, dimpotrivă, fusese iubit cu pasiune de două femei din familia James. Era făcut dintr-un material rezistent, iar la azilul pentru săraci îi fusese încredinţată o muncă la fermă, unde a învăţat meserie prin trudă istovitoare, astfel încât în ziua când a sosit la uşa lor, în vârstă de 16 ani, era în stare să conducă Ferma Tiselor de unul singur.

Richard îl urâse pe tatăl lui pentru că preferase un alt băiat în defavoarea propriului fiu, iar acum Vanessa observa cu tristeţe cum se repetă istoria; durerea din ochii fiului lor se vedea limpede când soţul ei făcea mare caz de Bobby James, dar pentru sărmanul Leo nu avea decât cuvinte de ocară.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Unde s-o fi dus? a strigat Richard de la capătul aleii, ca sa îl audă oricine se afia în jur.
- Richard, ce s-a întâmplat? a zis ea, grăbindu-se spre el.
- Băiatul ăsta este un incapabil. Este în lumea lui şi parcă merge cu capul în cur.

Richard era roşu la faţă, în ciuda frigului aprig.

- Sunt convinsă că îşi dă silinţa, a zis Vanessa. Este aici, cu tine, de ore întregi.
- M-aş fi descurcat mai bine singur, a replicat Richard.

Toată după-amiaza, Leo încercase să îl ajute pe tatăl lui să întindă luminile de-a lungul aleii de acces, iar Vanessa, privind de la fereastră, se înfiorase

văzându-l cum tot scapă uneltele din mână şi cum se repede de colo colo, făcând numai greşeli. De două ori o întrebase Richard când va veni Bobby să îl ajute, dar aceasta era singura zi când Bobby nu putea veni. El şi Alfie masacrau cireada, detunăturile răsunau ca un memento constant de-a lungul zilei al suferinţei familiei, iar pentru Bobby nu putea fi o prioritate să îl ajute pe Richard să instaleze luminile pentru petrecere.

- Iată-te, în sfârşit, s-a răţoit Richard către Leo, care a apărut din direcţia casei.
- îmi pare rău, tată, nu le-am găsit, a zis Leo încet.
- Ce vrei să spui? Ce ai făcut tot timpul acesta? Lasă, mă duc să le iau singur.

Leo s-a făcut roşu la faţă.

- îmi pare rău, am căutat peste tot.

- Mă duc eu, Richard, a zis Peter din vârful unei scări. Vrei siguranţele albastre, nu-i aşa?

Vanessa l-a privit pe Leo, care îşi muşca buza, cu capul plecat. Era un adevăr trist că lui Leo îi lipsea simţul practic. Ura viaţa la fermă şi nu avea nici cea mai mică aplecare pentru ea, obosea, se enerva şi i se făcea frig foarte repede. Era înalt şi subţire, dar avea forţă, cu un breton blond în spatele căruia se ascundea, şi o preferinţă pentru visarea cu ochii deschişi cu o carte în mână, înăuntru, la căldură.

Bobby James, fiul lui Alfie, era neobosit şi de multe ori îl vedeau sus, pe tractor, la mult timp după lăsarea întunericului, oprindu-se numai ca să mănânce sau sa bea. Richard şi Bobby vorbeau de multe ori cu însufleţire, iar când băiatul îşi termina treburile încredinţate de tatăl sau, Richard îl ruga să îi dea o mână de ajutor la câmp cu un gard rupt sau un viţel nou-născut.

Obrajii îi ardeau de frig când luminile au prins în sfârşit viaţă, inundând cărarea din faţa ei timp de o clipă, înainte de a se stinge din nou, cufundând aleea în întuneric.

- Blestemăţia asta a făcut scurtcircuit din nou, a mârâit Richard.

Se uita furios la beculeţele refractare din mâna lui şi se clătina periculos în vârful scării mobile. înalt de un metru nouăzeci, cu pielea măslinie, ochii căprui şi părul blond, avea câteva kilograme bune mai mult decât în ziua în care, un tânăr deşirat de nouăsprezece ani, îi ceruse mâna Vanessei, pe malul Lacului Tiselor, dar era încă chipeş, fără nici o îndoială.

- Richard, dragule, a zis ea privind în sus la el, ce-ar fi să-l laşi pe Peter să termine luminile? Tu trebuie să te pregăteşti.

O linişte nepământeană se lăsase peste întreaga proprietate acum, că viscolul trecuse. Parcă se odihnea, dar nu se încheiase încă. Vanessa auzise că lacul îngheţase în întregime şi că urmau alte viscole. Nu ştia dacă artificiile aveau să se aprindă, dar următoarea sarcină a lui Peter era să le pregătească pe ponton, pentru miezul nopţii.

- Aproape am terminat. încă vreo două minute, a zis Richard, fără să îşi ia ochii de la ceea ce făcea.

Vanessa s-a întors către casă şi a văzut un alt om angajat să servească grăbindu- se spre ea în timp ce Dorothy, îmbrăcată în paltonul ei cel nou, se apropia cu paşi mari.

- Ce bine că eşti aici, Dorothy. Poţi să îl duci pe Leo în casă şi să îl ajuţi să se îmbrace?

- Nu am nevoie să mă ajute. Nu sunt bebeluş, s-a bosumflat Leo.

- Nici nu am spus că eşti bebeluş, Leo. Nu vreau decât să mă asigur că eşti pregătit pentru sosirea invitaţilor, în cincisprezece minute!

- îmi pare rău, doamnă Hilton, eu trebuie să plec, sora mea trebuie să ajungă în orice clipă. Alice este gata, iar hainele lui Leo sunt pe pat. Vă doresc o petrecere minunată.

- Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai mai putea sta un pic, Dorothy, a spus Vanessa, încercând să îşi ascundă exasperarea fără rost.

Femeia fusese acolo toată ziua, dar se blestema că nu o rugase să lucreze în seara asta. Va avea nevoie de cineva care să o culce pe Alice şi să se asigure că Leo nu pune gura pe şampanie. îşi închipuise că Alice va sta pe lângă ea toată seara, cât se pregătea, dar vijelia şi haosul care urmase puseseră capăt oricărei speranţe ca totul să meargă strună.

- Sunt gata să te plătesc în plus.

- Nu este îmbrăcată pentru petrecere, mamă, şi cu siguranţă nu încape într-o rochie de-a ta, a râs pe înfundate Leo.

Dorothy i-a aruncat o privire urâtă, iar Vanessa a rămas fără grai. Ştia că Dorothy şi Leo nu se înţeleg; nu avuseseră niciodată o relaţie liniştită. Adevărul era că Leo o voia pe mama lui, nu o bonă şi nu făcea absolut nici un efort să o ascundă.

- Leo! îmi pare foarte rău, Dorothy, vom avea o discuţie despre comportamentul lui. Te rog, rămâi, a implorat-o ea.
- îmi pare rău, doamnă Hilton, a zis Dorothy ţuguindu-şi buzele. Sunt în picioare de la ora nouă şi trebuie să mă duc acasă la căţel şi să pregătesc cina pentru Peter şi sora mea, care vine în vizită. Dacă Richard l-ar putea lăsa pe Peter să plece în curând, aş fi foarte recunoscătoare. Sper să aveţi o seară frumoasă, noapte bună.

Vanessa a fost o clipă distrasă văzând-o pe Alice, în rochie roşie, ieşind în goană pe uşa cea mare şi traversând peluza în direcţia căsuţei din copac, ascunse între ramurile unui stejar imens de la intrarea pe alee.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Alice a plecat din nou în căutarea blestematului de căţel. O să îngheţe, Dorothy.

Dar ea se îndrepta deja spre poartă, în vreme ce fetiţa dispăruse în întuneric.

- Doamnă Hilton, îmi pare tare rău să vă deranjez, dar nu s-a livrat decât jumătate din şampanie.

Omul din personalul de servire se bâlbâia un pic în timp ce vorbea, sărind de pe un picior pe altul pe pământul acoperit cu zăpadă.

- Pentru Dumnezeu, eşti sigur? a strigat Richard de unde se afla, în vârful scării.
- Da, domnule. Ar fi trebuit să fie douăzeci de lăzi şi sunt numai zece.
- Leo, ce caută Alice afară? a întrebat Vanessa. Şi vrei să te duci să îţi pui costumul? Voi discuta cu tatăl tău despre felul cum ai vorbit cu Dorothy adineauri – nu sunt deloc mulţumită.
- De parcă i-ar păsa, a zis Leo, aruncându-i o privire duşmănoasă.

Vanessa s-a uitat spre fiul ei. La doisprezece ani, era înalt pentru vârsta lui şi deja chipeş ca tatăl lui, dar în alte privinţe erau cât se poate de diferiţi.

- Leo, te rog să o cauţi pe Alice şi să îi spui să intre în casă. Nu îmi place să alerge prin zăpadă în hainele de petrecere.
- Fără îndoială, este în căsuţa din copac, o caută pe Snowy, a mormăit Leo.
- Câinele ăla o să moara daca e afară pe vremea asta, a zis Richard încruntându-se spre ei.
- Să nu-i spui asta lui Alice. Pe mine deja e supărată. Nu voia să se îmbrace pentru petrecere. Vrea să stea în salopeta ei, a zis Vanessa.
- Atunci, las-o, pentru Dumnezeu! Avem destule lucruri pe cap. Leo trebuie să se ducă cu bicicleta până la casa parohială şi să îl aducă pe Bobby, ca să mă ajute.
- Nu poate merge cu bicicleta acum! Drumurile sunt periculoase şi, în plus, nu îi putem cere ajutor lui Bobby astăzi, când îşi omoară vacile. De ce nu te poate ajuta Leo?
- Pentru că va face o treabă de mântuială. Am nevoie de Bobby, ca să fiu sigur că se rezolvă.

Vanessa s-a uitat spre Leo, care tresărise vizibil la auzul cuvintelor tatălui său.

- Poate îl rugăm pe Peter să mai stea puţin. Nu mi se pare corect să îl deranjăm pe Bobby astăzi.
- Vanessa, ai putea să nu mă contrazici, măcar de data asta?

Leo i-a aruncat mamei sale o privire prelungă, apoi a ridicat capul spre tatăl lui.

- E în regulă, mă duc să-mi iau bicicleta.

Când a dispărut în întuneric, Vanessa a scos un oftat.

- Trebuie să o găsesc pe Alice. Cred că Leo are dreptate: probabil stă îmbufnată în căsuţa din copac.

- Nu crezi că trebuie să te îmbraci, Vanessa? a zis Richard. Măcar unul din noi trebuie să fie gata când vor veni invitaţii. Las-o pe Alice un pic. Vine ea când i se face frig. Te agiţi prea mult.

Vanessa a ridicat ochii spre soţul ei. Starea de spirit sumbră care coborâse peste el o agitase şi pe ea şi ştia că nu era deloc o idee bună să înrăutăţească situaţia acum, când urmau să sosească două sute de invitaţi. Dar instinctul nu îi dădea pace, îi spunea să o ducă pe Alice în casă.

- Ai o lanternă, Peter? a zis ea. Iartă-mă, ştiu că trebuie să pleci acasă, dar durează un minut.

Grădinarul răbdător a încuviinţat din cap şi a căutat prin trusa de scule, scoţând lanterna şi întinzându-i-o, iar Vanessa a pornit-o pe alee, simţind cum pământul îi lipăie sub picioare. Gândul la ceea ce s-a ales de pantofii roşii ai lui Alice din cauza noroiului a făcut-o să se cutremure.

Bum! Bum!

S-a oprit brusc şi a întors capul pentru a-l vedea pe soţul ei care o pornise cu paşi mari înapoi spre casă împreună cu omul de la servire, în timp ce sunetul puştii lui Alfie James răsuna prin noapte.

- A fost o zi lungă, i-a strigat Peter. Cred că se vor opri în curând.

Vanessa a încuviinţat din cap şi s-a întors spre căsuţa din copac, dar înaintând spre ea a simţit cum i se strecoară în sufiet un sentiment de nelinişte, când a ajuns în dreptul ei şi şi-a dat seama că nu vine nici o lumină dinăuntru.

6. *VANESSA. Joi, 21 decembrie 2017*

Vanessa Hilton stătea la fereastra dormitorului ei, privindu-i pe oamenii care intrau şi ieşeau din casa ei, ducând cutii pline cu lucrurile ei. Nu ştia ce se petrece. Poate că Leo şi Helen se hotărâseră, în sfârşit, să zugrăvească; de multă vreme nu se mai făcuseră reparaţii.

Luptându-se cu lacrimile neînţelegerii, a privit spre lac în timp ce oamenii de jos strigau unii la alţii, iar casa în plină agitaţie i-a amintit dc zilele de după dispariţia lui Alice. Când fusese atât de plină de lume, încât simţea că pierduse controlul asupra propriei case. Echipe de poliţişti scafandri sosiseră şi căutaseră trupul lui Alice pe fundul lacului, dar nu dăduseră de ea. Ar fi fost cel mai evident scenariu: că rătăcise într-acolo căutându-şi căţelul, aşa cum spusese Bobby; poate chiar îl văzuse chinuindu-se să înoate şi înecându-se. Poate strigase în noapte, chemase pe cineva în ajutor, în timp ce casa palpita de muzică, şi oaspeţi, şi viaţă. Prea mult zgomot pentru a auzi strigătele unei fetiţe.

O casă plină de oameni, iar ea o neglijase pe singura persoană de care ar fi trebuit să aibă grijă. S-a întors din nou, şi din nou, disecând fiecare detaliu al acelui ajun de An Nou, ultimul lucru pe care i-l spusese lui Alice, ultimul lucru pe care Alice i-l spusese ei. Cine fusese ultima persoană care o văzuse; cine era cu adevărat Bobby James? De ce nu mărturisise niciodată? După aproape cincizeci de ani, nu era mai aproape de adevăr, nu era mai aproape de a găsi trupul fetiţei sale sau de a-şi acorda iertare. Durerea ci îşi schimba forma, sc modela în jurul vieţii sale şi devenise o pelerină de piatră pe care o purta în fiecare zi. Alice era încă acolo; era pe câmpuri, şi în leagăn, şi în dormitorul ei. Conacul Tiselor era Alice, iar Vanessa ştia că răspunsul la ceea ce se întâmplase cu ea se afla acolo.

- Vanessa? a auzit vocea lui Helen strigând-o în timp ce urca scara. Aici erai! Nu te găseam.

A apărut în pragul uşii, cu paltonul plin de zăpadă.

- Ce fac toţi oamenii aceştia în casă, Helen? a zis Vanessa, în timp ce Helen o privea cu ochi mari.

- Facem bagajele şi plecam, Vanessa, a răspuns ea cu blândeţe. Vânzarea casei se încheie mâine.

- Să plecăm? Ce tot spui?

Vedea cum Helen se încordează toată şi închide ochii, încercând să îşi ascundă frustrarea. Evident, mai purtaseră de multe ori această discuţie.

- Am discutat despre asta, îţi aminteşti, am hotărât că aşa este cel mai bine, că îţi este prea greu aici. Vom locui împreună în casa din Franţa despre care ţi-a spus Leo.

- Dar nu vreau să merg în Franţa. Nu vreau să vând casa. Nu o pot părăsi pe Alice.

- Nu mai durează mult şi vine Leo, s-a dus să discute ceva cu Mike la birou. E cel mai bine aşa, Vanessa, crede-mă, e cel mai bine.

- Cel mai bine pentru cine? s-a răstit Vanessa la ea.

- îmi pare rău, Vanessa, dar nu avem de ales. Firma nu mai are nici un ban, a zis Helen şi a strâns din buze.

Vanessa a privit încruntată spre Helen. Totul îi era neclar în minte, dar i se părea că Helen devenise şi mai retrasă decât de obicei şi evita să rămână singură cu ea. Ştia că nora ei nu o plăcea; nu fusese nici o discuţie, dar Helen avea grijă să nu-i arate prea mult din ce simţea şi ce gândea.

Reuşise în viaţă, căsătorindu-se cu Leo. Vanessa era sigură că îi cunoscuse pe părinţii lui Helen, dar nu îşi amintea nici feţele lor, nici numele; tot ce îşi amintea era că nu făceau parte din lumea lor. Nu îşi putea suprima sentimentul că Helen nu fusese destul de bună pentru Leo. Totul fusese atât de uşor pentru ea, iar acum, că vindeau casa şi urma să devină foarte bogată, îi datora Vanessei respect, bunătate – o fărâmă de empatie.

Sienna a apărut deodată la uşă şi a dat fuga spre ea, făcând ca senzaţia de panică care o încerca să se domolească. Atât timp cât era cu nepoata ei, totul era bine. îşi amintea că fusese vorba de multe datorii – Leo îi vorbise despre lucrul acesta şi poate că fusese de acord cu vânzarea casei. Era totul într-o asemenea ceaţă din care ţâşnea câte o informaţie ca un fulger care îi zguduia creierul în încercarea de a-l face să-şi amintească.

- Bună, draga mea, a zis Vanessa, calmată de prezenţa fetiţei. Cum a fost la şcoală?
- Nu a fost deloc bine, a spus Sienna, încrucişându-şi braţele.
- Vai de mine, ce s-a întâmplat?

Vanessa a tras-o pe fată la pieptul ei.

- Ben s-a aşezat lângă mine la prânz.
- Cine-i Ben?
- Ben mi-a distrus viaţa, este foarte rău cu mine, a zis Sienna, oftând din rărunchi.
- Mie mi se pare că te place, dacă s-a aşezat lângă tine. Băieţii sunt de multe ori răutăcioşi cu fetiţele pe care le plac.
- Aşa cum este tati cu mami? a zis fetiţa, ridicând ochii spre ea.

Vanessa s-a uitat încruntată spre Helen, apoi a îmbrăţişat-o pe nepoata ei. La înfăţişare semăna mult cu Leo – şi cu Alice –, dar firea o moştenise de la Helen.

Stătea pe loc şi se uita la tatăl ei care se învârtea de colo colo făcând greşeli şi erori de judecată şi absorbea totul, ca şi cum şi-ar fi notat ce să nu facă atunci când va creşte. Avea numai şapte ani, dar când punea o întrebare, aştepta răspunsul şi rămânea cugetând în mintea ei la răspuns, până ce se hotăra dacă să îl accepte sau nu. De multe ori ştia unde se află lucrurile pierdute, întinzându-i calmă cheile sau portofelul tatălui ei care se agita roşu la faţă, înjurând şi strigând. Când nu se juca afară, era un copil foarte liniştit, stătea împreună cu Vanessa şi o întreba despre petrecerile pe care le dădeau altădată în casă şi despre rochiile elegante pe care le purtase odinioară.

Iar apoi Sienna voia să vorbească despre Alice – întreba ce i se întâmplase. Cum fusese şi dacă semăna cu ea. Şi chiar semăna, şi-a zis Vanessa, era bucăţică ruptă din Alice, cu părul ei blond şi ochii verzi, deşi era mai liniştită şi mai docilă decât Alice. Avea un fel aparte, care te făcea să simţi că vede ce fel de om eşti numai uitându-se la tine. Uneori era de-a dreptul tulburător, aproape straniu, să o vezi că te urmărea cu privirile.

- Aşadar, ce să facem? Jucăm un joc, sau poate gătim ceva împreună?
- Cred că ar fl greu să gătiţi ceva, trebuie să stăm aici, sus, să nu îi încurcăm, a zis Helen simplu, iar Vanessa i-a aruncat o privire aspră.
- Când plecăm de la Conacul Tiselor? a întrebat, strângând mâna Siennei atât de tare, încât degetele i s-au făcut albe.
- Avem avion mâine. Nu vrem sa fim aici când începe demolarea, i-a răspuns Helen.
- Nu-mi vine să cred că e mâine. A trecut atât de repede timpul, încât simt că nu mi-am luat la revedere de la toată lumea, aşa cum se cuvine, a zis Sienna şi a început să plângă.

- Nu ţi-au spus prietenii la revedere azi, la şcoală?

- Ba da, mi-au făcut o felicitare.
- Asta e foarte frumos, va trebui să mi-o arăţi. Cui nu i-ai spus la revedere?

Vanessa i-a mângâiat părul, în timp ce fetiţa i se cuibărea în braţe.

- Lui Peter şi lui Dorothy, a şoptit Sienna.
- Dorothy? a exclamat Vanessa, aruncând o privire spre Helen. Nu ştiam că te vezi cu Dorothy, draga mea.

Sienna a încuviinţat din cap.

- Uneori, a spus ea încet.
- înţeleg, a zis Vanessa, cu un zâmbet forţat.

Sienna a sărit în picioare şi s-a dus la fereastră; afară începea deja să se însereze.

- Uite, bunico, ninge! Putem să mergem să ne jucăm afară?
- Vrei să facem un om de zăpadă? a propus Vanessa, simţindu-se mai veselă.
- Da, putem? a strigat Sienna. Mă duc să îmi iau mănuşile.
- Se întunecă, Sienna. Nu cred că este o idee bună, a zis Helen, dar era în zadar: Sienna ieşise deja pe uşa dormitorului şi coborâse scările până la jumătate când Helen s-a grăbit să o ajungă din urmă.

Ceva mai lent, Vanessa le-a urmat pe coridor şi a coborât scările încet, privindu- le pe Helen şi Sienna aflate acum în vestibul, în căutarea mănuşilor.

Când a ajuns jos, unul dintre oamenii de la firma de transport a trecut pe lângă ea şi a luat-o în sus pe scări. Vanessa l-a urmărit din ochi până când a ajuns la capătul scărilor şi a privit în jur, apoi s-a îndreptat pe palier spre biroul lui Leo, aruncând o scurtă privire spre ea. Ceva din purtarea lui a neliniştit-o, nu semăna cu ceilalţi, agitaţi şi hotărâţi. Părea pierdut.

- Haide, bunico! a strigat Sienna.

Cutiile din hol în care se aflau paltoanele lor erau încă deschise, iar Vanessa a tras dintr-una geaca roşie din puf a Siennei.

- De ce uneori îmi spui Alice, bunico? a întrebat Sienna, băgându-şi braţele prin mâneci.
- îmi pare rău, nu intenţionat. Cred că se întâmplă pentru că îmi aminteşti de ea.
- Tati nu vorbeşte niciodată despre ea. Semăna cu mine, nu-i aşa? a întrebat Sienna, ridicând privirile către tabloul cu Alice, aflat pe palier.
- Este în regulă dacă împachetăm asta? a zis unul dintre muncitori, întinzându- se spre portret.

Vanessa a simţit că înţepeneşte pe loc.

- Puteţi să îl mai lăsaţi pe acela, vă rog? a spus Helen care apăruse brusc.

Vanessa s-a întors şi s-a uitat la ea. Helen şi Alice aveau aceeaşi vârstă, şi-a dat
ea seama deodată. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă Helen ar fi fost cea care ar fi dispărut şi nu Alice, poate că fiica ei ar sta astăzi în locul unde stătea Helen acum.

- Unde este mama ta, Helen? Nu o să îi fie dor de tine când ne vom muta?
- Poftim?

Helen s-a înroşit, tulburată de întrebare.

- Mama ta, unde locuieşte ea? Nu îmi amintesc să o fi cunoscut.

Helen a privit-o ţintă, apoi şi-a dres glasul şi a spus încetişor:

- Mama mea a murit pe când eram mică.

Vanessa a privit-o ţintă pe Helen în ochii albaştri, simţind un val de ură intensă care i-a tăiat răsuflarea. Mama lui Helen era moartă, deci nimeni nu i-ar

fi dus dorul. Dacă Helen ar fi murit în locul lui Alice, Leo şi Helen nu s-ar fi cunoscut, Leo s-ar fi căsătorit cu altcineva. Cineva de care să îi placă şi ei, şi lui Alice, iar ei trei ar fi fost fericiţi împreună.

- Sigur, nici o problemă, ne întoarcem după el mai târziu, a zis omul în timp ce Helen se îndepărta.

- Alice nu voia să poarte rochii, nu-i aşa, bunico, la fel ca mine? a insistat Sienna.

Vanessa a simţit că îi tremură picioarele. Nu voia să părăsească această casă; mi voia să o părăsească pe Alice.

- Da, a zis ea, privind-o pe Helen care a urcat scările spre dormitorul ei şi a închis uşa. Era foarte haioasă şi deşteaptă şi ura rochiile. Nu voia să poarte decât salopetă. Mie îmi plăcea să o îmbrac în rochiţe frumoase, dar ea le ura, aşa că, de cele mai multe ori, cedam şi o lăsam să-şi ia salopeta.

- Ai fost tristă când a murit?

Sienna o privea cu ochii ei mari, verzi. Chipul părea să i se amestece cu cel al lui Alice, iar camera începuse să se învârtă.

- Da, toţi am fost trişti. Şi acum sunt tristă, dar tu m-ai făcut foarte fericită când te-ai născut.

Vanessa a simţit deodată că o ia ameţeala şi s-a îndreptat spre un scaun uitat în hol.

- Unde îţi sunt căciula şi mănuşile, bunico? a zis Sienna, strângând între mâinile ei degetele bunicii. Ai mâinile încă reci, după plimbarea de mai devreme.

- în camera mea, cred. Mă duc să le iau, iar tu începe să faci un bulgăre mare pentru bază. Nu durează mult.

Vanessa a început să urce scările, iar zarva celor cinci-şase muncitori, care strigau unul la altul, intrând şi ieşind în grabă din casă, a pierit. Când a trecut pe lângă dormitorul lui Helen, a auzit radioul şi sunetul apei care curgea în cadă, dincolo de o uşă închisă. Apoi, trecând de cabinetul lui Leo, a văzut că uşa era întredeschisă şi înăuntru se mişca cineva.

- Alo? a zis ea, împingând-o la perete.

Un bărbat în jur de şaizeci de ani, înalt şi îmbrăcat în negru, stătea în picioare în spatele biroului lui Leo. A ridicat privirea şi Vanessa a îngheţat, ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor.

- Nu cred că fiului meu i-ar plăcea să umble cineva pe aici, a zis ea.

Bărbatul a încuviinţat din cap şi, fără să zică nimic, a închis cu putere un sertar, apoi a trecut pe lângă ea şi a ieşit din cameră. Vanessa l-a privit coborând scările şi ieşind pe uşa principală, unde doi dintre muncitorii de la firma de transport l-au salutat printr-o mişcare politicoasă din cap; aşa cum ai face cu un străin.

- Haide, bunico! începe să se aştearnă, i-a strigat Sienna, în timp ce Vanessa se afia în pragul uşii dormitorului său şi îl privea pe omul care se îndepărta pe alee în lumina proiectoarelor care începeau să se aprindă.

Recunoscuse ceva în înfăţişarea lui – ochii lui de un albastru rece îi erau familiari.

Vanessa a intrat în dormitor, tulburată de prezenţa lui şi şi-a luat mănuşile de pe caloriferul de la fereastră, apoi a mai privit o dată spre omul care ieşea pe porţile conacului chiar în clipa în care Sienna traversa alergând pajiştea din faţă, spre căsuţa din copac, în lumina care pierea.

Deodată fetiţa s-a oprit şi a făcut semn cu mâna cuiva aflat la depărtare. Vanessa a aruncat o privire spre pădure şi i-a văzut pe Dorothy şi Peter care îşi plimbau câinele pe aleea luminată, înspre căsuţa în care locuiau. Dorothy i-a zâmbit fetiţei şi a fluturat o mână spre ea cu însufleţire, înainte de a se uita spre fereastra Vanessei, ca şi cum ar fi ştiut ca este acolo şi îi priveşte. Pentru o clipă, privirile li s-au întâlnit, iar apoi Dorothy s-a uitat în altă parte, şoptindu-i ceva soţului ei înainte să dispară după colţ.

Vanessa nu ştiuse că Sienna o cunoaşte pe Dorothy; credea că Helen nu mai

vorbise cu ea de ani întregi. Nu îi plăcea ideea că ele două aveau o relaţie pe la spatele ei. Un secret pe care îl ascundeau de bunica. O făcea să se simtă personajul

negativ. Dar adevărul era că Dorothy avea o problemă cu *ea,* o evita. De când dispăruse Alice.

Nimic nu o rănea mai tare decât cei care nu îi spuneau nimic despre Alice. în săptămânile şi lunile de după dispariţia ei, mulţi prieteni orbecăiseră neştiind ce să spună, de multe ori spunând lucruri greşite. Dar nu o deranja ce spuneau, atâta vreme cât spuneau ceva.

Dorothy era una dintre cei care nu spuneau nimic, care traversau strada dacă o vedeau apropiindu-se. O laşă care nu voia să fie nevoită să îi vadă durerea, iar Vanessa bănuia că se simţea parţial vinovată. Dacă Dorothy nu ar fi plecat de la petrecere în seara aceea, dacă ar fi rămas, aşa cum o rugase Vanessa, Alice ar fi fost în viaţă acum, o femeie în toată firea, ca Helen, ar fi avut copii.

Ninsoarea cădea mai deasă acum, iar amintirile acelui ajun de An Nou i-au revenit ca un talaz. De câteva ori fusese tentată să anuleze petrecerea în acea zi; Mama Natură părea să facă tot posibilul să îi spună ceva; să încerce să oprească petrecerea care schimbase tot cursul vieţii ei. De-ar fi ascultat!

- Unde este Sienna?

A revenit brusc în prezent, s-a întors şi a văzut-o pe Helen în pragul uşii, stând ca o căprioară în lumina farurilor.

- Este afara. Eu îmi luam mănuşile.

- Nu o văd de la fereastră. Credeam că eşti cu ea.

Vanessa a trecut pe lângă ea, ieşind pe palier.

- Nu sunt aici decât de câteva clipe. Nu te agita. Vrem să facem un om de zăpadă; ea a început să îl construiască, cât timp eu am urcat până în cameră pentru câteva clipe.

- A trecut mai mult de atât; s-a întunecat.

Vocea lui Helen era panicată. Cele două femei s-au grăbit pe scări în jos, pe lângă muncitorii care încă se agitau de colo colo, în ciuda ceasului care le spunea că trecuse de ora cinci.

- Aţi văzut-o pe fetiţa care era aici mai devreme? în hăinuţa roşie? a zis Helen, îndreptându-se spre unul dintre muncitori, care ducea în braţe o cutie grea.

- Nu am mai văzut-o de o vreme, îmi pare rău. Aproape am terminat la parter; să ne apucăm de dormitoare acum, sau vreţi să îl aşteptaţi pe soţul du mnea voastră ?

Mergând spre uşă, Vanessa a aruncat o privire în camerele de la parter, surprinsă de cât de multe lucruri fuseseră strânse de când urcase la etaj. Afară se lăsase întunericul, dar proiectoarele care străjuiau aleea şi marginea peluzei luminau totul.

- Sienna! a strigat, simţind deodată că lumea încetinea, iar simţurile i se ascuţeau. Alerga spre căsuţa din copac ultima dată când am văzut-o, a zis cu voce tremurată, în timp ce Helen îşi căuta frenetică cizmele de cauciuc.

- Unde sunt cizmele mele? Le-am lăsat aici, s-a răţoit la unul dintre muncitori care, simţindu-i panica, s-a oprit şi a lăsat jos cutia pe care o ducea în braţe.

într-un final, le-a găsit şi a păşit printre cutiile îngrămădite lângă uşă, strigând numele Siennei. Vanessa şi-a tras în picioare pantofii de sport, a apucat o lanternă şi a păşit în noaptea care se lăsa.

- Sienna! Sienna! a strigat Helen, alergând spre colţul casei.

- Verific eu căsuţa din copac, a zis Vanessa, apucând lanterna şi coborând lunga alee de acces acoperită cu pietriş, implorând-o pe Sienna să se afle acolo, înfăşurată într-o pătură, citind o carte şi răspunzându-i cu un zâmbet.

într-un sfârşit, a ajuns la căsuţa din copac şi a urcat scările, băgându-şi capul

prin deschizătură. Cu inima bubuindu-i în piept, a plimbat lanterna în jurul încăperii mici, întunecate şi umede, care era goală.

Numai un morman de pături, perne şi ambalaje de dulciuri care acopereau podeaua. Coborând cu grijă treptele, Vanessa s-a uitat înapoi spre casă, unde Helen alerga înnebunită, strigând numele fiicei sale.

Parcă s-ar fi întors în timp, parcă se privea pe ea însăşi în urmă cu cincizeci de ani; fiecare secundă chinuitoare transformând îngrijorarea în panică oarbă.

Când Vanessa a pornit înapoi spre casă, unde muncitorii se împrăştiaseră deodată în întuneric ca să ajute la căutarea Siennei, a început să o cuprindă o înfiorătoare senzaţie de familiaritate.

7. *WILLOW. Joi, 21 decembrie 2017*

- Mike este un nemernic egoist, a zis Kellie în timp ce Willow şi Charlie se chinuiau să traverseze parcarea din faţa primăriei ducând în braţe cutii pline cu diferitele piese ale machetei proiectului Parcul Tiselor. De ce te-a lăsat să te ocupi singură de întrunirea cu localnicii?

Kellie, office manager la Sussex Architecture, plănuia o dimineaţă în care să aducă la zi documentele restante, când a sunat telefonul cu rugămintea şefului ci de a o aduce pe Willow şi macheta dezvoltării imobiliare a Parcului Tiselor la birou, astfel încât el să poată avea o întâlnire cu clientul. Fumegând, sărise în maşină şi condusese până la primăria din Kingston.

- Spunea că Leo Hilton pleacă mâine şi au ceva de discutat, a încercat Willow, oarecum speriată de furia lui Kellie, în ciuda faptului că nu era îndreptată spre ea.

- Rahat! N-a vrut să fie deranjat cu o tonă de întrebări despre măsurile de reducerea traficului, acum, că afacerea este ca şi încheiată, a răbufnit Kellie, în timp ce un cuplu de oameni în vârstă a trecut pe lângă ea privind-o cu îngrijorare. Ce drăguţ din partea lui să recunoască toată munca pe care ai făcut-o – nici măcar nu te-a invitat la prânz. De necrezut! Bine, o pornim?

Scuturată de un fior de frig, Kellie şi-a strâns paltonul subţire de lână în jurul corpului ei suplu. Când s-au întâlnit pentru prima dată, Kellie i s-a părut fragilă ca o păpuşă de porţelan, cu părul ei roşcat ondulat şi cu tenul palid, dar s-a dovedit a fi exact opusul; neînfricată, cu limba ascuţită şi cu o energie nestăvilită.

Charlie s-a uitat la Willow, apoi la părinţii lui, care aşteptau răbdători lângă Volvoul lor, în celălalt capăt al parcării.

- Putem veni după voi până la birou şi să vă ajutăm să băgaţi macheta înăuntru, s-a oferit el. Părinţii mei întreabă dacă vrei să luăm prânzul în oraş. Desigur, eşti binevenită şi tu, Kellie, a adăugat el.

- Nu mănânc la prânz în perioada asta, a zis Kellie scoţând telefonul şi înconjurând maşina, către scaunul şoferului.

Willow a privit către Charlie, apoi către Kellie, care tasta nervoasă pe telefonul ei.

- Este foarte drăguţ din partea lor, dar mă tem că am ceva de lucru.

I se strângea stomacul amintindu-şi de discuţia cu Dorothy despre cimitir. Şedinţa consiliului de planificare era a doua zi; dacă uitaseră un lucru atât de important ca un cimitir, vor avea mari probleme – dezvoltatorii vor fugi mâncând pământul. Trebuia să vorbească cu Mike, fără întârziere.

- Bine, a zis Charlie, nici o problemă. Să le spun eu la revedere din partea ta?

- Nu. Vin eu, a zis ea, aplecându-se în interiorul maşinii ca să îi spună lui Kellie că mai durează un minut şi ca să evite privirea de evidentă dezamăgire din ochii iubitului ei.

Ea şi Charlie nu se certau niciodată; el ura discuţiile în contradictoriu, la fel şi ea, dar din motive complet diferite. O anunţase mândru la prima lor întâlnire, într-o pizzerie din Brighton, că părinţii lui nu se certaseră niciodată în douăzeci şi cinci de ani de căsătorie – ceea ce era un concept străin lui Willow. Părinţii ei, care divorţaseră într-un final după douăzeci de ani tumultoşi, nu comunicau decât pe un ton răstit, aruncând cu lucruri şi scoţând-o pe Willow pe balconul apartamentului indiferent de vreme, ca să poată urla unul la altul.

Charlie nu era genul de bărbat lângă care îşi închipuise că va trăi. De fiecare dată când îşi imagina viitorul, era alături de cineva în care nu putea avea

încredere, care dispărea la intervale regulate, aşa cum făcuse tatăl ei mai toată

copilăria ei. Dimpotrivă, Charlie era un om de încredere, haios şi săritor, cu un fel de a vorbi care îl făcea să pară că îi cere mereu scuze. Când se cunoscuseră, la barul studenţilor de la Universitatea Sussex, îi amintise de Clark Kent: atrăgător şi înalt, cu ochi căprui zâmbitori şi o atitudine blândă, oarecum anostă. Se împăcaseră bine timp de aproape trei ani, până în acea zi de Sfântul Valentin când căzuse într-un genunchi înaintea ei în vârful Catedralei Sagrada Familia din Barcelona, în faţa unui grup de elevi din Germania care nu mai conteneau cu chicotelile. Dinăuntrul ei, totul striga nu, dar reuşise să murmure ceva de genul „mulţumesc, dar nu sunt pregătită". După care coborâseră cele cinci sute patru trepte într-o tăcere perfectă.

Păruse să accepte refuzul ei cu graţie, dar de atunci se enervau reciproc. între ei persista o ambianţă care nu fusese niciodată prezentă; o conversaţie pe care Willow nu dorea să o poarte. îl iubea pe Charlie într-un fel care o făcea să se teamă că l-ar putea pierde, dar eternitatea era un timp prea lung.

- La naiba, Kellie este o forţă a naturii, a zis el, împingându-şi ochelarii pe nas, în timp ce traversau parcarea.

- Este minunată; nu-i pasă ce cred ceilalţi. Mai toţi partenerii de la firmă sunt speriaţi de ea, pentru că spune lucrurilor pe nume, dar este angajată de atâta vreme, încât nu îşi permit să îi plătească o compensaţie de concediere.

- Minunat, a zis Charlie când ajunse lângă părinţii lui. Willow nu poate veni cu noi, din păcate, căci are ceva de lucru înainte de şedinţa consiliului, de mâine.

- Vai, ce păcat! Ai muncit atât de mult la proiectul ăsta, că ar trebui să ne laşi să te scoatem la masă, a zis John, zâmbindu-i cald.

- Mi-ar face mare plăcere, de cum va fi aprobată propunerea. Este foarte amabil din partea voastră şi vă mulţumesc că aţi venit. Vă mulţumesc pentru tot ajutorul.

Willow a simţit cum îi revine starea de nelinişte de cum a rostit cuvintele. Avea o senzaţie de groază că lucrurile nu erau aşa cum păreau. Părinţii lui Charlie jucaseră un rol esenţial în atragerea susţinerii din partea comunităţii locale din Kingston. Ştiau oare despre acest cimitir? Ştia toată lumea, în afară de ea? Cum de nu spusese Leo nimic despre el?

- Dorothy a spus că i-a făcut plăcere să stea de vorbă cu tine, a zis Lydia. Toată lumea este de părere că ai reprezentat comunitatea într-o manieră minunată.

- O cunoaşteţi? a întrebat Willow, încercând sa ignore emoţia pe care o simţea în stomac.

- Desigur, a locuit în Kinston toată viaţa, în şirul de căsuţe de la capătul aleii de acces a familiei Hilton, a întrerupt-o tatăl lui Charlie pe soţia lui, aşa cum avea obiceiul.

Willow nu avusese ocazia de a o cunoaşte mai bine pe Lydia, căci John era un personaj impunător, care avea tendinţa de a domina discuţiile. Dar judecând după felul în care îi vorbea – nu aspru, dar pe un ton cumva superior – şi după felul în care ea îl accepta, Willow bănuia că Lydia era o femeie care se lăsase dominată toată viaţa de soţul ei.

- Zicea că ea şi soţul ei au lucrat amândoi pentru familia Hilton. Ştiţi cumva cu ce se ocupau? a întrebat Willow.

- Cred că Dorothy era bona copiilor – înainte de dispariţia lui Alice, desigur, a zis Lydia, părând deodată copleşită de mâhnire. Nimeni nu mai vorbeşte despre Alice. Cred că Leo a fost o stâncă în furtuna pentru mama lui. Sărmana Vanessa, cred că trăieşte un calvar neştiind ce s-a întâmplat cu fetiţa.

- Da, bine, Lydia, nu are nici un rost să fim morbizi. Willow nu a întrebat asta.

John a clătinat din cap, aparent stânjenit.

- Ai dreptate, Lydia, trebuie să fie îngrozitor, a spus Willow, zâmbindu-i încurajator.

Lydia s-a înroşit la faţă şi şi-a coborât privirile spre mâinile ei. Era o femeie atrăgătoare şi spumoasă când nu se afia în cameră soţul ei şi putea vorbi liberă. Dintr-un motiv de neînţeles, Willow nu o considerase o sursă de informaţii despre familia Hilton, dar era la mintea cocoşului că ştia multe despre ei. Supărarea evidentă a lui Helen nu îi dădea pace şi ar fi vrut să îi mai pună câteva întrebări Lydiei, dar era conştientă că o aşteaptă Kellie.

- Am observat că Helen, soţia lui Leo, a plecat pe neaşteptate, a zis ea, încercând să nu pară foarte interesată.

Lydia i-a aruncat o privire soţului ei, apoi s-a uitat din nou spre Willow.

- Cred că a fost o situaţie destul de jenantă pentru ea şi Dorothy. Cred că nu s- au mai văzut de ceva vreme. Este foarte trist, dar sărmanul Leo pare să facă faţă cu bine situaţiei. Bănuiesc că are multe pe cap, nevoit să se ocupe de fermă şi de dezvoltarea imobiliară şi de suferinţa mamei sale, cât şi de problemele lui Helen, a zis ea cu un oftat. Ce om agreabil!

Willow s-a încruntat.

- Aşadar, supărarea lui Helen avea legătură cu Dorothy?

- Da, Helen este fiica adoptivă a lui Dorothy, dar s-au înstrăinat una de alta, cred. Este foarte complicat.

Willow a simţit că inima îi bate mai tare aflând această informaţie, la care a încercat să nu reacţioneze în nici un fel.

- Aşa cum sunt lucrurile într-o familie, a zis ea, încuviinţând din cap când Charlie şi părinţii lui au schimbat priviri.

Şi-i imagina pe Lydia şi John vorbind despre ea, încercând să îi desluşească trecutul, îngrijoraţi că fiul lor se îndrăgostise de o fată a cărei familie nu o cunoscuseră, despre care ştiu atât de puţine lucruri.

Kellie a claxonat deodată nervoasă, iar Willow a întors capul spre ea şi a făcut un semn din mână, în semn de scuze.

- Trebuie să plec. Vă mulţumesc din nou pentru că aţi venit S-a aplecat să îl sărute pe Charlie. Te sun mai târziu. Poftă bună!

Willow s-a întors şi a alergat spre maşina lui Kellie, aruncându-se pe locul pasagerului în timp ce Kellie ambala motorul.

- Iartă-mă că te-am ţinut, a zis ea, fixând centura de siguranţă în timp ce părăseau parcarea în scârţâit de roţi şi evitau la limită un cuplu de bătrâni ce plecau de la întâlnire.

- Totul este în ordine? a întrebat Kellie, străbătând străduţele de ţară din Kingston ceva mai repede decât i-ar fi plăcut lui Willow.

A auzit ceva răsturnându-se în portbagaj şi a tresărit.

- Cred că părinţii prietenului meu au fost puţin dezamăgiţi că nu m-am putut duce cu ei la masă, a zis ea.

- De câtă vreme sunteţi împreună?

- De vreo trei ani. De fapt mi-a cerut mâna când am fost la Barcelona, a zis Willow, simplu.

- Ce?! De ce nu ai spus nimic?

Kellie o privea cu ochi holbaţi.

- Pentru că am spus nu, a dat din umeri Willow.

- Foarte înţelept, a zis Kellie şi i-a făcut cu ochiul. De fapt, căsătoria este partea uşoară, abia când vin copiii simţi ca ajungi la limită. Şi chiar dacă te-ai căsătorit cu cel mai drăguţ bărbat din lume, responsabilitatea tot pe umerii tăi cade şi totul pare de la sine înţeles.

Willow a confirmat printr-o mişcare din cap, în timp ce ştergea cu mâna geamul aburit, ca să privească afară. Ajunse pe autostrada A27, Kellie a apăsat

acceleraţia şi a trecut pe banda de mare viteză, iar motorul maşinii a vuit suprasolicitat.

- Adică, noi îi ducem şi luăm de la şcoală, spălăm, facem cumpărăturile, gătim, facem curăţenie, organizăm petreceri, întreţinem prieteniile, îi ridicăm de jos şi îi scuturăm după fiecare supărare. Dar dacă tatăl face vreunul din lucrurile acestea, încep comentariile: Nu-i aşa că este un tată bun? Te ajută mult, nu-i aşa? Ce norocoasă eşti!

L-a claxonat pe şoferul care i-a tăiat calea, apoi s-a întors spre Willow.

- Nu, de fapt nu sunt deloc norocoasă, asta este datoria lui, doar sunt şi copiii lui, la dracu'!

Willow a zâmbit şi a scos o gumă din geanta ei, apoi a întins pachetul spre Kellie.

- Nu ştiu care este problema, a zis ea. Mă îngrozeşte ideea căsătoriei şi a copiilor. Nici nu mă pot gândi la aşa ceva. Mă panichez când mă gândesc că cineva ar depinde de mine atât de mult. Mă face să dau bir cu fugiţii, lucru pe care în mod clar îl moştenesc de la tata, a adăugat ea, gândind cu voce tare.

- Nu mi-ai pomenit niciodată de tatăl tău până acum. Şi el tot arhitect este?

Kellie a aprins o ţigară şi a coborât geamul, ca să iasă fumul.

Willow a zâmbit şi a clătinat din cap.

- Nu, niciodată nu a făcut carieră. Are cazier judiciar şi de aceea îi este dificil să îşi găsească de lucru. Nu aveam mai nimic când eram copil; îmi amintesc că mama era foarte îngrijorată în legătură cu banii când tata era absent şi presupun că de asta am devenit o fire independentă.

Willow a privit afară pe geam, surprinsă ea însăşi că i se destăinuie lui Kellie.

- îmi pare rău. Cred că a fost greu, a zis Kellie înţelegătoare.

Willow a oftat.

- Greu, mai ales pentru mama. Cred că greutăţile au dus-o în mormânt de tânără.

- Pentru ce avea cazier? Dacă nu te deranjează că întreb, a spus Kellie ieşind de pe A27 şi îndreptându-se spre centrul oraşului Brighton.

Willow a făcut o pauză, cu ochii aţintiţi asupra unui biciclist pe care îl depăşeau. Era aplecat înainte, pedalând cu putere, iar norişori de aburi îi scăpau din gură, în timp ce încerca să înainteze prin frigul neîndurător. Lupta împotriva vântului, mergând tot înainte, o bătălie pe care o ducea la deal: aşa se simţea ea tot timpul. A întors capul spre Kellie zâmbind stânjenită; nu prea vorbea despre tatăl ei, nici măcar cu Charlie, dar în ea vedea un spirit înrudit, o persoană căreia viaţa îi împărţise, de asemenea, o mână de cărţi complicate.

Charlie, pe de altă parte, era o persoană de tip alb-negru: părinţii lui nu se certau, totul era ordonat, clar explicat şi logic. Dacă ar fi ştiut ce îndurase în copilărie – fura mâncare când îi era atât de foame, încât nu putea să doarmă, lua autobuzul la zece ani ca să îl caute pe tatăl ei prin cârciumi, îi minţea pe poliţişti când îl căutau la uşă pentru că ştia că este beat şi că ar fi fost în stare să îl lovească pe unul dintre ei – l-ar urî pe Bobby, iar ea nu voia să se întâmple aşa ceva.

- A fost ultima persoană care a văzut o fetiţă care a dispărut cu multă vreme în urmă, când era adolescent, a zis ea. Poliţia credea că are o legătură cu dispariţia. Şi erau presaţi din toate părţile să o găsească. Nu au putut dovedi nimic, dar tata era cunoscut la poliţie, aşa ca l-au trimis într-un centru de detenţie pentru tineri, iar asta l-a dat peste cap. De atunci a tot intrat în închisoare.

Nu îi spusese niciodată lui Charlie despre trecutul tatălui ei şi nici despre

dispariţia lui Alice Hilton. Deşi Charlie şi tatăl ei se întâlniseră de câteva ori, ceva o oprea mereu să îi destăinuie realitatea unui tatăl pe care îl iubea, dar care îi frângea inima tot timpul.

- îmi pare rău să aud asta, scumpo, cred că a fost foarte greu. îmi amintesc de o prietenă de la colegiu care vorbea despre tatăl ei violent. Mereu îmi zicea: „Emoţiile nu sunt în alb şi negru. Eram nevoită să îl privesc cum o bătea pe mama, dar în alte zile cânta cu mine, sau mă învăţa să merg pe bicicletă, sau petrecea ore întregi aplecat peste un puzzle cu mine. Tot îi iubeşti, în ciuda monstrul care se ascunde în ei; nu te poţi abţine".
- Are dreptate, a zis Willow. De cele mai multe ori, te învinovăţeşti pe tine când te dezamăgesc.
- Sper că acum ştie ce vedetă mare eşti. Toată lumea vorbeşte despre tine la birou, iubito. Ai făcut o treabă grozava punând la punct acest dosar. Nu doar o clădire de patrimoniu, ci două; este impresionant.
- Parcă ai fi Mike. Nu s-a terminat încă, a zis Willow muşcându-şi buza. Mi-am vândut sufletul diavolului ca să o fac. Sper doar că nu am căzut într-o capcană.
- Ce vrei să spui?

Au tras maşina în faţa biroului, iar Kellie a oprit motorul.
- Nu sunt sigură, dar în seara asta Mike m-a făcut să mă simt un pic folosită. Iar unul dintre săteni a spus ceva ce m-a neliniştit. Willow şi-a muşcat buza în timp ce Kellie o privea în expectativă. Se pare că există un cimitir lângă una dintre clădirile pe care le demolăm.
- Bine, a zis Kellie, încruntându-se. Ai făcut o cercetare arheologică?
- Nu, Mike mi-a zis că nu este nevoie şi că nu se obişnuieşte, ca să o spunem pe aia dreaptă; de obicei se aşteaptă să se vadă ce iese la suprafaţă când încep să sape fundaţia.

îl întrebase pe Mike de două ori şi de ambele daţi îi înlăturase îngrijorările, spunând că nu este necesar.
- Dar dacă a existat un cimitir acolo, ar apărea în evaluarea de teren teoretică şi ai fi nevoită să o faci, a zis Kellie.
- Mike a făcut o evaluare arheologică pe care am văzut-o şi sunt sigură că nu conţinea nici urmă de cimitir.
- Poate nu era unul oficial. Cu ceva vreme în urmă, s-au găsit rămăşiţe omeneşti pe unul dintre şantierele noastre şi se pare că săracii care nu îşi permiteau o înmormântare cum trebuie şi nici o piatră de mormânt erau de multe ori îngropaţi în apropiere de biserici, dar nu chiar în cimitir.

Willow a simţit cum creşte senzaţia de panică. Mike fusese atât de ţanţoş la întâlnirea cu sătenii din această dimineaţă, de parcă era totul aranjat deja.
- Rahat, lui Mike n-o să-i placă deloc chestia asta.
- Hmm, s-ar putea să ştie deja, a zis Kellie întorcându-se spre ea. Mike a invitat pe cineva de la departamentul de planificare urbană din consiliul Lewes la întâlnirea cu localnicii, la casa de cultură? a întrebat ea nonşalantă.
- Nu, nu cred. De ce?

Willow simţea cum îi bate inima tot mai tare.
- Pentru că s-ar putea ca Leo şi Mike să ştie deja despre acest cimitir, dar Mike încearcă să ascundă faptul că este acolo până ce se semnează înţelegerea.
- Probabil că o asemenea veste i-ar îndepărta de tot pe dezvoltatori, remarcă Willow încordată.
- Doar un pic. Te costă zece mii şi o lună de muncă să muţi un schelet uman, aşa că excavarea unui cimitir poate dura câţiva ani. Dezvoltatorii fug cât îi ţin picioarele când aud de ele. întâmplător, Mike are parola dosarului tău pe care îl depui la primărie?
- Sigur că da, de ce? a întrebat Willow.

- Ar fi bine să verifici că nu conţine nimic despre care să nu ştii înainte de şedinţa de mâine.

Kellie a coborât din maşină şi a deschis portbagajul maşinii, apoi a început să pună una peste alta diferitele bucăţi ale machetei, ca să le care înăuntru.

- De ce ar include Mike ceva despre care eu să nu ştiu? Cu siguranţă îşi dă seama că voi verifica, a zis Willow în timp ce traversau aleea ce ducea la uşa biroului.

- Nu neapărat. Se bazează pe faptul că oamenii nu mai verifică lucrările pe care le-au predat deja. în trecut a mai adăugat lucruri la un proiect mare, de genul acesta – poate o cerere pentru câteva apartamente în plus, pe care localnicii nu le- ar înghiţi prea bine, astfel încât, atunci când vorbeşti cu oamenii, tu nu trebuie să îi minţi în faţă.

- Dar dosarul acela poartă numele meu, a zis Willow privind-o pe Kellie stupefiată. Vorbeşti serios? Simţea lacrimile care îi frigeau ochii. De ce mi-ar face una ca asta?

- Deoarece contractul acesta valorează mulţi bani şi vrea să îl pună în mişcare cât se poate de repede, ceea ce nu se va întâmpla dacă pe teren se află un cimitir. Probabil crede că oricum vei pleca în scurtă vreme. Există un motiv pentru care nu sunt femei în firma asta, bărbaţii le tratează execrabil, pentru că în mintea lor avem o durată scurtă. Facem copii, concediul maternal îi costă o avere, iar într-un final, când ne întoarcem la muncă, nu mai stăm peste program până la nişte ore imposibile, ca altădată.

- Dar Leo Hilton? El trebuie să ştie – de ce nu mi-a spus nimic? Lucrăm împreună de un an.

Willow s-a îmbujorat, simţindu-se ca o şcolăriţă credulă.

- Poate nu ştie cât de important este lucrul acesta. Sau poate că Mike i-a zis să nu spună nimic.

Willow a simţit lacrimi usturătoare în ochi.

- Dar lucrul acesta mi-ar putea afecta grav cariera. Blackers Homes este una din cele mai mari companii dezvoltătoare din ţară; m-ar putea târî în instanţă din cauza asta.

- Uite, eu nu fac decât o presupunere. Poate greşesc. Dar lucrez aici de multă vreme şi nu ar fi prima dată. Mike a tras pe sfoară mulţi dintre propriii angajaţi ca să obţină o aprobare de construcţie.

Ajunse la intrare, Kellie a băgat cheia în broască şi au intrat în clădirea de birouri în stil georgian, cu două etaje. Willow a urmat-o şi, în timp ce urcau treptele spre primul etaj, au văzut lumină în cabinetul lui Mike, afiat la capătul biroului de tip open space.

Kellie s-a apropiat de biroul ei plin de bucăţi de hârtie, ambalaje de la dulciuri şi fotografii înrămate cu copiii ei şi a aşezat cutiile pe care le căra pe podea.

- Bun, le sortez mai târziu. Am o grămadă de facturi de care să mă ocup acum.

- Mulţumesc, Kellie, a zis Willow, încă sub imperiul discuţiei. Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor şi îmi pare rău că ţi-am stricat ziua.

- Nici o grijă, sunt obişnuită, i-a făcut Kellie cu ochiul. Dacă aş fi în locul tău, aş afia cu ce am de-a face şi aş căuta nişte dovezi înainte de a sta de vorbă cu Mike, altfel s-ar putea să îşi ascundă urmele. Nu te beşteli prea tare. Durează până înveţi lucrurile astea, doar eşti la primul proiect. Este uşor să te laşi captivată. La început nici nu îţi dai seama cum funcţionează, dar în decursul timpului înveţi unde se ascund rahaturile.

Kellie şi-a pus căştile şi s-a aşezat la laptop, lăsând-o pe Willow singură cu gândurile ei. S-a uitat spre cabinetul lui Mike. îl auzea vorbind cu cineva; era o voce familiară, pe care a recunoscut-o. A mai înaintat câţiva paşi şi l-a auzit pe Leo râzând. S-a simţit copleşită de dorinţa de a bate la uşă şi de a-i întreba fără

ocolişuri despre cimitir. Dar dacă Mike ascundea ceva, avea nevoie de dovezi.

în minte a început să i se formeze o idee. A scos telefonul şi a apăsat pe aplicaţia audio, apoi pe butonul înregistrare. A inspirat adânc de câteva ori, a bătut la uşă şi a aşteptat.

- Intră, a zis Mike.
- Bună, scuze că vă deranjez, a zis Willow cu un zâmbet larg.
- Nu-i nici un deranj, Willow, ne bucurăm să te vedem, a zis Leo, sărind în picioare. Te-ai descurcat de minune în dimineaţa aceasta, bravo. Documentele sunt semnate cu cei de la Blakers; simt că am ajuns la final!
- Abia aştept să mergem la o cină festivă după ce se va sfârşi totul mâine, a zis ea, plimbându-şi privirile de la Leo la Mike.

Pe birou erau cutii de pizza şi doze de coca-cola, iar ea a făcut un pas în faţă şi a strecurat telefonul sub una din cutiile deschise.

Leo a încuviinţat din cap şi şi-a dres glasul.

- Din păcate, cred că va trebui să plecăm foarte repede după şedinţa de mâine, a zis el, dar ne vom întoarce să vedem cum merge treaba şi atunci te invităm la o cină festivă, Willow, nu-i aşa, Mike?

Mike a încuviinţat din cap, cu chipul lipsit de expresie, în timp ce Leo a râs nervos. Willow simţea o piatră în stomac, văzând schimbarea de atitudine a celor doi. Fusese izgonită, toată camaraderia ultimului an topindu-se în aer. A încercat să îşi suprime panica crescândă.

- Cred că totul a mers foarte bine. Toată lumea pare să fie de acord, acum, că planurile sunt finalizate, a zis ea, uitându-se spre Mike, care şi-a ferit privirile. Oricum, nu vă ţin. Mă întrebam doar dacă aţi vrea un ceai, că vreau să fac unul pentru mine.

Le-a aruncat un zâmbet inocent.

- Aş fi în stare de crimă pentru o ceaşcă, mulţumesc, Willow, a zis Leo.

Mike a mijit din ochi.

- Nu, mulţumesc, a zis el scurt. Nu mai stăm mult.
- Bine, un ceai atunci.

I-a aruncat un zâmbet lui Leo înainte de a se întoarce şi a ieşi din cameră, lăsând telefonul care înregistra pe biroul lui Mike când a închis uşa în urma ei.

8. *NELL. Decembrie 1969*

- Nell, o să pierdem autobuzul! a zis Bobby, luând-o de mână şi trăgând-o după el. O auzeau pe Molly lătrând lângă coteţul găinilor. Ce-a păţit câinele ăla? Latră de câteva ore.
- Mă doare rău burtica, Bobby.
- Haide, Nell, nu ai decât o răceală, a zis Bobby, iar respiraţia i se ridica în norişori îngheţaţi în timp cc pământul acoperit cu zăpadă scârţâia sub picioarele lui. Dacă pierdem autobuzul din nou, voi fi pedepsit să rămân la şcoală până târziu.

Nell a căscat lung. îi luase o grămadă de timp să adoarmă pentru că tuşea i se înrăutăţea, apoi cocoşul Christopher o trezise în zori şi auzise un sunet ciudat venind de undeva, din casă. Ascultând sunetul înăbuşit şi încercând să îşi dea seama ce putea fi, s-a întors şi l-a văzut pe Bobby care dormea liniştit în patul lui, acoperit de pături care se ridicau şi coborau în timp ce respira, o imagine care avea întotdeauna un efect liniştitor asupra ei. încetişor, dăduse într-o parte păturile şi coborâse din pat cu grijă, strângând la piept ursuleţul şi încercând să găsească sursa zgomotului care devenea tot mai puternic. înaintând cu atenţie pe palierul cu podele din lemn care scârţâiau şi încercând să nu tuşească, a văzut că tatăl ei nu se afia în camera lui. Patul lui era făcut, dar afară era încă întuneric, şi nu îl trezise pe Bobby pentru muls, aşa că nu putea fi încă dimineaţă.

Oare nu se întorsese acasă seara trecută? S-a oprit, ascultând atentă zgomotul şi dându-şi seama într-un târziu că era un plânset. Intuiţia îi spunea să nu îl strige pe tatăl ei. Dacă el era, nu voia să se simtă stânjenit. Dar trebuia să afie unde era şi dacă păţise ceva grav.

A rămas neclintită ascultând şi l-a auzit cum s-a mişcat, apoi s-a oprit din plâns şi a tuşit, dregându-şi glasul. Sunetele veneau de aproape, parcă ar fi putut întinde mâna să îl atingă, dar nu se vedea niciunde. A strâns ursuleţul bine la piept şi a simţit o fierbinţeală, în ciuda nopţii friguroase. Pielea i s-a înfiorat de o senzaţie sinistră când s-a gândit că s-ar putea să fie o stafie în pereţi sau poate că totul era în imaginaţia ei. Poate nu era el; poate ca el era la cârciumă, iar ce auzea ea era un animal sălbatic care plângea afară, lângă fereastră. A mers până la capătul palierului, dar când a privit în josul scărilor, toate luminile erau stinse şi nu se vedea nici un semn de viaţă. S-a întins pe jos şi şi-a lipit urechea de scândurile din podea. Acum îl auzea mai clar; fredona un cântecel pe care îl fluiera uneori când mulgea vacile. El era, asta era limpede, dar parcă se făcuse deodată invizibil. A rămas încremenită de frică, iar în urechi îi vâjâia zgomotul propriei respiraţii.

Deodată, a auzit un scârţâit şi prima treaptă a început să se mişte. A sărit în picioare şi a dat fuga înapoi în camera ei, închizând uşa astfel încât să nu mai rămână decât o crăpătură îngustă, prin care să poată spiona. Apoi a văzut, înţepenită de uimire, cum prima treaptă s-a ridicat ca un chepeng şi de sub ea a ieşit tatăl ei. Şi-a dat seama că plânsese.

încet, a coborât treapta la loc, apoi a intrat în dormitorul lui şi a închis uşa. Nell s-a strecurat înapoi în pat, simţind cum inima îi bate mai tare şi capul îi vuieşte de emoţie. O cameră ascunsa sub scări, despre care nu ştiuse nimic în tot timpul acesta, de când locuia în casa parohială. S-a uitat spre Bobby, care dormea încă. Oare el ştia? Sau tatăl lor păstrase secretul faţă de amândoi? Ce se afia acolo? Ce rost avea? Şi lucrul cel mai încurajator dintre toate: oare va putea ţine căţeluşul acolo în timpul zilei, când era la şcoală? Este adevărat că ar putea lătra, dar odată ce tata pleca la fermă, rareori se mai întorcea în casă.

Abia aştepta să îi

spună totul lui Alice, în autobuzul de şcoală. Avea să fie secretul lor. Puteau organiza un club secret acolo. Nimeni n-avea să ştie. Abia aştepta să intre acolo şi să se uite bine în jur.

Nell a început să tuşească din nou, ghemuită în spatele uşii, ştiind că nu va putea dormi, aşteptând să audă sforăiturile tatălui ei, care au venit într-un târziu, înainte de a merge tiptil până la prima treaptă, unde a rămas cu privirile lipite de ea de parcă ar fi fost o poartă către o lume magică. încetişor, şi-a trecut un deget peste marginea treptei şi descoperit la capătul ei ceva ce părea a fi o muchie metalică. A coborât în grabă două trepte şi şi-a întins gâtul în lumina lunii până ce a văzut o mică gaură pentru cheie, iar în lemnul din dreptul ei era scobită silueta unei mici sălcii, la fel ca cea de pe cheia ei. Oare aici se potrivea cheia Bellei? A dat fuga în dormitor şi a ridicat salteaua cu multă grijă, să nu o audă Bobby, a luat cutia, a băgat cheia în broască încet, a întors-o şi a auzit un declic. Apoi a întors-o înapoi şi din nou clic! Sunetul s-a răspândit ca un ecou în casa parohială şi inima i-a tresărit de spaimă.

Oare tatăl ei ştia că exista o cheie? Poate ştia cine este această Bella. Tare i-ar mai fi plăcut să îl întrebe, dar nu putea, pentru că şi-ar fi dat seama că ştie de camera secretă. Dar situaţia era chiar mai bună, avea o cheie pe care nu o mai avea nimeni, aşa că putea să îl încuie pe Snowy acolo în timpul zilei, fără ca tatăl ei să afle.

Temându-se să nu fie descoperită, s-a dus tiptil înapoi în camera ei şi a rămas cu ochii pironiţi în tavan, căci nerăbdarea şi tuşea au ţinut-o trează până când într-un final s-a făcut dimineaţă, iar tatăl ei l-a strigat pe Bobby să meargă şi să mulgă vacile.

Când a coborât la parter, cu ochii împăienjeniţi de oboseală, terciul era pe masă, iar focul pârâia în colţ, dar nu avea poftă de mâncare. Tuşea, care se înrăutăţise peste noapte, abia o lăsa să răsufle.

- Nu te simţi bine, Nell? a zis Bobby, turnându-i un pahar de apă pe care l-a băut recunoscătoare.

Totul părea normal, dar chipul tatălui ei era trist, cu cearcăne negre sub ochi. Stătea tăcut şi nu se auzea bombănitul lui dintotdeauna, ceea ce era îngrijorător. S-a gândit la noaptea care trecuse. Nu îl auzise niciodată plângând, deşi uneori îl surprindea uitându-se lung pe geam, la finalul zilei, zicându-şi încet: „Mama voastră iubea apusurile acestea”.

- Trebuie să aruncăm din nou tot laptele, băiete. Alte două juninci sunt bolnave, iar cea gestantă a pierdut viţelul azi-noapte.

- Bine, tată, a zis Bobby, ştiind că nu este bine să pună mai multe întrebări. A spus ceva veterinarul?

- Da, mi-a cerut două coroane ca să îmi spună că au tuberculoză, ceea ce ştiu şi singur. A luat probe de sânge şi o să facă analize. Dar nu cred că ar fi bine să bem laptele. Nu este sigur. Am luat boala de la ferma Hilton.

- Sunt sigur că nu a fost intenţionat, a zis Bobby, iar Alfie i-a aruncat o privire aspră.

Tati şi Bobby se ceartă mult în ultimul timp, şi-a zis Nell în gând, silindu-se să înghită terciul. Orice făcea Bobby era criticat, indiferent cât de mult muncea, iar Nell ştia că motivul era că îl ajuta pe tatăl lui Alice foarte des. Bobby spunea că întotdeauna are grijă să îşi termine mai întâi propriile treburi, iar Richard îi plăteşte pentru munca lui. Alfie folosea o parte din bani pentru a cumpăra alimente, dar Nell ştia că Bobby punea restul deoparte, în puşculiţa lui. De multe ori o lăsa să vină cu el la Ferma Tiselor, ca să se întâlnească cu Alice, iar

la întoarcere tata se uita urât la ei.

- Trebuie să fim uniţi, Bobby, tu habar n-ai de ce este în stare familia asta, îi zicea trântind lucrurile prin bucătărie.

în dimineaţa aceea, Nell s-a uitat peste scrisorile de pe masă şi a văzut un plic pe care era scris cu litere mari, roşii, ORDIN DE EVACUARE. Bobby a văzut-o unde se uită şi a dus un deget la buze.

- Tată, ce înseamnă evacuare? a întrebat ea, începând din nou să tuşească.

- Nell!

Bobby a ridicat ochii spre cer, s-a ridicat şi a pus bolul din care mâncase în chiuvetă.

- Richard Hilton încearcă să ne facă să ne părăsim casa, dar tatăl lui, Wilfred – bunicul meu –, a vrut să fie casa noastră. Aşa că nu ne poate evacua. Am vorbit cu un avocat şi el spune că avem un caz solid. Nu trebuie să-ţi faci griji, Nell, nu vom pleca nicăieri. Singurul mod în care voi pleca de aici este într-un coşciug, a zis Alfie trăgându-şi cizmele în picioare. Familia lor nu ne vrea binele. Richard Hilton nu cunoaşte semnificaţia cuvântului loialitate.

- Nu este adevărat. Alice face parte din familia Hilton şi ea este cea mai bună prietenă a mea. Şi vom fi toată viaţa cele mai bune prietene.

- Da, vezi tu, cred că nu ar trebui să vă mai vedeţi atât de des. Având în vedere situaţia de faţa.

Nell l-a privit îngrozită şi apoi a izbucnit în plâns.

- Bine jucat, tată, a zis Bobby când Nell a deschis uşa din spate şi s-a repezit spre hambar, dar tuşea a oprit-o când a ajuns la uşa sa cea grea.

O auzea pe Molly înăuntru, zgrepţănând frenetică ca să fie lăsată afară şi a fost nevoie de toată forţa ei ca să urnească uşa din loc, şi în clipa aceea câinele a zbughit-o printre picioarele ei. A durat ceva până a găsit-o pe Snowy, dar într-un final a văzut-o ascunsă între doi baloţi de fân. Fraţii şi surorile ei nu se vedeau niciunde; şi-a zis că Molly îi mutase în altă parte. Bobby îi spusese că uneori animalele fac asta cu puii lor, ca să îi apere. Dar sărmana Snowy fusese lăsată în urmă şi tremura necontrolat.

Amintirea stării în care o găsise pe Snowy făcea să i se rupă inima de milă acum, în timp ce Bobby o trăgea după el spre şcoală. Ridicase căţeluşa suferindă de jos şi îi dăduse nişte peşte rămas de la cină şi nişte smântână. Nu o putea lăsa singură în hambar, pur şi simplu nu putea.

- Nell James, ce duci acolo, în geantă?

Bobby se oprise brusc şi se uita îngrozit la ghiozdanul ei.

- Te rog, Bobby, nu mă spune.

în stilul ei dramatic, fetiţa a căzut în genunchi şi şi-a împreunat mâinile, ca şi cum ar fi implorat să îi fie cruţată viaţa. Cu multă grijă, Bobby a ridicat clapa ghiozdanului şi s-a uitat înăuntru, unde a văzut doi ochi de un albastru ca gheaţa şi o faţă albă, îmblănită, care îl privea fix.

- Sfinte Iisuse, Nell! Nu poţi lua câinele cu tine la şcoală, a exclamat el.

- Dar dacă nu o iau, o să moară de frig.

Lacrimi mari au început să se adune în ochii lui Nell şi a început să tuşească din nou.

în urma lor, Molly urla, zgâriind cu frenezie uşa coteţului de găini.

- Ce a păţit câinele ăla blestemat? a zis Bobby. Tata o s-o împuşte dacă nu se opreşte repede.

- Oh, Bobby! N-ar face asta, nu-i aşa?

Nell a început să hohotească, ceea ce i-a declanşat un nou acces de tuse.

- Sigur că nu. Haide să ducem câinele înapoi în hambar.

- Nu! Bobby, te rog, nu. O să moară dacă o lăsăm acolo.

- Dar Snowy o să fie cu mama ei în hambar; Molly o să-i ţină de cald.

- Ba nu. Mămica ei s-a plictisit să aibă grijă de ea. Când m-am dus în hambar de dimineaţă, Molly a fugit afară. A abandonat-o pe ea şi nici pe ceilalţi căţeluşi nu i-am găsit. Au dispărut!

- Cum adică au dispărut? Nu pot fi departe; probabil i-a mutat în altă parte.

- Sper să-i găsim, pentru că Alice îşi va primi căţeluşul mâine. De săptămâni întregi numai despre asta vorbeşte!

Molly urla de-acum, ca un lup, zgâriind cu putere uşa coteţului pentru păsări, care părea pe punctul de a se rupe. Alfie a apărut în uşa casei roşu la faţă şi a strigat:

- Taci din gura, Molly!

- Bobby, sunt prea obosită, nu pot să merg, a zis Nell. Nu mă simt deloc bine. îmi este cald.

El a oftat.

- Poate ar fi mai bine să nu mergi la şcoală dacă te simţi atât de rău, a zis el.

- Nu, lasă. Vreau să merg la şcoală.

S-a gândit la descoperirea pe care voia să i-o împărtăşească lui Alice. Vor intra împreună în camera secretă şi o vor explora împreună cu Snowy. Poate chiar azi după şcoală, în timp ce Bobby şi tati sunt la muncă, dacă mama lui Alice o lasă să vina la ea, să se joace. Daca tata nu-i mai dădea voie sa se întâlnească cu Alice, aveau nevoie de o ascunzătoare, mai mult decât oricând.

- Nu poţi s-o iei pe Snowy cu tine la şcoală, a zis Bobby, scormonind în minte ca să găsească ceva. Uite, o pun în coteţul de găini, în timpul zilei de azi. înăuntru este o lampă care ţine de cald. Iar diseară vom vedea ce este de făcut.

A desfăcut ghiozdanul şi a scos căţelul care scâncea.

- Nu-ţi face griji, o învelesc bine. Tu ia-o înainte pe deal, Nell, şi opreşte autobuzul. Te ajung din urmă.

Nell l-a urmărit îndreptându-se spre coteţul de găini. Apoi a pornit-o pe cărare, dar era prea frig şi a început să tuşească mai tare. Abia făcuse zece paşi când l-a auzit pe Bobby strigând. S-a întors, simţind că îi zvâcneşte capul şi l-a văzut ieşind în goană din coteţ.

- Tată! a strigat el.

în vocea lui se desluşea o panică pe care Nell nu o cunoştea. Bobby era de obicei calm, aşezat, opusul ei. Şi-a dat seama imediat că s-a întâmplat ceva rău.

A privit ca într-un film rulat cu încetinitorul, cum tatăl ei aleargă spre coteţ. A pornit-o înapoi pe cărare, cu picioare tremurânde, ştiind că indiferent se petrecea, nu era bine. Purta un fular gros, şi în ciuda frigului amarnic, simţea că pielea îi luase foc, aşa că l-a smuls de la gât, în timp ce înainta cu greu.

Alice o aştepta la capătul cărării, dar a coborât în fugă până când a ajuns lângă ea.

- Nell, ce se întâmplă?

Părul îi era legat frumos şi prins cu funde roşii care se potriveau la culoare cu paltonaşul ei. Nell simţea întotdeauna cum se întristează văzând cât de frumos arată prietena ei. îşi dorea să aibă şi ea o mamă care să-i cumpere lucruri frumoase şi să-i aranjeze părul.

- Nu ştiu, s-a întâmplat ceva cu Molly.

în timp ce Nell şi Alice priveau, Bobby a scos ceva din coteţ. Era un sac greu, iar din el se scurgea apă. Alfie, care se chinuia să-l deschidă, a scos un briceag şi a tăiat sforile cu care era legat. Bobby s-a uitat spre Nell, iar în ochi i se citea panica.

- Stai acolo, nu veni aici! a strigat el.
- Ce se întâmplă? a zis Nell, începând să plângă.

Alice a luat-o de mână şi a ţinut-o strâns, dar Nell s-a eliberat şi a pornit în fugă spre Bobby, care stătea în genunchi lângă tatăl lui şi tot încerca să desfacă sacul.

A ajuns lângă ei chiar în clipa în care tatăl ei a reuşit să îl taie, iar un căţeluş lipsit de viaţă a căzut din sac, îmbibat de apă. Bobby s-a uitat la ea speriat şi a încercat să o gonească, în timp ce tatăl ei se lupta cu oroarea din faţa lui. A scos căţeluşii unul câte unul. Patru ghemotoace de blană albă îmbibate cu apă.

Nell a încercat să ţipe, dar nu i-a ieşit nici un sunet din gură.

- Nell, ce s-a întâmplat?

S-a întors şi a văzut-o pe Alice, care rămăsese ţintuită locului, moartă de îngrijorare. Fratele ei, Leo, apăruse şi el şi aştepta în spatele ei, cu o expresie încrezută şi plină de satisfacţie pe chip.

- Căţeluşii au fost înecaţi, a hohotit Nell.

Alice a început să plângă, dar Leo nu a încercat în nici un fel să o aline pe sora lui, care număra săptămânile, şi zilele, şi orele până în clipa când urma să primească un căţel.

Când Bobby a ajuns lângă Nell, fata a început din nou să tuşească, de data aceasta violent, incontrolabil, până ce un lichid metalic i-a umplut gura. S-a aplecat, plângând panicata, iar sângele îi curgea din gură, pe albul zăpezii de la picioarele ei.

- Doamne Dumnezeule, Nell, a rostit Bobby cu respiraţia întretăiată, întorcându-se pentru a-l striga pe tatăl lui.

- Bobby, ce se întâmplă cu mine? a ţipat ea, iar lacrimile i se amestecau cu sângele care îi ieşea din gură.

- Leo, du-o pe Alice de aici, acum! s-a răstit Bobby.

Leo s-a întors cu o privire dezgustată şi a început să urce dealul spre autobuzul care aştepta.

- Alice, vino aici, acum, a ţipat Leo, mergând înainte, iar fetiţa s-a întors şi l-a urmat într-un şuvoi de lacrimi.

- Du-o înăuntru, Bobby, eu chem doctorul, a zis Alfie când a ajuns lângă ei, cu hainele picurând de apă.

- Totul va fi bine, Nell, a zis Bobby, cu o privire tulburată de spaimă, când a ridicat-o în braţe şi l-a urmat pe tatăl lui în casă.

9. *BELLA. Ianuarie 1945*

- Mamă, tu eşti?

Vocea lui Alfie nu era decât o şoaptă când ochii lui albaştri au sclipit spre ea din întunericul camerei secrete de la vechea casă parohială.

- Alfie! Da, eu sunt. Iartă-mă, dragul meu. îmi pare atât de rău!

A întins braţele spre fiul ei, care s-a ridicat nesigur în picioare. Strângeaceva la piept, un caiet, care a căzut pc podea când a ieşit dc sub scară.

O durere puternică i-a tăiat respiraţia Bellei când băiatul a căzut peste ea şi a început să plângă cu hohote. Afundându-şi faţa în gâtul lui, a încercat să respire între accesele de durere şi să nu strige.

- îmi pare rău, dragul meu. îmi pare rău că a durat atât de mult, a zis ea lipsită de suflare, tremurând incontrolabil de frig şi agăţându-se de el.

- Am crezut că nu mai vii. M-au strigat pe nume, încercând să mă facă săies,a zis Alfie, privind-o cu ochi în care sclipeau lacrimile.

- Cine? Cine a fost aici? a întrebat Bella, îmbrăţişându-l tare când i s-a urcat în poală.

- Poliţia şi domnul Hilton. A venit în fiecare noapte, dar i-am văzut lanterna.

Alfie a ridicat capul spre ea şi lacrimile îi şiroiau pe faţă.

- Am crezut că nu mai vii. N-am ştiut ce să fac.

- Ai făcut foarte bine, dragul meu. Sunt foarte mândră de tine. Ţi-e foame? Trebuie să fii hămesit.

Când s-a ridicat, a simţit un alt val de durere. S-a oprit şi s-a aplecat în faţă.

- Ce este, mama, ţi-e rău?

S-a uitat la ea cu ochii mari.

- Nu-i nimic, Alfie. Trebuie să aprindem focul. E foarte frig aici.

A respirat adânc, iar valul de durere a trecut.

- N-o să ne vadă? a zis Alfie temător.

- Nu contează dacă ne văd. Acum sunt aici. Nu te pot lua de lângă mine, nu au voie.

Copilul şi-a aruncat din nou braţele în jurul ei.

- Mamă, vino şi stai jos, a zis el, ajutând-o să coboare scările spre balansoarul de lângă şemineu.

Recunoscătoare că se poate odihni, s-a lăsat pe scaun, iar Alfie a îngenuncheat lângă ea şi a apucat-o de mână.

- Să aprind focul? a întrebat el.

Bella s-a uitat spre cenuşa rămasă în grătar, era focul aprins probabil de mama ei, ultima dată când se aflase aici. Privirile i-au căzut pe coşul din răchită plin cu lemne şi ziare şi şi-a imaginat-o pe mama ei aducând lemnele din magazie şi despicând surcele. Construindu-l cu atenţie şi dragoste, răsucind hârtia ca să-l aprindă.

- Da, aprinde-l, Alfie, dar mai întâi trebuie să mănânci ceva.

I-a zâmbit în timp ce el se zorea să construiască un foc şi căuta chibrituri.

- E în regulă, mama, am ieşit pe furiş afară în fiecare noapte şi am luat de mâncare din cămara. Aşa am reuşit să stau ascuns atât de mult timp. Ştiam când vine cineva pentru că se vedeau farurile prin cărămizile de sticlă din perete.

- Eşti un băiat deştept, Alfie, bravo!

Durerea începea să o sfâşie din nou; a privit către mormanul de pături însângerate, sperând că Alfie n-o să le vadă.

Băiatul s-a aplecat şi a aprins ziarul, iar focul a prins viaţă. Camera mohorâtă s- a umplut pe loc de o lucire caldă pe măsură ce el sufla uşor în flacără, aşa cum o văzuse pe bunica făcând.

- Unde este Baba? a întrebat el. I s-a întâmplat ceva? A luat-o poliţia.
- încă n-am văzut-o, dar am de gând să mă duc mâine, a zis Bella, simţindu-se tot mai slăbită.
- Mama, îţi aduc ceva de mâncare, a zis Alfie, trăgând o pătură peste ea.
- Nu, Alfie, mi-e bine. Vino şi stai aici; vreau să fiu lângă tine.

A întins o mână pe care Alfie a apucat-o, stând ghemuit şi îmbrăţişându-i picioarele.

Ea a început să-i mângâie părul, pe când focul trosnea încălzindu-i pe amândoi. Era atât de obosită, că abia îşi mai ţinea ochii deschişi.

- Mamă, pot veni cu tine să o văd pe Baba? a întrebat Alfie încet.
- Da, sigur. Nu te mai las singur.
- Baba a lăsat agenda ei în cameră cu mine. Am citit un pic, dar nu am înţeles mare lucru.

Alfie a căscat răsunător.

- Pot s-o văd? a zis Bella.

Băieţelul s-a ridicat şi a urcat treptele în fugă, apoi, o clipă mai târziu, a reapărut.

- Uite, a zis el, întinzându-i-o.

Era o agendă legată în piele, cu o panglică la mijloc, iar Bella a recunoscut-o imediat. Era carnetul cu numele pacientelor mamei sale, pe care îl lua cu ea oriunde se ducea şi pe care cu siguranţă nu voia să pună mâna poliţia. I-au dat lacrimile, de parcă ar fi strâns între degete mâna mamei sale.

Alfie a mai pus pe foc un lemn, care a sfârâit şi a pocnit. Bella a pus carnetul pe masa de lângă ea şi a privit spre fiul ei, care se întinsese, punându-i capul în poală. Şi-a trecut mâinile prin părul lui negru, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă. Durerea din abdomen se domolea acum, iar corpul începea să i se relaxeze; era acasă, iar Alfie era în siguranţă.

în timp ce focul pâlpâia şi ea începea să aţipească, i-a venit în minte amintirea nopţii în care se născuse Alfie. Chipul concentrat al mamei sale, ochii ei albaştri zâmbitori, părul des care îi cădea peste faţa sărutată de razele soarelui, încurajând- o, spunându-i să respire. Focul a pocnit uşor din colţul camerei, iar gândul ei s-a îndreptat spre Eli, neştiind dacă era mort sau viu, speriat sau liniştit, dacă lupta sau fusese capturat. O covârşea durerea înfiorătoare, dar ştia că este în mâinile bune ale Tessei James, cea mai bună moaşă care se născuse vreodată pe pământ – aşa cum era de părere oricare mamă din clasa muncitoare din Lewes.

Un fel de euforie o cuprinsese în ultimele clipe ale travaliului, iar durerea nu mai conta. încă o contracţie şi Alfie a ieşit. Un copil mic, iar naşterea a fost atât de rapidă în cele din urmă, că mama ei nu a avut timp decât să prindă copilul. L-au privit amândouă uluite, iar băieţelul stătea întins pe cearşaf şi le privea ca şi cum le-ar fi spus „Am venit! Agitaţi-vă în jurul meu!” Tessa i-a curăţat căile aeriene, i-a legat cordonul ombilical şi l-a tăiat, apoi a pus bebeluşul în braţele mamei. Aşa cum făcuse cu sute de alte femei. Mama ei avea mâini vindecătoare şi atâtea cunoştinţe despre sarcină şi naştere, încât pierduse numai câţiva copii în toată viaţa ei, dar salvase sute.

Iar acum, drept mulţumire pentru treizeci de ani de muncă – în cea mai mare parte neplătită – era târâtă în faţa unui juriu, acuzată de crimă.

în poala ei, Alfie a început să sforăie uşurel. Bella era copleşită de fericire că îl regăsise, dar tânjea după dragostea mamei sale; ducea dorul ceaiului şi al pâinii

cu miere pe care i le pregătise după ce i-l pusese pe Alfie în braţe, în noaptea în care

se născuse. În timp ce îl strângea în braţe extaziată, dorindu-şi ca Eli să se afle acolo, să îşi cunoască frumosul fiu, o privise pe mama ei aflată în bucătărie, o femeie cu aproape treizeci de ani mai în vârstă decât ea, care stătuse trează toată noaptea pentru a-i aduce pe lume copilul, dar era încă plină de energie, aşa cum era de flecare dată când ajuta la aducerea pe lume a unui copil sănătos. Fluierând o melodie voioasă, pe care o inventase pentru a sărbători ocazia.

Cu toată epuizarea care o stăpânea, Bellei i-a fost greu să adoarmă. O bântuia imaginea mamei sale într-o celulă undeva, fără îndoială suferind de frig, de foame şi de supărare, torturată de gândul la ceea ce urma.

Bella nu aflase încă detaliile cazului, dar ştia că mama ei era un ţap ispăşitor. Moartea lui Evelyn Hilton era o catastrofă pe cale să se producă încă din urmă cu zece ani şi ştia că avea o legătură cu doctorul Jenkins. Fusese martoră la presiunea tot mai mare care se aduna pe umerii Tessei. Un bulgăre de ură se îndrepta spre ea dinspre doctorul Jenkins, părintele Blacker, preotul din localitate, şi, desigur, Wilfred Flilton. Bărbaţi pentru care naşterea era blestemul Evei, iar sarcina, pedeapsa dureroasă pe care trebuie să o îndure orice femeie. Nu voiau femei ca mama ei, care nu cereau mai nimic pentru serviciile lor, care domoleau durerile naşterii cu ierburi, experienţă şi meditaţie şi care făceau o treabă mai bună decât bărbaţii cu diplomă de medic, care cereau salariul pe o lună pentru naşterile lor de mântuială.

Ei vedeau naşterea ca pe o boală care avea nevoie de un tratament. Copiii trebuiau aduşi pe lume cu mamele întinse pe spate, imobilizate în scăriţă, într-un mediu steril şi înspăimântător de medical, unde mamele nu erau ascultate şi făceau ce li se spunea. Numărul de doctori care practicau obstetrica creştea rapid, iar moaşelor ca mama ei le displăcea foarte tare această invazie a teritoriului lor. Majoritatea bărbaţilor care se pregăteau pentru medicina de familie aveau numai o vagă idee despre desfăşurarea unei naşteri normale, ca să nu mai vorbim despre naşterile complicate, şi învăţau din experienţa cruntă, de multe ori omorând mame şi prunci care altfel ar fi supravieţuit. Mame precum Evelyn Flilton.

Dar oricât de mult ar fi încercat, femeile din zonă îl ocoleau pe doctorul Jenkins, în favoarea Tessei, iar el se simţea ofensat de moarte. La ea se duceau de ani întregi, iar pe doctor nu îl plăceau, căci nu avea înţelegere şi nici răbdare să aştepte naşterea unui copil. Scotea forcepsul şi echipamentele medicale când nu erau necesare, numai ca să grăbească lucrurile şi să plece odată acasă.

Pentru Bella era evident, din discuţiile pe care le auzise, este că femeile se simţeau mai liniştite cu Tessa decât cu el. Nu ştia cum să aline o mamă aflată în durerile facerii şi nici pe tinerele femei speriate şi adesea abia ajunse la vârstă adultă, deloc pregătite să nască, şi cărora le vorbea în termeni medicali pe care ele nu îi înţelegeau.

I se închideau ochii. Mişcarea ritmică a respiraţiei profunde a lui Alfie şi focul din cămin erau prea liniştitoare ca să li se poată opune. În timp ce aţipea, a simţit prezenţa mamei alături, ţinând-o de mână. Tessa a condus-o afară, spre câmpul din spatele casei, pe lângă gardul viu, spre o mătrăgună otrăvitoare cu flori în formă de clopot şi fructe mici, negre şi lucioase, despre care o avertizase pe Bella de când era copil. Dar acum s-a întors spre fiica ei şi a început să culeagă fructele de pe rămurele şi să le bage în gură în timp ce se înnopta.

Bella s-a trezit tresărind şi a scos un geamăt de durere simţind contracţiile

uterului. În timp ce durerea se domolea încet, l-a mutat pe Alfie din poală şi a aruncat un alt buştean în focul care se stingea. A început să ardă duduind şi un şuvoi de aer rece a coborât pe horn. A pus deasupra focului o găleată plină cu apă de la fântâna din curte.

Aşteptând ca apa să se încălzească ca să se poată spăla, s-a dus la intrare şi a deschis uşa. Răsărise soarele, dând la iveală o uluitoare zi de iarnă, rece şi luminoasă; genul de dimineţi pe care mama ei le iubea. Soarele care o mângâia pe faţă i-a dat Bellei puterea de care avea nevoie pentru a păşi afară şi, lăsându-se pe banca de piatră din faţa casei, a privit spre lanţul cu care iubita ei iapă, Ebony, era legată de obicei în lunile de vară. Vânzarea calului înainte de a pleca spre Portsmouth îi frânsese inima, dar avuseseră nevoie disperată de bani. Ebony o scosese dintr-ale ei, o făcuse să uite cât de mult îi lipsea Eli; în zilele grele îl urca pe Alfie în şa şi o pornea de-a lungul câmpurilor, spre apus.

A mijit ochii în lumina intensă a soarelui, privind înspre câmpul din depărtare şi dincolo de el, spre gardul viu în care se împletea mătrăguna letală. Mama ei îi vorbise în vis, spunându-i că prefera să moară decât să trăiască o viaţă în spatele gratiilor. Dacă era condamnată pentru omor, avea să fie închisă într-o celulă, n- avea să mai poată sta la aer curat, în lumina soarelui, n-avea să mai vadă iarba sau copacii. Toate lucrurile pentru care trăise aveau să dispară; florile, plaja, marea, dar mai ales ea şi Alfie. Ar supravieţui un an, poate doi, până ar muri de inimă rea. Va vrea să îşi ia viaţa într-un mod care să însemne că ea deţine controlul, ca să fie alegerea ei; să moară aşa cum trăise, independentă şi neînfricată. Daca venea acel moment, Bella nu ştia dacă va avea puterea de a-i da fructele de mătrăgună, ştiind că ele o vor ucide, dar era datoria ei să fie puternică, dacă mama i-o va cere.

Ridicându-se în picioare, a auzit un huruit, îndepărtat la început, apoi mai puternic, iar pământul de sub picioarele ei a început să tremure. A privit în jur, capul îi zvâcnea de frig, burta o durea încă, şi a văzut un bărbat călare care se apropia de ea ca fulgerul. Soarele îl lumina din spate şi nu-i distingea chipul, dar ştia că omul era Wilfred Hilton pe Titus, iubitul lui cal negru, pe care, după cum spunea Eli, îl iubea mai mult decât pe propriii copii.

- Bună dimineaţa, domnişoară James, a zis el, oprind calul.

Era un bărbat formidabil, înalt şi subţire, cu păr cărunt şi o mustaţă groasă, care îi acoperea gura îngustă.

- Bună dimineaţa, domnule, i-a răspuns în doi peri, aruncându-i o privire scurtă.

Wilfred Hilton avea acelaşi chip ca fiul lui, dar purtarea lui era complet diferita. În vreme ce Eli mergea cu pas săltăreţ oriunde se ducea şi râdea de el însuşi, tatăl lui păşea grav, privind peste umăr tot timpul, aşteptând parcă să se năpustească cineva la el. Deşi era proprietar al întregului orăşel Lewes, purta pe chip o privire mânioasă, de parcă nu avea nici doi bani, iar în mâna dreaptă ducea mereu un baston, gata să lovească în tot ce îi stătea în cale.

Bella a încercat să îşi controleze respiraţia, ca el să nu o vadă că tremura.

- Domnule, mama mea nu a fost declarată vinovată încă, a zis Bella, ridicând ochii spre el. Asta este casa noastră. Vă rog să plecaţi, a zis ea cu fermitate.

- Nu mai este a voastră. I-am înmânat mamei tale notificarea în ziua în care a omorât-o pe Evelyn, a zis Wilfred scurt,

Bella a simţit lacrimi usturătoare în ochi. Wilfred voia de ani întregi să scape de mama ei, dar Evelyn şi Eli îl împiedicaseră. Acum, că soţia lui nu mai era, când trupul ei abia se răcise, profitase de ocazie ca să pună mâna pe casă.

O senzaţie de nelinişte a început să o cuprindă în timp ce Wilfred trona deasupra ei, ca un profet al apocalipsei. De ce îi dăduse mamei notificarea, când ştia bine că Eli nu ar permite-o? Războiul era pe sfârşite şi, dacă era să dai crezare zvonurilor, soldaţii urmau să se întoarcă în curând. Dar nu mai primise nici o veste de la Eli de săptămâni întregi – ultima lui scrisoare sosise în toamnă

– şi deodată i s-a făcut frică. A înţeles de ce se afla Wilfred acolo. Îi simţea ochii

ațintiți asupra ei, îi auzea răsuflarea grea când a început să rostească acele cuvinte care urmau să pună capăt lumii ei.

- Eli a murit. Am primit o telegramă săptămâna trecută. Vrăjile pe care le-ați aruncat asupra familiei noastre atâta vreme tu și mama ta s-au rupt. Nu mai ești binevenită aici.

Și-a strâns buzele și nu a mai spus nimic.

Bella s-a întors cu spatele, încercând să nu izbucnească în lacrimi în fața unui om pe care îl ura. Nu își permisese să se întrebe de ce nu mai primise vești de la Eli; nu avea puterea să o facă. Tot ce o ținuse în picioare era gândul că se va întoarce și își va vedea fiul, ca se vor căsători și vor fi o familie, ca să-și poată părăsi slujba din Portsmouth și să vină acasă.

Acum Wilfred Hilton îi spunea că bărbatul care era iubirea vieții ei era mort. într-un final, refuzând să plângă în fața lui, a vorbit.

- Războiul acesta l-a răpit pe tatăl lui Alfie. El este tot ce v-a rămas din Eli; de ce îl urâți atât de mult? Vă este nepot.

- E un bastard. Nu erați căsătoriți. Cum pot fi sigur că este copilul fiului meu? Seamănă numai cu tine, cu părul negru și ochii albaștri, și deloc cu băiatul meu blond.

Vocea lui Wilfred a tremurat ușor vorbind despre Eli, dar apoi și-a fixat din nou căutătura cruntă asupra ei.

Bella i-a întors privirea.

- Nu am unde să mă duc. Patronul meu nu mă va primi împreună cu Alfie, iar dacă mama este găsită vinovată, nu mai poate avea grijă de el. Dumneata ai atât de mult, iar dacă faceți asta, noi vom ajunge la casa de săraci, vom fi despărțiți. Vă implor, mai lăsați-ne un pic de timp.

- La asta ar fi trebuit să te gândești înainte să îl primești pe fiul meu în patul tău fără un inel pe deget. Nu suntem organizație de caritate; ați fi fost de mult pe străzi fără bunătatea soției mele. Eu am o reputație de apărat. Văd femei venind și plecând în toiul nopții. Știu bine de ce vin aici, ca să facă avorturi, iar unii ar spune că asta este crimă. Nu mai vreau să am de-a face cu vrăjitoriile familiei James, vreau să dispăreți.

încă de când mama ei devenise moașă, femeile o implorau tot timpul să le ajute să avorteze copiii pe care nu îi doreau sau pe care nu-și permiteau să-i nască. De cele mai multe ori refuza, dar uneori, dacă situația era extremă, mai chibzuia. Bella își amintea de o femeie care purta în pântec un copil care nu era al soțului ei. I-a spus Tessei că fusese violată de un soldat și când mama ei a examinat-o, a văzut că femeia avea rupturi înăuntru. I-a spus Tessei că dacă nu o ajută, își va face felul, asta dacă nu cumva o omora soțul ei mai întâi, lăsând cinci copii orfani de mamă.

- Eli voia ca Alfie să fie proprietarul casei parohiale, domnule Hilton. Dacă ne lăsați să stăm aici până la terminarea procesului, voi pleca fără să mă mai opun. Vocea îi tremura, și-a șters lacrimile și inima i s-a frânt pentru că trebuia să implore, dar știa că asta era singura șansă, a ei și a lui Alfie, de a supraviețui. N-o să mă mai vedeți niciodată. Vă rog, domnule, asta ar fi vrut Eli.

A urmat o tăcere lungă, timp în care Wilfred Hilton i-a cântărit propunerea.

- Vreau să-mi juri pe viața fiului tău că nu vei primi nici un fel de vizitatori.
- Aveți cuvântul meu.
- Și nu te voi mai vedea niciodată?

Bella a încuviințat din cap, fără să-l privească.

- Foarte bine, ai timp până la pronunțarea verdictului. Apoi nu vreau să te

mai văd în Kingston, domnişoară James.

Cuvintele lui i-au răpit ultima fărâmă de putere pe care o mai avea şi s-a lăsat pe banca din piatră, ca să nu se prăbuşească. Cât ai bate din palme, Wilfred Hilton reuşise să-i elimine complet din viaţa lui; să le ia casa, siguranţa, libertatea. Şi asta, pentru că Eli era mort.

L-a privit îndepărtându-se călare, dorindu-şi să nu mai respire şi să dispară totul. Şi-a ţinut respiraţia cât de mult a putut, până ce a simţit că i se sfâşie plămânii, apoi a scos un urlet pătrunzător, din adâncul rărunchilor. A început să ningă, dar ea a rămas pe loc, neputând să-şi adune forţele şi să se mişte. Nu-şi mai simţea mâinile, obrajii şi nici o parte din corp. După o vreme, s-a oprit din tremurat şi nu mai auzea decât cântecul mamei sale, care culegea ierburi din grădină. Se vedea copilă, stând în iarba înaltă, în timp ce mama ei se mişca în jur, culegând roşii, fasole căţărătoare şi spanac.

- Mamă, ai îngheţat de frig, a auzit ea vocea lui Alfie. Ridică-te, mamă, vino şi stai lângă foc. Mâinile lui mici s-au întins ca să le prindă pe ale ei. Nu plânge, mamă. Este frig, o să îţi îngheţe lacrimile.

Dar ea nu se putea ridica. Respiraţia i-a încetinit, la fel şi bătăile inimii în piept.

- Mămico, trezeşte-te! Am nevoie de tine! a strigat Alfie, şi de data asta Bella s-a trezit tresărind.

încet, s-a ridicat şi a privit în jur. Nu mai era nimeni lângă ea. Cu picioarele tremurând, s-a întors în casă, unde Alfie încă dormea, şi a pus pe foc câteva surcele.

Urmărind respiraţia copilului, a început să se dezgheţe, iar disperarea i s-a topit în furie. A găsit ceva pesmeţi şi miere în cămară şi a început să mănânce. Apoi a luat găleata cu apă care se încălzea deasupra focului şi a urcat scările, către dormitorul mamei sale. Acolo a luat un cearşaf vechi cu care a spălat cât de mult a putut sângele dintre picioarele ei. Şi-a învelit hainele însângerate în cearşaf, apoi s-a îmbrăcat cu fusta şi puloverul mamei sale şi s-a încălţat cu ghetele ei negre, punându-şi peste umeri unul din şalurile ei.

Privind în jurul ei prin cameră, s-a simţit pătrunsă de puterea şi hotărârea pe care i le dădea iubirea mamei sale. A coborât treptele care îi scârţâiau sub picioare, a trecut peste încăperea secretă care-l ţinuse în siguranţă pe fiul ei, s-a aplecat spre coşul cu unelte pentru grădinărit aflat lângă uşă şi a luat din el o mistrie, apoi s-a întors şi a ridicat păturile pline de sânge şi a descuiat zăvorul uşii principale.

Soarele încălzea pământul, iar zorii unei noi zile îi dădeau energia de care avea mare nevoie. Bella a mers cu paşi mici spre colţul grădinii cu plante aromatice, unde ştia că pământul va fi mai moale, datorită îngrijirii constante a mamei sale şi a început să sape, cu ochii atraşi în repetate rânduri de gardul viu şi de mătrăguna ascunsă după el.

10. VANESSA. Ajunul Anului *Nou, 1969*

Vanessa a urcat scările şi a băgat capul prin deschizătură, cercetând tot locul în raza de lumină. Căsuţa din copac era pustie. Pături, perne şi ambalaje de la dulciuri acopereau podeaua. în timp ce cobora treptele cu spatele, a cuprins-o o senzaţie de teamă.

- Alice, eşti aici? a strigat ea, ascultând zgomotele nopţii şi sunetul îndepărtat al pianului în clipa în carc a început să cânte.

în timp ce mergea înapoi spre casă, porţile s-au deschis şi pe alee a intrat un Rolls-Royce. începea; musafirii soseau, iar ea nici nu era îmbrăcată. Alice trebuia să fie în casă, altă explicaţie nu era.

Mergând cât putea de repede, a intrat în grabă pe uşa principală, ignorând personalul angajat care se învârtea fără rost, a aruncat cizmele din picioare şi a început să urce treptele câte două, intrând în goană în dormitorul lui Alice.

- Alice? Draga mea, eşti aici?

Pielea i s-a înflorat deodată şi, stând în pragul camerei fiicei sale, a început să se simtă tot mai neliniştită. S-a întors şi a plecat, pornind în fugă către dormitorul ei, unde a tras rochia din catifea de pe umeraş.

Cât timp i-a luat să îşi încheie fermoarul, să îşi înfăşoare şalul din pene în jurul gâtului şi să îşi pună cerceii, enervarea i s-a transformat în frică. Richard a apărut în pragul uşii, încă fumegând de nervi din cauza supliciului prin care trecuse – luminile, aleea de acces, distrugerile provocate de viscol – şi a început să izbească în stânga şi în dreapta, iar fiecare mişcare a lui o făcea să tresară.

- Am nevoie de un duş, a zis el, traversând camera spre baie.
- Nu dau de Alice. Nu era în căsuţa din copac, nu este în camera ei.

A simţit cum se înroşeşte la faţă de panică: odată rostite, cuvintele transformaseră îngrijorarea ei în realitate.

- Trebuie să fie pe undeva prin casă, încearcă la bucătărie – probabil şterpeleşte ceva de mâncare, a zis Richard apropiindu-se de geam. Soseşte o altă maşină. Am nevoie de o băutură mai mult ca oricând.
- Leo este şi el afară, în zăpadă, a zis Vanessa, neputându-şi stăpâni îngrijorarea.
- Te rog să nu intri într-o stare de-a ta de panică. Alice n-a păţit nimic. O să-i frâng gâtul pentru că-ţi provoacă atâta îngrijorare, dar deocamdată n-a păţit nimic. Leo se va întoarce în câteva minute şi o va ţine el sub supraveghere, ca să te poţi relaxa.
- Mai bine nu îl trimiteam pe Leo. Nenorocitul ăsta de viscol, iar acum Alice – toate astea mă fac să simt că atârnă un blestem deasupra casei în seara asta. Unde este? De ce se ascunde de mine? N-am fost chiar aşa severă cu ea, i-am spus doar să se îmbrace. E imposibilă!
- Vanessa! a zis Richard, privind supărat către soţia lui. Nu începe.

Vanessa şi-a pus pantofii cu toc şi s-a dat cu Channel No. 5, apoi a întins mâna către clanţa uşii. A auzit soneria de jos şi a aruncat o privire în hol, unde a văzut două angajate cu tăvi pline cu pahare de şampanie, aşteptând primii sosiţi.

- Alice! Alice, te rog, ieşi. Nu contează dacă vrei să stai îmbrăcată în salopetă, dar te rog să ieşi acum.

A alergat dintr-o cameră în alta, de-a lungul palierului de la etaj, deschizând uşile spre întunericul din spatele lor.

în timp ce cobora scările, uşa de la intrare s-a deschis şi au apărut primii invitaţi. Vanessa a zâmbit larg către cuplul care păşea peste prag. Brusc, a simţit că i se face greaţă.

- Bill, Olivia, îmi pare atât de bine să vă văd, a zis ea, mergând în întâmpinarea lor. Vă mulţumesc că aţi venit. Arăţi uimitor, Olivia! Ce credeţi despre viscolul acesta, mai că am fost nevoiţi să anulăm totul. Vă rog, serviţi-vă cu şampanie.

S-a aplecat spre ei să îi sărute. Un tânăr cu cravată neagră a făcut un pas în faţă, gata să le ia paltoanele.

- îmi mulţumim, Vanessa. Vai, ce rochie! Pe cuvântul meu, îţi taie respiraţia. Vă mulţumim că ne-aţi invitat. Aşteptăm de câteva săptămâni seara aceasta.

Olivia a luat un pahar de pe tava care i se întindea.

Vanessa a aruncat o privire în jur, sperând să o vadă pe Alice prin hol, apoi s-a întors spre una dintre chelneriţe.

- Ai putea, te rog, să o cauţi prin casă pe fiica mea? Are şase ani şi poartă o rochie roşie. Şi vino să îmi spui când o găseşti. Dacă nu este în casă, ia o lanternă şi caut-o pe-afară.

- Nu vreţi să servesc şampania?

Fata părea surprinsă.

- Nu, vreau să o găseşti pe fiica mea. Repede, te rog. Mă găseşti în salon.

- Âă, sigur, a zis chelneriţa, înroşindu-se.

- S-a întâmplat ceva, Vanessa? a întrebat Olivia.

- Nu, o prostie de fapt, nu o găsesc pe Alice. Sunt sigură că este în casa, dar are o criză de încăpăţânare; nu vrea să se îmbrace cu rochiţa roşie pe care i-am cumpărat-o pentru petrecere.

Soneria s-a auzit din nou şi un şuvoi de oameni a început să sosească. Vanessa îşi simţea inima tremurându-i speriată în piept în timp ce întâmpina un cuplu după altul de una singură. în tot timpul acesta, trupul ei o trăgea cu disperare să plece în căutarea lui Alice. într-un final, când Richard a coborât scara, a reapărut chelneriţa, clătinând din cap.

- îmi pare rău, doamnă Hilton, n-o găsesc nicăieri.

în clipa aceea i s-a părut că lumea îşi încetineşte mişcarea. Sunetele plăcute şi voioase ale petrecerii au început să îi zgârie urechile; pianul, sporovăială, căldura. Vanessa a întors capul către soţul ei.

- N-o găseşte nimeni pe Alice.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Vanessa, se ascunde pe undeva prin casă. O face dinadins. George, Martha, mă bucur tare mult să va văd, a zis el, păşind înainte ca să dea mâna cu noii sosiţi.

- îmi pare rău, Richard, trebuie să o caut. Ceva nu e-n regulă.

Vanessa a zâmbit amabilă spre oaspeţi, l-a lăsat pe Richard singur şi a traversat în grabă holul, cu pantofii ale căror tocuri ţăcăneau zgomotos pe dale şi strigând-o pe Alice în timp ce înainta.

Bucătăria era plină de aburi şi de un miros de mâncare care i-a întors stomacul pe dos. A alergat spre partea din spate a casei, răsucindu-şi gleznele în pantofii cu tocuri când a ajuns în dreptul cămării.

- Alice!

Orbecăind la uşa din spate, a deschis-o spre grădina în care se vedeau contururile jucăriilor lui Alice, risipite peste tot.

- Alice!

Tocurile i se afundau în noroi în timp ce a fugit spre magazia pentru biciclete şi a deschis uşa. A pipăit prin întuneric, fără să zărească nimic, până ce a dat de întrerupător. *Clic.* Când ochii i s-au obişnuit cu lumina puternică, s-a dat înapoi şi a simţit un gol în stomac la vederea standului de biciclete aproape gol. Numai

două biciclete, unde altădată erau patru; un loc gol acolo unde trebuiau să fie bicicletele lui Leo şi a lui Alice. Inima îi bubuia atât de tare, încât abia mai putea

respira când a alergat înapoi în grădină şi a ieşit pe poarta din lateralul casei, care ducea spre aleea de acces din faţă.

Ultima discuţie cu fiica ei îi răsuna în urechi: *N-o găsesc pe Snowy.*

Pe lângă maşinile care se înşiruiau în lungul aleii, s-a repezit la uşă în pantofii ei roşii cu tocuri înalte, auzind hărmălaia de voci, râsete, frânturi de vorbe: *o seară frumoasă.... casă minunată... încântaţi de invitaţie...* Richard stătea în prag, dând mâna cu oamenii, când s-a repezit spre el.

- Ceva nu e în regulă, Richard. Ar trebui să pornim cu maşina prin zonă, să îi căutăm. Cred că Alice s-a dus după Leo la casa parohială, să îşi caute căţeluşul. Bicicleta ei a dispărut.

- Ce tot vorbeşti? Ne sosesc oaspeţii, nu putem pleca! Pentru numele lui Dumnezeu, sigur nu e în grădină? Dacă s-a dus după el, cel puţin sunt împreună.

încerca să le zâmbească musafirilor, dar unii dintre ei se încruntau îngrijoraţi.

- Leo probabil nici nu şi-a dat seama că l-a urmărit. Richard, te rog, sunt îngrijorată. Ceva nu e în regulă.

Şi-a înfipt unghiile în braţul soţului ei, care s-a retras zâmbind în semn de scuze spre oaspeţii care se afiau în faţa lui.

- Ca întotdeauna, îţi faci prea multe griji, i-a şoptit el. Nu ai nici un motiv să fii îngrijorată. Nu îmi face asta acum. Vrei să-mi strici seara?

- Fiica noastră a dispărut, Richard! a zis Vanessa ridicând tonul, astfel încât mai mulţi oameni s-au întors să o privească. Trebuie să sunăm la poliţie!

- O, Doamne, Vanessa, îmi pare atât de rău, a zis o femeie mai în vârstă, într-o rochie verde-smarald, care a atins-o pe braţ. Dumnezeule mare, Richard, ce grozăvie, pot să ajut cu ceva?

Richard a privit în jur, a văzut marea de chipuri care îl pironeau cu priviri care aşteptau să facă ceva, apoi a întors capul spre chelnerul afiat lângă el.

- Poţi tu şi încă doi angajaţi să luaţi câteva lanterne şi să o căutaţi pe fiica mea, Alice, pe domeniul din jurul casei? Are şase ani şi este îmbrăcată într-o rochie roşie, nu-i aşa, Vanessa? Eu caut în casă. Te rog să încerci să rămâi calmă, Vanessa. N-a păţit nimic.

- Eu o să cobor pe potecă, poate dau de ei acolo, a zis Vanessa, aruncând din picioare pantofii şi trăgându-şi cizmele negre, din cauciuc, în timp ce se lupta cu teroarea care o cuprindea.

Aleea se blocase acum de maşini, iar zăpada care cădea oblic era luminată de farurile automobilelor. Câţiva oaspeţi au coborât geamurile când a trecut în grabă pe lângă maşina lor, făcându-i semne cu mâna şi strigând-o voioşi.

Când a ajuns la capătul aleii, i-a văzut pe Leo şi pe Bobby venind spre ea, pe lângă şirul de automobile.

- Leo! Slavă Domnului!

S-a grăbit spre el, alunecând în clipa în care s-a agăţat de ghidonul bicicletei lui.

- Leo! Unde este Alice? Ai văzut-o? Ne-am gândit că a venit după tine pe bicicletă.

Leo o privea cu chipul împietrit, cu nasul şi urechile de un roşu aprins.

- Nu, n-am văzut-o. Ce s-a întâmplat, mamă?

- Eşti sigur? Ah, Leo, unde e?

A încercat să îşi stăpânească panica ce ameninţa să o covârşească în timp ce cu ochii străbătea peluza din faţa casei, vedea razele lanternelor care cercetau întinderea de zăpadă şi auzea glasurile angajaţilor care strigau numele fiicei sale. A simţit că i se taie picioarele, iar Leo a dat drumul bicicletei şi a ajutat-o

să se aşeze pe banca acoperită cu zăpadă, în timp ce Richard venea în goană spre ei.

- Unde este Alice, Leo, Bobby? A venit după voi?

Ochii lui Leo s-au mărit văzând haosul care îl întâmpina acasă.

- Eu m-am dus să îl iau pe Bobby, aşa cum mi-aţi spus. N-am văzut-o pe Alice!

Tremura de frig, zăpada îi albise căciula şi paltonul.

- în casă nu este şi nu o găseşte nimeni nici pe domeniu. Trebuie să fi venit după tine! a zis Vanessa, privindu-l insistent pe fiul ei. Cred că îi era teamă că a fugit căţeluşa înapoi la casa parohială.

- Imposibil. Am pedalat prea repede, a zis Leo, cu ochii mari.

- Noi sigur n-am văzut-o, doamnă Hilton, a adăugat Bobby.

Vanessa a simţit că se prăbuşeşte în clipa aceea, că o înghite un val de isterie în acelaşi timp în care viscolul cobora peste ei.

- Trebuie să te duci după ea, Leo! Trebuie să o găseşti şi să o aduci înapoi.

- Mă duc eu, a zis Richard, luând bicicleta de la fiul lui şi încheindu-se la palton.

- Dacă o luaţi pe alee, eu plec înapoi prin pădure, pe unde am venit, a zis Bobby.

Vanessa a simţit că îi piere vocea.

- Ce facem, Richard? Nu ştiu ce să fac. Unde este? S-a uitat către soţul ei cu priviri stăruitoare, în timp ce întorcea bicicleta. E atât de frig!

Chelnerii pe care Richard îi trimisese în căutarea lui Alice au reapărut.

- Am căutat peste tot, domnule Hilton, în magazii, pe domeniu, în grădini. Nu este nici afară, şi nici în casă.

Richard s-a uitat la soţia lui şi a început să pedaleze.

- Sună la poliţie, Vanessa. Acum.

11. *VANESSA. Joi, 21 decembrie 2017*

- Sienna, unde eşti? a strigat Vanessa în întunericul care o înconjura cu o repeziciune înspăimântătoare.

A coborât din nou cu picioarele pe iarba acoperită de zăpadă şi a privit în jur. Vântul rece îi vuia pe la urechi, dar o auzea pe Helen strigând numele Siennei undeva în spatele casei, în timp ce muncitorii le priveau cum ţâşnesc dintr-o parte în alta panicate. Şi-a spus că trebuie să se calmeze şi să respire adânc. Sienna nu dispăruse de mult timp; cu siguranţă urma să apară alergând după colţ în orice moment. Nu dispăruse, se ascundea numai. Nu puteau să piardă un alt copil; nu se putea întâmpla din nou.

A auzit scrâşnet de roţi, iar porţile s-au deschis şi automobilul Volvo al lui Leo a intrat pe alee. Pământul arunca pietricele în jurul picioarelor ei, ca pe nişte scântei de artificii, în timp ce maşina se îndrepta spre ea. Leo a oprit lângă ea şi a deschis geamul.

- Ce cauţi afară, mamă? Aproape s-a lăsat întunericul.

Leo se uita la ea încruntat, iar căldura din maşină s-a prelins în aerul îngheţat din jurul ei.

- Aveţi nevoie de ajutor să o căutaţi? a strigat unul dintre muncitori.

- Da, vă rog! i-a răspuns Vanessa, înaintând spre el şi ignorându-l pe Leo, neputând să dea cu ochii de el. Poartă o haină roşie.

Simţea că tot corpul îi tremură violent.

- Ce se întâmplă, mamă, pe cine cauţi? a întrebat Leo străfulgerând-o cu ochii mari. Ce s-a întâmplat?

Vanessa s-a întors şi l-a privit pe fiul ei, forţându-se să îi răspundă.

- N-o găsim pe Sienna. Era aici, se juca în zăpadă.

- Ce? Cum adică n-o găsiţi? încruntă din sprâncene, încercând să înţeleagă. De câtă vreme o căutaţi?

- Nu ştiu, nu de mult. Helen m-a găsit în dormitorul meu şi m-a întrebat unde este. Eu am urcat numai ca să-mi iau mănuşile, a zis Vanessa, începând să plângă.

- Mama, nu-ţi face griji, apare ea. Ne vedem în casă, trebuie sa intri, că ai îngheţat de frig. O caut eu. Probabil se ascunde pe undeva.

Leo s-a uitat spre casă, cu priviri neliniştite.

- Era aici. Se juca. Nu poate fi departe, a zis Vanessa, dar Leo pornise deja spre casă, parcase şi sărise din maşină.

L-a privit printre lacrimi, neputând să respire bine şi a văzut că Helen a reapărut în faţa casei. Totul i se părea ireal, ca un film alb-negru, cu noaptea care se lăsa şi zăpada albă care acoperea pământul, iar Leo şi Helen gesticulând frenetic unul spre altul. Parcă se vedea pe ea şi pe Richard în noaptea aceea. Parcă s-ar fi întors în timp.

Nu se poate, nu se poate întâmpla iar, şi-a zis ea, iar, şi iar. Când a ajuns lângă casă, Leo ţinea un braţ pe umerii lui Helen.

- Am s-o găsesc, Helen, am s-o găsesc, îi spunea el aruncând o privire spre Vanessa, care tremura de frig. Poţi să o duci pe mama înăuntru, Helen? a zi el, apoi a luat-o la fuga în jurul casei, strigând-o pe nume pe Sienna iar, şi iar.

Plângând incontrolabil, Helen a venit spre Vanessa şi a luat-o de braţ, ca să o conducă în casă. Aceasta a simţit căldura care venea dinspre sobă când Helen i-a tras un scaun lângă foc şi a ajutat-o să se aşeze. Muncitorii angajaţi stăteau în jur, de parcă aşteptau în faţa biroului şefului lor, neştiind ce să facă, cu capetele plecate. Helen i-a scos paltonul Vanessei şi i-a pus o pătură pe genunchi.

- îmi pare rău, a zis Vanessa încetişor. Am urcat numai ca să îmi iau mănuşile.

- Stai aici, s-a răstit Helen la ea pe un ton pe care nu i-l cunoştea.

Vanessa a rămas cu privirile pironite în podea, cu mintea incapabilă să proceseze ce se întâmpla, în timp ce vocile şi zgomotele din jur o înţepau ca nişte săgeţi.

- Sienna! a auzit-o pe Helen strigând iar, dincolo de fereastră. Sienna, unde eşti? Dacă te ascunzi, nu e amuzant. Mami şi tati sunt foarte îngrijoraţi.

A pierdut noţiunea timpului pe măsură ce noaptea s-a lăsat complet. Cineva i-a adus o ceaşcă de ceai şi i-a pus o pereche de papuci în picioare, iar oamenii continuau să strige numele Siennei. Nu ştia cât timp a stat acolo, dar deodată s-au aprins luminile în bucătărie şi strălucirea lor a făcut-o să tresară.

- E întuneric, Leo, trebuie să chemăm poliţia, a auzit-o spunând pe Helen. Este ger afară.

- Mă duc în pădure cu câinii şi cu muncitorii. Poate a căzut şi s-a rănit.

- Are şapte ani şi afară ninge. într-o oră ar putea fi moartă, a început Helen să plângă. Nu ştiu ce să fac. Unde e?

- Uite, m-am gândit la ceva. Poate s-a dus acasă la Dorothy.

- Am sunat-o, nu e acolo.

- Dar ai fost acolo să vezi? Ar putea sa se ascundă undeva. în şopronul lui Peter sau pe-acolo. Poate te duci să arunci o privire. Rahat, dacă se afiă, s-a zis cu noi, a adăugat Leo încet.

- Despre ce vorbeşti?

Lacrimile curgeau necontenit pe faţa lui Helen, avea ochii roşii.

- Am semnat totul astăzi; suntem băgaţi în rahat până la gât dacă se întâmplă ceva ce periclitează şedinţa de consiliu de mâine. Dacă afiă presa? Vor scoate din nou la lumină povestea cu Alice.

- Nu-mi pasă de asta. Eu mă duc la Dorothy, a zis Helen. Şi dacă nu este acolo, sun la poliţie.

A ieşit din casă în goană.

- Mamă? Mamă? a îngenuncheat Leo lângă Vanessa. Când ai văzut-o ultima dată pe Sienna? Ai zis că voiaţi să faceţi un om de zăpadă.

- Ce? a zis ea.

- I-ai spus lui Helen că voiaţi să faceţi un om de zăpadă, dar pe urmă te-a găsit singură în casă. De ce ai intrat? a întrebat Leo.

Vanessa a început să plângă.

- Nu ştiu, nu-mi amintesc.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Leo s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi, înnebunit de grijă. Ai văzut-o de la fereastră? Mamă? Ai văzut-o pe Sienna de la fereastră?

Vanessa se holba la fiul ei.

- Când?

Ochii lui Leo s-au umplut de lacrimi.

- Azi, când erai în dormitor. înainte ca Sienna să dispară.

Vanessa a încercat disperată să dea timpul înapoi. O vedea pe Sienna în hol, ca într-o fotografie. Paşii lui Leo îi făceau rău. A început să îşi amintească: avusese nevoie de ceva, se dusese înăuntru ca să ia ceva...

- Aveam nevoie de mănuşi. M-am dus în camera mea. Şi m-am uitat pe fereastră la bărbatul acela plecând pe alee.

- Care bărbat?

Privirile lui Leo s-au oprit asupra ei.

- Bărbatul care era în biroul tău.

După-amiaza începea să îi revină în minte în imagini dezordonate, fără legătură între ele.

- Avea ochi albaştri.
- Cine? Cine a intrat în biroul meu? Era unul dintre muncitorii de la mutări?
- Nu ştiu.

Vanessa a simţit cum îi vine tot sângele în urechi în timp ce se străduia să îşi amintească. Memoria ei era ca o uşă încuiată, pentru care avea o sută de chei, dar nu ştia care este cea bună.

- Nu avea uniformă. I-am spus că nu-ţi place să intre nimeni în birou şi a plecat. S-a dus pe alee.
- în aceeaşi direcţie în care a plecat Sienna? Spre căsuţa din copac?

Leo o privea cu atenţie.

- A mers spre poartă. Cred că a plecat. Era singur, părea...
- Ce, mamă? Cum părea? s-a răstit Leo la ea.
- Nelalocul lui, a zis Vanessa.
- îţi aminteşti cum arăta?
- Nu prea, în afară de ochii de un albastru foarte deschis.
- Stai aici, la căldură, mamă. Mă întorc repede.

Leo a ieşit în grabă din încăpere.

Uşa s-a trântit. Auzea oameni care o strigau pe Sienna, dar vocile lor erau tot mai slabe; se îndepărtau tot mai mult. încăperea s-a răcit, dar ea a rămas pe loc, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Apoi a auzit o altă voce, una pe care nu o cunoştea.

- Doamnă Hilton? Mă auziţi?

A ridicat privirile şi a văzut un bărbat cu părul negru şi mustaţă care îşi trăgea un scaun lângă ea.

- Sunt detectivul-inspector Hatton. Pot să mă aşez aici, lângă dumneavoastră?

Vanessa s-a uitat spre uşă, unde stătea Leo, cu ochi mijiţi, apoi şi-a întors privirea spre poliţist.

- Aţi găsit-o? a întrebat. Aţi găsit-o pe Alice?

12. *WILLOW. Joi, 21 decembrie 2017*

Willow s-a aşezat comod în fotoliul din sufragerie şi a apăsat butonul de oprire din aplicaţia audio de pe telefonul ei mobil. După ce s-a întors în biroul şefului ei şi i-a dat lui Leo Hilton cana cu ceai, s-a prefăcut surprinsă că îşi uitase telefonul pe masă cât timp pregătise ceaiurile. L-a băgat înapoi în buzunar.

înainte de a pleca de la birou, cercetase încă o dată dosarul pentru consiliul de planificare urbană şi descoperise cu groază un foldcr pe carc nu-l observase înainte şi care conţinea un raport pe care nu-l văzuse niciodată, intitulat „Raport de excavare a solului”. Era un document complet diferit faţă de evaluarea arheologică pe care Mike i-o arătase chiar la începutul proiectului. Mike trebuie să fi comandat raportul de excavare pe la spatele ei, a conchis Willow. Era scris de un bărbat pe nume Edward Crane de la firma Pre-Construct Archaeology, din Portsmouth. Avea vreo zece pagini, iar ultimul paragraf rezuma că stratul de sol afiat imediat sub cel vegetal fusese îndepărtat în cinci zone diferite, în partea din spate a casei parohiale şi nu se găsiseră rămăşiţe umane. Crane concluziona că nu există nici un motiv să creadă că cimitirul menţionat în evaluarea arheologică ar fi avut o dimensiune semnificativă, iar dacă existau rămăşiţe umane, ceea ce era de aşteptat la un proiect de asemenea magnitudine, pe un teren pe care nu se construise anterior, ar trebui să fie uşor de excavat.

Willow a simţit cum i se strânge inima. Cimitirul *menţionat în evaluarea arheologică*. îşi amintea foarte limpede că Mike lucra la evaluarea arheologică înainte să fie cooptată în echipă şi că îi spusese că nu apărea nimic. Cu mâini tremurânde, a printat raportul.

Nu avea prea multă experienţă în privinţa evaluărilor arheologice teoretice, dar ştia că nu implică săpături, ci sunt numai colaţionări ale unor dovezi de bibliotecă despre respectiva zonă. Dacă a existat, de pildă, o aşezare romană pe acel pământ, sau dacă au fost găsite vreodată artefacte acolo, trebuia ca lucrurile astea să apară.

Şi-a frământat creierii, încercând să îşi amintească discuţia avută cu Mike în legătură cu evaluarea arheologică. „Dezvoltatorii imobiliari aşteaptă întotdeauna până ce contractorii au săpat fundaţia şi apoi inspectează aceste excavaţii pentru a vedea dacă există artefacte arheologice", îi spusese el, foarte nonşalant, când îl întrebase. „Prin urmare, nu ar afla că se afiă ceva dincolo de suprafaţă înainte de a începe să sape fundaţiile."

Citind raportul din nou acum, simţea că i se face rău. îl întrebase pe Mike dacă îl poate citi la momentul acela, iar el i-l printase, dar documentul din folderul care conţinea documentaţia şi cel pe care i-l dăduse el nu erau unul şi acelaşi. Lipseau cel puţin două pagini din cel pe care îl citise, dintre care una spunea că pe o hartă locală, datată 1895, apărea o mică zonă cenuşie marcată „cimitir" pe terenul din spatele casei parohiale.

Rămăsese în birou ţintuită pe scaun, năucită; era dovada de care avea nevoie pentru a înţelege că Mike o trăsese sfoară, dar nu era de ajuns ca să-l înfrunte. Mike putea pretinde că a făcut raportul ca s-o ajute, sau ca să câştige timp. îi mai trebuia ceva.

îi venea rău când se gândea la propria stupiditate, la faptul că avusese încredere în el – până acum. După ce şi-a găsit o scuză ca să lucreze de acasă după-amiază, a stat şi a ascultat înregistrarea de zece minute a discuţiei dintre şeful ei şi client asupra proiectului la care lucrase timp de un an împreună cu ei.

Leo începuse prin a recunoaşte meritele ei, spunând că făcuse o treabă excelentă şi cum antrenase întreaga comunitate, mai bine decât îndrăznise el să spere. Mike

a fost de acord că fusese alegerea perfectă, acesta reprezentând primul ei proiect major, iar ea fiind atât de dornică să se afirme. O denumise „maleabilă” şi spusese că folosirea farmecului ei în ofensiva faţă de săteni se dovedise o diversiune reuşită.

Din punctul acela, discuţia se mutase către cimitir, iar Willow a simţit că-i fuge pământul de sub picioare.

- Aşadar, cu siguranţă cei de la Blakers nu vor insista să facă propriile excavări înainte de a semna? întrebase Leo, referindu-se la dezvoltatorii cărora era pe punctul de a le vinde aprobarea de construcţie pentru dezvoltarea complexului imobiliar Parcul Tiselor, în valoare de cinci milioane de lire.

- Nu, săpăturile arheologice propriu-zise costă sute de mii de lire, rostise Mike cu voce joasă, şi nu vor investi o asemenea sumă decât dacă au un motiv întemeiat. îl cunosc pe Ed de la Pre-Construct de pe vremea când eram colegi la universitate; înţelege cum funcţionează lucrurile de genul acesta şi a fost de acord să sape în locurile în care i-am cerut eu. Din fericire, zona reprezentată în harta cea veche nu era cea unde ai spus tu că se afiă cimitirul – era câmpul de alături aşa că am putut să lucrăm pe-alături de el.

- Iar Blakers nu ne poate da în judecată?

- Nu, noi am făcut raportul de excavaţie. Ar fi putut face una mai vasta, dar nu au vrut să arunce pe geam o sută de mii. De fiecare dată când construieşti pe teren vacant, îţi asumi un risc. Ştiu şi ei asta. în plus, dosarul poartă numele lui Willow, iar dacă s-ar întâmpla ceva, aş putea susţine că este primul ei proiect de genul acesta. Că nu a urmat protocolul şi nu mi-a dat să verific excavaţia efectuată de Pre-Construct. Dar nu se va ajunge la asta.

- Ar fi de acord, la o adică? a zis Leo. Ar minţi pentru tine?

- Categoric. Am ajuns să o cunosc destul de bine şi nu ne va pune probleme. E foarte dornică să facă o carieră în domeniul ăsta. Şi chiar dacă va face probleme, va fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Dosarul depus poartă semnătura ei, deci conţinutul său cade în responsabilitatea ei. Va apărea ca incompetentă dacă va opune rezistenţă şi n-o să vrea asta.

Willow derulase conversaţia la început şi o ascultase de mai multe ori, luând notiţe, până ce nu a mai suportat să o audă. Timp de un an îşi dăduse osteneala ca proiectul să fie aprobat, folosindu-se de toate cunoştinţele sale, interpretând convenabil toate regulile posibile, întâlnindu-se cu consilieri şi localnici, ba chiar şi cu părinţii iubitului ei, fermecând pe oricine era nevoie, pentru ca dosarul să fie aprobat. în tot acest timp, a crezut că a câştigat respectul lui Mike, că luptă laolaltă şi că în sfârşit este luată în serios. Şi totul era o minciună. Nu numai asta, dar îi foloseau numele ca să falsifice un dosar ce urma să fie depus, ceea ce era o încălcare a legilor de urbanism care îi putea atrage eliminarea din breaslă.

A lăsat jos telefonul şi a scotocit prin geantă, scoţând o copie a evaluării teoretice, căreia, dacă era să te iei după cuvântul lui Mike, ea nu îi acordase întreaga atenţie până acum.

S-a aşezat şi a citit documentul de douăsprezece pagini, asigurându-se că nu ratează nici un cuvânt. Apoi, când a întors ultima pagină, inima a început să îi bată tare. Era o fotografie a unei cutii metalice, cam de dimensiunea unei cutii mari pentru bijuterii, care purta numele „Bella” imprimat pe capac cu litere negre, aplecate, probabil prin gravare. Alături de ea, un carneţel, legat în piele de culoare maro. Sub fotografie era următorul text: *Cutie din metal, carnet legat, circa 1945. Găsit în aprilie 1987 cu ajutorul detectorului de metale,* sub *salcia cea mare de pe câmpul de est, domeniul Tiselor, lângă vechea casă*

parohială. Cutia expusă la Muzeul din Brighton, carnetul păstrat la Fortăreaţă, şoseaua Lewes, Brighton.

Willow s-a lăsat pe spate în scaun.

- Bella, a zis ea cu voce tare.

Era sigură că acesta era numele străbunicii sale: Bella James. Ştia că familia locuise timp de câteva generaţii în casa parohială, dar aşa cum se întâmpla cu orice altceva, tatăl ei o redusese la tăcere când îi pusese întrebări despre trecutul lui. îşi amintea că odată căutase numele Bella James pe Google, dar nu găsise nimic şi renunţase, căci nu avea nici un fir, şi mai ştia că tatăl ei ar dezavua încercările ei. Vederea cutiei i-a amintit desluşit de ce fusese de acord să intre în acest proiect la început: domeniul Tiselor făcea parte din istoria familiei ei şi aici, în faţa ochilor ei, se găsea probabil o bucată mare din puzzle.

Willow s-a aşezat mai bine pe scaun şi a încercat să gândească raţional. Poate că era naivă înfuriindu-se aşa; poate că era nevoie să păcăleşti puţin sistemul ca să ţi se aprobe un proiect de asemenea dimensiuni. Nu-i plăcea faptul că Mike o minţise, dar când spusese că o cunoştea destul de bine, de fapt habar nu avea cine era şi ce motive o mânau. Aşa că, dacă era să fie cinstită, şi ea se făcea vinovată de lipsă de onestitate. Adevărul era că Mike nu ştia cu cine se pune. Dacă se ajungea la asta, nu îi era teamă să îl înfrunte pe el şi pe Leo şi nu îi era teamă să îşi apere propriile interese. Trebuia să aibă mintea limpede, să-şi păstreze luciditatea şi să nu se mai comporte ca o victimă.

în mintea ei a început sa se înfîripe un plan. Fortăreaţa din Brighton, unde era păstrat carnetul, era locul unde se ţineau toate hărţile vechi ale zonei. Putea afia şi singură dacă exista vreo dovadă a existenţei unui cimitir în spatele casei parohiale. Apoi, înarmată cu această informaţie, avea să-i facă o vizită lui Dorothy la Căsuţa Tiselor şi să afle ce ştie. Poate că cimitirul este unul mic, numai câteva pietre vechi de câteva secole, iar rămăşiţele omeneşti s-au erodat de mult. Nu putea să îi înfrunte pe Mike şi pe Leo înainte de a-şi pune datele în ordine, dar ştia că avea nevoie să pună mâna pe cât mai multe informaţii înainte de şedinţa care urma să aibă loc în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

S-a ridicat să-şi ia un pahar cu apă, astâmpărându-şi răsuflarea grea, ca să-şi învingă senzaţia de vomă. Nu mâncase nimic toată dimineaţa şi era de-a dreptul epuizată. De cum se va termina totul, îşi va lua câteva zile libere, ca să plece, să doarmă şi să se odihnească.

Telefonul a început să bâzâie, iar când a privit în jos a văzut un mesaj de la Charlie. Bună, iubito, vreau doar să văd ce faci. Ţi-am simţit lipsa la prânz. Sper că te simţi bine! Păreai obosită de dimineaţă. O nouă reuşită. Te iubesc.

A scos un oftat de epuizare, şi-a aruncat pantofii din picioare şi a traversat podeaua cu parchet, spre dormitor. Trebuia să-şi dea jos costumul pe care îl purtase la şedinţă şi să se îmbrace în haine comode. Când s-a aşezat în faţa mesei de toaletă ca să îşi îndepărteze machiajul, a privit la reflexia ei din oglindă. Semăna din ce în ce mai bine cu mama ei: faţa în formă de inimă, buzele subţiri şi părul lung, cenuşiu, tuns cu breton ca să-i ascundă ridurile de stres, care în ultimele luni începuseră să semene tot mai mult cu cele pe care le purtase mama ei pe chip toată viaţa. însă ochii erau ai tatălui ei – pătrunzători, cum spunea Charlie.

A privit în jur. Deţinea apartamentul de numai un an, dar era deja locul ei preferat din toată lumea; refugiul ei. Charlie o ajutase mult. împreună zugrăviseră dormitorul şi se îmbătaseră cu cidru ieftin în timp ce munceau; cumpăraseră patul de fier forjat de la un magazin cu antichităţi din North Laine (eşuând în încercarea de a-l scoate la un preţ mai mic); aleseseră şi înrămaseră fotografii alb- negru din călătoriile lor prin lume, care acum se înşirau pe pereţii holului. îşi întinsese la maximum bugetul cumpărând apartamentul din vila victoriană restaurată, aflată la marginea orăşelului Hove, ceea ce însemnase că

fusese nevoită să facă renovările singură, la sfârşit de săptămână şi după orele de serviciu. Până

acum nu reuşise să se ocupe decât de dormitor şi de parchetul care se întindea din bucătărie până în camera de zi. Ei şi lui Charlie le luase mai bine de două luni să îl raşcheteze, să îl întărească şi să îl lustruiască, dar arăta minunat acum. Din bucătărie se ieşea într-un balconaş care dădea spre o grădină comună, unde îşi petreceau serile de vară. Ştia că Charlie ar fi preferat să-şi ia o casă împreună, dar ea avea nevoie de propriul spaţiu, de un loc unde să se poată ascunde şi să nu trebuiască să zâmbească şi să se prefacă mereu că totul merge bine.

S-a dezbrăcat şi s-a îndreptat spre baia zugrăvită într-un verde-avocado, care încă nu intrase pe lista de renovări. A dat drumul duşului, aşteptând să se încălzească apa. Simţea nevoia de a i se destăinui lui Charlie, dar el era genul care îşi face prea multe griji şi exista pericolul de a o face să se simtă şi mai rău. Iar cu tatăl ei nu putea vorbi, pentru că nu îi spusese încă nimic despre faptul că lucra pentru familia Hilton – trădarea supremă.

A închis ochii, imaginându-şi chipul tatălui ei când avea să-i spună ce făcuse. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai sigură era că trebuie să înfrunte ceea ce făcuse de una singură; dansase cu diavolul apucându-se de proiectul ăsta, de ce o surprindea că se arsese?

A ieşit de sub duş şi s-a uscat, şi-a masat pielea obosită cu unt de cacao, apoi s-a îmbrăcat cu o pereche de jeanşi şi un hanorac moale. S-a aşezat pe pat ca să-şi usuce părul, iar după ce i-a răspuns lui Charlie la mesaj, şi-a deschis laptopul. în timp ce cursorul rămăsese suspendat deasupra barei de căutare, i-a revenit în minte conversaţia avută cu mama lui Charlie. Nimeni *nu mai vorbeşte despre Alice*. *Sărmana Vanessa*, *cred că trăieşte un calvar neştiind ce s-a întâmplat cu fetiţa*.

Neliniştită, a tastat cuvintele *Hilton*, FCingston, Lewes. Primul rezultat a fost un articol din Lewes *Gazette*, datat 7 ianuarie 1970: Marele *mister nerezolvat al dispariţiei lui Alice Hilton.* Sub titlu era o fotografie alb-negru a unei fetiţe cu cârlionţi şi fundiţe în păr, care zâmbea la ceva în depărtare. Acelaşi portret care era expus în holul de la Conacul Tiselor, un portret care devenise sinonim cu dispariţia lui Alice. Willow a citit mai departe:

> într-o dimineaţă rece din ianuarie 1970, la o săptămână după dispariţie, sute de voluntari care au primit zi liberă pentru a putea căuta o fetiţă de şase ani dispăruta au străbătut zona Sussex Downs acoperita de zăpadă, până la apusul soarelui. A fost o imagine de neuitat, căci fiecare participant stătea la o depărtare de douăzeci de metri într-un şir lung de o milă, pentru a putea verifica zece mile pătrate în cadrul căutărilor organizate de detectivul- inspector Mills de la Poliţia din Sussex; o strădanie minuţioasă, în decursul căreia fiecare voluntar a avut mare grijă să nu rateze nici cel mai mic detaliu care fi putut da poliţiei indicaţii privind unde ar putea să se afie fetiţa.
>
> „Voluntarii au nevoie de o pregătire de bază înainte de a participa la o asemenea acţiune”, a zis inspectorul Mills, detectivul care conduce cazul. „Totul trebuie făcut cu cea mai mare atenţie şi foarte meticulos. Chiar şi o bucată ruptă dintr-o haină sau o mănuşă poate fi dovada care hotărăşte soarta unui întreg caz.”
>
> în urmă cu o săptămână, mica Alice Hilton a dispărut de la petrecerea de revelion dată în casa părinţilor ei din Kingston, lângă Lewes. Echipa de

căutători de săptămâna aceasta a fost una dintre cele mai mari organizate vreodată în Anglia, iar mama lui Alice, Vanessa Hilton, nu şi-a pierdut speranţa ca fata să fie în viaţă.

„Nu ne putem opri din căutat. Poate este undeva, rănită sau poate s-a rătăcit, poate este ţinută captivă. Vă rog, dacă v-aţi afiat în zonă în ajunul Anului Nou, opriţi-vă o clipă şi gândiţi-vă. Dacă o singură persoană îşi

```
 aminteşte   ceva,   ne-ar   putea   oferi   cheia
dispariției ei. Dacă ați văzut ceva, oricât de
nesemnificativ vi s-ar părea, sunați la poliție,
la numărul de urgențe."
```

Willow a derulat în josul paginii, pana la o fotografie cu Vanessa şi Richard Hilton înghesuiţi unul în altul la o conferinţă de presă. Cu chipuri cenuşii, ochi mari şi uluiţi, stăteau la o masă lungă în faţa unui panou mare pe care scria *Poliţia Sussex*, cu un şir de microfoane în faţa lor. îşi imagina foarte clar conferinţa de presă: încăperea de un alb desăvârşit, zgomotul asurzitor al obturatoarelor aparatelor foto şi cacofonia strigătelor ziariştilor. Articolul continua, aşa cum se făcea întotdeauna, menţionând suspectul principal.

Un martor anonim, ultima persoană care a văzut-o pe Alice în viaţă, ajută în acest moment în anchetă. Poliţia a confirmat că agenţii au găsit o batistă murdară de sânge de aceeaşi grupă cu a lui Alice, în apropiere de locul unde a dispărut şi de aceea tratează dispariţia copilei drept una suspectă.

Dorothy Novell, o localnică implicată în acţiunea de căutare, i-a spus reporterului nostru: „Suntem toţi foarte îngrijoraţi pentru Alice şi ne rugăm să fie găsită vie şi nevătămată".

Inspectorul Mills a mulţumit tuturor celor implicaţi în căutare şi a cerut publicului să rămână vigilent.

Willow a simţit că îi bate inima mai tare când a citit cele spuse de Dorothy. Poate că Dorothy îl cunoscuse pe Bobby şi va fi de acord să îi vorbească despre tatăl ei şi îi spună cum era ca tânăr când o va întreba ce ştie despre cimitir.

S-a lăsat pe spate, peste perne şi s-a întors la articolele găsite de motorul de căutare. A dat de un altul, datat 14 iulie 1980, care era însoţit de o fotografie alb- negru a tatălui ei de când era copil şi de titlul: *Dispărută fără urmă: Alice Hilton – după zece ani.*

Au trecut zece ani de la acea seară fatală din ajunul Anului Nou în 1969 şi, în ciuda investigaţiei extinse a poliţiei şi a miilor de ore petrecute în căutarea micuţei Alice, Vanessa Hilton nu este cu nimic mai aproape de aflarea celor petrecute cu fiica sa.

„Este greu să spui ce este mai rău", spune Vanessa Hilton, „să ştii că ţi-a fost răpit sau ucis copilul, sau să ştii că a dispărut şi ar putea fi oriunde, supus cine ştie căror orori şi să nu găseşti niciodată răspunsul privind ce s-a întâmplat. în timp ce fărâma de speranţă că fiica ta este încă în viaţă ţi-ar da un motiv să mergi mai departe, lipsa unei încheieri şi gândul neostoit te pot aduce în pragul nebuniei."

Willow s-a întors la pagina de căutare şi a remarcat un articol din Lewes *Chronicle*, datat 8 februarie 1968, anul dinaintea dispariţiei lui Alice.

Un fermier din East Sussex este „complet distrus" după ce turma sa de vite de lapte a fost sacrificată, ca urmare a depistării îmbolnăvirii cu tuberculoză bovină.

Richard Hilton, din orăşelul Kingston aflat în apropiere de Lewes, spune că va trebui să o ia de la capăt, după ce testele de rutină au detectat boala. Aproape jumătate din vitele omorâte erau gestante, ceea ce a înrăutăţit şi mai mult situaţia.

Domnul Hilton a spus: „Nici nu pot exprima în cuvinte ce simţi când vezi cum este omorâtă vaca pe care ai crescut-o de când era o viţeluşă. Soţia mea a plâns. Am fost lângă ele din ziua în care s-au născut".

Willow s-a uitat la fotografia tatălui ei de pe consola căminului, afiată vizavi de ea. Ştia foarte puţine despre ziua în care dispăruse Alice, dar ceea ce ştia era că Bobby şi tatăl lui petrecuseră ziua sacrificând cireada, din cauza unei epidemii de tuberculoză. Citind articolul, era uşor de dedus că Nell şi vacile bunicului ei fuseseră cel mai probabil infectate de cireada de la ferma Hilton.

Willow a lăsat să-i scape un oftat în timp ce s-a apucat să adune ceea ce-i trebuia ca să meargă la Fortăreaţă. înşelătoria lui Mike o afecta cu atât mai mult cu cât proiectul avea o însemnătate personală. Petrecuse un an fără să-i spună tatălui ei despre proiect, ştiind că el s-ar fi înfuriat, şi oricum a fost păcălită. Poate asta era karma ei pedepsind-o pentru că l-a trădat. Nu făcuse nimic greşit când şi- a asumat proiectul, dar ar fi trebuit să fie sinceră cu el. Era timpul să-i spună despre proiect şi să primească binecuvântarea lui, ca să poată amândoi să meargă mai departe.

Willow a hotărât, îndreptându-se spre ieşire, că avea să se ducă la Fortăreaţă şi de acolo, direct la tatăl ei. A format numărul lui şi a ascultat mesajul înregistrat pe robot. „Tată, eu sunt, trebuie să vorbim. Vin pe la şase; poate comandăm ceva de mâncare."

Când a încheiat apelul, a simţit un alt val de greaţă şi a ajuns la baie la timp pentru a vomita puţinul pe care îl mâncase în ziua aceea. După aceea s-a şters la gură şi s-a dus la bucătărie să-şi toarne un pahar de apă. Minunat, avea o toxiinfecţie, era complet epuizată, dar trebuia să tragă de ea, trecutul nu mai putea aştepta. Şi-a luat cheile, s-a încălţat cu pantofii de sport şi a deschis uşa. Se simţea copleşită de nelinişte la gândul că îl va vedea pe tatăl ei, dar, şi-a spus în gând, exista o mică şansă să nu se înfurie. Poate va fi mândru de ea şi dispus să vorbească despre viaţa pe care o petrecuse la casa parohială, despre Nell, despre cimitir şi Bella James. Şi dacă aşa stăteau lucrurile, o imensă povară avea să i se ridice de pe umeri, dar vârtejul din stomac îi spunea că era foarte puţin probabil ca tatăl ei să se împace cu ideea.

13. *NELL. Decembrie 1969*

- A reuşit să reţină ceva fluide? a întrebat doctorul, luând termometrul din gura lui Nell.

Nell îl vedea cum priveşte atent la termometru, peste ochelarii de citit. îi părea foarte bătrân; avea barbă albă şi mâinile îi tremurau.

- De ieri, nimic, nu cred, a zis tatăl ei încet, în timp ce Nell se uita pe fereastră la norii dc pc cer, căutând din nou printre ci chipul mamei sale.

Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atât de rău. Bobby rămăsese lângă patul ei cât timp tatăl ei a chemat doctorul. începuse să moţăie şi când s-a trezit, a privit pe geam şi a văzut tot felul de forme în nori – animale la început, apoi, încet- încet, s-a limpezit o faţă cu nas, gură, părul lung, lăsat pe spate. Tot uitându-se, a văzut cum apare o mână, un pumn şi cinci degete, iau unul îi face semn să o urmeze.

- Bobby, cred că o văd pe mama printre nori, spusese ea.

Aţipise din nou după aceea şi, când se trezise, la capătul patului se afla un bărbat care ţinea un stetoscop la gât. îi şoptea ceva tatălui ei, care era foarte palid şi speriat.

Şi-a coborât privirile spre patul ei şi şi-a închipuit-o pe mama sa stând lângă ea, mângâind-o pe păr, ţinând-o de mână. Tare mult şi-o dorea pe mama alături. Cum era posibil să îi fie atât de dor de o persoană pe care nici nu o cunoscuse?

Tatăl ascunsese toate fotografiile mamei sale, dar găsise două în sertarul lui de jos, printre hainele mototolite. într-una dintre ele, avea capul înclinat într-o parte şi ochii mijiţi, de parcă râdea atât de tare, că o durea burta. Ochii ei sclipeau atotştiutori şi înţelepţi; Nell şi-a imaginat că spunea totul cu ei, fără să fie nevoie să vorbească. Părul îi era aranjat în onduleuri moi, lung şi blond, pielea deschisă la culoare, cu pistrui pe nas. La fel ca Nell. A stat aşezată pe covor în camera tatălui ei, cu privirile pironite asupra fotografiei până ce i-au amorţit picioarele, apoi şi-a întors atenţia către a doua fotografie, în care erau mama şi tatăl ei la nuntă, dansau împreună, cu obrajii atingându-li-se. îşi trecuse degetul peste rochia lungă de nuntă a mamei sale, imaginându-şi atingerea dantelei şi cum se mişca, cum mirosea mama ei. Nu-i plăcea să îl întrebe pe tata despre ea, dar pe Bobby îl întreba de câte ori avea ocazia. El avea şapte ani când murise mama şi şi- o amintea destul de bine, deşi în ultimul timp se temea că amintirile începuseră să se şteargă; ca scenele dintr-un film care încep să se estompeze.

- Tata zâmbea mult când trăia mama, i-a spus el. îmi amintesc că râdea mai mult. Acasă era altfel, mai cald, mai primitor. Erau fiori pe masă la cină şi îmi amintesc că stăteam lângă foc în balansoar. îmi cânta până adormeam. îmi amintesc că spunea că speră să fii fată. îmi amintesc cum i se mişca burta când erai în pântecul ei.
- Nu crezi că eu sunt vinovată, nu-i aşa, Bobby? întrebase Nell.
- Pentru ce?
- Pentru că mama a murit născându-mă.
- Nu este vina ta, Nell. Naşterea de copii este o treabă periculoasă. Toată lumea ştie asta, a zis el, încercând să pară mai adult decât cei treisprezece ani ai săi.

Nell nu ştia asta şi se îndoia că Bobby o ştia. Părea ceva ce spusese tatăl lor într- un moment când dorise să schimbe subiectul pentru că nu mai voia să răspundă la întrebări. îl auzise o dată pe Bobby întrebând ce se întâmplase când murise mama lor, la care tata replicase aşa: „S-a dus, fiule. Ştiu că este greu, dar trebuie să acceptăm ce s-a întâmplat”.

Doctorul Browne a început din nou să vorbească, readucând-o în prezent.

- Trebuie să fie internată, Alfred, are nevoie de o perfuzie. Nu este deloc bine.

- Mi-e frig, tată, a zis Nell, clănţănind din dinţi atât de tare, că ai fi zis că o să-i cadă din gură.

- Păturile sunt ude, tată, de mult ce transpiră.

Bobby s-a aplecat peste ea, cu chipul încruntat de grijă.

- Nu vreau să mă duc la spital, a zis Nell.

încerca să fie curajoasă, dar totul era înfricoşător şi straniu.

- Nu-ţi face griji, Nell, totul va fi în regulă. îţi schimbăm din nou cămaşa de noapte şi te vei simţi mai bine, i-a zis tatăl ei.

- Ce a păţit? a întrebat Bobby.

- Tuşeşte cu sânge, ar putea fi tuberculoză; o să facem nişte analize, a răspuns doctorul, punând o mână pe umărul lui Bobby. Dacă se adevereşte, spitalul s-ar putea să o trimită la sanatoriul din Portsmouth, la tratament.

- A luat boala de la cireada de vite? a zis Bobby, aruncând o privire disperată spre tatăl lui.

Nell a privit spre micul grup de trupuri care discutau despre ea, uitându-se la ea cum tremură sub păturile ude.

- Despre ce vorbeşte, Alfred? a întrebat doctorul Browne.

Tatăl ei a clătinat din cap.

- Mi s-au îmbolnăvit vacile; veterinarul spune că este tuberculoză. Am luat-o de la cireada fermei Hilton.

- Eşti sigur? Are de gând să te despăgubească?

Alfie a pufnit.

- Nu, dimpotrivă. încearcă să ne alunge. A vândut tot locul unui dezvoltator imobiliar şi mai că ne sapă pământul sub picioare, dar n-o să plecăm nicăieri. Wilfred Hilton mi-a dat mie casa asta.

- Wilfred Hilton, adică tatăl lui Richard?

- Exact. Richard a încercat mereu să ignore că ăsta e pământul meu; face parte din mine, din sângele meu. Şi într-o zi Hiltonii vor trebui să accepte acest lucru.

- Dar dacă nu reuşeşti, dacă domnul Hilton te obligă să pleci înainte să mă întorc eu de la spital? a zis Nell, cu lacrimile curgându-i pe pernă.

- Nu plecăm nicăieri, a zis tatăl ei. Peste cadavrul meu.

Doctorul Browne şi-a dres glasul.

- Voi trimite o ambulanţă mai târziu în seara asta sau mâine-dimineaţă, după ce vorbesc la spital şi mă gândesc la cea mai bună variantă. Va trebui să îi facă radiografie la plămâni. Până atunci ţine-o sub supraveghere şi sună-mă imediat dacă se înrăutăţeşte situaţia.

Alfie l-a condus pe doctor la uşă, apoi s-a îndreptat spre Bobby.

- Trebuie să dau de mâncare la vaci şi vântul a dărâmat din nou gardul de la capătul câmpului. Poţi să stai tu cu Nell?

- Sigur, dar te descurci singur?

- Este în regulă, Bobby. Pot să stau puţin singură, a zis Nell, căutând sub pernă ca să se asigure că încă avea cheia acolo.

- Eşti sigură? a întrebat tatăl ei.

- Da, sunt obosită, cred că vreau să dorm un pic.

- Bine, ne întoarcem repede.

De cum s-a închis uşa dormitorului, Nell s-a ridicat în picioare atât de repede, că a simţit cum ameţeşte. S-a oprit o clipă ca să tuşească, dar emoţia i-a dat

puterea să se ridice din pat. Pe picioare nesigure, s-a apropiat de fereastră şi a privit afară. Tatăl ei şi Bobby se îndreptau către staul; aveau să fie plecaţi o vreme.

Dacă pleca la spital a doua zi de dimineaţă, trebuia să vadă camera. Altă şansă s-ar putea să nu mai aibă. N-avea să intre, voia doar să arunce o privire.

Deodată s-a simţit mult mai bine, gândul aventurii care o aştepta o mâna de la spate. Voise să descopere camera împreună cu Alice, dar acum nu mai era timp. Avea să-i scrie din spital.

A înaintat încet de-a lungul palierului, cu paşi nesiguri, până ce a ajuns la ultima treaptă, de unde îl văzuse ieşind pe tatăl ei în urmă cu câteva nopţi. S-a uitat din nou pe geam, ca să se asigure că era lumină în staul, apoi s-a aşezat, şi-a trecut degetul peste buza treptei şi a tras în sus. Dar ea nu s-a urnit.

Poate era prea slăbită, a încercat din nou, apoi a pipăit cu degetele sub treaptă, până ce a găsit un mic zăvor ascuns în stânga faţă de gaura cheii. A tras şi *clic!* Treapta a sărit.

Cu grijă, simţind că i se învârte capul, a săltat capacul spre altă lume.

Nu putea risca să intre direct în încăpere ca să nu i se facă rău, dar erau două trepte care coborau şi a păşit pe prima dintre ele. A izbit-o mai întâi izul greu, de aer stătut şi de igrasie, ca mirosul mobilei vechi. A strâmbat din nas şi a luminat înăuntru, mişcând încet lanterna de jur împrejur.

Era un spaţiu mic, în care abia încăpeau o saltea şi un mic cufăr. La picioarele saltelei se afia o pătură. întunericul o împiedica sa vadă bine, dar pe peretele îndepărtat părea să fie o fereastră. I-au venit în minte cărămizile din sticlă de pe peretele exterior, despre care se întrebase mereu ce reprezintă şi a zâmbit. Lângă pat era o carte, pe care a recunoscut-o ca aparţinând tatălui ei, şi o sticlă de whisky pe jumătate goală. Era evident că venea aici când era supărat şi avea nevoie sa se ascundă undeva.

în timp ce plimba lanterna în jur, a remarcat nişte nume scrise pe perete: Clara, Sara, Megan. Cine erau fetele acestea şi ce căutaseră aici?

A început să tuşească din nou. Trebuia să se întoarcă în pat – dacă leşina aici şi se întorcea tatăl ei şi o găsea zăcând la intrarea în camera sa secretă? Dar nu se putea opune curiozităţii, cufărul o atrăgea spre el. Ce se afia în el?

încercând să discearnă sunete de voci, a inspirat adânc, apoi s-a lăsat mai jos pe ultima treaptă. Deşi locul era mic, nu îi dădea o senzaţie de claustrofobie; era mai degrabă ca un ascunziş, ca în căsuţa din copac a lui Alice. S-a târât peste saltea până a ajuns la cufăr, apoi l-a deschis cu grijă, iar inima îi batea şi mai repede. Cât a putut de iute, a ridicat capacul şi s-a uitat înăuntru.

în cea mai mare parte era plin de reviste şi ziare vechi, dar când a luminat cu lanterna înăuntru, ceva aflat într-un colţ i-a atras privirea: un carnet legat în piele. S-a întins şi l-a tras afară, apoi l-a deschis la prima pagină. „Tessa James, Note despre paciente”, a citit ea încet, trecându-şi degetele peste cuvinte. Scrisul era înclinat şi dificil de citit pentru ea, dar din textul care semăna cu nişte păianjeni care aleargă peste pagină, a reuşit să descifreze câteva cuvinte: *naştere*, *prunc*, *blocat* Şi un rând întreg: Nu *am putut face nimic.*

Nell nu ştia ce să creadă. înţelegea că avea legătură cu bebeluşii – din două în două cuvinte apărea „prunc” – dar nu ştia de ce ar exista un întreg carnet despre ei. A dat mai departe, fiecare nouă pagină altă înregistrare – martie, aprilie, mai, şi tot aşa, în 1942, 1943, 1944 – şi alte cuvinte pe care nu le înţelegea: *expulzie, depresie postpartum*, *prezentaţie pelviană, rotirea fătului.*

Deodată, a auzit voci la parter şi uşa trântindu-se. Erau înăuntru, îşi scoteau ghetele. A pus carnetul la loc în cufăr şi a ţâşnit spre ieşire. Când a ieşit, Snowy o aştepta la intrarea în camera secretă. A lăsat capacul în jos şi l-a apăsat până ce s- a închis cu un mic zgomot, apoi a ridicat căţelul în braţe şi a traversat palierul în vârful picioarelor. îl auzea pe tatăl ei vorbind la telefon jos. îi vâjâia capul acum şi simţea că este pe cale să leşine.

- Bine, domnule doctor, înţeleg. Îi pregătim un bagaj acum.

Când a urcat în pat, a început din nou să tuşească, ajunsă din urmă de oboseala aventurii ei. A strâns-o în braţe pe Snowy, care a lins-o pe faţă, începând să se îngrijoreze la ideea că nu va mai fi aici, ca să aibă grijă de el.

Bobby şi tatăl ei au apărut în pragul uşii.

- Era doctorul la telefon, micuţo, a zis tatăl ei, ridicând-o în braţe. Ţi-au găsit un pat la spitalul din Brighton pentru seara asta.

Bobby a învelit-o cu o pătură, iar tatăl ei a dus-o în braţe pe scări, cu treptele scârţâindu-le sub paşi. Când au ajuns la intrare, s-a oprit brusc, iar Nell a văzut că pe chip avea o expresie îngrijorată.

- Bună, Alice, a zis el.

Nell a întors capul care îi zvâcnea şi a văzut-o pe prietena ei stând în prag, cu ochii plini de lacrimi. Alice arăta frumoasă ca întotdeauna, în paltonaşul ei roşu elegant, cu funde roşii în păr.

- Am venit să văd cum se simte Nell, a zis ea încet.
- Mă tem că trebuie să meargă la spital, Alice, a spus Alfie.
- Ah, înţeleg. îmi pare rău, a auzit Nell vocea nesigură a lui Alice.

Au rămas în prag, nemişcaţi, până ce Snowy a început să latre la picioarele lor. încet, Alice s-a aplecat şi a ridicat-o în braţe.

- Vrei să am eu grijă de Snowy cât timp eşti plecată? Ştiu că mama nu se va supăra, pentru că oricum urma să îl luăm pe unul din fraţii lui Snowy, îţi aminteşti? a zis fetiţa cu speranţă în glas.
- Tati, poate? a întrebat Nell. Chiar îmi făceam griji.

Se simţea din nou foarte obosită şi şi-a ascuns capul la pieptul tatălui ei.

- Dacă asta vrei tu, Nell, a zis tatăl ei. Să ne anunţi dacă părinţii tăi nu sunt de acord, Alice.

Alice a încuviinţat din cap şi Nell i-a zâmbit prietenei sale.

- Pot să îmi iau la revedere de la ea mai întâi?

Tatăl ei a încuviinţat din cap şi a lăsat-o pe un scaun de lângă foc, Alice i-a pus căţeluşul în braţe, iar Nell i-a căutat zgarda. Dacă tatăl ei avea o cheie şi încuia camera secretă, atunci Alice avea nevoie de cheia ei ca să poată intra.

Alice a rămas lângă ea şi, dându-şi seama ce face, s-a pus între ea şi Bobby şi tatăl ei, care aşteptau lângă uşa.

- Te rog, ai mare grijă de ea, da? a zis Nell, iar Alice a privit-o cu ochi mari cum bagă cheia pe zgarda lui Snowy şi apoi o leagă la loc.
- Sigur că da. îţi promit că n-o scap din ochi.
- O să îţi scriu de îndată ce o să pot, ca să-ţi spun cum mă simt.

Nell i-a făcut un semn cu ochiul prietenei sale.

- Haide, micuţă Nell, a zis tatăl ei, iar Nell i-a întins căţelul lui Alice.

Se simţea ciudat în timp ce înainta spre ambulanţa parcată pe aleea din faţa casei. Luminile albastre erau aprinse, dar nu şi sirenele, şi făceau ca pământul şi gardurile vii să pară albastre. I se părea ciudat să se afle afară. îşi simţea pielea ca de hârtie şi tremura atât de tare, încât i se făcea din nou rău. Când au întins-o în ambulanţă, tatăl ei a urcat şi el şi a luat-o de mână.

- Eşti bine, Nell?
- Unde-i Bobby? Vreau să vină Bobby, a zis Nell, începând să plângă.
- Bobby trebuie să stea aici, ca să aibă grijă de vaci. Poate veni să te vadă în spital în curând, a zis tatăl ei în timp ce se închideau uşile.
- Bobby, îl vreau pe Bobby cu mine! Nell simţea cum o cuprinde panica la gândul de a fi despărţită de fratele ei. Bobby!

Bobby s-a apropiat de ambulanţă şi a sărutat-o.

- Fii curajoasă, Nell, în curând te vei întoarce acasă, i-a şoptit el în timp ce motorul pornea.

- Bobby, ai grijă ca Alice să ajungă acasă în siguranţă, a zis Alfie şi întreab-o pe doamna Hilton dacă pot păstra căţelul câteva zile.

Când au închis uşile ambulanţei, Nell a văzut-o pe Alice stând lângă Bobby, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi cu Snowy în braţe, de zgarda căreia atârna cheia ornamentată.

14. *BELLA. Ianuarie 1946*

Bella trăgea de pielea din jurul unghiilor privind la inelul de logodnă cu smarald de pe mâna ei stângă. Nu îl purta de obicei şi mai ales nu când plivea câmpul din spatele casei parohiale, ceea ce făcuse de multe ori în ultimul an, pentru a putea supravieţui. Nu reuşise să-şi găsească un loc de muncă, pentru că era imposibil să îl lase pe Alfie singur acasă, aşa că munceau împreună, creşteau legume, cartofi, fasole căţărătoare, varză, ceapă şi căpşunc, aşa cum făcuse mama ci pe vremea când ea era mică, şi aranjase la capătul drumului o tarabă care le aducea un venit suficient ca să poată cumpăra lemne de foc, lapte şi pâine.

Procesul nu fusese uşor de privit, stătuse în sala de judecată în fiecare zi împreună cu Alfie, ascultând minciunile pe care le spuneau despre Tessa. în ciuda faptului că îi scria în fiecare zi, implorând-o să se răzgândească, mama ei refuza să depună mărturie şi să se apere. Sau să spună de ce. La asta se adăuga faptul că avocatul mamei ei nu consimţise să se întâlnească cu ea, refuzând să o lase să depună mărturie despre caracterul acesteia. Bella nu fusese acasă nici la momentul morţii lui Evelyn Hilton, îi spusese domnul Lyons într-o scrisoare adresată ei, şi nici în anul dinainte, iar părerea lui era că ar fi prea implicată emoţional şi ar putea spune lucruri care ar dăuna apărării mamei sale şi, în cele din urmă, s-ar putea întoarce împotriva ei.

Dar procesul nu mergea în favoarea mamei sale, iar toţi experţii chemaţi ca martori erau de partea doctorului Jenkins şi nici unul nu vorbise în apărarea mamei sale. Luase hotărârea să mai încerce o ultimă dată să stea de vorbă cu avocatul, stând şi aşteptându-l de o săptămână la secţia de poliţie. Unde stătea şi acum, cu mâinile tremurând şi cu Alfie pe scaunul de lângă ea, care îşi legăna picioarele fără astâmpăr. A întins o mână, i-a pus-o pe genunchi ca să-l oprească şi i-a zâmbit blând.

- Nu te simţi bine?

El a clătinat din cap şi s-a uitat spre sergentul de poliţie care stătea în spatele ghişeului de la secţia de poliţie Lewes şi care îi ignora de mai bine de două ore.

- Aş dori sa nu fie nevoie să venim aici, a şoptit el. Daca mă iau cu forţa?

Bella l-a strâns de mână. Ultimul poliţist pe care îl văzuse Alfie o arestase pe bunica lui şi apoi rămăsese în casa parohială aproape toată noaptea ca un copoi care pândeşte vulpea să iasă din vizuină.

- Nu te vor lua, Alfie. Eu sunt mama ta, nimeni nu te poate lua de la mine.

Mama şi-a tot schimbat poziţia pe scaun, încercând să îşi stăpânească bâţâitul piciorului pe parchet, şi a aruncat o privire spre ceasul de pe perete pentru a cincea oară în tot atâtea minute. Se apropia ora prânzului şi ştia că trebuia să înceapă în scurt timp cuvântul de încheiere al judecătorului. Poliţistul a ridicat privirea şi s-a uitat la ea agasat, pe deasupra ochelarilor cu rame subţiri, cum făcuse de zece ori de la sosirea ei.

- Domnul poliţist-şef Payne mai întârzie mult? încerc de o săptămână să îl văd. Este ultima zi a procesului mamei mele şi am nevoie disperată să vorbesc cu avocatul ei.

- Mă tem că domnul poliţist-şef este la judecătorie şi ar putea rămâne acolo multă vreme. I-am telefonat şi l-am anunţat că vă aflaţi aici. Aţi putea încerca să daţi de el acolo, sau vă pot face o programare pentru o altă zi, a adăugat sergentul privind-o cu speranţă.

„Nu pot veni într-o altă zi, va fi prea târziu!" ar fi vrut să îi strige ea, dar ştiind că nu o va ajuta defel, a zâmbit slab şi a spus:

- Am încercat la judecătorie, dar ei mi-au spus că este aici. Este în regulă, dacă îl aşteptaţi să se întoarcă, o să-l aşteptăm şi noi.

S-a uitat de jur împrejurul sălii, care avea două bănci de lemn incomode şi geamuri mari, în stil georgian, ce dădeau spre strada principală pietruită, apoi privirile i s-au întors spre poliţistul îmbrăcat frumos, care îşi dădea silinţa să o ignore. A mai aruncat o privire la ceas şi a văzut că secundarul se mişca prea repede; fereastra de oportunitate pentru a o ajuta pe mama ei se închidea rapid.

- Domnişoară James?

Un bărbat înalt şi cu părul cărunt, îmbrăcat într-un costum bleumarin, a apărut deodată şi a întins o mână spre ea.

- îmi pare foarte rău că v-am făcut să aşteptaţi. Numele meu este Jeremy Lyons şi o reprezint pe mama dumneavoastră. Vreţi să mă urmaţi?

Omul s-a întors şi a pornit la fel de repede cum apăruse, cu tocurile ghetelor frecându-se de podeaua din lemn în timp ce mergea cu paşi mari şi grăbiţi.

Bella s-a ridicat cât a putut de iute şi l-a luat de mână pe Alfie, pentru a-l urma pe avocat în lungul coridorului.

- Domnişoară James, vă rog să luaţi un loc. Este o plăcere să vă cunosc. Şi cine este acest tânăr?

- Acesta este fiul meu, Alfred, a zis Bella, iar domul Lyons i-a tras şi lui un scaun mai aproape.

- Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, deşi în circumstanţe atât de triste, a zâmbit el, emanând graţie. Pot să vă aduc ceva de băut? Poate ceai? Nu îmi vine să cred că este deja ora prânzului; unde s-a dus ziua? în scurt timp se întunecă.

A sărit din nou în picioare, s-a repezit la fereastra cea mică şi a închis obloanele, apoi a aprins lumina şi a revenit pe scaunul lui.

- Nu, mulţumesc, a spus Bella încet.

- în mod evident, va fi necesară prezenţa mea în sala de judecată în scurtă vreme, căci trebuie să înceapă în mai puţin de o oră cuvântul de încheiere al judecătorului. Dar când mama dumitale a auzit că eşti aici, a dorit să îţi acord o audienţă.

Vorbea la fel de repede cum se mişca, gesticulând tot timpul, lucru menit să dea impresia că este un om foarte ocupat, care nu putea fi reţinut prea mult timp.

- Vreau să vorbesc în apărarea ei înainte de a fi condamnată, a zis Bella.

Domnul Lyons a privit-o ţintă o clipă, apoi a clătinat din cap, zâmbind.

- Mă tem că nu va fi posibil. Am audiat toţi martorii deja; s-a terminat.

- Dar cu siguranţă *eu* ar fi trebuit să fiu chemată ca mator, a zis Bella, rostind cuvintele rar.

- Martor la ce, mai exact? Nu vă aflaţi acolo, domnişoară James.

Şi-a dres glasul şi s-a aşezat mai bine pe scaun.

- Nu, dar aceasta este o crimă împotriva mamei mele. Mulţi oameni din comunitatea noastră o antipatizează; este o furtună care se adună de multă vreme. Este mai mult la mijloc decât ceea ce se relatează în ziare şi în sala de judecată.

- Domnişoară James, trebuie să vă spun că nu încape nici o îndoială că mama dumitale a tăiat-o pe doamna Hilton, lucru care a dus în cele din urmă la moartea acesteia.

- De ce? a zis Bella. De ce nu încape îndoială că a tăiat-o pe doamna Hilton? Nu deţine instrumente medicale; crede cu putere că trebuie să aştepţi

ca natura să îşi facă lucrarea. Nu ar fi tăiat-o niciodată şi apoi să o lase să sângereze până la moarte.

Domnul Lyons a pufnit.

- De ce ar spune doi oameni diferiţi, independent unul de altul, că a făcut-o?

- Cu tot respectul, domnule, sigur că asta vor spune. Sally îşi va pierde slujba dacă nu o face, şi mai are şi o fetiţă la care să se gândească. Iar doctorului Jenkins i-ar fi luată licenţa de liberă practică. Trebuie să mi se permită să vorbesc în numele mamei mele, să povestesc juriului despre comportamentul doctorului faţă de ea.

- Despre ce comportament vorbiţi, domnişoară James?

în cameră era un aer greu, fierbinte. Bella a simţit că îi vine să leşine şi l-a apucat pe Alfie de mână, căutând un sprijin.

- Doctorul Jenkins conduce o vendetă împotriva mamei mele. Vrea să o îndepărteze, pentru că femeile preferă ca ea să le aducă pc lume copiii. Pentru că sunt înspăimântate de el, pentru că le taie şi foloseşte pe ele instrumentele lui.

Faţa avocatului s-a schimbat.

- îmi pare rău, dar este mult prea târziu. Şi, ca să fiu cât se poate de cinstit cu dumneata, domnişoară James, nici eu nu sunt sigur că vă cred. Domnul Jenkins este un om cu un caracter impecabil, cu o reputaţie nepătată, iar încercarea de a-l acuza din boxa martorilor ar putea să îi facă mai degrabă rău mamei dumitale decât s-o ajute.

- Reputaţie nepătată? S-a mutat în zonă în urmă cu numai doi ani, fără nici un fel de experienţă de obstetrician. Mama mea aduce copii pe lume aici de aproape treizeci de ani. De ce nu vorbiţi cu nenumăratele femei ale căror vieţi le-a salvat?

- Care femei? E prima dată când aud de asta.

- Pentru că nu m-aţi ascultat, domnule. Dacă aţi fi vorbit cu mine, v-aş spus cum îi cheamă pe soţii lor, ca să vorbiţi cu ei şi să le cereţi să depună mărturie. Mama mea moşeşte în Kingston de aproape treizeci de ani. De ce nu vorbiţi cu nenumăratele femei cărora le-a salvat viaţa? De ce ar fl tăiat-o pe doamna Fiilton ca să sângereze până la moarte? Când ea n-a tăiat niciodată nici o femeie? N-are sens.

- Pentru că în după-amiaza în cauză, Wilfred Flilton i-a înmânat înştiinţarea oficială de evacuare din casa parohială. S-au certat rău şi ea i-a spus că aruncă un blestem pe naşterea soţiei sale.

Bella s-a lăsat pe spate în scaun în timp ce cuvintele îi pătrundeau în minte. Lacrimile îi pişcau ochii şi le-a şters nervoasă, în timp ce Alfie se agăţa şi mai tare de mâna ei.

- Nu este adevărat. N-ar spune aşa ceva niciodată. Wilfred Flilton este cel care vorbeşte astfel despre mama mea. Străbunicul lui a înecat o duzină de vrăjitoare în lacul de pe domeniul lui, şi se spune că multe dintre ele erau moaşe, iar el şi-a băgat în cap că mama mea este descendenta uneia dintre ele şi caută să se răzbune. în ciuda faptului că a salvat viaţa celor doi copii mai mari ai lui, dintre care unul este tatăl lui Alfie. Este vorba despre paranoia lui Wilfred Flilton; nu este nimic adevărat în ce spune.

- Domnişoară James, trebuie să mă întorc în sala de judecată, a zis avocatul, ridicându-se, în semn că punea punct discuţiei.

- Vă rog, domnule, nu vreau să mă cert cu dumneavoastră sau să vă jignesc. Dar trebuie să fac ceva. Bella simţea că vocea îi tremură şi a încercat să rămână stăpână pe sine. Nu s-a terminat totul. Nu pot sta aici să aştept verdictul fără să fac ceva.

- Mai exista şansa unui act de clemenţă. Puteţi scrie o scrisoare către Home Office[2], a zis el îndreptându-şi sacoul.

- Deci, credeţi că va fi declarată vinovată?

Bella a început să plângă, iar Alfie s-a ridicat şi a îmbrăţişat-o.
- Domnişoară James, e prea târziu să mai putem face ceva.

- Dar am încercat de multe ori să vă vorbesc, ştiţi prea bine! Mi-aţi scris chiar dumneavoastră, acum câteva luni, respingând cererea mea de a mă prezenta ca martor în instanţă. Nu s-a încheiat. încă nu s-a dat verdictul. Nu înţeleg de ce nu încercaţi să îi salvaţi viaţa. Nu contează toate vieţile pe care le-a salvat în trecut? Toate mamele şi bebeluşii pe care i-a ajutat? De ce nu a vorbit nici una dintre ele în apărarea ei?
- Pentru că ea n-a vrut să urmez calea asta, a zis el.

Bella s-a oprit şi l-a privit ţintă.

- De ce? a întrebat ea în şoaptă.
- Refuză să îmi spună, domnişoară James. Şi ea ar fi trebuit să ia cuvântul, să se apere, sau să ne furnizeze martori pe care să-i chestionăm. Asta, împreună cu dovezile adunate împotriva ei, mi-au făcut sarcina de a o apăra aproape imposibilă.
- Dar de ce n-ar fi încercat să se salveze?
- Habar n-am. O s-o poţi întreba personal când o să-ţi acorde, în sfârşit, o audienţă.
- Dar dumneavoastră aţi întrebat-o? Aţi încercat s-o faceţi să se răzgândească? Ori sunteţi plătit de cineva căruia îi convine ca mama să fie închisă? Cum ar fi Wilfred Hilton.
- Pardon?
- Mama mea nu şi-ar fi permis un avocat.
- Eu îmi ofer serviciile gratuit.
- Nu vă cred.
- Domnişoară James, cred că trebuie să aveţi grijă.

O privea duşmănos acum, cu ochii scăpărând de furie.

- De ce? Ce era mai rău s-a întâmplat deja. Acum nu îmi mai este teamă de nimic, a zis ea, scuipând cuvintele.
- Nici măcar că ţi-ai putea pierde fiul? a zis el alene.

Bella l-a privit aspru.

- Mă ameninţaţi?
- Nu fac decât să subliniez că sunteţi isterică şi că nici nu aş visa să vă aduc în boxa martorilor. Aţi putea sfida Curtea şi atunci ce se va alege de Alfie? Numai pe dumneavoastră vă are pe lume.
- Vreau să vorbiţi cu judecătorul; să îi cereţi să apar ca martor al apărării înainte de a se da verdictul, a zis Bella, fără să se mişte de pe scaun.

Domnul Lyons s-a uitat la ceas.

- îmi pare rău, domnişoară James, trebuie să mă întorc în sală. Am o întâlnire cu judecătorul în zece minute pentru care trebuie să mă pregătesc.
- Şi dacă mă duc la presă? Dacă pe dumneavoastră nu vă interesează povestea mea, poate îi interesează pe jurnalişti, a zis ea încet.

în biroul lipsit de aer, Bella simţea durerea şi suferinţa tuturor oamenilor care stătuseră pe acest scaun înaintea ei şi a inspirat adânc, încercând să îşi suprime senzaţia că totul se învârtea cu ea în timp ce domnul Lyons o privea plin de ură din pragul uşii.

- Nu te sfătuiesc să faci una ca asta, domnişoară James, a zis el rece.
- Sunt convinsă că nu. Dar eu am aici carnetul mamei mele, în care stau scrise toate lucrurile pe care i le-a spus Wilfred Hilton şi toate ameninţările. Ca să nu mai spun de doctorul Jenkins însuşi şi de părintele Blacker, preotul din parohia noastră, care crede că este vrerea lui Dumnezeu ca femeile să sufere în chinurile facerii.
- Nu l-ar publica. Domnul Hilton este un om cu influenţă.

- Poate, dar multe din lucrurile acestea ar fi uşor de dovedit. Sunt multe femei care ar depune mărturie în apărarea mamei mele. Nu că v-aţi fi deranjat să vorbiţi cu vreuna dintre ele. Cred că ar fi interesant de citit cum aţi renunţat atât de repede.

Lyons s-a îndepărtat de uşă.

- Nu-mi plac ameninţările dumneavoastră, domnişoară James, şi cred că veţi descoperi că o femeie din clasa dumitale are puţină influenţă. Mama dumitale mi- a cerut să vă dau asta.

A aruncat un plic mic pe masă, în faţa ei. Vederea scrisului înclinat al mamei i-a înmuiat picioarele.

- Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc în sala de judecată. Presupun că veţi fi prezentă, dar ar fi mai bine să nu-l aduceţi pe băiat. Sper că deliberările juriului vor dura mult timp; un verdict rapid nu e semn bun. O zi bună, domnişoară James. Vă voi transmite o dată la care o puteţi vizita pe mama dumneavoastră, când va fi convenabil pentru toate părţile.

în timp ce ea şi Alfie îşi croiau drum spre ieşire, către lumina rece a soarelui de ianuarie, în faţa tribunalului mulţimea se aduna deja. Cu picioarele tremurând, s- a prăbuşit pe o bancă din apropierea unei cafenele.

Un tânăr în robă neagră a ieşit din clădirea tribunalului şi a traversat strada spre cafenea.

- Mă scuzaţi că vă deranjez, dar aş putea să vă pun o întrebare? a zis ea văzându-l că se apropie.
- Desigur, a răspuns el, încruntându-se uşor.
- Cum pot afia care avocaţi îşi oferă serviciile gratuit?
- Există programe înfiinţate de avocaţi şi jurisconsulţi care oferă consiliere gratuită celor sărmani. Vă puteţi adresa biroului administrativ de la judecătoria unde urmează să aibă loc procesul, iar ei vă pot elibera o listă cu nume.
- Vă mulţumesc, a zis Bella.

Când tânărul şi-a continuat drumul, Bella a întors capul şi a privit spre clădirea judecătoriei, înainte de a-şi afunda mâna în buzunar pentru a scoate scrisoarea mamei.

- Mi-e foame, mamă, a zis Alfie.

A băgat mâna în buzunar şi a scos o bucată de pâine şi un măr, pe care i le-a dat fiului ei. Apoi a strecurat scrisoarea în geantă. Putea să aştepte până mai târziu. Nu era drept să o citească în faţa lui Alfie, când ştia că îi va frânge inima.

Ridicând ochii spre marea clădire în stil georgian din faţa ei, a auzit pe cineva care striga numele mamei sale. O mare de oameni, bărbaţi, femei şi copii, se înghesuiau să intre, disperaţi să ocupe locurile din primul rând, pentru a urmări ultimul act al dramei.

Venise timpul pentru cuvântul de încheiere al judecătorului. Bella s-a ridicat şi, cu picioare nesigure, a pornit înspre tribunal.

Ministerul de Interne britanic

15. *ALFIE. Ajunul Anului Nou, 1969*

Alfie James a ridicat pistolul la tâmpla Lolei, juninca sa preferată. Vaca a adulmecat nervoasă, apoi şi-a smucit cu putere capul în funia care o lega de gard, în vreme ce viţelul dinăuntrul ei o lovea cu putere în burtă. Alfie a întors capul, ţinându-şi respiraţia, simţind frigul amarnic care îi pişcă ochii, urechile şi degetul încovrigat pe trăgaciul metalic, pe care începuse să îl apese încetişor. Lola a întors capul ca să îl privească, iar respiraţia îi ieşea sub formă de norişori înfricoşaţi.

Fusese de faţă în ziua când se născuse. Avea o fire plăcută şi dăduse deja naştere la câţiva viţei, pe care întotdeauna îi ascundea de el în iarba înaltă, în încercarea sortită eşecului de a-l împiedica să îi ia. în minte o vedea cum venea spre el dimineaţa, la răsăritul soarelui, cu ugerele grele, ca să fie mulsă. Deschidea poarta şi aduna animalele, câteva dintre celelalte împingându-se şi agitându-se în jurul lui, dar nu şi Lola, niciodată Lola. Iar acum stătea în faţa lui, legată de o poartă, înconjurată de carcasele vitelor pe care fuseseră nevoiţi să le sacrifice de-a lungul întregii zile. Cu ochii măriţi de frică, urmărise cum celelalte vaci erau omorâte în jurul ei; ştia ce se petrecea şi ce urma. Nările i se umflau simţind mirosul de praf de puşcă al armei şi cel de sânge al prietenelor sale.

Alfie s-a uitat spre fiul lui în vârstă de treisprezece ani şi a văzut dârele de lacrimi care curgeau pe obrajii murdari ai lui Bobby, lacrimi pe care le-a şters cu mâneca în timp ce tatăl lui îşi forţa degetul paralizat să apese trăgaciul. A închis ochii în clipa în care bubuitul asurzitor a răsunat peste câmpurile înzăpezite din jurul lor, iar Lola s-a prăbuşit pe pământul îngheţat, cu sângele explodându-i din tâmplă ca un foc de artificii. Se înfăptuise totul; erau moarte toate, cireada pe care o crescuse şi o îngrijise timp de douăzeci de ani.

Viţelul dinăuntrul mamei sale moarte a început să lovească înnebunit, luptându-se pentru viaţă şi, neputând să privească, Alfie s-a întors spre mormanul de carcase pe care Bobby le mutase la capătul câmpului, gata să fie arse, unde picioarele lor moarte adunaseră zăpada, întinse pe pământ ca nişte crengi îngheţate. Deodată a simţit în gură gust de metal şi şi-a dat seama că lacrimile îi adunaseră stropii de sânge de pe faţa, care i se scurgeau acum în gură. A alergat spre fântână şi şi-a şters cu furie sângele cu apa rece ca gheaţa.

în timp ce Bobby continua să mute carcasele moarte, Alfie s-a aşezat pe un morman de lemne de foc şi a încercat să se adune. A privit spre casa parohială, unde lumina lunii se reflecta în mica fereastră care i se păruse întotdeauna un ochi îndreptat spre lume. Nimeni nu remarcase vreodată cărămida pătrată din sticlă, pe care bunica lui o inserase în zid când descoperise şi renovase mica încăpere de sub scări.

Păstrase mereu secretul camerei ascunse; nici măcar Nell şi Bobby nu ştiau de existenţa ei. Era ceva ce nu dorea să împartă cu nimeni; un loc unde se ducea când era trist şi voia să îşi amintească de bunica lui. Coconul lui care îl apăra de lume. îi oferise protecţie timp de şapte zile şi şapte nopţi când fusese arestată, pe când el avea şase ani şi de aceea simţea o mare afecţiune pentru locul acesta, ca şi cum ar fi fost o persoană care îl apărase de rele.

îşi amintea încă de femeile care veneau în casa aceasta – uneori în toiul nopţii, ca să nu fie văzute – şi care stăteau în camera secretă până se refăceau. De-a lungul anilor, femei care nu puteau să o plătească pe moaşa care le aducea copiii pe lume reveneau de mai multe ori la Tessa James, căci ea nu refuza să ajute o femeie care avea nevoie de ea. De multe ori erau sărace, aveau soţi violenţi şi soseau bătute şi în lacrimi, uneori cu un copil sau doi după

ele. Tessa le primea, le

aşeza lângă foc, le dădea supă ca să prindă putere să-şi împingă copiii afară. Apoi, după ce copilul se năştea lângă foc, ascundea femeia şi pruncul în camera secretă pentru o zi sau două ca să se poată odihni. Le dădea de mâncare celorlalţi copii şi se ocupa de ei, le curăţa hainele şi îi spăla pe faţă. Alfie îşi amintea de soţii care veneau să-şi ia nevestele şi băteau cu pumnii în uşă, cerându-i Tessei să le spună unde sunt. Dar nu le găseau niciodată, iar ascunzătoarea Tessei a rămas secretă; femeile păstrau secretul ei, iar ea păstra secretele lor.

Preotul din localitate, părintele Blacker, venea şi el să bată la uşă, cerând cu insistenţă ca Tessa să le dea oamenilor nevestele înapoi şi certând-o pentru că tulbura liniştea în zonă. Metodele moaşelor, cunoştinţele lor despre plante şi abilitatea de a alina durerile în timpul sarcinii şi naşterii erau ocărâte de părintele Blacker, care încerca să le facă de ruşine pe femeile pe care le ajuta Tessa, dar bunica lui îl lua la trei păzeşte şi îl dădea afară.

înainte ca femeile să plece, le sfătuia să-şi părăsească soţii dacă le băteau sau le posedau cu forţa câtă vreme nu erau refăcute după naştere. Dar ele nu făceau asta niciodată; n-aveau bani şi nici unde să se ducă. Totuşi, câteodată, o noapte sau două în camera secretă a Tessei era suficient ca să-şi recapete puterea de a merge mai departe.

„Nimeni nu face mai mult rău Bisericii decât moaşele", îi spunea părintele Blacker acostând-o în timp ce trecea pe lângă biserica în spatele căreia se afia casa ei. Ea îi zâmbea întotdeauna şi îi ura o zi bună, pentru că nu voia niciodată să-i dea apă la moară. Dar ştia că multă lume o urăşte, că viaţa ei era trecătoare ca nisipul din clepsidră. Că într-o zi vor găsi o cale s-o ia cu mâinile în cătuşe, s-o închidă şi să arunce cheia.

Ziua aceea a fost una de care Alfie încă îşi mai amintea, când bunica lui l-a lăsat singur în camera secretă. Timp de şase zile şi şase nopţi, se simţise la fel de îngrozit cum se simţea acum că va fi alungat din casa parohială; de lângă tot ce cunoscuse şi iubise, de lângă mama şi bunica lui.

A lăsat capul în jos la gândul scrisorii venite în dimineaţa aceea de la avocatul său, ultimul cui la coşciug. Luptase cât putea de tare, dar Wilfred Hilton amânase prea mult timp. Vorbele avocatului sunaseră aşa: *Bănuiesc că, în ciuda faptului că ţi-a scris ca să te notifice în legătură cu testamentul,* domnul *Hilton era prea slăbit la momentul semnării sale ca să citească cu atenţie testamentul şi nu a văzut că nu concorda cu dorinţele sale*.

Totuşi nu era pregătit să renunţe. Casa aceasta şi pământul pe care se afia erau ale lui de drept. Tatăl şi bunicul său doriseră să le stăpânească şi nu putea ignora dorinţa mamei sale. A permite să fie demolată casa parohială echivala cu ştergerea amintirii ei şi recunoaşterea faptului că era un bastard, şi nu copilul preaiubit al lui Eli Hilton.

- Sunt *fiul lui Eli Hilton*, spune-o. Acestea fuseseră ultimele cuvinte ale mamei sale când i-l smulseseră din braţe la azilul de săraci din Portsmouth, unde au ajuns când mama lui nu şi-a putut găsi de lucru. Trebuie să te întorci la casa parohială ca să revendici ceea ce ne aparţine. Promite-mi!

Era singurul loc în care simţea prezenţa mamei sale şi singurul loc care îi fusese casă. în ziua în care părăsise casa de copii, la paisprezece ani, în 1953, făcuse autostopul până la Lewes, apoi străbătuse restul drumului până la Kingston pe jos şi întrebase cum se ajunge la casa parohială. Era aşa cum şi-o

amintea. La fel cum era acum. îşi amintea cum arăta casa albă şi frumoasă într-o zi însorită de iarnă, îşi amintea de mama lui care tundea iasomia ce înconjura uşa din stejar proaspăt vopsită în negru, cum mătura praful adunat pe dalele din bucătărie, cum murmura un cântecel în timp ce săpa răzoarele pentru flori şi planta panseluţele şi narcisele care împodobeau căsuţa pe dinafară. Nu le spusese Hiltonilor cine

era – nu-l mai văzuseră de când avea şase ani. Ceruse ceva de lucru, iar apoi, mai târziu, întrebase dacă poate închiria casa parohială. Abia după o vreme şi-a dat seama Wilfred Hilton cine era cu adevărat.

- Bobby! Bobby!

Alfred s-a uitat peste umăr şi l-a văzut pe Leo Hilton, fiul lui Richard, alergând spre ei, împingând bicicleta prin zăpadă. Era înalt şi blond ca tatăl lui, cu acelaşi aer că totul i se cuvine, ceea ce însemna că se ţinea drept, cu capul înclinat pe spate şi îi privea de sus pe toţi cei pe care îi întâlnea.

Bobby l-a auzit pe Leo strigând. A sărit jos de pe tractor şi s-a grăbit spre el.

- Ce este?

Leo s-a oprit brusc şi a privit la juninca moartă de la picioarele sale, la zăpada înroşită din jurul tâmplelor ei.

- Tata are nevoie de tine, a zis el încet, ferindu-şi privirea de mizeria însângerată. Are probleme cu luminile pentru petrecere şi vrea să te ocupi tu.

Bobby s-a uitat spre tatăl lui.

- Nu mă pot dispensa de el deocamdată, a zis Alfie.
- Tata nu o să se bucure deloc, a replicat Leo scurt.
- Lasă, tată, nu durează mult. Oricum aveam nevoie de o pauză.
- Am nevoie de tine aici.

Alfie simţea cum începe să tremure de furie.

- Bobby lucrează pentru noi acum, aşa că nu depinde de tine, a rânjit Leo.

Bobby s-a uitat la el clătinând din cap.

- Mersi, Leo. încă nu am spus da, tată. Richard mi-a oferit o slujbă la Ferma Tiselor. M-am gândit că ne-ar fi de ajutor.

Alfie s-a întors cu spatele la el, îngenunchind în zăpadă, ca să lege picioarele Lolei cu o frânghie.

- Urcă-te la loc pe tractor. Nu mă pot ocupa singur de treaba asta.

Ochii lui Bobby au scăpărat.

- Poate că am câştigat dreptul ăsta; poate că Richard mă respectă.

Leo s-a uitat în jos şi a aruncat zăpadă cu piciorul în capul Lolei. Mâzga cenuşie i-a alunecat pe falca însângerată.

Alfie s-a întors fără grabă.

- De asta te-a lăsat să iei asupra ta vina pentru incendiul pornit de Leo în hambarul lor?

Leo s-a dat în spate încruntat, apoi s-a întors cu spatele şi a pornit-o înapoi.

- Trebuie să mă întorc.
- Ce-ai spus, tată? a zis Bobby, apropiindu-se de el.
- Am spus că Leo a pus focul. Şi sunt sigur că tot el a înecat şi căţeii. Dar Richard Hilton, de care te-ai ataşat atât de tare, a avut grijă ca fiul lui să scape şi poliţia să te considere pe tine responsabil. Iar tu tot crezi că te respectă. Nu te respectă, Bobby, te va arunca la câini dacă asta o să-l ajute pe el şi familia lui.

Bobby a zâmbit şi a clătinat din cap.

- Ai înţeles greşit, tată. Vrea să ne ajute. El a venit cu ideea ca Nell să stea la Ferma Tiselor când iese din spital, până ne aşezăm în noua noastră casă.
- Peste cadavrul meu, a zis Alfie, aruncându-i o căutătură aspră fiului său. Putem să terminăm ce avem de făcut?
- De ce? Ca să ţipi la mine şi sa ma critici? Nu îmi mulţumeşti niciodată, nu îmi spui că am făcut o treabă bună. Mă tratezi ca pe un sclav.
- Nu îmi vorbi tu mie pe tonul ăsta. Suie-te pe tractor şi ajută-mă, jigodie nerecunoscătoare ce eşti.

Bobby l-a privit lung şi a clătinat din cap, apoi s-a întors şi a pornit după Leo.

- Bobby, Hiltonii nu-ţi sunt prieteni! i-a strigat Alfie.

- Greşeşti, tată, a zis Bobby mândru.
- Dacă pleci acum, nu te deranja să te mai întorci, a strigat el, regretându-şi imediat vorbele, dar era prea mândru ca să şi le ia înapoi.

Alfie a continuat să lege picioarele Lolei, ascultând scârţâitul zăpezii sub paşii lui Bobby în timp ce se îndepărta. S-a oprit şi a aşteptat să se întoarcă. Dar minutele treceau, iar tăcerea devenea asurzitoare. S-a uitat în depărtare; fiul lui nu se întorcea.

Şi-a lăsat capul în jos, ca să îşi ascundă lacrimile care îl podideau şi s-a apropiat cu paşi grei de tractor. Nu va fi uşor să o ridice pe Lola de unul singur. Grămada de carcase era aproape în totalitate acoperită de zăpadă acum, iar în scurtul răstimp de când Bobby oprise motorul, un strat gros de gheaţă se depusese pe cauciucurile tractorului.

S-a urcat pe platforma de metal şi a privit peste câmp. Bobby şi Leo aproape dispăruseră în marea de alb. A întors cheia în contact şi motorul a pornit tuşind. Mişcarea cutremurată a tractorului l-a scuturat violent şi s-a pornit să plângă cu suspine zguduitoare. Richard Hilton îi răpise cireada, mijloacele de trai, casa, iar acum, fiul. A împins schimbătorul de viteze, apoi a apăsat pedala de acceleraţie, iar cabina s-a scuturat violent, apropiindu-se de trupul mort al Lolei.

Ajuns lângă ea, a coborât cupa excavatorului şi a încercat s-o introducă sub ea. A încercat de mai multe ori, dar de fiecare dată copitele ei îngheţate clămpăneau lovind gura din oţel, iar excavatorul aluneca şi nu răzbea pe gheaţă. A apăsat mai tare pedala de acceleraţie, ştiind că ar trebui să renunţe, dar dacă nu o muta pe morman, alături de celelalte, până dimineaţă avea să îngheţe bocnă şi probabil aveau să fie nevoiţi să sfredelească gheaţa pentru a o scoate de acolo.

A cuplat frâna şi a coborât, lăsând motorul în funcţiune, pentru a încerca să încălzească pământul de sub ea. Cu lacrimile scurgându-i-se în gură, şi-a şters nasul cu dosul mâinii înmănuşate şi a încercat să-şi concentreze eforturile pentru a o împinge pe Lola mai aproape de excavator. S-a aplecat, prefăcându-se că e încă în viaţă şi doarme, şi s-a apropiat de ea o clipă, simţind căldura care îi părăsea trupul.

N-ar fi trebuit să se întoarcă aici; ar fi trebuit să-şi găsească de lucru în Portsmouth, să ignore promisiunea făcută mamei şi să-şi vadă de viaţa lui. Nimic bun nu ieşise din treaba asta; tot ce suportase la azilul pentru săraci, moartea mamei, totul fusese în zadar. Richard n-avea să-i dea niciodată ceea ce îi aparţinea de drept şi nu mai avea putere să se lupte. Ar fi trebuit să lase morţii să-şi doarmă somnul de veci şi să încerce să-şi găsească fericirea altundeva. Tot ce reuşise să facă întorcându-se aici fusese să o îmbolnăvească pe fiica lui şi să îl piardă pe Bobby în favoarea familiei Hilton.

Numărând până la trei, a lăsat să îi scape un urlet şi a împins cu toată puterea, încercând să o urnească pe Lola cu umărul, dar era grea ca o bucată de plumb şi nu putea să facă nimic ca să o ducă mai aproape de tractor. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre hambar, în căutarea unei lopeţi. Dacă reuşea să sape sub ea, ar fi putut încerca să bage cupa excavatorului sub trupul mort.

A ridicat lopata şi a izbit cu ea în stratul de gheaţă, dar el era epuizat, iar pământul era tare ca cimentul. Tremura din cauza frigului şi a zilei lungi, petrecute împuşcând vitele. Îl dureau braţele şi, de fiecare dată când lovea cu lopata, o durere ascuţită îi urca pana în umăr.

S-a urcat din nou pe tractor şi a apăsat atât de tare pedala de acceleraţie, încât roţile s-au învârtit în gol, încinse. Încet-încet, excavatorul a ridicat-o pe Lola până ce era pe jumătate în interiorul cuvei. Dar apoi i-au alunecat

picioarele şi capul şi a început din nou să o ia în jos. Panicat, Alfie a tras frâna şi a sărit din tractor,

aplecându-se sub capul şi umerii ei pentru a încerca să o împingă la loc înăuntrul cuvei excavatorului.

Opintindu-se sub greutatea trupului ei mort şi inert, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi salveze lumea de la prăbuşire, a scos un urlet. îşi imagina petrecerea în plină desfăşurare din depărtare: muzica, băutura, strigătele, râsetele. Bobby bătut pe spate de Richard, convins să bea prima sa bere, să mai stea o vreme. „Se descurcă tatăl tău şi singur. Se dă el pe brazdă. Aţi avut o zi grea.” A săltat carcasa cu un efort atât de mare, încât capul a început să-i zvâcnească şi în tăcere a implorat să vină cineva, oricine. Să îl ajute.

Nu ştia de câtă vreme stătea acolo, încercând să susţină greutatea vacii moarte, când şi-a dat seama că tractorul începuse să se aplece spre el. La început a fost un zgomot, o alunecare, un sunet de precipitare, iar el a crezut că este zăpada care cădea de pe ramuri pe lângă el. Se mişca şi el, era împins, la început mai încet, apoi mai repede. A încercat să se dea la o parte din drum, dar cele şapte tone ale tractorului se mişcau tot mai repede, îl apăsau, răsturnau maşinăria într-o parte, spre şanţul care înconjura câmpul. A încercat să facă o săritură în lături, dar era prins între Lola şi dinţii excavatorului, iar pământul era prea alunecos ca să se poată agăţa de ceva. Laba piciorului se încovoia sub el, contorsionându-se şi rasucindu-se astfel încât genunchiul îi gemea de durere şi a simţit cum i se rupe femurul. A urlat, a strigat să îl ajute cineva. Durerea sfâşietoare îi cuprinsese piciorul rupt şi întregul corp, dar zgomotul de cădere era tot mai puternic şi roţile scârţâiau, prinzând viteză tot mai mare.

L-a trecut un val de panică, pentru că presiunea devenea insuportabilă şi simţea că i se încovoaie cutia toracică. N-avea nici o putere de a opri excavatorul care se răsturna peste el, iar greutatea Lolei îl împiedica să se tragă de sub el. încet, şi-a dat seama că era în întregime prins între dinţii din metal şi pământ, fără nici o cale de scăpare. A întors capul, căutând în jur un ajutor, şi l-a văzut pe Leo îndreptându-se spre casa parohială.

- Leo! a strigat el. Leo, cheamă-l pe Bobby, ajută-mă!

Durerea sfâşietoare din tot corpul îl seca de puteri – abia mai putea respira –, dar dacă Leo alerga în drum, ar fi putut opri o maşină. Mintea lui Alfie alerga, încercând să rămână concentrată şi să nu-şi piardă cunoştinţa; doi bărbaţi ar fi putut să îl tragă de sub tractor. Dacă acţiona rapid, băiatul îl putea salva.

Dar când s-a apropiat, Leo s-a oprit şi a rămas nemişcat, cu o privire stranie pe chip. Aceeaşi privire pe care o avea pe chip când Bobby descoperise căţeluşii înecaţi în sac.

- Ajută-mă, Leo!

Plămânii lui Alfie şuierau, privaţi de aer. Tractorul îl împingea tot mai jos în şanţul plin de gheaţă, metalul scârţâia, motorul se ambala din ce în ce mai tare. Acum era prins cu capul în jos, cu gura plină de noroi şi gheaţă neagră, iar deasupra lui apăsau câteva tone de metal. A întors capul şi, printr-o deschizătură între dinţii excavatorului, a văzut o fetiţă care alerga spre el, o fetiţă într-o rochie roşie. Pământul îngheţat i-a scârţâit sub picioare când s-a aplecat şi a băgat un braţ înăuntru, încercând să îl ajute.

- Alice, dă-i drumul! Ieşi de acolo! i-a strigat Leo în timp ce ea îşi încorda trupul mărunţel ca să-l ajute.

Motorul tractorului se încinsese de efort şi a trimis în aer o dâră de fum negru. În timp ce zăcea în şanţul plin de zăpadă, cu răsuflarea întretăiată, a simţit cum fetiţa îl trage de braţ.

- Ajută-mă, Leo, ajută-mă. E prins aici.

O auzea gemând de efort, iar când a ridicat privirea, a văzut că avea chipul roşu de panică, lacrimile îi curgeau pe obraji, iar în ochi i se citea frica. A

încercat să se

mişte, dar nu putea. Era ţintuit locului, cavitatea toracică îi era strivită, iar inima i se umfla din cauza presiunii. Simţea că este îngropat de viu.

- Ajută-l! ţipa fetiţa.
- Alice, nu! a strigat Leo. Ia-mă de mână!

Când tractorul a gemut, dându-şi ultima suflare, vocile s-au auzit înăbuşit, iar vederea a început să i se înceţoşeze. Şi-a fixat ochii pe pantofii roşii din piele lăcuită, care erau la acelaşi nivel cu capul lui. Şi-a imaginat cum ridică singură tractorul, ca un supererou din desenele animate.

În clipa în care tractorul s-a prăbuşit peste ei, cu un zgomot ca un urlet, de vaiet, ca un animal în agonie, Leo a înhăţat fetiţa şi lumea s-a întunecat.

16. *VANESSA. Joi, 21 decembrie 2017*

- îmi pare foarte rău, doamnă Hilton, a zis detectivul-inspector Hatton, dar n- am găsit-o pe Alice. Noi o căutăm pe nepoata dumneavoastră, Sienna, care se juca în zăpadă în această după-amiază.

Vanessa s-a uitat la el, apoi la ceas; a văzut că secundarul gonea înainte, că timpul trecea atât de repede, că nu-l putea nici opri, nici întoarce înapoi. Simţea ca se afiă într-un tren din gară care pornea cu viteză prea marc ca să mai poată coborî, lăsându-le pe Alice şi pe Sienna una lângă alta pe peron, privind-o cum se îndepărtează.

- Ne puteţi spune încă o dată cu exactitate ce s-a întâmplat după ce aţi vorbit ultima oară cu Sienna?

Vanessa s-a uitat spre Leo, care stătea la masa din bucătărie. Deodată, telefonul s-a trezit la viaţă, făcându-i pe amândoi să tresară. A vibrat pe masa din lemn, scoţând un înfiorător zgomot de sfredelire, iar el l-a luat de pe masă şi a răspuns, ieşind din cameră. Detectivul-inspector Hatton a privit încruntându-se în urma lui.

Ochii poliţistului aveau o nuanţă de cenuşiu şters, iar cămaşa i se părea Vanessei că nu fusese călcată foarte bine. Şi-a coborât privirile spre pantofii lui; erau uzaţi, nelustruiţi, iar paltonul, pe care nu îl dăduse jos, îi era prea mare. Părea tânăr, necăsătorit; şi-l imagina singur într-un apartament, luând o cină simplă târziu în noapte, muncind până la miezul nopţii ca să poată avansa. De ce trimiseseră pe cineva atât de tânăr şi de neexperimentat? Gândul acesta i-a sporit senzaţia de panică.

- Am urcat să-mi iau mănuşile, n-am stat mult, a zis ea încetişor.
- Prin urmare, aţi fost în dormitorul dumneavoastră tot timpul cât Sienna a fost afară?

A încuviinţat din cap, iar detectivul a notat ceva în carneţelul lui.

Vanessa a întors capul şi a văzut o poliţistă în uniformă care stătea în dreptul uşii bucătăriei şi o privea curioasă. Când Vanessa a ţintuit-o cu privirea, femeia s- a înroşit şi a întors capul. Ura prezenţa tuturor acestor oameni în casă, era la fel ca în noaptea în care dispăruse Alice. Poate visa, poate nu se întâmpla nimic şi din moment în moment urma să se trezească şi să audă vocea Siennei venind de jos.

Leo s-a întors în bucătărie, trecându-şi degetele prin bretonul neglijent, aşa cum făcea întotdeauna când era nervos. Şi-a aruncat telefonul pe masă.

- Lua-l-ar dracu’, nu se opreşte niciodată!

Detectivul i-a aruncat lui Leo o privire lungă, care spunea cât o mie de cuvinte. Vanessa îşi dădea seama că omul nu îl place pe fiul ei; îl privea pe Leo în acelaşi fel în care îl privise detectivul-inspector Mills pe Richard în noaptea dispariţiei lui Alice.

- Am vrea să ţinem o conferinţă de presă, domnule Hilton, cu dumneavoastră şi soţia dumneavoastră. Primele douăzeci şi patru de ore sunt cruciale în cazurile dispariţiilor de copii.

Leo a sărit în picioare auzind bâzâitul interfonului de la poarta principală, care se declanşase în mod repetat în ultima oră, de când sosise presa. A traversat bucătăria şi a apăsat pe butonul care a activat camera video.

- Da, alo? a zis el cu disperare în glas.
- Domnule Hilton, numele meu este Hannah Carter, sunt de la Dai/y Mai/. Am dori să ne exprimăm părerile de rău pentru că treceţi prin aceste momente grele şi

- ne întrebam dacă aveţi vreo veste despre fiica dumneavoastră. Sau vreun comentariu pe care aţi dori să îl faceţi?
- Nici un comentariu. Şi vă rog să nu mai sunaţi la interfon; trebuie să îl lăsăm liber pentru poliţie. Dumnezeule, cum de au ajuns aici atât de repede?
- Avem nevoie de presă, mă tem că e răul necesar. E ştirea principală în programul de seară. Detectivul Hatton îl urmărea pe Leo care măsura bucătăria cu pasul. Şi am lansat un apel public, exprimându-ne îngrijorarea crescândă pentru siguranţa ei.

Leo s-a apropiat de televizor şi l-a pornit. Pe ecran a apărut o fotografie a Siennei zâmbind. Era o fotografie pe care o făcuse Helen la un picnic în gradină, vara trecută, o fotografie care surprindea un anumit moment în timp. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina importanţa ei, faptul că într-o zi va fi imaginea afişată de toate ziarele şi televiziunile din ţară.

- Dispariţia unui copil ar fi un coşmar pentru orice familie, spunea reportul afiat la poartă, în capătul aleii, dar pentru Leo Hilton şi familia lui este un coşmar care se repetă. În 1969, în ajunul Anului Nou, Alice Hilton, în vârstă de şase ani, a dispărut de aici, de la Conacul Tiselor, casa familiei, unde a fost văzută ultima dată Sienna ieri, chiar înainte de a dispărea. Alice nu a fost găsită niciodată, iar dispariţia ei rămâne şi astăzi un mister. Oricine o vede pe Sienna este rugat sa anunţe imediat poliţia. Fetiţa are părul blond, ochii verzi şi o înălţime de un metru douăzeci. Purta o geacă roşie, din puf, o căciulă neagră şi mănuşi.
- Doamnă Hilton, a spus detectivul întorcându-şi atenţia înapoi, la Vanessa, cu pixul pregătit. Să ne întoarcem la ultimul moment în care aţi văzut-o pe Sienna. Aţi văzut-o de la fereastra camerei dumneavoastră în faţa casei, corect?

Vanessa l-a privit şi a simţit un miros de ceapă în respiraţia lui. îşi simţea tot corpul ca pe un nerv expus, ca şi cum pielea îi era încet.

- Doamnă Hilton, credeţi că am putea urca în camera dumneavoastră ca să-mi arătaţi locul exact din grădină în care aţi văzut-o pe Sienna?

Vanessa a privit în spatele detectivului, către reflexia ei în geamul bucătăriei, dincolo de care cădea zăpada. O femeie bătrână o fixa cu privirea. În visele ei, avea întotdeauna vârsta pe care o avusese în seara petrecerii. încă putea alerga, putea dansa şi înota. S-a uitat la mâinile ei; erau mâini de femeie bătrână, dar în sufletul ei se simţea de treizeci de ani.

- Doamnă Hilton? Mă auziţi?
- Vă rog, o puteţi lăsa în pace pe mama? a zis Leo. N-o mai ajută memoria şi nu-şi aminteşte nimic. Ne putem concentra asupra căutării? O mulţime de prieteni şi săteni mă întreabă dacă ne pot ajuta, dar la momentul acesta nu pare să fie nimic coordonat.
- Este imposibil să căutăm pe întuneric, domnule Hilton. Vom reîncepe, desigur, odată cu primele raze de lumină şi vom ridica un cort unde voluntarii se pot înregistra. Am programat, de asemenea, o conferinţă de presă mâine-dimineaţă, la ora opt, iar dumneavoastră şi soţia trebuie să pregătiţi o declaraţie.
- Ei bine, eu nu pot să stau şi să aştept să fac o declaraţie când Sienna e pe undeva pe afară. Acum o să ies din nou s-o caut. Leo a ridicat ochii spre ceasul din bucătărie. Este abia şase. Nu pot sta aici degeaba până dimineaţă.
- Poliţistul de legătură cu familia se află aici, aşa că poate avea ea grijă de mama dumneavoastră, a spus poliţistul.

Vanessa a ridicat privirea şi a văzut-o pe Helen intrând. Era palidă şi tremura violent. Poliţista i-a tras un scaun lângă plită şi a ajutat-o să se aşeze.

- Vă fac un ceai, a zis ea, înainte de a se uita spre Leo. Aveţi nişte pături?
- Cred că au fost împachetate toate, dar o să arunc o privire sus.

- Am remarcat cutiile; când vă mutaţi? a întrebat detectivul în timp ce Leo se îndrepta spre ieşire.

Leo s-a oprit brusc, apoi s-a întors lent.

- Trebuia să plecăm în Franţa mâine, dar în mod evident plecarea nu va mai avea loc acum.

- S-a finalizat vânzarea? Adică există cumpărători care aşteaptă să se mute în casă?

- Nu, casa va fi demolată. Suntem în proces de vânzare a pământului unor dezvoltatori imobiliari.

- înţeleg, ce fel de dezvoltare imobiliară?

- Se vor face zece case şi un centru comunitar. Ce relevanţă are asta?

Detectivul Hatton şi-a înclinat capul, mâzgălind ceva în agendă.

- S-ar putea să nu aibă, dar poate că Sienna era supărată pentru toate schimbările şi pentru mutare. Era cineva de care-i părea rău în mod deosebit că se desparte, ştiţi cumva?

Leo a închis ochii.

- A pomenit de Dorothy şi Peter, dar am verificat la ei deja.

- Cine sunt Dorothy şi Peter? a întrebat detectivul Hatton.

Leo i-a aruncat o privire Vanessei şi a oftat.

- Sunt părinţii soţiei mele – e adoptată. Stau la Căsuţa Tiselor, la capătul aleii noastre, dar nu ne vedem prea des. Cum am spus, am verificat deja.

Detectivul a privit spre poliţistul de legătură.

- Spune-i unuia dintre băieţi să se ducă la Căsuţa Tiselor şi să mai verifice o dată dacă Sienna e acolo. Deci, aveţi autorizaţie de construcţie? E gata totul?

- Nu, şedinţa consiliului de autorizare este mâine. Să aduc pătura pentru Helen, sau nu? s-a răstit Leo nervos, iar detectivul a încuviinţat din cap.

Când Leo a ieşit din cameră, a început să îi sune din nou telefonul.

Vanessa şi-a întors atenţia spre televizor, în încercarea disperată de a-şi opri zbârnâitul din cap.

- Unii se vor întreba, fără îndoială, a continuat reporterul, dacă există vreo legătură între cele două dispariţii, în ciuda faptului că au trecut aproape cincizeci de ani. Am contactat în seara aceasta poliţia din Sussex pentru a întreba dacă vor fi interogaţi din nou martorii chestionaţi în noaptea în care a dispărut Alice Hilton, în ultima zi a anului 1969, exact din acelaşi loc din care a dispărut şi Sienna.

Vanessa s-a ridicat şi s-a apropiat de ecran, unde apăruse o fotografie a lui Bobby James.

- Martori precum fermierul local Bobby James, pe atunci în vârstă de treisprezece ani, ultima persoană care a văzut-o în viaţă pe Alice. Bobby James nu a fost niciodată acuzat de vreo infracţiune în legătură cu dispariţia lui Alice, dar, întrucât a fost ultima persoană care a văzut-o pe Alice înainte ca aceasta să dispară, rămâne un nume asociat cu al ei.

- Ne vedem mai târziu, mamă, a zis Leo, întorcându-se cu o pătură şi învelind cu ea umerii soţiei sale. Ies din nou. De tine va avea grijă doamna poliţistă.

- A fost aici, în casă, a zis Vanessa încet, arătând spre televizor în timp ce Leo trecea pe lângă ea.

- Ce aţi spus, doamnă Hilton? a întrebat detectivul.

- Bărbatul acela de la televizor, a fost în casă mai devreme, a zis Vanessa, ridicând privirea spre fiul ei.

Leo s-a uitat încruntat spre televizor.

- Ce? Când?

- Când erai afară, ţi-am spus, era un bărbat în biroul tău, căuta prin lucrurile tale. Nu era unul dintre muncitori, nu era îmbrăcat în uniformă.

Vanessa a simţit că îi bate inima mai tare amintindu-şi de scena care o tulburase atât de mult.

- Cine a fost la televizor adineauri? s-a răstit Leo la poliţistă.
- Se vorbea despre dispariţia surorii dumneavoastră, Alice. Martorii din seara aceea.

Leo a făcut ochii mari.

- Bobby? Vorbeau despre Bobby James?

Leo a ridicat telefonul mobil şi a început să apese ca nebunul pe taste, apoi s-a apropiat de Vanessa şi i-a arătat fotografia.

- Ăsta e bărbatul care a fost în casă, mamă? a întrebat-o el.

Vanessa a întins mâna ca să atingă ecranul.

- Da, el este bărbatul pe care l-am văzut. Când am urcat, era în biroul tău.
- în timp ce Sienna se afia afară? a întrebat detectivul Hatton, privind mai întâi la Leo, şi apoi spre colega lui.
- Da, aşa cred. Chiar înainte să dispară.

Vocea Vanessei tremura.

- Helen? a zis Leo. Helen? Ai auzit ce a zis mama?

Helen nu a reacţionat; nu a făcut decât să îşi strângă pătura mai bine în jurul corpului, de parcă s-ar fi ferit de explozia care urma să se petreacă.

- Helen? a ţipat Leo.
- în regulă, domnule, calmaţi-vă, vă rog.
- Nu vreau să mă calmez. Trebuie să-l găsiţi pe omul acesta imediat! Este ultima persoană care a văzut-o pe sora mea înainte să dispară, iar acum afiu că a fost aici. Astăzi, chiar înainte de dispariţia Siennei. Pentru numele lui Dumnezeu, ar putea fi în mâinile lui. A apucat-o pe Helen de braţ şi a scuturat-o. Ai auzit ce a zis mama? Ştii ceva despre asta?

Helen s-a uitat la el cu lacrimi în ochi.

- Nu, Leo, nu ştiu. Din cauza ta, nu mai vorbesc cu el.

Leo a strâns-o de umeri.

- De ce a venit aici, Helen? De ce?
- Domnule Hilton, este ultima oară când vă spun, calmaţi-vă, a zis detectivul.
- De ce nu faceţi ceva? Trebuie să-l găsiţi! Poate a văzut-o pe Sienna, poate el a luat-o. Leo s-a întors spre soţia lui. Spune-mi de ce a fost aici, Helen, chiar acum!

Helen s-a ridicat şi, uitându-se cu duşmănie la soţul ei, epuizată, cu ochii în lacrimi, a ieşit în fugă din cameră, în timp ce detectivul-inspector Hatton îl apuca de braţ pe Leo, oprindu-l să pornească după ea.

17. *WILLOW. joi, 21 decembrie 2017*

Willow a oprit maşina în faţa blocului în care locuia tatăl ei, în Mouslecoomb, şi a ridicat punga cu cafele de la picioare. îi era încă greaţă şi cafeaua avea un gust ciudat, dar nu se simţea atât de rău încât să nu facă faţă acestei discuţii; gata cu scuzele, trebuia s-o facă.

După ce se înregistrase la Fortăreaţă şi obţinuse un card de membru, ca să poată face fotografii cu telefonul mobil, rămăsese până la închidere. Era o clădire modernă impresionantă, un centru de informare care conţinea documente, tăieturi din ziare, o arhivă istorică şi hărţi vechi de până la nouă secole.

După ce a fost condusă în bibliotecă, a cerut să vadă hărţile Serviciului Cartografic pe care le aveau pentru satul Kingston-near-Lewes. Femeia cu glasul blajin căutase numerele de referinţă în sistemul electronic, iar Willow completase formularul, aşteptând răbdătoare, în timp ce inima îi bătea cu putere în piept. S-a uitat la ceas; cum nu mai erau decât şaptesprezece ore până la şedinţă, era foarte târziu să caute o informaţie de o asemenea importanţă. Condamnându-se pentru că avusese încredere în Mike şi simţind că tot corpul i se acoperă de un strat de sudoare, şi-a dat seama că se împlinea un an de când Mike îi încredinţase proiectul şi că Fortăreaţa ar fi trebuit să fie primul loc în care să caute, nu ultimul.

După un scurt răstimp, femeia cea săritoare, cu ochelari pe lanţ şi o cămaşă bine apretată, ca gheaţa nespartă, apăruse lângă ea cu trei hărţi şi o rugase să le manevreze cu cea mai mare atenţie. Le întinsese pe mesele mari, albe, din faţa lui Willow şi le deschisese, apoi îi zâmbise binevoitoare şi plecase. Willow a cercetat planul satului, în căutarea punctelor de reper pe care le cunoştea foarte bine, după ce lucrase timp de un an la planuri alături de Mike, Leo şi dezvoltatori: sala de cultură, biserica, Conacul Tiselor şi vechea casă parohială. Cimitirul din spatele bisericii se vedea clar în toate cele trei hărţi, dintre care cea mai veche era din 1853, dar nu era nici un semn al existenţei unui cimitir lângă casa parohială. Deşi asta însemna că nu afiase nimic nou, era o uşurare să ştie că nu ratase un detaliu strigător la cer.

La o investigaţie suplimentară, în hărţile mai recente, datând de la începutul secolului XX, erau trei zone mici în câmpul din jurul bisericii etichetate Cimitir *extramural,* care i-au atras atenţia.

Scoţând telefonul din geantă, le-a făcut o fotografie şi apoi o scurtă căutare pe Google i-a spus că reprezentau soluţia la problema cimitirelor suprapopulate de la acele vremuri.

Populaţia localităţii Lewes a crescut rapid la începutul secolului al XIX-lea, iar cimitirul Sf. Nicolae a devenit neîncăpător. în 1893, Consiliul a interzis înmormântările în interiorul sau în jurul bisericilor şi capelelor din Lewes prin Legea înhumărilor în afara metropolei, din 1853, şi a achiziţionat douăzeci de pogoane pe câmpurile adiacente.

Logic este, şi-a zis Willow, în timp ce trecea cu privirea peste cele trei câmpuri din jur, că dacă cimitirul bisericii este plin, iar câmpul care se întindea până în spatele casei parohiale era folosit drept un fel de cimitir de rezervă, ca unele din morminte să se întindă şi pe terenul care aparţinea casei.

I-a venit în minte conversaţia avută cu Kellie în maşină, în dimineaţa aceea: că era posibil ca cimitirul menţionat de Dorothy să fi fost locul în care erau

îngropaţi săracii care nu-şi permiteau o înmormântare aşa cum se cuvine. Probabil că

situaţia era în genere trecută cu vederea şi nu era cunoscută decât de localnici. Nu apăreau aceste morminte în hărţile Serviciului Cartografic sau în evaluarea cadastrală din dosarul ei.

A returnat hărţile şi i-a mulţumit femeii înainte de a-şi concentra atenţia spre găsirea agendei. Pentru asta trebuia să se ducă la secţia de arhivare. A trecut dincolo de o imensă uşă glisantă din sticlă, cu aspect futurist, şi i-a înmânat fetei de la ghişeu referinţa, aşteptând puţin timp până ce i s-a adus un dosar albastru legat cu sfoară.

Carnet aparţinând moaşei Tessa James, circa 1930-1945.

S-a dus la cea mai apropiată masă şi a deschis dosarul; a simţit că i se furnică pielea de pe braţe când a scos un mic carnet legat în piele. Timpul şi umezeala din sol afectaseră o mare parte din frumosul scris de mână înclinat, dar se vedea că înregistrările mergeau din 2 aprilie 1930 până în 4 ianuarie 1945. însemnări scurte, scrise clar de stră-străbunic a ei, despre naşterea la care asistase în ziua respectivă. Primele câteva înregistrări erau prea rău afectate de apă şi noroi ca să mai poată fi citite, dar după câteva pagini a descifrat cuvintele următoare:

Era prea tânără pentru a naşte, iar băiatul care a ţinut-o de mână tot timpul i-a promis că nu o va mai supune niciodată la asemenea dureri; o promisiune rareori ţinută.

Este minunat să pui un copil în braţele unui cuplu atât de iubitor. Am ajutat prea multe mame cu şase copii acasă pe care nu îşi permit să îi hrănească şi un soţ beţiv. Dar nu şi aceştia; era primul lor copil şi pe obrajiilui curgeau lacrimi. „E o frumuseţe”, a şoptit el după ce a tăiat cordonul ombilical.

După alte câteva pagini, a mai putut citi o consemnare.

O femeie a născut gemeni azi-noapte. A fost o noapte lungă şi s-a chinuit îngrozitor. Un băiat şi o fată. Fata s-a născut moartă.

„Mă bucur”, a zis mama. „Mai am cinci. Nu pot avea grijă de toţi. Soţul meu zice că este mai bine că trăieşte băiatul, pentru că o fată nu valorează nimic. „

O mamă din Lewes este însărcinată din nou, deşi are cinci guri de hrănit şi un soţ care o bate. Mi-a cerut să îi fac un avort, dar ştiind câtde slăbită este, am refuzat.

Puteam s-o omor. Mai târziu, femeia a băut clor ca să îşi provoace un avort şi a sângerat până la moarte, lăsându-şi copiii fără mamă. Mai bine îi dădeam nişte ierburi şi o ajutam, aşa cum mi-a cerut. Copiii aceia îmi bântuie visele.

A continuat să citească în timp ce afară se lăsa întunericul. Pe unele pagini nu se vedeau decât pete de cerneală mânjită şi câte un cuvânt ici-colo. Dar alteori se puteau citi paragrafe întregi.

Doctorul Jenkins le-a spus bărbaţilor din Kingston că de naşteri ar trebui să se ocupe un bărbat; că nu sunt decât o vrăjitoare cu remediile mele învechite şi metodele mele de vindecare. Este voinţa lui Dumnezeu ca o femeie să sufere în durerile facerii, zice el, şi nu este treaba mea să intervin – deşi el intervine bucuros cu forcepsul şi bisturiu/, numai ca să ajungă la timp acasă, la cină.

După un răstimp prea scurt, femeia din spatele ghişeului a anunţat-o că s-a

făcut ora închiderii, iar Willow a început să-şi adune lucrurile. Fotografiase toate paginile care erau lizibile şi se întorcea să returneze carnetul, când a observat

colţul unei bucăţi de hârtie care ieşea de la spatele lui. încetişor, a tras-o afară şi a deschis-o. Era un bilet scris de mâna unui copil.

PENTRU CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA, ALICE,

ÎMI PARE RĂU, N-AM VRUT SĂ STRIC TOTUL. MI-E TARE DOR DE

TINE. NELLX

A rămas cu ochii ţintă la el, ţinându-şi răsuflarea. Nu-i venea să creadă – biletul pe care îl ţinea în mână era pentru Alice. Sursa obsesiilor ei din ultimul an, ba mai mult de atât, vederea numelui ei, atingerea unui obiect pe care poate l-a atins şi Alice, totul o făcea să simtă că se uită în ochii unei fantome. Privirile i-au coborât către numele celei care scrisese biletul: Nell. Trebuia să fie sora lui Bobby – mătuşa ei, Nell – pe vremea când era o fetiţă; prea mare coincidenţa ca sa nu fie aşa. Era de aşteptat ca ea şi Alice să fi fost cele mai bune prietene: locuiau în case alăturate şi aveau aceeaşi vârstă.

A citit din nou biletul, de data aceasta mai încet, încercând să se lase pătrunsă de trecut, să şi-o imagineze pe fetiţa care îl scrisese. Era o scrisoare atât de tristă, încât lui Willow i-au dat lacrimile studiind scrisul copilăresc. Niciodată nu se apropiase atât de mult de Alice şi de sora lui Bobby, Nell, şi simţea că descoperise o mică fereastră către lumea lor.

A dat să îl pună la loc în carnet, dar i-a fost imposibil să se despartă de el. Era un bilet spre trecut, către Alice şi Nell şi tot ce dorea cu disperare să afle de când se ştia. Dacă ar putea să dea de Nell şi să vorbească cu ea! Ar face orice să o întâlnească, să discute cu ea. Nu înţelegea cum putea să simtă atât de mult lipsa unei persoane pe care nu o întâlnise niciodată. Willow a aruncat o privire scurtă spre ghişeu, luând o decizie pe loc şi, asigurându-se că femeia nu o vede, a strecurat biletul în poşetă.

- Aţi cerut articole despre Tessa James, a zis femeia voioasă când Willow s-a apropiat de ea, făcând-o să se simtă foarte vinovată pentru ceea ce făcuse. Au fost multe, aşa că v-am printat câteva. Dar puteţi veni în altă zi să le citiţi pe celelalte.

Willow i-a mulţumit şi a trecut cu privirea peste primul articol. Era din Sussex Times, datat februarie 1950: *Moaşa condamnată era nevinovată? Articol în exclusivitate*, *de Milly Green.*

Un şofer a apăsat pe claxon când Willow a păşit în stradă, în faţa blocului tatălui ei. A făcut un salt în spate şi inima i-a bubuit în urechi, când maşina a trecut în goană pe lângă ea. Era pierdută în gânduri, copleşită de ziua aceasta; s-a uitat în ambele direcţii şi a păşit din nou pe stradă, încercând să se liniştească şi să îşi astâmpere emoţiile. Telefonul mobil s-a pornit să-i sune în geantă şi, ştiind că era probabil Charlie, care voia să vadă ce face, nu a răspuns. Nu voia să-l mintă sau să fie nevoită să îi explice situaţia la telefon. Odată ce va vorbi cu tatăl ei, spera că se va simţi mai bine şi îl va suna. Dar îi era groază de discuţia cu tatăl ei despre proiectul cu casa parohială, şi nu ştia cum să o abordeze.

A început să urce treptele spre apartamentul lui şi când a simţit mirosul de urină de pe scară, i-a revenit senzaţia de greaţă. Durase mult timp până ce consiliul local îi găsise o locuinţă şi o vreme păruse că va trebui să locuiască cu ea când va ieşi din închisoare, ca să nu ajungă pe străzi. Dar în cele din urmă îi găsiseră un apartament prăpădit de două camere şi, cu toate că nu era ceea ce s-ar numi o casă primitoare, Willow îi cumpărase câteva obiecte de mobilier şi vase de bucătărie de la un magazin caritabil din apropiere şi zugrăviseră

împreună camera

de zi şi dormitorul. Se simţea mai bine ştiind că e acolo şi că, atâta vreme cât reuşea să nu intre în belele, poliţistul supraveghetor îl va lăsa în pace.

Ajunsă pe coridorul de la etajul lui, a fost cuprinsă de panică şi a început să repete în minte discuţia. Gândurile i s-au întors la poliţistul de legătură care o intervievase când Bobby urma să fie eliberat pentru bună purtare şi nu avea unde să se ducă.

- Ştim că ai avut o relaţie tensionată cu tatăl tău, Willow, dar avem nevoie de o adresă, altfel nu îl putem elibera. Eşti ultima lui speranţă; dacă nu îl primeşti la tine, va trebuie să îi fie revocat ordinul.

Spusese că îl va primi, desigur, dar în acelaşi timp recunoscuse că de multe ori i se păruse un om cu care era greu de tratat.

- Tuturor ni se pare aşa, Willow, îi răspunsese femeia. Muncim din greu să construim relaţii, dar unor oameni pur şi simplu nu le place sistemul, nu le plac funcţionarii, îşi ţin capul plecat şi nu comunică. Tatăl tău este unul dintre aceşti oameni.

- Pot să pun o întrebare? De ce nu i s-a acordat eliberarea condiţionată mai devreme? Adică, de obicei deţinuţii nu ispăşesc decât jumătate din sentinţă, nu-i aşa?

Willow simţea că îl trădează, punând întrebări pe la spatele lui.

- Comportamentul tatălui tău în închisoare este de vină pentru faptul că a stat mai mult decât minimum necesar. Are o atitudine conflictuală, se opune autorităţii şi nu respectă regulile.

- Dar de ce? Adică, de ce vrea să-şi facă viaţa mai grea decât trebuie să fie?

Femeia se oprise o clipă, o privise pe colega ei, apoi pe Willow.

- Pentru că ispăşea o condamnare mai lungă, i s-a făcut o evaluare psihologică şi a ieşit la suprafaţă trauma pe care a suferit-o.

- în timpul pe care l-a petrecut în centrul de detenţie juvenilă? întrebase Willow, ştiind că era o întrebare retorică.

Femeia încuviinţase din cap.

- Din păcate, când cineva a fost instituţionalizat un timp atât de îndelungat ca tatăl tău, are o viziune denaturată asupra lumii. Nimic nu se întâmplă din vina lor; mereu au o scuză – dacă asta sau ailaltă nu s-ar fi întâmplat, dacă o persoană sau alta nu m-ar fi trădat, totul ar fi fost bine. Nu-l lăsa să te facă să te simţi vinovată.

Willow încuviinţase din cap. Nu auzea nimic nou.

- Şi de foarte multe ori membrii familiei sunt cei care plătesc preţul; într-un fel, şi voi sunteţi victime, înfrânte de repetatele sale încălcări ale legii şi de promisiunile încălcate.

- Ştiu că încearcă să-şi dea silinţa. Vreau să-l ajut, chiar vreau. Nu ne avem decât unul pe celălalt.

- Mă bucur să aud asta, Willow, dar trebuie să te protejezi şi pe tine. Lui s-ar putea să-i fie greu să vadă lucrurile din punctul tău de vedere un timp. închisoarea îi face pe oameni să-şi concentreze atenţia asupra lor şi le este greu să înţeleagă că oamenii văd lucrurile altfel.

Willow dăduse din cap îngrijorată.

- Suntem aici, dacă ai nevoie să vorbeşti cu noi. Reintegrarea în societate nu este uşoara şi va avea nevoie de mult ajutor. A petrecut cea mai mare parte a vieţii în instituţii. Mulţi recidivişti pot fi de-a dreptul copilăroşi; se aşteaptă ca lucrurile să se rezolve de la sine şi se dau bătuţi uşor.

- înţeleg, spusese ea, cuprinsă de o stare de tulburare.

îi explicaseră cum era probabil să se poarte tatăl ei şi că va avea interdicţia de

a părăsi casa după o anumită oră, că nu va avea voie să se întâlnească cu anumite

persoane sau să meargă în centrul oraşului. Ea avea obligaţia de a raporta la poliţie dacă el nu respecta termenii eliberării condiţionate; dacă ieşea după ora limită sau bea prea mult. Şi, pe măsură ce se apropia data eliberării sale, începuse să-i piară somnul, îngrijorată că îşi va pierde sanctuarul care era casa ei; că va greşi, că va spune ceva ce îl va supăra, iar el va reîncepe să bea şi va ajunge din nou în închisoare. De aceea, când o sunaseră, cu două zile înainte de eliberarea lui, să-i spună că urma să i se acorde un apartament social, plânsese uşurată.

Acum, stând în faţa uşii lui, a ridicat pumnul, a inspirat adânc şi a bătut în uşă de trei ori. Auzea televizorul dinăuntrul apartamentului, dar nu îi răspunsese la mesajul prin care îl anunţa că venea la el, aşa că se temea că va fi surprins – într- un mod neplăcut – să o vadă la uşă. Emoţiile au pus din nou stăpânire pe stomacul ei. A ridicat pumnul pentru a bate din nou, când uşa s-a deschis brusc şi în prag a apărut tatăl ei, în bluză de trening şi pantaloni scurţi.

Era un bărbat înalt, cu maxilare puternice, o gură îngustă şi un smoc de păr negru. Albastrul ochilor era atât de aprins, încât privirea lui o stânjenea uneori. Semăna perfect cu el; părul lung şi negru, ochii de culoarea cerului, care erau de multe ori remarcaţi şi care o enervau pe mama ei, căci îi aminteau permanent de tatăl de cele mai multe ori absent.

întotdeauna părea obosit şi nu prea zâmbea, dar când o făcea, zâmbetul se oprea la ochii sclipitori şi rareori ajungea la buze. Dacă primeai un zâmbet din partea lui Bobby James, era o chestie. Dar acum, stând în pragul uşii, o privea încruntat, în mod evident surprins de prezenţa ei, iar ochii care tot alunecau într-o parte o făceau să creadă că are ceva de ascuns. Nu se bărbierise şi avea cearcăne adânci sub ochi, iar pielea îi era încreţită pe obrazul stâng, semn că abia se trezise.

Willow s-a speriat de halul în care arăta, dar a încercat să schiţeze un surâs.

- Bună, tată!

- Salutare, puştoaico, ce mai faci?

Părea agitat şi distant, ca şi cum s-ar fi întâlnit pe stradă cu o persoană pe care nu şi-o amintea prea bine.

- Nu sunt sigură că ai primit mesajul meu, trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, a zis ea muşcându-şi buza.

- Ah, da. Nu, îmi pare rău, nu l-am primit, a zis el, căutând un motiv acceptabil pentru care să nu o lase sa intre.

Simţea că respiraţia îi miroase a alcool chiar şi de la depărtarea la care stătea, iar fumul ţigării pe care o ţinea în mână se ridica spre ea, provocându-i un nou val de greaţă.

- Nu durează mult. Putem merge la o plimbare, dacă preferi. Pot să te aştept aici până te îmbraci.

Ar fi vrut să iasă la aer curat, decât să stea în apartamentul plin de fum.

- Nu, e-n regulă, intră, a zis el.

L-a urmat şovăielnică păşind pe covorul cu modele maronii, spre camera de zi. Televizorul trâmbiţa muzică rock din anii optzeci şi pe masă se afla o sticlă de vin ieftin, din care jumătate fusese turnat într-un pahar aflat alături, iar chiştoacele de ţigară formau un morman pe o farfurioară aşezată pe podea. Măsuţa de cafea era murdară şi plină de ziare vechi, iar draperiile erau trase la ferestre. Podeaua era plină de cutii în care fusese mâncare comandată, de grămezi de haine dezbrăcate şi de cutii goale de bere. Camera avea un miros umed şi, în ciuda fumului, toate geamurile erau închise. Tatăl ei stătea în centrul camerei, cu o privire hăituită pe chip.

Willow a simţit că o încearcă un sentiment de vină pentru că nu mai venise de

mult să-l vadă. Fusese atât de ocupată la muncă şi îl evitase din pricina conversaţiei pe care era nevoită să o poarte cu el acum.

- Poţi să aştepţi un minut, până mă îmbrac? a zis el, uitându-se la Willow, care a găsit un loc pe canapea şi s-a aşezat.
- Sigur, a zis ea, privind la dezastrul din jur şi încercând să nu alunece într-un vârtej de vinovăţie la vederea stării în care se aflau tatăl ei şi apartamentul.

Era o fiică rea; fusese datoria ei să aibă grijă de el, iar ea dăduse greş. A inspirat adânc şi a încercat să se tragă înapoi de pe marginea prăpastie; nu-l lăsa să te facă să te simţi vinovată. Doar nu era copil; era un bărbat în toată firea, şi nu o responsabilitate a ei. Poate avusese o săptămână grea. Câtă vreme nu a încălcat termenii eliberării condiţionate, totul va fi bine. Ea lucrase mult în ultima vreme, dar proiectul era aproape gata şi acum putea să-şi ia ceva timp liber pe care să-l petreacă cu el.

încercând să găsească ceva de făcut, a privit în jos la mormanul de documente şi scrisori împrăştiate în jur şi ochii i-au căzut pe o cutie cu fotografii afiată la piciorul canapelei. A privit fotografia de deasupra: o imagine alb-negru a unei femei în rochie de mireasă, care dansa împreună cu mirele ei.

Bobby a reapărut, pe jumătate îmbrăcat, şi a luat o ţigară din pachetul de pe masă.

- Fă-ţi o cafea, a zis el.
- Ţi-am adus eu cafea, a spus ea, ridicând punga.

Când el a dispărut din nou, Willow şi-a întors atenţia spre fotografii, apoi s-a aplecat şi a ridicat una. Părea să fie tatăl ei pe când era copil, în jur de treisprezece ani, sprijinit de o poartă pe care stătea cocoţată o fetiţă blondă. Fata avea un zâmbet radios pe chip şi se uita la el cu priviri adulatoare. în fundal, o cireadă de vaci venea pe alee, spre ei.

Willow s-a uitat mai atent. Era sigură că fata trebuia să fie Nell. Nu o întâlnise niciodată pe mătuşa ei, iar tatăl ei refuzase să-i vorbească despre ea. Tot ce ştia era că Nell îl rănise profund, ceea ce însemna că, după cum îi era obiceiul, o izgonise cu totul din viaţa lui. Willow s-a gândit la biletul pe care îl descoperise şi care îi ardea buzunarul. Vedea că Nell semăna cu Bobby; aveau aceeaşi faţă în formă de inimă şi acelaşi zâmbet, aceiaşi ochi. Tare mult i-ar fi plăcut să o cunoască.

Bobby a intrat în cameră.

- Ce poză frumoasă, tată. Este Nell?

El a încuviinţat din cap, iar ea a lăsat poza din mână, interpretând semnele uzuale care îi spuneau că subiectul era dincolo de limitele permise.

- Ce ai mai făcut, puştoaico?

în comportamentul lui era ceva ce o neliniştea.

- Bine. Mi-e un pic cam rău; cred că s-ar putea să fi luat un virus.

A mai luat o gură din cafeaua cu gust ciudat.

- Nu cumva eşti însărcinată? a zis el, făcându-i un semn cu ochiul.

Willow a râs.

- Nu, Doamne fereşte! Nici o şansă, s-a încruntat ea, în timp ce ideea i se aşeza mai bine în minte.
- Ce mai face tipul tău? Charlie, parcă.

Willow, rămasă încă la ideea dinainte, a făcut o pauză înainte de a răspunde.

- Bine, mă ajută să renovez apartamentul. Am terminat de lustruit podeaua şi de zugrăvit dormitorul. încep să mă simt acasă, a zis, punând fotografia înapoi peste celelalte.
- Minunat. E un băiat bun, îmi place. Ştii că îţi pot da o mână de ajutor oricând, a zis el, scoţându-şi o ţigară din pachet şi trecându-şi degetele prin părul gras. Nu înţeleg de ce nu-mi ceri niciodată ajutorul.

- Tată, a zis ea încet, trebuie să vorbim despre ceva. Nu ştiu dacă nu cumva o să te superi pe mine, dar vreau să fiu cinstită cu tine.

- Sună de rău augur, a zis el, căutând o brichetă.

- Vreau doar... S-a oprit, cu inima bubuindu-i în piept, căci vocea începea să îi tremure. Vreau doar să ştii că ceea ce urmează să-ţi spun a fost un lucru foarte important pentru mine, şi a fost o decizie pe care n-am luat-o uşor.

- Bine.

Bobby s-a lăsat pe spate în fotoliu şi a pus un picior peste celălalt, ceea ce a făcut-o să-l simtă foarte departe. Avea privirea aceea care o intimida, când părea capabil să-şi reteze emoţiile numai prin forţa voinţei. Când a vrut să continue, şi- a simţit gura uscată.

- De aproape un an lucrez la un proiect în Kingston-near-Lewes. A zâmbit, încercând să spargă tensiunea, dar el era nemişcat şi o privea ţintă, foarte încruntat. Tată, cei din familia Hilton – adică foştii tăi vecini – au de gând să dărâme casa parohială şi să construiască zece case şi un nou centru comunitar pe terenul acela. Iar firma mea, biroul meu de arhitectură... ei bine, noi lucrăm împreună cu Leo Hilton şi conducem proiectul.

Ochii lui Bobby au rămas aţintiţi în podea cât timp şi-a aprins ţigara şi a tras un fum. în cele din urmă, când ea nu mai putea suporta tăcerea, l-a auzit vorbind.

- Ştiu.

Dintre toate lucrurile pe care se aştepta sa le spună, la acesta nu se aştepta sub nici o formă. în decursul a numai câteva secunde, a trecut de la uluială la furie. Aşadar ştia – de cât timp? între ei, ca de obicei, existau numai secrete. Lucruri rămase nespuse, conversaţii dificile amânate. Aceasta era povestea vieţii ei.

Bobby s-a uitat în jos, la ţigara care arsese până la muc.

- Nu sunt idiot, Willow, a spus el, iar buzele i-au tresărit şi şi-a ferit privirile. Oamenii vorbesc, s-a scris şi în ziarul local. Dar trebuie să-ţi spun că aş fi preferat să o aud mai întâi de la tine.

Willow a simţit că greaţa i se ridică din nou dinspre stomac.

- Am vrut să îţi spun mai devreme, dar nu ştiam cum vei reacţiona.

Furia i s-a intensificat. Ca de fiecare dată, vina era a ei. întotdeauna vina aparţinea altcuiva; el nu-şi asuma nici o responsabilitate. Nu vorbise cu ea, nu încerca să înţeleagă presiunea la care fusese supusă. Inima îi batea cu putere şi îi tremurau mâinile. Trecuse atât de multă vreme de când fusese martoră la o izbucnire de furie de-a lui, încât se convinsese că nu mai suferea de mânie. Dar era mereu acolo, pândea sub suprafaţă; nimic nu se schimbase.

A rămas tăcut, iar scrumul cădea pe podea, la picioarele lui, în timp ce ea continua, vorbind cu o voce mai calmă acum.

- Şeful meu m-a rugat să conduc proiectul, iar eu voiam să o fac. Eram îngrijorată de reacţia ta, dar am aşteptat un proiect de anvergura aceasta ani întregi. Am muncit din greu ca să ajung în acest punct; dacă l-aş fi refuzat, îmi era teamă că nu voi mai primi altă şansă.

- Aşadar, ai lucrat cu Leo Hilton. Ştie cine eşti?

Chipul lui Bobby era alb ca ceara.

- N u .

Lui Willow i s-a făcut din nou greaţă. Ştia că se va simţi trădat, dar la asta nu se aşteptase.

- Uite, tată, de asta am evitat să îţi spun. A simţit că o podidesc lacrimile. Aveam nevoie de slujba aceasta. Nu îmi permit luxul de a refuza oferte de muncă; nu am pe nimeni la care să apelez pentru ajutor financiar.

- Ah, bine, vrei să zici că ai fost nevoită să accepţi proiectul oferit de

Hilton pentru că eu sunt un tată de tot rahatul? Te-ai gândit vreodată că poate tocmai ei şi tot ce mi-au făcut mie sunt adevăratul motiv?

- N-am vrut să sune aşa. Nu vreau să spun decât că uneori trebuie să mă pun pe mine pe primul loc, deoarece m-am obişnuit să fiu singura persoană în care pot avea încredere. Simţea că limba i se înnoadă, că vorbele îi ies greşit. Poate reuşesc să mă explic ceva mai bine, să-ţi spun de ce am acceptat să conduc proiectul.

Şi-a şters lacrimile, încercând să se controleze.

- Dacă aş fi ştiut de la început, aş fi putut să te avertizez să stai departe de ei. Te vor folosi, apoi te vor arunca deoparte ca pe o măsea stricată, asta fac ei. A mai tras un fum din ţigară, iar furia i s-a transformat în tristeţe. Aşa s-a întâmplat cu mine. I-am întors spatele tatălui meu, care era sângele meu, pentru familia Hilton, tocmai în ziua în care a murit. L-am lăsat singur în seara aceea, ca să dau fuga şi să îl ajut pe Richard Hilton cu nişte nenorocite de lumini pentru petrecere, iar el a murit. îşi măcelărise propria cireadă, iar eu l-am părăsit. Nu mi-o voi ierta niciodată, şi pentru ce? Ca să ajut un om care m-a aruncat în calea lupilor. El m-a avertizat în legătură cu Hiltonii, dar eu nu l-am ascultat. Fii atentă, Willow, habar n-ai de ce sunt în stare. A mai tras un fum din ţigară, cu ochi morţi. Prin urmare, demolezi casa parohială?

Willow a încuviinţat din cap.

- E o ruină, tată, nimeni n-a mai locuit acolo de la plecarea ta.
- Dar mormintele? Ce se va întâmpla cu ele?

Willow a simţit din nou o greutate în stomac.

- N-am ştiut despre cimitir până azi, a zis ea în şoaptă. Nu sunt înregistrate pe nici una din hărţile locale – şi pe asta se bazează şi Leo, cred.
- Nici nu mă aşteptam să fie. Acolo îi înmormântau pe săraci, pe mamele nemăritate care mureau la naştere. Şi o vrăjitoare, dacă este să dăm crezare folclorului. Nici unul dintre ei nu a avut o piatră de mormânt propriu-zisă, numai pietricele sau cruci din lemn. Pe mormântul vrăjitoarei era un morman de pietre. Se pare că localnicilor le era teamă că ar putea să revină la viaţă. Nell era fascinată de mormântul acela, a adăugat el, pierdut în gânduri.
- Eu am afiat despre ele abia astăzi, din întâmplare, de la o localnică. Din ce spui, pare că sunt multe rămăşiţe umane pe terenul acela, ceea ce înseamnă că sunt într-un mare rahat dacă nu mint, ca să îl apăr pe Leo.
- Să nu minţi niciodată ca să îl aperi pe Leo. Aşa am făcut eu şi am ajuns în spatele gratiilor, a zis el cu o voce crunta.
- Ce vrei să spui? Despre ce ai minţit? a întrebat Willow, cu ochii larg deschişi.
- Nu contează, nu vreau să vorbesc despre asta.
- Ce surpriză, a murmurat ea pentru sine.

Tatăl ei i-a aruncat o privire.

- Să nu ai încredere în el şi niciodată să nu încasezi un glonţ în locul lui. Promite-mi, Willow.

O privea într-un fel care o stânjenea, de parcă ar fi putut să vadă înăuntrul ei.

- Bine, promit, a oftat Willow, aproape în lacrimi.
- Nell ştie despre planul de dărâmare a casei parohiale?

Willow a încruntat din sprâncene.

- Nell? Nu ştiu, tată. N-am întâlnit-o niciodată.

A scos un hohot scurt şi a clătinat din cap, din nou nervos.

- Ar fi de folos dacă ai înceta să mă mai minţi, Willow. Dar bine, cum zici tu.
- Nu mint. Willow l-a văzut pe tatăl ei ridicându-se şi începând să măsoare camera cu pasul. Nu înţeleg. Cum să o fi întâlnit? Nu ne-ai prezentat niciodată,

habar nu am unde locuieşte, nici măcar cum arată nu ştiu.

Nu-şi mai putea stăpâni lacrimile. îşi dorea cu disperare un tată care să comunice cu ea, să o ţină în braţe, să îi spună că este mândru de ea. Puteau

petrece oricât timp voiau renovându-i apartamentul, plimbându-se împreună, construind poduri, dar când situaţia se împuţea, obloanele erau coborâte imediat.

- Tată, de ce nu te mai vezi cu Nell? Este clar că o iubeşti foarte mult, a zis ea, lăsându-şi privirea să coboare spre fotografia lui Nell, aflată în vârful grămezii. Ce ţi-a făcut?

- De ce nu o întrebi singură? a rostit el scurt.

- Cum să o întreb? Unde este? Lacrimile se porniseră să curgă de acum. De ce eşti atât de nemilos?

- Pentru că îmi dau seama când sunt minţit, s-a răstit el.

- Nu mint! A fost nevoie de mult curaj ca să vin aici, tată. Am crezut că putem să avem o discuţie deschisă, ca să nu mai trebuiască să-ţi ascund lucruri sau să te mint. Ştii, tată, unul dintre principalele motive pentru care am acceptat acest proiect a fost ca să mă apropii mai mult de tine. Ca să aflu despre originile tale, despre lucrurile care ţi s-au întâmplat şi care te-au făcut aşa cum eşti acum. Aşa că să nu-mi spui mie despre cum e să fii minţit. Tu n-ai fost cinstit cu mine în legătură cu nimic, începând cu ziua în care m-am născut.

Bobby s-a oprit locului.

- Nu ştiu de ce vrei să mă răneşti astfel, dar cred că ar fi mai bine să pleci.

Vorbea calm, fără emoţie.

- Tată, te rog, nu mă îndepărta din nou.

- Sunt mândru de tine, Willow. Casa aceea nu a adus decât nefericire mamei şi bunicii mele. Mă bucur că va fi dărâmată. Poate acum pot lăsa trecutul în spate, o dată pentru totdeauna.

în clipa aceea, s-a auzit soneria. Era ca un ţipăt pătrunzător. Bobby s-a uitat la Willow încruntat, apoi a traversat încet holul de la intrare şi a deschis uşa.

A urmat o neaşteptată explozie de strigăte şi agitaţie. Uşa a fost izbită de zid şi doi poliţişti s-au aruncat spre el, împingându-l cu spatele la perete şi încătuşându- 1. Alţi doi poliţişti au început să gonească prin tot apartamentul, deschizând şifoniere şi dulapuri, căutând sub pat şi strigând „Sienna? Sienna? Sienna!"

- Ce se întâmplă? a întrebat Willow, punându-se în faţa unuia dintre poliţişti.

- A dispărut o fetiţă din Kingston. Tatăl dumitale a fost văzut astăzi în apropierea locuinţei copilului, în jurul orei la care a dispărut.

- Staţi puţin, ce? Unde îl duceţi? a cerut ea sa i se spună.

- La secţia de poliţie din Lewes, a zis ofiţerul, în timp ce Bobby era escortat spre ieşirea din apartament.

Un alt poliţist a trecut pe lângă ea, vorbind în aparatul de radioemisie.

- Nu este aici. Repet: Sienna Hilton nu se afiă pe proprietatea suspectului.

- Bine, îi voi informa pe părinţi, a venit răspunsul.

Nici unul dintre poliţişti nu a aruncat vreo privire spre Willow în timp ce îl scoteau pe uşă pe tatăl ei mai mult târându-l, într-un val-vârtej de tropăieli, strigăte şi uşi trântite – apoi, linişte.

A rămas în apartamentul tatălui ei, şocată, înghiţindu-şi lacrimile, apoi s-a forţat să ajungă până la telecomandă şi să pornească televizorul. A schimbat canalele până a dat de ştiri, apoi a pornit sonorul.

- Sienna Hilton, fetiţa în vârstă de şapte ani, lipseşte încă, după ce a dispărut în prima parte a acestei zile din grădina casei părinţilor ei, aflată în satul Kingston, East Sussex. Un bărbat care a fost remarcat în apropierea casei

a fost arestat pentru suspiciunea de răpire şi va fi interogat. Sienna Hilton este fiica omului de afaceri Leo Hilton, a cărui soră, Alice, a fost subiectul unei celebre dispariţii din aceeaşi casă, în urmă cu aproape cincizeci de ani, într-un caz care nu a fost niciodată rezolvat.

Willow a închis televizorul şi a alergat spre baie, unde a vomitat toată cafeaua pe care o băuse mai devreme. După aceea s-a aşezat pe marginea căzii, a deschis robinetul de apă rece şi s-a stropit pe faţă. Când a băgat mâna în buzunar după un şerveţel, degetele i s-au închis peste bileţelul pe care îl luase de la Fortăreaţă.

O singură persoană putea să o ajute acum: sora lui Bobby, Nell James. O persoană pe care nu o întâlnise niciodată şi despre care nu ştia nimic – în ciuda insistenţei tatălui ei că o cunoştea. O femeia care – judecând după bileţelul pe care îl scrisese – putea arunca lumină asupra dispariţiei lui Alice. O femeie pe care nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea să o găsească.

18. *NELL Decembrie 1969*

Dragă Bobby,

Niciodată nu mi-am închipuit că ar putea să îmi fie atât de dor de tine, şi de tata, şi de fermă. Oamenii se poartă frumos cu mine aici, dar totul sună, şi se simte, şi miroase diferit de lucrurile cu care sunt obişnuită. Şi este atât de frig! Vor să ne ţină cât mai mult în frig, şi în pat, şi asta fac mai tot timpul – mă plâng de frig şi stau întinsă în pat, dar asta nu este foarte diferit de ceea ce fac acasă!

Nell şi-a muşcat buza când a spus cuvântul „acasă” şi a ridicat privirea spre prietena ei Heather, care stătea în capul oaselor în patul de alături şi scria scrisoarea pe care i-o dicta Nell. La cei doisprezece ani ai ei, Heather era mare, iar Nell o adora. Avea bucle blonde şi o piele ca de porţelan, ca o păpuşă dintr-un magazin de jucării, şi avusese grijă de Nell din ziua când sosise. Lui Nell i se părea că tot ce făcea Heather era perfect, îi citea, jucau cărţi împreună şi o ţinea de mână când nu se simţea bine, ceea ce se întâmpla mai tot timpul. Şi se pricepea mult mai bine la scris decât Nell, scrisul ei era înalt şi frumos, ca ea.

Nell a privit în jur prin camera lungă, cu podele din lemn, cu şiruri de paturi şi geamuri deschise, unde îşi petrecuse ultimele câteva săptămâni şi a simţit că o macină dorul după tatăl ei, că tânjeşte să vină şi să o ia de acolo.

Ştia din certurile tatălui ei cu domnul Hilton că nu casa parohială îi va fl cămin de acum încolo, dar încerca să fie curajoasă şi să nu-i pese prea mult. Acasă era locul unde se afiau Bobby şi tata şi trebuia să rămână puternică până ce vor veni după ea. Heather ştia cum se simte, şi ei îi era tare dor de casă, pentru că era la sanatoriu de peste un an. Nell nu ştia cât de bolnavă este Heather, dar ştia că nu va pleca acasă prea curând. I se făcuse o radiografie la plămâni zilele trecute şi i se spusese că tuberculoza revenise. Nell îi auzise pe doctori vorbind cu Heather, spunând că vor să încerce un nou tratament pe ea. Dar când Heather s-a dus la sala de radiografie, doctorul a spus că plămânii îi sunt foarte afectaţi. Heather a fost foarte supărată şi a plâns câteva zile, iar Nell i-a dat ursuleţul ei, ca să încerce să o înveselească.

în cele din urmă, veniseră părinţii lui Heather şi prezenţa lor o făcuse să se simtă mai bine. Nell îi plăcea pe părinţii lui Heather; erau foarte buni şi îi aduceau dulciuri, pe care Heather le împărţea cu ea. Pe mamă o chema Emma, iar pe tată, George. Heather avea pe chip un zâmbet care se întindea de la un obraz la celălalt. Zâmbetul mamei era la fel, dar tatăl era supărat şi nu zâmbea deloc, ci doar privea în jos la mâinile sale. Când Heather plecase la baie, Nell a auzise pe mama ei spunându-i tatălui că data viitoare ar fi mai bine să nu mai vină, dacă nu putea măcar să încerce să fie vesel, de dragul lui Heather.

Fusese minunat să vadă nişte părinţi, chiar dacă era îngrozitor de invidioasă că nu erau părinţii ei. Nimeni nu-i spunea de ce nu veneau tatăl ei şi Bobby. în cele mai multe seri, plângea până adormea, îngrijorată că erau supăraţi pe ea, sau că făcuse ceva greşit. Mama lui Heather îi spusese că biletul de tren era foarte scump şi poate familia ei nu şi-l permitea, dar că era convinsă că tatăl ei va veni în scurt timp să o vadă. A privit spre Heather care aştepta cu stiloul pregătit ca Nell să continue.

Ceilalţi copii de aici sunt drăguţi. Am o prietenă pe nume Heather, care este foarte bună şi care îşi împarte dulciurile cu mine. încă tuşesc mult şi mă doare în piept.

Doctorul mi-a făcut o radiografie la plămâni. Nu doare, dar ecranul din metal este foarte rece când stai lipit de el, pentru că trebuie să îţi dai jos toate hainele, până la lenjeria de corp.

Te rog, scrie-mi, Bobby, vreau să primesc veşti de la tine despre ce face Alice, cum îi este lui Snowy, Doctorul spune că mă fac bine şi că medicamentele pe care mi le dau funcţionează, aşa că sper că voi putea veni acasă în curând. Pun pariu că este multă linişte pe acolo fără mine! Cu multă dragoste,

Nell

- Este o scrisoare minunată, Nell, a zis Heather. Vrei să semnezi?

Heather i-a întins scrisoarea şi Nell s-a folosit de scrisul ei cel mai adult ca să o semneze.

- Părinţii mei vin weekendul acesta, a zis Heather, luând scrisoarea de la Nell şi strecurând-o într-un plic. O pot duce ei la poştă.
- Poate vine şi tata weekendul ăsta, a zis Nell însufleţită. Trebuie să ne mutăm din casa noastră şi poate va şti unde mergem.
- Ei, vezi, a zis Heather veselă. De asta a fost ocupat, este mult de muncă la o mutare. Sunt sigură că va veni în scurtă vreme. Vrei să mai scrii şi alte scrisori astăzi, Nell?

Nell a ezitat, ştiind că vrea să îi scrie lui Alice, dar nedorind să împărtăşească nimănui altcuiva secretul camerei de sub scară.

- Da, dar cred că voi încerca să o scriu pe aceasta singură.
- Bravo, Nell, vrei hârtie de scris şi stiloul meu? Uite, poţi sprijini foaia pe cartea mea, a zis Heather, punând totul pe noptiera de lângă patul lui Nell.
- Mulţumesc, Heather, a spus Nell, îndreptând un zâmbet de adoraţie spre prietena ei.

în timp ce Heather s-a întins să doarmă puţin, Nell a luat hârtia şi stiloul şi a început să scrie încet, în timp ce braţele o furnicau de emoţie.

Dragă Alice,

Sper că eşti bine, că o ţii pe Snowy la căldură şi te joci cu ea. îmi este atât de dor de tine, încât nu mă pot gândi prea mult la asta, că mă apucă plânsul. Abia aştept să te revăd şi să-ţi arăt camera secretă pe care am găsit-o sub scările din casa parohială – la asta se potriveşte cheia de pe zgarda lui Snowy.

Nici nu-ţi dai seama că acolo ar fi o încăpere, dar sub ultima treaptă este o micuţă gaură pentru cheie. Se deschide ca un capac, către o lume secretă, cu un pat şi un cufăr şi o lumânare cu chibrituri. Dar nu ştiu unde vom locui de acum încolo sau dacă vom putea intra împreună în camera secretă. Dacă îi vezi pe Bobby sau pe tata, te rog să le spui că îmi este dor de ei şi spune-le să îmi scrie. Abia aştept să fim din nou împreună. Tu eşti cea mai bună prietenă a mea din toată lumea.

Cu dragoste, Nell xxx

Nell a băgat scrisoarea în plic şi a scris pe faţa lui *Alice Hilton, Conacul Tiselor, Kingston – PERSONAL, A NU SE DESCHIDE DE ALTCINEVA* – cu litere mari, apoi a dat cu limba pe clapeta plicului şi l-a închis bine.

19. BELLA. ianuarie *1945*

- Să fie adusă Tessa James! a strigat funcţionarul, iar zarva din sala de judecată s-a domolit, lăsând locul unui murmur.

Bella şi-a pierdut respiraţia când a văzut-o pe mama ei adusă în boxa acuzaţilor. Aproape că îi putea atinge umerii lăsaţi şi fragili. A privit la vânătăile care i se întindeau pe încheieturile mâinilor ca nişte şerpi, de la cătuşele purtate ore în şir.

Atmosfera în sala dc judecată era electrizată, ca o gloată carc aşteaptă să curgă sânge. Bella le simţea bucuria la gândul unei condamnări pe viaţă. Nu voiau să afie că Tessa James era nevinovată; unde mai era distracţia?

Oare nu se săturaseră de oroare şi durere pe câmpurile de luptă? se întreba Bella. în timp ce trecea cu privirea peste rândurile de spectatori, a văzut câţiva bărbaţi cu cicatrice pe faţă sau cu braţe prinse în eşarfă. Nu văzuseră destulă moarte şi nefericire?

După ce mersese pe jos împreună cu Alfie de la secţia de poliţie la tribunal, Bella îşi croise cu greu drum spre intrare prin mulţimea adunată care huiduia şi striga numele mamei sale.

După ce a plecat cu Alfie de la poliţie şi s-a dus la judecătorie, Bella se luptase să intre, în timp ce mulţimea care se adunase huiduia şi striga numele mamei sale.

- Scuzaţi-mă, sunt Bella James, îi spusese ea poliţistului care stătea acolo. Omul nu a auzit-o, aşa că a mai făcut un pas spre el. Scuzaţi-mă, domnule, unde trebuie să merg? Sunt fiica Tessei James.

Poliţistul a auzit-o într-un final, dar la fel şi câţiva alţi oameni. Vedea cum se schimbă dispoziţia mulţimii, le simţea privirile aţintite asupra ei şi a lui Alfie,

îşi întorsese privirile speriate spre poliţist, care încercase să o strecoare printre cele două uşi, în timp ce strigătele şi îmbulzeala se înteţeau. Un bărbat afiat în mulţime a lovit-o în spate, iar ea s-a împiedicat de ultima treaptă. Durerea i-a traversat piciorul când s-a lovit de piatra rece şi, în timp ce se chinuia să îşi recapete echilibrul, o tânără femeie elegantă, cu părul roşu ondulat, îmbrăcată într-o bluză albă şi o fustă lungă, neagră, şi-a făcut loc prin mulţime şi i-a ajutat pe ea şi pe Alfie sa treacă de uşă.

- Vă mulţumesc, a zis Bella încet, când uşile s-au închis în spatele lor. Ai păţit ceva, Alfie? a zis ea, iar băiatul a clătinat din cap spre ea.

- Mă bucur că v-am putut ajuta. Trebuie să mergeţi în sala de judecată numărul 1, a zis femeia, zâmbind binevoitoare.

Bella s-a scuturat şi şi-a masat genunchiul care o durea, înainte de a porni înainte, cu inima grea, în lungul coridorului acoperit cu un covor roşu.

- Scuzaţi-mă, i-a zis unei femei care ştergea geamurile la capătul holului. Puteţi să îmi spuneţi unde se află biroul administraţiei?

Femeia a întors capul şi s-a uitat la ea; părea enervată pentru că fusese întreruptă.

- Sus pe scări, prima pe stânga, a spus ea, după care şi-a văzut de treaba ei.

Bella a privit în jur, asigurându-se că nimeni nu îi remarcase prezenţa şi a pornit pe scara din lemn, împreună cu Alfie, care se ţinea strâns de mâna ei. într- un final, a ajuns în vârful scării şi a bătut la uşa din faţa ei. O voce curtenitoare i- a strigat să intre, iar ea a deschis uşa şi a dat peste o femeie masivă, cu părul strâns într-un coc şi ochelari pe un lanţ, care se odihneau pe pieptul ei.

- Bună ziua, mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta, a zis ea, zâmbind

nesigură. O rudă de-a mea trebuie să compară în faţa instanţei peste câteva săptămâni şi mă întrebam dacă aveţi o listă a avocaţilor din zonă care îşi oferă serviciile gratuit.

Femeia s-a uitat la ea prelung, apoi a deschis un sertar şi a scos un dosar. A căutat prin el, scoţând o foaie de hârtie.

- Sunt foarte aglomeraţi, a zis ea, întinzându-i-o, aşa că dacă procesul este peste numai câteva săptămâni, s-ar putea să nu aveţi noroc.

Bella a aruncat o privire peste pagină.

- Mulţumesc. Sunteţi sigură că aceştia sunt toţi?

Femeia a încuviinţat printr-o mişcare a capului.

- Mă tem că da. Justiţia este scumpă. Unii avocaţi îşi oferă timpul voluntar, dar cei mai mulţi nu lucrează niciodată gratuit.

Bella i-a mulţumit femeii, a împăturit foaia de hârtie şi a pus-o în geanta ei din pânză, apoi a coborât încet scările, spre uşa sălii de judecată numărul 1.

Când a întins mâna spre clanţa din alamă, o voce de femeie din spatele ei a făcut-o să tresară.

- Domnişoară James? îmi pare rău să vă deranjez, dar am putea să vorbim câteva momente?

Bella s-a întors şi a văzut-o pe femeia care o ajutase la intrare. Părea tânără – în jur de douăzeci şi cinci de ani, şi-a zis Bella – şi se bâţâia de pe un picior pe altul în timp ce vorbea, de parcă avea atât de multă energie, că nu mai ştia ce să facă cu ea.

- Numele meu este Milly Green, sunt reporter la *Sussex Times.* Dacă vreţi vreodată să vorbiţi despre procesul mamei dumneavoastră, să spuneţi povestea din punctul dumneavoastră de vedere, uşa mea este deschisă oricând. O buclă roşcată i-a căzut peste ochii verzi când i-a întins Bellei o carte de vizită cu un număr de telefon pe ea. Ştiu că şi-a susţinut întotdeauna nevinovăţia şi aş vrea să aflu adevărul.

Ochii Bellei s-au fixat fioroşi asupra tinerei.

- Mă îndoiesc că adevărul vinde la fel de multe ziare ca o poveste de senzaţie, a spus ea.

Femeia a zâmbit ironic.

- Depinde de poveste. Nimeni nu vrea să aibă pe conştiinţă condamnarea pe viaţă a unei femei nevinovate şi, dacă este condamnată pe nedrept, vreau ca toţi cititorii noştri să ştie asta. Vocea mamei dumitale merită să fie auzită. Biroul meu se află vizavi de tribunal, dacă doriţi sa vorbiţi cu mine.

- Ce convenabil! Vă rog să ne lăsaţi să trecem.

Milly Green a făcut un pas într-o parte, iar Bella şi Alfie au intrat în sala de judecată. Era deja ticsită de oameni: ziarişti, avocaţi şi spectatori. Mulţi dintre ei s- au întors şi i-au privit lung pe cei doi care s-au aşezat pe una dintre băncile tari, din lemn. Bella a strâns cu putere mâna lui Alfie, care îi dădea putere, şi a simţit că i se frânge inima când a văzut-o pe frumoasa ei mamă adusă în boxa acuzaţilor.

L-a căutat din ochi în mulţime pe Wilfred Hilton. Era aşezat în cealaltă parte a sălii de judecată, în faţa juriului. S-a uitat la el insistent, dar el şi-a ferit privirea imediat, de cum a început să vorbească grefierul.

- Domnilor membri ai juriului, este datoria mea să rezum declaraţiile acuzării şi apărării şi să vă reamintesc mărturiile pe care le-aţi ascultat. Pentru a o condamna pe acuzată de omor voluntar, trebuie să fiţi convinşi că victima a murit drept urmare a acţiunilor ei şi că i-a provocat un rău intenţionat.

Bella s-a uitat lung spre mama ei, încercând să o facă să întoarcă privirea, căci nevoia de a întinde braţele spre ea şi a o îmbrăţişa era atât de copleşitoare, încât a trebuit să îşi bage mâinile sub şezut ca să se înfrâneze.

A simţit că întreaga sală îşi ţine respiraţia, că îşi freacă mâinile de bucurie,

aşteptând disperaţi să audă rezultatul pe care îl voiau: închisoare pe viaţă, lucru

căruia mama ei nu-i va putea supravieţui; o celulă lipsită de lumina soarelui, de flori şi cer.

Ochii i s-au furişat spre bărbaţii îmbrăcaţi în robe negre şi peruci maronii-deschis. Judecătorul, în roşu, privind încruntat spre mama ei, de la înălţimea tronului său. Bella simţea o prezenţă în încăpere. Ceva se mişca printre ei. A lăsat mâna în jos şi a simţit în buzunar fructele letale de mătrăgună, învelite într-o cârpă. Moartea şedea alături de ea. Chiar urma să i le dea mamei sale? Era ca şi cum ar ucide-o cu mâna ei.

A simţit că tot trupul i se lasă moale în faţă. Un poliţist a prins-o înainte să se prăbuşească la podea în faţa sălii înţesate de oameni. S-a ţinut de bancă şi a închis ochii, simţind că Alfie o strânge tare de mână.

Bella şi-a ţinut răsuflarea şi a privit în jur. Şirurile de spectatori erau fascinate de acţiunea care se petrecea în faţa lor de parcă urmăreau un film la cinema. Plăcerea lor era palpabilă. Alfie s-a uitat la ea cu lacrimi în ochi şi ea l-a tras mai aproape.

- Sarcina acuzării este să dovedească faptul că acuzata se face vinovată de omor voluntar. Noi susţinem că cei trei martori aduşi de noi au dovedit acest lucru. Am auzit-o pe Sally White, servitoare în casă la Conacul Tiselor, care se afla acolo în seara aceea. Ea a văzut ce s-a întâmplat şi a coroborat spusele celui de-al doilea martor al acuzării, doctorul Jenkins. De ce ar spune doi oameni, independent unul de altul, acelaşi lucru? Că Tessa James a luat bisturiul din geanta doctorului şi a tăiat-o pe doamna Hilton. Domnişoara White a văzut-o cu propriii ochi, căci stătea lângă uşă şi privea la ce se petrecea în cameră; a putut să vadă totul.

Bella a privit spre Sally, o fătucă firavă, care ar fi rămas pe drumuri dacă familia Hilton ar fi concediat-o. Fuseseră buni cu ei, lăsând-o să stea în casă împreună cu un copil; nici o altă familie nu ar fi făcut-o, iar ea o ştia prea bine.

- Cum să aveţi încredere în spusele unei femei a cărei întreagă apărare se reduce la înfierarea doctorului Jenkins? Un om cu un caracter impecabil, un doctor bine cunoscut, cu o reputaţie nepătată, un stâlp al comunităţii care nu avea absolut nici un motiv să aducă o acuzaţie gratuită împotriva acuzatei. Aceasta este o femeie care, după cum am afiat de la părintele Blacker, nu este cunoscută ca o salvatoare de vieţi, ci pentru că provoacă avorturi femeilor imorale şi nevestelor satule de naşterea de copii. O moaşă care le ascunde pe femeile însărcinate la casa parohială, unde nu pot fi găsite de soţii lor, şi se abate asupra lor cu instrumente pe care pretinde că nu le are, pentru a le provoca o sângerare. Hotărând astfel de una singură care copii vor trăi şi care nu. La fel cum a făcut în ziua morţii doamnei Hilton, după ce domnul Hilton îi spusese că nu mai poate închide ochii la activităţile ilegale care se petreceau pe pământul lui şi că trebuia să plece fără întârziere. Domnilor membri ai juriului, este de datoria dumneavoastră să decideţi dacă acest lucru i-ar provoca unei femei intenţia de a-i face un rău soţiei acestui om. O femeie cunoscută pentru că ia în propriile mâini legea şi viaţa copiilor nenăscuţi.

Bella l-a văzut pe judecător ridicând din sprâncene, un răspuns la care câţiva juraţi au zâmbit. A privit către femeia care dactilografía tot ce se spunea; aşternut pe hârtie, totul părea destul de nevinovat, dar era clar încotro bătea părerea judecătorului.

Simţea cum creşte valul de furie dinăuntrul ei şi a aruncat o privire spre Jeremy Lyons, avocatul mamei sale, care, de-a lungul întregului proces, nu făcuse mai nimic pentru a dovedi nevinovăţia mamei sale. Bella a lăsat capul în jos, iar mintea ei striga împotriva nedreptăţii care se desfăşura în faţa ochilor săi şi a minciunilor care au rămas necontestate de avocat; grandoarea

procesului de judecată făcea ca dreptatea să imposibilă pentru mama ei.

- Domnilor juraţi, când doctorul Jenkins a lăsat-o pe Tessa James cu doamna Hilton, aceasta era în viaţă. Servitoarea a văzut-o pe moaşă care a folosit bisturiul pentru a face tăietura – mărturia ei confirmă spusele doctorului – dar, încă o dată, aceasta este o chestiune asupra căreia să reflectaţi dumneavoastră. Legea moaşelor din 1902 a fost creată pentru a reglementa profesia de moaşă, dar dacă dumneavoastră, juraţii, nu o veţi condamna pe Tessa James, femeile asemenea ei vor continua să nesocotească legea. Numai Dumnezeu poate hotărî să ne ia pruncii. Mă tem că Heinrich Kramer & Jacob Sprenger au avut dreptate când au spus că nimeni nu face mai mult rău credinţei catolice decât moaşele.

O tăcere împietrită s-a aşternut asupra audienţei, care îl aştepta pe domnul Lyons să înceapă. Bella l-a privit pe domnul Lyons ridicându-se şi s-a chinuit să-şi înghită furia, ştiind dinainte ca el să scoată primul cuvânt că nu-i va face dreptate mamei sale.

- Domnilor juraţi, poate credeţi că sunt puţine dubii că decizia acuzatei de a face incizia a provocat sângerarea care a dus în cele din urmă la moartea sărmanei doamne Hilton. Dar dacă aceasta este concluzia dumneavoastră, ea nu este suficientă, a zis avocatul, lovind cu pumnul în masă. Pentru a o condamna pe acuzată, trebuie să fiţi convinşi că a avut intenţia de a înfăptui crima. Domnilor juraţi, Tessa James nu a avut intenţia de a ucide. Nici măcar pe aceea de a înfăptui un rău. Singura greşeală a doamnei James este că nu a urmat protocolul. Nu a respectat prevederile Legii moaşelor din 1902, adoptată tocmai pentru a reglementa profesia aceasta, şi anume ca moaşele să nu asiste decât naşterile normale, să transfere unui doctor îngrijirea femeii aflate în travaliu în cazuri complicate ca acesta şi să nu folosească instrumente ca forcepsul sau bisturiul. Tessa James nu a intenţionat să o ucidă pe Evelyn Hilton. Dar este o femeie mândră, o moaşă care practică meseria de peste treizeci de ani, iar a cere ajutor contravenea tuturor principiilor sale. Mândria, şi nu răutatea, a fost cea care a împiedicat-o să o transfere pe doamna Hilton în grija doctorului Jenkins până când a fost prea târziu. Timpurile se schimbă, femeile însărcinate vor un doctor cu calificare medicală la patul lor, iar moaşele ca Tessa James sunt împotriva doctorilor care practică obstetrica. Era înverşunată împotriva acestei invazii a teritoriului ei. Dar, vă întreb, doamnelor şi domnilor juraţi, acest lucru o face criminală?

A bătut din nou cu pumnul în masă.

- Vă întreb din nou, domnilor juraţi, asta o face demonică? întreaga sa viaţă profesională a fost pusă în slujba comunităţii din Kingston şi multe femei care se află astăzi aici sunt martore la acest lucru, existenţa ei a fost dedicată apărării vieţii, şi nu scurtării ei. Eu vă spun că Tessa James a făcut o greşeală, a crezut că va face faţă situaţiei, dar nu a putut. Iar Evelyn Hilton a plătit scump pentru greşeala ei. Aşadar, rămâne ca dumneavoastră, domnilor juraţi, să decideţi dacă trebuie să meargă la închisoare pe viaţă pentru acea greşeală. Nu se îndoieşte nimeni că decizia acuzatei de a face tăietura care a cauzat sângerarea a dus la moartea sărmanei doamne Hilton. Dar dacă aceasta este concluzia dumneavoastră, nu este de ajuns, deoarece, pentru a o condamna pe acuzată, trebuie să concluzionaţi că aceasta a fost intenţia sa. Şi, domnilor juraţi, ea nu a avut intenţia nici de a ucide, nici de a provoca un rău. Comunitatea din Kingston îi datorează mult Tessei James, iar astăzi trebuie să ne gândim la sutele de vieţi pe care le-a salvat şi nu la cea pe care, în cele din urmă, n-a putut s-o salveze. Aşadar, vă spun că astăzi trebuie să găsiţi în dumneavoastră justeţea de a o declara nevinovată pe acuzată.

Bella fierbea de dorinţa de a se ridica în picioare şi de a-şi apăra mama. Dacă

nu spunea nimic, iar mama sa primea o sentinţă pe viaţă, n-avea să şi-o ierte niciodată.

- Domnule, iertaţi-mă, vă rog! a zis Bella ridicându-se, şi toată sala s-a întors să o privească, Aş putea spune câteva cuvinte în apărarea mamei mele?

S-a auzit cum toată sala îşi trage răsuflarea.

- Nu puteţi! a urlat judecătorul.

Bella l-a ignorat şi a privit spre juriu cu rugăminţi în ochii plini de lacrimi.

- Mama mea a adus pe lume mii de copii şi nu a folosit niciodată bisturiul. Nu ar face aşa ceva. Doctorul Jenkins o privea ca pe o ameninţare, pentru că femeile din zonă o iubeau pe mama mea, iar pacientele plecau de la el. Eu însămi l-am auzit spunând că este hotărât să o distrugă. Mama mea nu i-ar fi făcut rău lui Evelyn Hilton, Erau prietene; i-a adus pe lume pe ceilalţi doi copii ai ei şi o iubea foarte mult.

- Stai jos, domnişoară, în clipa asta! Altfel, vei fi acuzată de ofensă la adresa Curţii!

Judecătorul a lovit atât de tare cu ciocănelul din lemn, încât a simţit o detunătură trecând prin ea şi, ezitantă, s-a aşezat. Mama ei s-a întors s-o privească şi ochii ei albaştri au îngheţat pentru o clipă, înainte ca Tessa să izbucnească în plâns şi să se întoarcă pentru ca Bella să nu vadă.

Când judecătorul şi-a început cuvântul de încheiere, Bella nu a mai putut să asculte minciunile şi, începând să plângă, l-a luat de mână pe Alfie şi s-a ridicat pe picioarele tremurânde. S-a îndreptat spre uşă. Avocatul mamei sale o privea duşmănos, cu chipul roşu de furie.

I se spusese că ar putea dura câteva ore, ba chiar zile, înainte de a se ajunge la un verdict şi s-a aşezat pe o bancă dincolo de uşa sălii de judecată, uitându-se încordată la mânuţa lui Alfie, pe care o ţinea strâns. Alfie s-a lăsat în poala ei şi ea i-a mângâiat părul, iar dârele lăsate de lacrimi se vedeau încă pe chipul lui frumos. Semăna cu Eli, şi-a zis ea, atât de mult semăna cu Eli, dar avea ochii ei albaştri. Curând, mulţimea din sala de judecată a început să se reverse afară, sporovăind vioi despre prăjituri şi ceai, de parcă ar fi fost în pauza unui spectacol de teatru.

Nu ştia cât timp trecuse, dar în scurtă vreme s-a produs un freamăt de activitate, murmurul a ceva ce se petrecea. Doar nu venise timpul, nu? I-au revenit în minte cuvintele lui Jeremy Lyons şi a simţit că o traversează un val de panică. *Sper că deliberările juriului vor dura mult timp; un verdict rapid nu e semn bun.*

O voce de bărbat, strigând în lungul coridorului unde se afla ea, a zis:

- Verdict, sala numărul 1.

Alfie şi Bella s-au uitat unul la celălalt, iar Alfie s-a aruncat de gâtul ei. în timp ce membrii juriului se întorceau în sală şi îşi reluau locurile, nici unul dintre ei nu s-a uitat spre ea. Bella a închis ochii şi s-a agăţat de mâna lui Alfie.

- Domnule preşedinte al juriului, vă rog să vă ridicaţi. înţeleg că aţi ajuns la un verdict.

- Da, domnule judecător.

- Şi este un verdict unanim?

- Da, Onorată Curte.

- Consideraţi că acuzata este vinovată de uciderea voluntară a lui Evelyn Hilton, sau nevinovată?

- Vinovată.

Bella a închis ochii şi a încercat să se încordeze ca să nu i se facă rău, căci tot conţinutul stomacului i se ridica în gât. A aruncat o privire spre mama ei, căreia i se înmuiaseră picioarele. Gardianul a prins-o şi a ajutat-o să se lase pe scaun. Timp de câteva minute, a fost haos în sala de judecată, când masa de oameni a erupt, strigând şi făcând glume, lovind cu pumnii în scaune. Alfie a tresărit

speriat

din cauza zarvei şi s-a uitat spre mama lui, care l-a îmbrăţişat strâns, ca să nu audă.

- Ridicaţi-vă, doamnă James! a ordonat judecătorul, iar poliţistul a tras-o pe Tessa în sus, forţând-o să se ridice. Aţi fost găsită vinovată de omor voluntar. Sunt rugat de avocatul dumneavoastră să vă arăt clemenţă, datorită comportamentului bun de până acum, dar nu pot ignora faptul că mai mulţi martori au relatat că provocaţi avorturi, un act strict interzis în ochii legii. Fiica dumneavoastră a făcut afirmaţii injurioase la adresa doctorului Jenkins, spunând lucruri pe care nu le pot crede şi care nu m-au ajutat cu nimic să mă conving că v-aţi asumat greşelile făcute. Pe lângă caracterul infracţional şi intenţionat al acţiunilor dumneavoastră care au dus la moartea doamnei Hilton, aţi încercat să distrugeţi reputaţia doctorului Jenkins, un stâlp al comunităţii şi un om căruia îi datorăm adâncă recunoştinţă.

Bella a fost cuprinsă de un val violent de greaţă şi a încercat să îşi calmeze respiraţia. Murmurele celor din public s-au înteţit, iar scrijeliturile creioanelor pe agendele reporterilor le auzea ca pe nişte unghii zgâriind pe tablă. Privirea încremenită a lui Milly Green era fixată asupra ei şi o tulbura. S-a uitat spre Wilfred Hilton, care îşi ţinea privirea pironită asupra judecătorului. Ochii Tessei rămâneau în pământ. Deodată, de niciunde, o rază de soare a pătruns prin geamurile cu vitralii, luminând camera cenuşie şi băncile din lemn de mahon, închise la culoare. Timpul s-a oprit în loc, iar reporterii au ridicat privirile înfometate şi chiorâşe către mama ei.

Bella a întins o mână, în căutarea unui sprijin, în timp ce judecătorul vorbea cu vocea sa profundă, încet, calm, chibzuit.

- A fost o crimă egoistă să vă puneţi ambiţiile de moaşă înaintea binelui unei femei şi al pruncului ei, iar pentru asta nu este decât o singură pedeapsă. în ciuda faptului că v-aţi susţinut continuu nevinovăţia, dovezile împotriva dumneavoastră sunt copleşitoare. Domnul Lyons s-a referit, de nenumărate ori, la femeile ale căror vieţi pretinde că le-a salvat clienta dumnealui. Din păcate pentru dumneavoastră, doamnă James, avocatul n-a fost capabil să convingă nici măcar una singură să depună mărturie în apărarea dumneavoastră. Iar dumneavoastră refuzaţi să depuneţi mărturie. I-aţi cauzat o suferinţă îngrozitoare doamnei Hilton şi copilului său, iar noi trebuie să ne asigurăm că nici o altă mamă nu va suferi aceeaşi soartă. Tessa James, vă faceţi vinovată de omor voluntar. Sentinţa acestei instanţe este să fiţi dusă de aici în celula din care aţi fost adusă, unde veţi începe să ispăşiţi condamnarea pe viaţă. Să sperăm că această sentinţă va opri alte moaşe să mai ia legea în propriile mâini.

Când au izbucnit strigătele de jubilaţie, Bella s-a ridicat şi s-a îndreptat spre boxă. Toţi ochii din sala de judecată s-au întors spre ea şi au urmărit-o.

- Mamă, mamă, sunt eu, Bella. Nu-şi putea stăpâni lacrimile, văzând că puternica ei mamă trebuia să fie susţinută de un gardian ca să se ţină în picioare. Presiunea era prea mare, lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Mamă, sunt aici, a zis ea ceva mai tare.

Tessa a întors capul încet spre fiica ei, într-o stare de stupefacţie, iar ochii ei albaştri scoteau scântei. Judecătorul a început să strige peste zgomotul mulţimii.

- Linişte, linişte! îndepărtează-te, domnişoară, sau te acuz de ofensă la adresa Curţii.

- Mamă, te iubesc, a zis Bella, întinzând mâna, pe care mama ei a apucat-o.

în mâna ei era o punguţă din pânză, prea micuţă ca să poată fi văzută de altcineva, care conţinea douăzeci de boabe. Degetele i s-au închis peste o mână pe care o cunoştea la fel de bine ca pe a ei, iar mama a privit-o ţintă cu ochi

care dezvăluiau toate amintirile vieţii lor împreună. Bella a privit la gardian şi a tras-o

pe Tessa încet spre ea într-o îmbrăţişare, iar părul, corpul şi spiritul mamei sale au învăluit-o. în timp ce îi inspira mirosul pentru ultima oară, erau înapoi la casa parohială, lângă foc, adăpostindu-se de furtună.

- Sunt mereu cu tine, mamă, a şoptit ea.

Tessa s-a prăbuşit la pieptul ei, iar Bella a simţit cum ritmul inimii mamei sale încetineşte şi timp de o clipă au fost una. Ochii li s-au întâlnit, apoi gardienii au tras-o înapoi pe Tessa şi judecătorul a izbit cu ciocănelul în masă.

- Scoateţi-o pe femeia asta de aici; să rămână închisă o noapte!

Un poliţist a tras-o pe Bella după el, separându-le pentru ultima oară, iar ea a privit neajutorată cum mama ei era condusă în jos, pc scările boxei acuzaţilor.

Când poliţistul a luat-o de braţ, dirijând-o prin sala de judecată, bărbaţii cu râsete batjocoritoare au scuipat-o, oameni însetaţi de sânge, ale căror neveste fuseseră ajutate de nenumărate ori de mama ei, adesea fără bani. Bella a privit înapoi şi a văzut că Wilfred Hilton se îndrepta spre Alfie şi atunci a început să ţipe, căci o panică oarbă îi inundase tot corpul. Cum Eli era mort, iar ea se afla în custodia poliţiei, Bella ştia că Wilfred va susţine că el este tutorele legal al copilului. în timp ce era scoasă cu forţa din sală, l-a implorat pe judecător să o lase liberă, că îi pare rău, că va face orice. Dar în timp ce ea striga numele fiului ei, Wilfred zâmbea la băiat şi îl îndemna să nu se uite, după care l-a luat de mâna liniştit pe Alfie şi l-a dus cu el.

20. VANESSA. Ajunul Anului *Nou, 1969*

- Fiica dumneavoastră a mai fugit vreodată de acasă?

Vanessa s-a uitat la poliţistul cu părul negru, aşezat dincolo de masă, apoi spre fiul ei, care se holba la foc, iar peste umerii înguşti şi tremurători avea înfăşurată o pătură groasă, din lână.

- Nu, a zis ea. Adică, ba da, dar a fost numai un joc prostesc, o neînţelegere.

S-a ridicat şi a reînceput să măsoare camera cu pasul, în timp cc detectivii aşezaţi la masă se întorceau să o urmărească.

- Aţi putea să ne explicaţi ce s-a întâmplat cu acea ocazie, doamnă Flilton?

Nu ştia ce să mai facă; îşi simţea tot corpul lipsit de astâmpăr, din cauza adrenalinei şi a panicii, şi simţea că vrea să o ia la fugă. Ar fi fugit toată noaptea, dacă asta ar fi însemnat să o găsească pe Alice. Dar nu avea unde să fugă, nu vedea decât fundături şi un ghem arzător de panică în stomac. Era ora unu noaptea, iar fiica ei nu fusese găsită. Viscolul se oprise, înlocuit de un strat alb, mut şi neted care acoperise tot satul, o pânză goală care astupa toate urmele. Fusese afară, în zăpadă, aproape două ore, alergând pe drumul care traversa satul în căutarea copilului ei, până ce îngheţase atât de tare, încât nu-şi mai simţea deloc corpul.

Câţiva oaspeţi bine intenţionaţi se învârteau încă în jurul casei, ajutând la organizarea unei echipe de căutare, intrând în casă să se încălzească, să-şi adune puterile, să bea ceva cald, să vorbească. Ştia că au nevoie să sc regrupeze, dar ar fi preferat să iasă din nou cât mai curând. O înfuria sporovăială lor, poate savurând drama, clinchetul ceştilor de cafea: „Nu-i aşa că este îngrozitor?”, „Nu înţeleg cum s-a întâmplat", „Un copil atât de frumos, cu siguranţă nimeni nu ar vrea să-i facă rău, nu-i aşa?" Singurul sunet pe care ar fi vrut să îl audă era Alice, strigătele, râsetele, chicotelile ei, iar absenţa ei din casă o împingea în pragul nebuniei.

- Mai doreşte cineva o ceaşcă de ceai sau de cafea?

Chelneriţa care o căutase mai devreme în seara aceea ca să o întrebe despre şampanie nu plecase, rămăsese pe loc, cu chipul palid ca moartea. Fusese una dintre ultimele persoane care o văzuseră pe Alice în viaţa; când Vanessa o certase pe frumoasa ei fetiţă pentru că nu se pregătise de petrecere. Tot ce o interesa de un an încoace, tot ce îl obsedase pe Richard, era această nenorocită de petrecere, evenimentul, spectacolul organizat pentru partenerii de afaceri, cunoştinţe şi săteni. în vreme ce acele două fiinţe care contau cel mai mult, pe care le iubea mai mult decât orice altceva pe lume, erau ignorate tot mai mult. Privind în lungul holului, a simţit cum o cuprinde o asemenea furie faţă de casa care îi răpise o parte atât de mare din viaţă, încât îi venea să urle, să doboare bradul de Crăciun, să rupă ornamentele, să sfărâme vazele pline de trandafiri roşii ca sângele. Dacă ultimele câteva săptămâni, când fusese atât de distrasă, de supărată şi de stresată din cauza decoratorilor şi a planurilor pentru petrecere, fuseseră ultimele săptămâni petrecute cu Alice?

- Doamnă Hilton, îmi puteţi spune ce s-a întâmplat ultima dată când fiica dumneavoastră a fugit de acasă?

- Nu a fugit de acasă! s-a răstit Vanessa la el. S-a dus în căsuţa din copac. A fost o simplă ceartă; era supărată că n-am vrut să o las pe prietena ei, Nell, să doarmă la noi peste noapte. Aşa că şi-a pregătit un coş de picnic, a pus în el pisica şi o pătură şi în timp ce eu pregăteam cina, a fugit în căsuţa din copac. Am găsit-o aproape imediat. Are şase ani; uneori ne mai certăm, dar nu a

însemnat nimic. De

- data asta e altceva. Nu ar vrea să fie departe de mine – de noi –, singură prin zăpadă.

- Aşadar, aţi descrie-o pe fiica dumneavoastră ca neastâmpărată?

Detectivul a ridicat privirea, cu stiloul oprit în expectativă; presupunerea că Alice pusese la cale ceva era singura direcţie în care îşi îndreptau atenţia şi timpul. Secundele treceau, dar ei nu luau în serios dispariţia. Vanessa ar fi vrut să îi scuture, să le arunce agendele în foc; ascultaţi-mă, s-a întâmplat ceva cu Alice, pentru numele lui Dumnezeu!

A încercat să respire calm, şi-a concentrat atenţia asupra mişcării de ridicare şi coborâre a umerilor lui Leo, aşezat pe scaun, în faţa focului. Vanessa ştia că ar trebui să se afle în pat, dar asta ar fi însemnat să admită că ziua s-a încheiat, apoi vor veni zorile şi va începe să domine peste ei un sentiment de teroare. Abia în ziua următoare, când Alice nu se va fi întors acasă şi când va fi prea târziu, vor începe să îşi dea seama că nu era o joacă de copil neascultător, că poate zăcea undeva, în vreun şanţ. Parcă auzea ştirea de la radio: „O fetiţă de şase ani a fost dată dispărută în micul sat Kingston-near-Lewes. Copila a dispărut de la casa familiei aseară la ora şapte şi nu a mai fost văzută de atunci". în timp ce ei stăteau aici, punându-i o întrebare după alta, timpul esenţial în care Alice mai putea fl găsită în viaţa se scurgea ca nisipul printr-o clepsidră şi nu mai putea fi dat înapoi, iar ea le scăpa printre degete. Se îndepărta tot mai mult de clipa în care Vanessa îşi văzuse copilul pentru ultima dată.

Totul părea să încetinească, vocea detectivului, focul care pârâia, ceasul de pe perete. O speria că începea să îi treacă starea de isterie; simţea că devine tot mai tăcută şi mai închisă, iar creierul ei nu mai putea procesa emoţiile copleşitoare şi începea să se decupleze.

- Nu era decât... este un copil încăpăţânat.

A fost o scăpare să se refere la fetiţa ei la timpul trecut, dar deodată a început să simtă că i se ridică voma spre gât şi a început să verse, întorcându-se spre chiuvetă cât stomacul i-a fost traversat de spasme în mod repetat. A deschis robinetul şi s-a stropit cu apă rece pe faţă, inspirând adânc, încercând să se îndrepte, să se controleze, de dragul lui Alice.

- Nu înţeleg de ce nu o căutaţi, a zis, întorcându-se spre detectiv. De ce ne aflăm aici, în casă? A fost viscol, ea are şase ani, a plecat singură cu bicicleta sa caute căţelul prietenei sale. S-a dus pe urmele fratelui ei şi s-a rătăcit sau a căzut; zace într-un şanţ undeva, în frigul acesta teribil şi ar putea fl pe moarte. Chiar în clipa aceasta. Pentru numele lui Dumnezeu, vă rog să faceţi ceva! Nu mai suport să stau aici, fără să fac nimic!

Au ridicat cu toţii privirile şi l-au văzut pe Richard intrând cu obrajii înroşiţi de frig, cu pălăria, paltonul, mănuşile şi fularul întărite de zăpada depusă.

- Nimic, a zis el. Sunt poliţişti peste tot acum, întregul sat o caută. A dispărut. Sunt două grade cu minus afară. Dacă nu a găsit vreun loc unde să se adăpostească, nu mai este nici o speranţă. Fir-ar al dracului! Unde este?

A lovit cu pumnul în masă, făcând ca un pahar de şampanie să se rostogolească pe podea, unde s-a făcut ţăndări.

Detectivul s-a aplecat în faţă.

- Domnule Hilton, ştiu că este un moment foarte dificil, dar dacă v-am putea pune câteva întrebări...

- Nu pot vorbi cu dumneavoastră acum, trebuie să ies din nou! s-a răstit Richard.

- Ştiu că vă este greu, dar nu durează mult şi ne-ar putea ajuta să o

găsim. Vă rog, încercaţi să nu vă gândiţi la ce este mai rău. Majoritatea copiilor dispăruţi se

- întorc acasă în douăzeci şi patru, patruzeci şi opt de ore, a zis bărbatul, cu voce plată.

- Nu-mi place să stau aici şi să nu fac nimic, ar trebui să fim cu toţii afară – să o căutăm!

- Dacă aţi putea să vă aşezaţi, ca să vorbim, am putea desluşi împreună unde s- ar fl putut duce.

Detectivul i-a făcut semn către un scaun de lângă masă.

- Nu vreau să stau jos. Nu am intrat decât ca să verific dacă nu cumva a apărut.

Richard s-a apropiat de foc, a pus mâinile pe poliţa căminului şi s-a aplecat deasupra flăcărilor, încercând să se încălzească.

- Haideţi, spuneţi, ce doriţi să aflaţi?

- Bine, domnule Hilton, vă rog să nu vă simţiţi ofensat de natura întrebărilor. Nu facem decât să încercăm să aflăm care era starea de spirit a lui Alice înainte de a dispărea; şi noi vrem să se întoarcă acasă, la fel ca şi dumneavoastră.

- Da, da, spuneţi ce aveţi de spus, s-a stropşit Richard, ridicând privirea spre ceasul de pe perete.

- Alice s-a certat fie cu dumneavoastră, fie cu soţia dumneavoastră astăzi? a zis detectivul, foarte precaut.

- Are şase ani, pentru Dumnezeu; fiecare zi este o nouă ceartă!

Richard şi-a scos pălăria şi şi-a scuturat zăpada din păr.

- Bine, daţi-mi voie să pun întrebarea altfel. Au existat tensiuni în ultima vreme, care ar face-o să se teamă să se întoarcă acasă?

- Dacă mă întrebaţi cumva dacă am lovit-o sau dacă i-ar fl frică de mine, atunci, nu. Nu am ridicat niciodată mâna la ea. A avut o ciorovăială prostească cu mama ei şi s-a bosumflat.

- Aşadar, a avut loc o ciorovăială? Pot să întreb despre ce a fost vorba?

Vanessa a oftat.

- Nimic serios. Nu voia să se îmbrace cu rochia pe care i-o cumpărasem pentru petrecere, dar totul s-a terminat cu bine.

Detectivul a încuviinţat din cap.

- Bine, aţi putea să îmi spuneţi cum s-a derulat dialogul?

- Eu aveam o problemă cu şampania şi nu aveam timp să mă ocup personal, aşa că m-a ajutat bona noastră.

- Şi Alice a fost de acord să îmbrace rochia în cele din urmă şi v-aţi împăcat?

Singurul zgomot care se auzea era scârţâitul stiloului său pe hârtie.

- Da, ultima dată când am văzut-o alerga prin faţa casei îmbrăcată în rochiţa roşie. Alice are o fire puternică, dar suntem foarte apropiate, niciodată nu rămânem supărate mult timp. Aveţi copii? Cu siguranţă ştiţi şi dumneavoastră cum este.

Detectivul a continuat să scrie în agenda lui, fără să îi răspundă la întrebare.

- înţeleg bine că bona a fost ultima persoană care a vorbit cu ea, după câte ştim până acum?

- Cred că da, a răspuns Richard.

- Şi mai este aici? Putem să vorbim cu ea? a zis detectivul.

- Nu, a fost aici toată ziua, a avut grijă de copii în timp ce eu mă pregăteam, dar a plecat chiar înainte de ora începerii petrecerii. Dar este din zonă, locuieşte în sat, a zis Vanessa încet.

- Prin urmare, a plecat cam la aceeaşi oră la care a dispărut Alice? Şi aţi vorbit cu ea despre fiica dumneavoastră când a plecat? Spuneaţi că a ajutat-o

să se îmbrace?

- Da, ea a schimbat-o pe Alice. Am vrut să stea şi să se ocupe de copii în timpul petrecerii, dar se grăbea să plece; aştepta oaspeţi. Iar eu îmi făceam griji în

- legătură cu şampania. Acum pare atât de lipsit de importanţă, dar a fost o zi nebună. Totul a mers prost.

Omul a încuviinţat din cap, uitându-se la carneţelul cu notiţe.

- Cum o cheamă?

- Dorothy Novell. Locuieşte într-una din căsuţele din şirul de locuinţe de la capătul aleii noastre de acces, Căsuţa Tiselor.

Detectivul s-a întors spre colegul lui.

- Poţi să te duci acasă la Dorothy Novell şi să o aduci aici? Trezeşte-o dacă e nevoie.

A rupt bucata de hârtie pe care scrisese şi i-a întins-o.

Leo l-a privit plecând, apoi s-a ridicat şi a pornit spre uşă.

- Unde te duci, Leo? a întrebat Richard.

- Să-mi schimb puloverul, e ud.

Leo era palid şi îi clănţăneau dinţii.

- întoarce-te imediat, s-a răstit Richard la el.

- Se întoarce, Richard, a zis Vanessa.

Chiar dacă Richard nu ridicase niciodată mâna la Alice, în privinţa lui Leo nu fusese la fel de reţinut. Nu voia să se afle că uneori îl mai lovea pe fiul lui, să se pună reflectoarele pe familia lor, să se piardă timpul îndreptându-se degetul spre ei, în loc să o caute pe Alice.

- Nu înţeleg cum ne ajută toate astea, a zis Richard, uitându-se mânios la detectiv. Nu văd ce legătură poate avea Dorothy cu toate astea.

- Sunt convins că aveţi dreptate. încerc doar să schiţez mişcările lui Alice pe cât este posibil. Aţi putea să îmi spuneţi când aţi văzut-o alergând prin faţa casei, în ce direcţie se îndrepta fiica dumneavoastră?

- Soţia mea a văzut-o. Se îndrepta spre căsuţa din copac din grădină. A fost primul loc unde s-a uitat Vanessa şi când a văzut că nu este acolo, a început să se îngrijoreze.

- Şi unde se afla fiul dumneavoastră în acel moment?

Vanessa a luat o înghiţitură de apă.

- Richard îl trimisese cu bicicleta să îl aducă pe Bobby James de la vechea casă parohială, ca să îl ajute cu luminile. Noi credem că se poate ca Alice să se fi dus după el; dacă era în căsuţa din copac, ne-a auzit spunându-i lui Leo să se ducă după Bobby. Nu o găsea pe Snowy, căţeluşa ei, şi probabil s-a gândit că fugise înapoi acasă, unde se născuse. Dar Richard a mers pe urmele lui Leo de zeci de ori şi nici urmă de ea.

- Bine, ne-ar fi de ajutor să vorbim cu fiul dumneavoastră despre drumul pe care l-a făcut până acolo, dacă se poate. Şi aş vrea să discut şi cu Bobby James, să vedem dacă a văzut-o pe Alice.

- Sigur, a zis Richard, îndreptându-se spre uşa bucătăriei. Leo! Ce tot faci? Poţi să vii aici? a strigat el.

- Richard, ia-l încet, a zis Vanessa în şoaptă. E foarte tulburat din cauza asta. Mi-a spus că se învinovăţeşte.

- De ce să se învinovăţească? a zis detectivul, încruntat.

Richard i-a aruncat o privire scurtă şi a ridicat din umeri.

- Pentru că probabil ea era în spatele lui, iar el nici nu a observat-o. Trăieşte într-o altă lume.

- De ce s-ar fi uitat în urma lui, după Alice? Nici măcar nu ştim sigur dacă s-a dus după el. Eşti mereu atât de dur cu el!

Vanessa a început din nou să plângă.

Când tăcerea s-a lăsat peste încăpere, Vanessa a ridicat privirile şi a văzut că ochii detectivului erau fixaţi asupra ei.

- Bine, ne putem întoarce la căsuţa din copac? a zis el. Se află în faţa casei, nu-i aşa?

Vanessa a încuviinţat din cap.

- Da, pe peluza din faţa casei, destul de aproape de aleea de acces. Dacă se afla înăuntru, este foarte posibil să-l fi văzut pe Leo plecând; era luminat de farurile maşinilor care veneau la petrecere. îmi amintesc că era şapte fix când am văzut-o alergând într-acolo. M-am uitat la ceas pentru că am auzit răsunând din nou puşca lui Alfie şi mi-am făcut griji că nu se vor opri înainte de începerea petrecerii.

- Puşca lui Alfie? a ciulit urechile detectivul.

Richard a încuviinţat din cap.

- Alfie James, unul dintre fermierii care lucrează pe pământul meu, a trebuit să îşi împuşte cireada astăzi. Toată ziua s-au auzit detunăturile.

- Se auzeau împuşcături şi când a dispărut Alice?

- Ce sugeraţi acum? Că Alfie a împuşcat-o pe fiica mea din greşeală? Nu vâna iepuri sau căprioare; împuşca vitele de aproape, a zis el, luându-şi cheile de pe masă. Mă întorc afară.

După ce a ieşit Richard, detectivul a întors capul spre Vanessa.

- Aş putea sa arunc o privire în camera lui Alice?

- Cred că da, a spus Vanessa.

L-a condus în hol, pe lângă enormul pom de Crăciun şi pianul de concert de la capătul scărilor. Uitându-se în susul scărilor, a simţit că se mişcă podeaua cu ea. A întins mâna şi s-a prins de balustradă, simţindu-se nesigură pe picioare.

- Nu te simţi bine, Vanessa? Lasă-ma sa te ajut.

S-a întors şi a văzut-o pe Dorothy stând în picioare, lângă intrare.

Trecuseră abia şase ore de când o văzuse ultima oară, dar în acest timp întreaga ei lume se schimbase. Dorothy arăta obosită, iar părul, de obicei strâns la spate într-o coadă îngrijită, era acum nepieptănat. în mod normal, foarte bine pusă la punct atunci când venea să aibă grijă de copii, acum era îmbrăcată în ceva ce, în mod evident, aruncase pe ea în grabă când fusese trezită de poliţie. Purta o pereche de blugi, un pulover şifonat şi o pereche de adidaşi, încălţaţi fără şosete. Nu era machiată şi arăta foarte diferit, s-a gândit Vanessa; ca o străină. Vanessa a simţit că o cuprinde un val de furie iraţională faţa de ea. Nu avea rost sa se afle aici acum; dacă ar fi rămas când fusese rugată, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Alice ar dormi în patul ei, iar petrecerea ar fi în plină desfăşurare. în schimb, Vanessa trăia un coşmar. Ar fi preferat ca poliţiştii să nu o fi adus pe Dorothy aici.

S-a întors cu spatele la ea, fără să o bage în seamă, şi a început să urce scările, oprindu-se de câteva ori ca să îşi recapete răsuflarea. Privind spre palierul de la etaj, amintirea ultimei dăţi când vorbise cu Alice, stând în capul scărilor şi privind în jos la fetiţa îmbrăcată în salopeta pătată de urme de iarbă, a făcut-o să îngheţe din cap până în picioare. îşi auzea propria voce rostind ultimele cuvinte pe care avea să i le spună vreodată: „Mă întorc în cinci minute şi aştept să fii îmbrăcată şi gata de petrecere”.

Deodată, uşa cea mare s-a deschis cu zgomot şi cineva a strigat numele detectivului-inspector Mills.

- Aici! a răspuns el, iar Vanessa s-a grăbit să coboare scările după el.

- Ce este? Aţi găsit-o? a zis ea, aproape isterică.

- Mă tem că s-a întâmplat ceva.

- Ce tot spui, băiete? s-a răstit detectivul la el.

- Un bărbat a fost strivit de un tractor pe câmpul din spatele vechii case parohiale – Alfred James înţeleg că este numele lui. Fiul lui, Bobby, l-a găsit şi a

- reuşit să îl tragă de sub tractor, dar mă tem că este mort. Oamenii mei l-au găsit pe Bobby în zăpadă, lângă corpul mort. Tânărul poliţist a aruncat o privire spre Vanessa, apoi şi-a tras sufletul şi a continuat. Bobby James spune că a văzut-o pe Alice înainte de a-l găsi pe tatăl lui şi îi sângera o rană la cap. Dar acum a dispărut; a fugit, aşa spune el. A lăsat-o să plece.

Vanessa s-a uitat la poliţist, apoi a scos un ţipăt primitiv, în timp ce faţa frumoasă a fetiţei strălucea în mintea ei. Ferestrele au zăngănit din cauza viscolului care se înteţise din nou şi în care probabil se pierduse fetiţa ei, îmbrăcată în rochiţa roşie de petrecere şi încălţată în pantofiori. Vanessa a privit-o pe Dorothy cu un sentiment copleşitor, care îi făcea rău de la stomac, că nu o va mai vedea niciodată pe Alice în viaţă.

21. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

- Aţi scris declaraţia, domnule Hilton?

Detectivul-inspector Hatton l-a privit pe Leo peste masa pe care se afla micul dejun, peste ceştile de cafea şi farfuriile cu pâine prăjită abia atinse.

- Ce declaraţie, Leo? a întrebat Vanessa.

Leo a scos un oftat atât de greu, încât şi-a dat seama că probabil îi mai pusese întrebarea aceasta.

- Pentru conferinţa de presă din dimineaţa asta, mamă. Să facem apel pentru informaţii despre Sienna.

S-a uitat către fiul ei, la ochii lui injectaţi, la părul zbârlit, la cămaşa mototolită.

- Ce s-a întâmplat cu Sienna? Ce s-a întâmplat, Leo? Arăţi îngrozitor.

Leo şi-a cuprins capul între mâini.

- A dispărut. Am fost afară, în căutarea ei, de la prima lumină a dimineţii, mamă, am mers prin pădure, am mers pe toate drumeagurile, am oprit maşina, am strigat-o, am mers mai departe, am strigat-o din nou, şi din nou.

Telefonul mobil a început să-i sune, Leo a sărit în picioare şi a ieşit din cameră ca să răspundă.

- Salut, Philip. Da, ştiu care este termenul limită, dar lucrurile sunt foarte dificile aici...

- Ce vrea să spună, că o caută pe Sienna? Ce s-a întâmplat?

- Nepoata dumneavoastră a dispărut, doamnă Hilton, dar facem tot ce putem ca să o găsim. încercaţi să nu vă îngrijoraţi, vă rog.

Vanessa a început să simtă lacrimile care îi pişcau ochii şi şi-a ferit privirea, uitându-se pe geamul bucătăriei, spre lumina dimineţii de iarnă care răsărea deasupra lacului. îşi simţea creierul ca pe o negură deasă; rămăsese trează aproape toată noaptea, adormind şi trezindu-se din nou, ascultând plânsetele lui Helen.

îşi amintea acum. Sienna nu era de găsit. Dar de fiecare dată când i-o spunea cineva, părea că descoperă dispariţia ei din nou. Era epuizată, dar îi fusese imposibil să doarmă. Poliţia nu a plecat din casă toată noaptea, aparatele lor de emisie-recepţie au primit încontinuu informaţii, oamenii au intrat şi au ieşit până în zori, trântind uşile. La un moment dat aţipise şi avusese un coşmar în care lacul se transformase în gheaţă. Alice era prinsă sub ea în paltonaşul ei roşu, iar Vanessa nu avea forţa necesară ca să poată sparge gheaţa şi să o scoată de acolo. Uşa de la intrare se trântise atât de tare, încât s-a trezit, speriată. De fiecare dată când adormea, mintea i se întorcea la noaptea în care au pierdut-o pe Alice.

- Credeţi că ar trebui să chemăm un doctor, să îi dăm ceva care să o ajute să doarmă? auzise vocea fiului ei pe palier, în dreptul uşii camerei sale.

- Nu vreau să dorm, nu pot să dorm până când mi se întoarce fetiţa acasă. Unde este, Leo? strigase ea,

Leo îi promisese că va căuta în continuare, o dusese înapoi în dormitor, dar nu putea fi calmată sau alinată. Odată cu prima lumină a zilei, au renunţat cu toţii să mai încerce să adoarmă şi ieşiseră din nou în căutarea Siennei.

Leo a intrat din nou în bucătărie şi a aruncat telefonul pe masă. A scos un geamăt de frustrare şi şi-a turnat o cafea.

- Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva, a mormăit el.

Detectivul şi-a dres glasul.

- Aşadar, principala idee pe care vreau să o subliniez în vederea declaraţiei pe care o veţi da este că vă încurajăm să fiţi cât mai naturali, atât

dumneavoastră, cât şi soţia dumneavoastră, ca Sienna să vă recunoască tonul vocii. Conferinţa de

- presă este pentru ea, în definitiv; ei îi este adresat apelul. Vrem să o asigurăm că nu a făcut nimic rău. Ceva în genul te rugăm, vino acasă, ne este foarte dor de tine, nu ai făcut nimic rău.

Leo s-a încruntat.

- Dar dacă a fost răpită? Nu ne adresăm persoanei care a luat-o?

Detectivul Hatton s-a uitat spre el.

- Dacă vă referiţi la Bobby James, îl interogăm în acest moment, dar nu credem că ştie unde se află fata.

- în mod evident, nu reuşiţi să faceţi nici un progres cu el, căci altfel am avea-o pe Sienna înapoi acasă până la ora asta. Eu mă refer la faptul că am auzit apelul public pe care l-aţi făcut în dimineaţa asta, iar declaraţia sugerează că Sienna a fugit de acasă. Are şapte ani; unde ar fugi de acasă? s-a stropşit Leo la el.

Vanessa asculta discuţia. Procedurile poliţieneşti nu se schimbaseră prea mult odată cu trecerea timpului. Practica standard era ca la început să se meargă pe presupunerea că vinovatul era cineva din familie, iar conferinţa de presă avea şi rolul de a-i observa pe Leo şi Helen, de a le analiza comportamentul şi limbajul corporal, nu doar de a face un apel la public. Felul în care detectivul îl privea pe Leo era identic cu felul în care se uitase inspectorul Mills la Richard în seara dispariţiei lui Alice. S-a simţit vinovată că nu îl avertizase pe fiul ei, dar, oricum, nu avea nici un rost. Nu o asculta, iar ideea că ar avea vreo legătură cu dispariţia Siennei era ridicolă. Leo nu era nici pe departe perfect, dar dragostea pentru fiica sa nu putea fi pusă la îndoială.

- în acest moment ne adresăm Siennei. Apelul este făcut pentru ea, ca să vină acasă. în acelaşi timp, apelăm la oricine se afla în zonă la momentul dispariţiei, ca să ne ofere informaţiile pe care le-ar putea deţine, oricât de nesemnificative li s-ar părea. Scopul este să conştientizăm publicul în legătură cu dispariţia fetei, să oferim presei o descriere şi să îi îndemnăm pe oameni să sune.

Leo a lăsat capul în jos. N-a spus nimic, dar s-a întins spre sertar, de unde a scos două pastile de paracetamol şi le-a dat pe gât cu un pahar de apă.

Hatton l-a privit, apoi a continuat.

- Inspectorul-şef care conduce investigaţia va fi prezent la conferinţa de presă alături de dumneavoastră. Va face un apel la Sienna sau la oricine ştie unde se afiă, sa ia legătura cu poliţia. După ce termină de vorbit, va da un număr de telefon la care poate suna publicul. Avem o echipă de oameni care răspund la telefoane.

- Vă aşteptaţi să primiţi multe apeluri? a întrebat Vanessa.

Telefonul lui Leo a sunat din nou. S-a uitat la număr, a clătinat din cap şi l-a pus pe silenţios.

- Sunt mulţi oameni care ne fac să pierdem vremea. Suntem nevoiţi să alegem grâul de neghină, dar cel puţin dacă apare o informaţie utilă, se poate reacţiona rapid, iar dacă sună cineva să spună că a văzut-o, putem ajunge în locul respectiv în câteva minute.

Leo a încuviinţat din cap şi a pornit cu paşi rari în susul şi în josul camerei.

- Primesc multe telefoane de la prieteni şi săteni care vor să ajute. Nu li s-a comunicat nici un plan concret de căutare. Mulţi dintre ei au hotărât să nu se ducă la serviciu astăzi, dar acum stau degeaba şi aşteaptă.

- Odată ce vom termina conferinţa de presă, vom începe căutarea. Acum se alcătuiesc planurile şi îi vom pune la curent pe toţi de îndată ce va fi posibil. Suntem conştienţi că oamenii vor să ajute, dar trebuie să fie informaţi. Zona trebuie acoperită metodic şi trebuie să ştie ce caută şi ce să facă cu orice lucru

pe care l-ar putea găsi.

- Prin urmare, Bobby James nu spune nimic? Ce căuta aici, în casă?

- Nu am voie să discut acest lucru, dar spune că nu ştie nimic despre dispariţia Siennei.

Leo a închis ochii şi s-a frecat la tâmple.

- Domnule Hilton, când ne întoarcem, ar fi util să aruncăm o privire peste extrasele dumneavoastră de cont, a zis detectivul Hatton.

Leo i-a aruncat o privire înspăimântată, iar culoarea i s-a scurs din obraji.

- De ce este nevoie să faceţi asta?
- Poliţistul de legătură se poate uita peste ele împreună cu dumneavoastră – atât pentru conturile care vă aparţin, cât şi ale lui Helen şi ale mamei dumneavoastră. Trebuie să vedem dacă s-a înregistrat vreo activitate neobişnuită în vreunul dintre ele, dacă Sienna a luat vreun card sau dacă le-a furat altcineva fără să vă daţi seama. Dacă a retras cineva bani, putem afla de unde şi de obicei sunt camere de supraveghere lângă bancomate.
- Am un singur card bancar, despre care ştiu sigur că se află în portofelul meu. L-am folosit aseară, ca să cumpăr benzină.
- Nu contează, trebuie să verificăm totul. Aţi putea avea vreun card uitat într-un sertar.
- Nu există nici un alt card de care să fi uitat.

O tăcere jenantă s-a lăsat între ei. Detectivul a fost celcarea reluat discuţia.

- Ei bine, putem analiza acest lucru cu dumneavoastră şi cu soţia mai târziu.

Este numai o măsură de precauţie. Urmează să coboare, ce ştiţi?

- Sărmana Helen trebuie să fie complet epuizată, a zis Vanessa. Am impresia că a stat trează toată noaptea.
- Da, vine acum, a spus Leo.

S-au ridicat cu toţii şi s-au mutat în hol. Vanessa a ridicat privirea şi a văzut-o pe Helen coborând scările împreună cu un poliţist. Era atât de palidă, că i se vedeau venele de pe frunte şi, în mod vădit, plânsese. Tremura puternic deşi avea pe ea un cardigan greu, din lână, iar în mână strângea o batistă udă.

Când a ajuns lângă Leo, el a vrut să o îmbrăţişeze, dar ea a tresărit şi s-a îndreptat spre intrare fără să spună nimic.

- Nu ştiu cât timp va dura, mamă. Poliţistul de legătură rămâne aici, ca să aibă grijă de tine.
- Nu vreţi sa vin şi eu? a întrebat Vanessa.
- Nu, stai aici şi ai grijă, în caz că apare Sienna.

Leo a urmat-o pe Helen spre maşina poliţiei care îi aştepta pe aleea de acces din faţă.

Vanessa a urmărit plecarea maşinilor, iar casa a trecut deodată de la zarva mişcării la tăcerea unei carcase goale. Apoi s-a întors şi a traversat holul pustiu, unde singurul lucru care mai rămăsese era portretul lui Alice pe care Helen îi rugase pe muncitorii de la firma de mutări să îl lase deocamdată.

S-a oprit şi s-a uitat la el, apoi s-a lăsat pe podea, trecând cu degetul peste obrazul copilei, şi a început să plângă.

22. *WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017*

Willow a trecut cu maşina pe lângă mulţimea de jurnalişti aflaţi la capătul aleii de acces de la Conacul Tiselor şi i-a văzut pe cei doi poliţişti în veste fluorescente care încercau să-i ţină pe loc. în mod obişnuit, nu ar fl avut probleme la parcare, dar marea de reporteri disperaţi să afle noutăţi sau să surprindă o imagine cu Helen şi Leo Hilton bloca toată aleea.

într-un final, a găsit un loc la capătul potecii carc ducea spre vechea casă parohială şi a oprit motorul. Şi-a sprijinit fruntea în palme şi a inspirat de câteva ori. După o noapte nedormită, în care îşi făcuse mii de griji în legătură cu tatăl ei şi cu Sienna, se trezise devreme. Habar nu avea cum să o găsească pe Nell; nu ştia nici măcar dacă mai era în viaţă. Dar comentariul tatălui ei despre faptul că a întâlnit-o o făcea să presupună că este.

Dar unde se afla? în mod evident, Bobby nu reuşise să dea de ea, deci ce şanse avea ea? Sunase la consiliul local la ora începerii programului, în încercarea de a afla cum să găseşti pe cineva despre care nu cunoşti nici un detaliu de la care să porneşti, în afară de numele pe care îl purta în copilărie şi adresa de atunci. Vorbise cu o femeie pe nume Claire care îi spusese că este destul de nouă acolo şi n-avea nici o idee, dar că va cere sfatul unei colege şi o va suna înapoi.

Nedorind să ajungă devreme la serviciu, se îndreptase spre casa parohială. Nu ştia ce o atrăgea într-acolo, dar simţea că proximitatea casei în care copilăriseră Bobby şi Nell îi va aduce mai aproape de ea şi o va ajuta să gândească mai limpede.

Coborând din maşină, a fost izbită de aerul rece de la primele ore ale dimineţii. Telefonul mobil a început să sune, atrăgându-i atenţia. Pe ecran clipea numele lui Charlie, dar ea l-a băgat înapoi în buzunar şi a lăsat căsuţa vocală să preia mesajul. Simţea că îi vâjâie capul, iar după arestarea tatălui ei ştia că Charlie va avea o mulţime de întrebări la care nu avea puterea de a răspunde. Gândurile ei se îndreptau spre Sienna, care lipsise deja întreaga noapte, în condiţiile unor temperaturi cărora n-ar fl putut să le supravieţuiască. A încălţat ghetele pe care le ţinea întotdeauna pe bancheta din spate, şi-a încheiat paltonul şi şi-a înfăşurat fularul de două ori în jurul gâtului. Apoi a pornit pe poteca acoperită cu gheaţă, pe lângă gardul viu din dreapta ei, care ascundea vederii Conacul Tiselor. Au învăluit-o sunetele şi mirosurile peisajului de ţară şi s-a forţat să tragă adânc în piept aerul rece al dimineţii, în încercarea de a se linişti.

Ajunsă la capătul gardului viu, a privit spre stânga şi l-a văzut: maiestuosul conac în stil georgian, aflat dincolo de două câmpuri, înconjurat de maşini de poliţie şi camioane de la firma de mutări. Pământul familiei Hilton se întindea cât vedea cu ochii, iar casa parohială era singura spărtură de pe domeniu. A inspirat adânc, simţind că urma să revadă un prieten de mult pierdut şi, când a lăsat în urmă zona străjuită de gardul viu, i-a apărut în faţă casa parohială.

A fost surprinsă să vadă două excavatoare deja pregătite lângă casă, aşteptând parcă nerăbdătoare semnalul de începere. Pe toate zidurile erau lipite indicatoare pentru demolări, vopsite într-un galben aprins. Leo Hilton nu pierdea timpul.

Nu mai fusese aici decât o singura dată, cu ocazia unei vizite pe viitorul şantier, împreună cu Mike, şi atunci se forţase să se plimbe în jurul casei cât putea de detaşată, ca să pună la punct detaliile demolării. Nu lăsase să i se formeze în minte gândul că aceasta era casa în care tatăl ei îşi petrecuse copilăria. De atunci nu mai fusese locuită de nimeni şi ajunsese o ruină. Pe toate

zidurile urca iedera, iar ferestrele nu mai aveau geamuri.

Acum, după discuţia cu tatăl ei, s-a întors şi a privit-o drept în faţă, silindu-se să o vadă cu adevărat pentru prima dată. Era mai mică de aproape decât părea privită de la marginea pământului Hiltonilor şi, cu toată starea ei deplorabilă, avea încă un farmec aparte: un acoperiş ascuţit peste tindă, ferestre mici, cu pervazuri groase pe care şi le imagina împodobite cu ghivece de flori şi o verandă care înconjura toată partea din faţă a casei. Fusese vopsită în alb la un moment dat, dar acum era într-atât de acoperită de mizerie, că se făcuse aproape neagră.

Willow s-a apropiat încet de intrare. Uşa grea, din lemn, atârna în balamalele sale de fler, iar după câteva încercări, a reuşit să o urnească. A aşteptat ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, apoi a pornit lanterna de pe telefonul mobil ca sa arunce o privire în jur, luminând înspre colţuri pe măsură ce înainta.

Nu vedea nici o urmă a casei primitoare despre care vorbea câteodată tatăl ei; nici o urmă a vieţii trăite de Alfle, de Bobby şi Nell. Nimic în afară de un loc rece, o podea din piatră care se fărâmiţase în timp şi o gaură în zid, acolo unde altădată era şemineul. Lipsea o bucată mare din acoperiş, iar porumbeii îşi făcuseră cuib în ce mai rămăsese din el.

Şi l-a imaginat pe tatăl ei ca băiat, poate stând la masa de la fereastră, sau lângă foc, împreună cu sora lui. Willow şi-a amintit de fotografia fetei blonde cu ochi albaştri pe care o găsise în apartamentul tatălui ei şi a încercat sa şi-o imagineze în spaţiul în care se afla acum. Era încă tulburată de acuzaţia lui că ar fi întâlnit-o pe Nell; cum putea să se petreacă una ca asta fără ajutorul lui? Oare Nell îi spusese că luase legătura cu ea? Să fl ratat vreun e-mail sau vreo scrisoare primită de la ea, pentru că fusese atât de ocupată în ultimul timp? Tatăl fusese atât de vehement; i se păruse imposibil de acceptat că nu se întâlniseră. Dar cum?

Umezeala din căsuţă îi stârnea din nou senzaţia de greaţă şi, îndreptându-se spre uşă, pentru a ieşi, şi-a dat seama că înţepenise închisă. A împins-o cu umărul, străduindu-se să o deschidă şi simţind că o încearcă din nou plânsul. Oriunde se ducea, indiferent cu cine era, oricât se prefăcea că totul era în regulă, se simţea ca în clipa aceasta: înfrigurată, singură, împingând în uşa vieţii şi neavând niciodată linişte. într-un final, după un ultim brânci, uşa a cedat şi ea aproape s-a prăbuşit în lumina dimineţii de iarnă. în timp ce aerul rece îi pătrundea în plămâni, a pornit-o grăbită înainte, încercând să îşi scoată din suflet tristeţea casei.

în scurt timp a început să-şi dea seama că traversa în sens invers poteca pe care trebuie să fl mers Alice Hilton în seara aceea fatidică. îndreptându-se spre Conacul Tiselor, şi-a imaginat-o pe fetiţa în rochie roşie mergând în faţa ei, călcând prin zăpadă în căutarea căţeluşului. Ajunsă la gardul viu de la capătul câmpului, a găsit o deschizătură în frunziş şi a trecut prin ea, iar ramurile groase i s-au prins de palton şi i-au zgâriat mâna. Ieşind pe câmpul dinspre Conacul Tiselor, a văzut salcia imensă – după care fusese numită[1] – sub care ştia – din scrisoarea lui Nell pentru Alice, găsită în carnet – că Nell îngropase cutia din metal cu carnetul înăuntru. Cum ajunsese carnetul în posesia ei? se întreba Willow. Şi de ce îl îngropase?

Salcia domina peisajul – o siluetă singuratică, între pământul casei parohiale şi marginea domeniului din jurul conacului. Ramurile sale lungi păreau să se întindă, încercând să o tragă spre ea.

Ascultând sunetele propriei răsuflări grele, privirea i-a fost atrasă de ceva de la baza copacului. O etichetă din plastic, îndesată la rădăcină. S-a apropiat şi s-a aplecat, ridicând-o de la pământ. Şi-a dat seama imediat ce era: un indicator folosit pentru raportul de excavare a solului, cu numele companiei pe el: Pre-

Construct Archaeology. L-a băgat în buzunar; acum avea o dovadă, dacă Mike încerca să nege.

A mers mai departe prin pădure către casă, neînţelegând ce o trăgea într-acolo. Gândul la dispariţia micuţei Sienna şi la disperarea pe care o simţeau cu siguranţă Leo şi Helen a izbit-o deodată când a ajuns la liziera pădurii şi a văzut maşinile de poliţie parcate în faţa casei. S-a simţit dintr-odată scârbită de ea însăşi pentru că venise pe domeniul Tiselor când familia trecea prin ce trecea; n-avea ce căuta acolo, nu era locul ei. S-a întors şi a plecat pe unde venise, până când a ajuns la maşină. în timp ce scotocea în geantă după cheie, simţea că întâmplările din ultimele douăzeci şi patru de ore o ajunseseră. Greşise venind aici; era panicată şi copleşită după discuţia cu tatăl ei. în cele din urmă, a intrat în maşină, în siguranţă, încercând să-şi regleze respiraţia, în timp ce o maşină de poliţie a trecut pe lângă ea cu Helen Hilton pe bancheta din spate. De fiecare dată când se întâlniseră, Helen fusese binevoitoare, oferindu-i ceai, zâmbind, dar întotdeauna distantă faţă de Willow, dispărând la fel de repede cum apărea. Acum, trecând prin faţa ei, părea complet schimbată: trasă la faţă şi cu o privire hăituită.

Telefonul lui Willow a sunat deodată, făcând-o să tresară.

- Alo? Willow James la telefon.
- Bună ziua, sunt Claire de la Consiliul din Lewes; am vorbit mai devreme.
- Da, vă mulţumesc că mă sunaţi înapoi atât de repede.
- Mă tem că nu am prea multe veşti pentru dumneavoastră. Am vorbit cu colega mea şi se pare că nu este permis să dezvăluim numele de după căsătorie – din cauza dreptului la confidenţialitate.
- Dar îmi puteţi spune dacă a fost adoptată sau a intrat sub tutelă
Este mătuşa mea, suntem rude, îi ştiu numele dinainte.
- îmi pare rău, nu pot. Dar dacă aveţi dovada că sunteţi rude, puteţi face o cerere către instanţă pentru a primi acces la dosarul ei.
- Nu am timp pentru asta. Trebuie să o găsesc repede. Tot ce ştiu este că a fost trimisă la un sanatoriu la sfârşitul anilor şaizeci. Cred că a fost adoptată după aceea.
- Ei bine, nu sunt expertă, dar nu aţi putea încerca la arhiva sanatoriului? Unele dintre ele au fost transformate în spitale şi păstrează încă vechea arhivă în acelaşi loc. Dacă sunteţi rude, poate vor fi acord să vă permită să îi vedeţi dosarul, dar probabil trebuie să mergeţi acolo personal, cu un act de identitate. Ştiţi unde se află?
- Sanatoriul Mayfield din Portsmouth, cred, a zis Willow, gândindu-se deja dacă era posibil să îşi ia liber în ziua aceea.

Mike trimisese un e-mail, în care spunea că Leo solicitase ca şedinţa consiliului de planificare urbană să se desfăşoare fără el şi că prezenţa ei nu era necesară, ceea ce îi eliberase întreaga dimineaţă. Când a încheiat convorbirea, a tresărit la auzul unei izbituri puternice în spatele ei, care a făcut-o să se întoarcă. Dorothy, femeia pe care o întâlnise ieri la primărie, scotea gunoiul în faţa căsuţei sale de la capătul aleii. Willow a coborât din maşină şi a salutat-o cu un semn din mână.

Dorothy s-a încruntat şi a privit-o fix.

- Sunt Willow, ne-am întâlnit ieri la primărie.
- Ah, da, Willow, bună.

Willow a traversat spre ea.

- îmi pare rău că te deranjez. Mă întrebam dacă putem schimba două vorbe.

Dorothy arăta cu totul altfel astăzi, palidă şi obosită.

- Mă tem că nu este un moment bun, Peter nu se simte bine.

- îmi pare rău. Sper că nu este vorba de nimic grav, a zis Willow.
- Nu, doar o migrenă, dar ar fi mai bine să mă întorc la el.

Dorothy s-a întors cu spatele şi a făcut câţiva paşi.

- Ce veşti îngrozitoare în legătură cu Sienna, a strigat Willow în urma ei.

- Da, aşa este. Sărmana, sper că nu a păţit nimic. Peter şi cu mine suntem foarte îngrijoraţi.

Femeia a clătinat din cap şi a mers în continuare spre casă.

- Dorothy, pot să te întreb ceva? Ai spus ceva despre un cimitir care s-ar afla lângă casa parohială. Am făcut câteva cercetări, dar nu găsesc nici o dovadă a existenţei sale, deşi tatăl meu şi-l aminteşte şi el.

- Tatăl tău? a zis Dorothy. E din zonă?

Willow a simţit că i se aprind obrajii. Nu spusese nimănui din Kingston cine era tatăl ei, dar acum simţea că trebuie să dezvăluie secretul, dacă voia să o găsească pe Nell.

- Da, locuia la casa parohială; numele lui este Bobby James.

- Tatăl tău este Bobby James? a întrebat Dorothy, făcând ochii mari, vizibil uluită. Dar lucrezi pentru Leo. Leo ştie?

Willow s-a încruntat, oarecum surprinsă.

- Nu, nu ştie.

- Ei, nu cred că va fl prea fericit să afle. Trebuie să fii atentă, Willow.

- Atentă? Ce vrei să spui?

Deodată, Willow se simţea stânjenită.

- Din cauza istoriei pe care o are Bobby cu aceasta familie, este multa ostilitate între ei. Vanessa şi acum crede că el ştie ce s-a întâmplat cu Alice, a zis Dorothy, privind-o insistent.

- Dar tatăl meu nu a avut nimic de-a face cu dispariţia lui Alice. Şi nici a Siennei. Dacă aş putea să o găsesc pe sora lui, Nell, cred că ea ar putea şti ceva despre noaptea în care a dispărut Alice.

- Nell? Nell nu ştie nimic, a reacţionat Dorothy.

Willow a inspirat adânc. Trebuia să o facă să vorbească.

- Pari foarte sigură. O cunoşti pe Nell? a întrebat Willow surprinsă. Sau ai idee cum pot să dau de ea?

Dorothy s-a încruntat la Willow.

- Cum adică să dai de ea?

- Trebuie să-i dau de urmă într-un fel, dar nu ştiu de unde să încep, a răspuns Willow, nedumerită de întrebarea lui Dorothy; ultimele douăzeci şi patru de ore o zăpăciseră complet, era epuizată. Am găsit o scrisoare pe care a scris-o Nell când a dispărut Alice, care mă face să cred că ar putea avea vreo informaţie care l-ar putea ajuta pe tata.

- Eu nu m-aş apuca să dezgrop trecutul, Willow. N-ai vrea să te pui rău cu familia asta.

Willow a căscat ochii, şocată.

- Să mă pun rău cu Hiltonii vrei să spui? Dorothy, te rog, vorbeşte cu mine. L- au arestat din nou pe tata.

Willow a simţit că i se frânge vocea. A ridicat ochii şi l-a văzut pe Peter încruntându-se la fereastra de sus.

Dorothy a clătinat din cap.

- Ştiu. îmi pare rău, scumpo. Era un băiat minunat şi ştiu că nu a avut nimic de-a face cu dispariţia lui Alice. Vanessa învinuieşte pe toată lumea în afară de ea pentru dispariţia fetiţei. A spus la toată lumea din sat că m-a rugat să rămân în seara aceea să am grija de Alice şi eu am refuzat. Şi ei au crezut-o. Nimeni nu pune la îndoială cuvântul unei femei care şi-a pierdut copilul; este de neatins.

Willow s-a aplecat spre ea intrigată, simţind cum vântul îngheţat îi pişcă obrajii.

- îmi pare rău, Dorothy, a zis ea încetişor, trebuie să fl fost groaznic.

Willow a ridicat din nou privirea spre fereastră, de unde Peter încă privea în jos, la ele. Apoi a început să coboare scările spre ele.

Dorothy a încuviinţat din cap, părând să se relaxeze pentru un moment.

- Bineînţeles, n-a spus nimănui că fusesem toată ziua acolo şi am avut grijă de copii, de la şapte dimineaţa până la şapte seara. Eram frântă şi trebuia să ajung acasă. Urma să vină sora mea la cină. Nu i-a dat prin minte să mă invite şi pe mine, normal. Am muncit pentru Vanessa zece ani – o ştiam pe Alice din ziua în care s-a născut –, iar Peter a lucrat neobosit pentru ei ca grădinar; nimic nu era prea mult când era vorba de Richard. Un an întreg n-am auzit altceva decât pregătiri pentru petrecere: ornamente, ce-o să mănânce, cu ce-o să se îmbrace, invitaţiile. Toată lumea era invitată, tot satul, toţi prietenii, toţi furnizorii lui Richard, toţi, în afară de Peter şi de mine. Am înghiţit atâtea de la familia asta, şi am fi zis că le pasă de noi, dar nu eram destul de buni pentru ei, nici măcar pentru o singură noapte.

A ridicat spre cer ochii larg deschişi, plini de mânia acelor amintiri.

- Asta, până în clipa în care şi-a dat seama câtă nevoie avea de mine. Abia când începea petrecerea i-a picat fisa. Şi, recunosc, mi-a făcut plăcere să văd cum intră în panică. M-am bucurat că absenţa mea avea să aibă un impact. Dar, aşa să mă ajute Dumnezeu, nu mi-am închipuit niciodată că avea să i se întâmple ceva rău lui Alice. O iubeam pe fetiţă.

Deodată, uşa casei s-a deschis şi Peter a strigat la soţia lui:

- Dragă, ce faci tu acolo?

Willow s-a întors spre el. Nu arăta prea bine, s-a gândit ea.

- Nimic. Willow tocmai pleca, Peter. Du-te acasă, i-a spus Dorothy strângându- şi cardiganul pe ea şi întorcându-se să intre în casă. Ştiu că Bobby nu i-a făcut nimic lui Alice, nici n-a dat foc – ăştia ar face orice ca să-şi protejeze familia dar tu trebuie să stai deoparte; nu poţi să schimbi trecutul. Iar în privinţa lui Nell, te înşeli. Ea nu ştie ce s-a întâmplat. Trebuie să o laşi în pace.

- Sta, stai! Ştii despre foc? Te rog, spune-mi unde e Nell. Nu pleca! a strigat Willow disperată.

Dorothy a ajuns la uşă, iar Peter i-a aruncat o privire lui Willow, în timp ce soţia lui intra în casă.

- Nu mai veni pe-aici, Willow, te rog, a zis şi a închis uşa Căsuţei Tiselor.

în engleză, Willow – atât nume propriu feminin, eât şi substantivul „saleie”

23. *NELL. Februarie 1970*

Nell se uita ţintă spre uşă, spre şirul de vizitatori care intrau în salon, aşa cum făceau întotdeauna în ultima duminică din lună. Era a treia oară când stătea acolo sperând cu fiecare bătaie a inimii ei frânte că aceasta va fi ziua în care vor apărea Bobby sau tata, zâmbitori şi cu braţele pline de cadouri. Visa cu ochii deschişi că se vor aşeza pe pat, îi vor lua mâinile şi îi vor explica de ce le luase atât dc mult timp să vină; dc ce le luase atât de mult timp să vină; dc cc nu-i scriseseră.

S-a întins pe pat, s-a întors cu spatele la uşă şi şi-a tras păturile peste cap. Nu mai putea suporta să îi vadă sosind pe părinţii celorlalte fete şi nici ochii indiscreţi care o priveau fix când ea îşi cobora privirile asupra mâinilor, încercând să nu plângă. O auzise pe una dintre asistente vorbind despre ea când o credea adormită.

- Sărmana! E un drum lung cu autobuzul pentru unii oameni şi nu au banii necesari sau nu îşi pot lua liber de la muncă. Pentru adulţi mai treacă-meargă, dar pentru copii e îngrozitor. Unii dintre ei sunt părăsiţi aici de părinţi care au acasă alţi doisprezece copii şi nu îşi permit să-i ţină. Nimeni nu-i vizitează niciodată şi nu vin să-i ia, nici chiar atunci când se fac bine. De aici merg direct la casa de copii.

Nell începuse să urască sanatoriul. La început îl privise ca pe un refugiu temporar unde să se însănătoşească, dar ajunsese să-l simtă ca pe o închisoare înfiorătoare, din care n-avea să mai scape niciodată. Ura sunetele acestui loc: căruţul împins pe parchet, cu medicamente sau cele necesare băii cu buretele; tuşea permanentă a celorlalte fete. Nopţile o îngrozeau cel mai tare, pentru că noaptea mureau fetele care se simţeau cel mai rău. într-o zi era acolo, iar în dimineaţa următoare patul era gol şi fata dispăruse. Asistentele o minţeau, ca să nu se mai teamă atât de tare şi îi spuneau că fata plecase acasă, dar după o vreme a înţeles care era adevărul.

- Bună, Nell, a spus mama prietenei sale, Heather, stând lângă patul ei.

întotdeauna era drăguţă cu Nell în zilele de vizita şi îi aducea mici cadouri, dar mila lor o făcea pe Nell să se simtă şi mai rău. îşi imagina cum vorbeau despre ea pe drum spre casă, despre cât de cruzi erau părinţii ei că nu veneau s-o vadă. Ura ideea că puteau gândi rău despre Bobby şi tatăl ei.

- Bună ziua, doamnă Parks, a zis Nell.

- Te rog, spune-mi Emma; suntem prietene de-acum, nu-i aşa? a zis ea, punând câteva dulciuri pe pat, lângă Nell, înainte de a se aşeza şi a începe să o mângâie pe păr. Te simţi bine, Nell? Heather a zis că nu prea mănânci. Trebuie să mănânci, altfel nu te faci bine.

- Mă simt bine, a zis Nell încet, fără să ridice ochii, ca să nu înceapă să plângă.

Emma era cea mai drăguţă mamă din lume: amabilă, cu vorba blândă şi frumoasă, exact aşa cum visa că ar fi fost şi mama ei.

Se ura acum pentru ce făcuse, dar la începutul săptămânii se rugase ca Heather să nu se facă bine şi să nu plece. Sora Morgan venise la patul lui Heather şi îi spusese că dacă radiografia este buna, va putea pleca acasă cu părinţii ei în duminica aceea. Heather plecase spre secţia de radiografie cu un zâmbet pe chip, dar o oră mai târziu se întorsese şi plânsese atât de mult, încât nimeni n-o putuse alina. în cele din urmă, hohotele încetaseră şi adormise, iar Nell se învinovăţise pe ea însăşi.

- Heather se simte bine? a întrebat ea acum, întorcând capul spre Emma. Era foarte supărată mai devreme.
- Ştiu, doctorii au crezut că va putea veni acasă astăzi, dar, din păcate, boala a avut o recidivă.
- Ce este o recidivă?

Nell a privit spre Heather, care stătea pe pat şi vorbea cu tatăl ei.

- A revenit tuberculoza. Dar aud că tu te simţi foarte bine şi că ai putea pleca acasă în curând.

Nell a ridicat ochii spre ea.

- Eu sunt de vină pentru Heather, a zis ea, începând să plângă. Eram atât de speriată că va pleca, încât m-am rugat la Dumnezeu să nu plece. Merit să nu vină nimeni la mine. Sunt o persoană îngrozitor de rea.

Şi-a îngropat capul în pernă, în timp ce Emma o mângâia pe păr.

- Nu mă miră că vrei să mai stea, a zis Emma. E prietena ta. Nu eşti o persoană rea, Nell. Ai fost foarte curajoasă.

Nell s-a întors să o privească chiar în clipa în care la uşa din spatele lor a apărut o femeie, ultima dintre vizitatori. Avea părul roşcat şi era îmbrăcată într-un cardigan, o fustă lungă şi pantofi negri. Nell avea senzaţia că o cunoaşte, dar nu-şi amintea de unde. Cu siguranţă nu o mai văzuse la sanatoriu, iar inima a început să-i bată mai tare când femeia şi-a aruncat ochii prin salon. Privirile i s-au oprit asupra lui Nell şi a început să se apropie de ea, iar pantofii îi tocăneau pe podeaua din lemn, în timp ce inima lui Nell a luat-o la galop.

- Sunt sigură că vei primi veşti în scurtă vreme, a continuat Emma. Ştiu că se încearcă contactarea familiei tale. Am întrebat despre situaţia ta, pentru că eram îngrijoraţi şi ne-au spus că au fost anunţaţi că vine cineva să te ia.
- Bună, Nell, a zis femeia, care se oprise la capătul patului ei. Era palidă şi avea pe buze un ruj roşu, iar în mână strângea neliniştită o poşetă. Nell şi-a îndreptat spre ea ochii încă înceţoşaţi de lacrimi, încercând să îşi dea seama cine este. îţi aminteşti de mine? a întrebat femeia, zâmbind.

Vizitatoarea s-a uitat spre mama lui Heather şi a schiţat un zâmbet.

- Bună ziua, i-a zis ea, cam tăios.

Emma a salutat-o cu o mişcare din cap, apoi a bătut-o pe mână pe Nell şi s-a întors lângă patul fiicei sale.

Nell s-a ridicat în capul oaselor, uimită să o vadă pe vizitatoarea sa. Femeia s-a aşezat stângace lângă ea şi a pus pe pat un ursuleţ.

- E pentru tine, Nell. Cum te simţi?

Nell s-a uitat la femeia de lângă ea, sorbind-o din priviri. în sfârşit, stătea cineva pe patul ei, dar nu era cine crezuse. Nu ştia unde erau tata şi Bobby; de ce venise să o vadă femeia aceasta, pe care nici nu o cunoştea?

- Bine. Mă simt mai bine, cred, a zis ea, speriată să pună alte întrebări, ca să nu o alunge pe femeie.
- Ei bine, sunt veşti minunate, a spus femeia frământându-şi mâinile nervoasă, înainte de a răspunde la întrebările care parcă roiau în jurul capului lui Nell. Mă întrebam dacă nu ai vrea să vii şi să locuieşti cu mine şi cu soţul meu o vreme. Am sunat în urmă cu ceva timp ca să întreb de tine şi ei cred că eşti pregătită să pleci acasă. Ai vrea?

Gândurile îi vâjâiau prin minte; nu ştia ce să creadă despre această vizitatoare.

- De ce nu poate veni tata să mă ia?

Femeia şi-a privit mâinile şi a aşteptat un timp înainte de a răspunde.

- Tatăl tău a avut un accident, Nell.

Nell a simţit lacrimi usturătoare în ochi. De-asta nu venise.

- Ce fel de accident? a întrebat ea.

- Un accident la fermă. N-a fost vina nimănui, a spus femeia, ferindu-şi privirea.
- Dar se va face bine? a implorat-o Nell, ştiind deja că nu se va face bine.
- Nu, Nell, îmi pare rău. Este sus, în ceruri, cu mămica ta.

Nell a simţit cum camera rece se umple de căldură. Şi-a tras genunchii la piept, şi-a îngropat capul între ei şi a început să hohotească. A încercat să înăbuşe zgomotele plânsului când femeia a înconjurat-o cu braţele, dar ştia că toată lumea o aude. Sanatoriul era în mod normal cufundat într-o tăcere mormântală, întreruptă numai de accesele de tuse şi de murmurele doctorilor, dar în zilele de vizită scările şi coridoarele erau pline de oameni, iar cacofonia sporovaielilor umplea încăperea. Acum toată lumea tăcuse.

Nu ştia cât timp plânsese, dar în cele din urmă a rămas fără putere. Şi-a ţinut respiraţia mult timp, dorindu-şi să se întoarcă în timp numai cinci minute, la momentele când credea că tatăl ei nu venea pentru că era prea ocupat sau nu avea bani pentru biletul de tren. A închis ochii şi prin faţă i-a trecut imaginea fratelui ei.

- Unde e Bobby? a îngăimat.
- A plecat pentru o vreme.
- Nu pot sa mă duc să stau cu el?
- Din păcate, nu, nu primesc decât băieţi acolo. Dar sunt sigură că se va întoarce acasă în scurt timp.
- Pot să mă întâlnesc cu Alice? a zis Nell.
- Vom vorbi despre asta mai târziu. Hai să te îmbrăcăm acum. O rog eu pe asistentă să-ţi adune lucrurile.

Când femeia s-a îndepărtat, Emma s-a uitat spre Nell şi i-a zâmbit blând.

- Pleci, Nell? a întrebat ea
- Aşa cred, a răspuns Nell, dându-se jos din pat pe picioare nesigure.

A ridicat ursuleţul pe care i-l dăduse femeia şi s-a apropiat de Heather, care stătea întinsă în pat, foarte palidă.

- îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine, Heather. Sper din tot sufletul să te simţi mai bine în curând.

A pus ursuleţul pe pernă, lângă capul lui Heather.

Heather a zâmbit.

- Mulţumesc, Nell. O să-mi scrii? Acum te pricepi foarte bine la scrisori.
- Bine.
- Gata, Nell. Vrei să tragi draperia în timp ce te îmbraci?

Femeia se întorsese şi îi zâmbea.

în timp ce se îmbrăca cu hainele pe care i le pregătise tatăl ei, Nell a inspirat mirosul casei parohiale, care se simţea încă – miroseau a săpun cu care fuseseră spălate de Bobby în cadă şi a fum pentru că fuseseră uscate lângă foc; o părticică de *acasă*.

- îi vom simţi lipsa lui Nell, i s-a adresat Emma femeii în timp ce Nell îşi trăgea puloverul de lână peste cap. Este o fetiţă minunată. Puteţi să ne daţi adresa dumneavoastră, ca să îi poată scrie Heather?

A urmat o pauză.

- Desigur, ar fi minunat. Adresa este Căsuţa Tiselor, Kingston.
- Iar numele dumneavoastră?
- Numele meu este Dorothy, Dorothy Novell.

24. *BELLA. Ianuarie 1946*

- Unde este fiul meu?

Bella îl privea mânioasă pe poliţistul aflat în spatele ghişeului, în secţia de poliţie din Lewes. Tocmai fusese eliberată după noaptea petrecută în celulă pentru sfidarea instanţei. Stomacul îi zvâcnea dureros şi simţea că are febră.

- Este la tutorele său, a zis omul, ridicând cu greu capul dintre hârtii.

- Tutore? Cc tot spuneţi? E fiul meu, dc cc aţi lăsat pc altcineva să-l ia?

încerca să se lupte cu isteria care ameninţa să i se strecoare în voce.

- A zis că este bunicul băiatului, a spus poliţistul.

- Eu sunt mama lui, a strigat Bella. Nu aveaţi nici un drept să i-l daţi fără aprobarea mea.

- Ba aveam tot dreptul, domnişorico. Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la fiul tău înainte să-l insulţi pe judecător. în locul tău, eu aş fi mulţumit; băiatul tău ar fi ajuns la un azil dacă n-ar fi fost bunicul lui.

- Nu l-am insultat, a spus Bella privindu-l.

Ştia că e lipsită de orice putere. Dacă făcea o scenă, putea fi arestată din nou, iar atunci nu ar mai fi avut nici o şansă de a-l recupera pe Alfie înainte ca Wilfred Hilton să îl trimită undeva, departe.

A păşit afară, clipind des din cauza luminii soarelui de iarnă şi s-a uitat în lungul străzii care ducea la tribunal, amintindu-şi ultimele clipe petrecute cu mama ei. Nu ştia dacă Tessa va înghiţi fructele otrăvitoare de mătrăgună pe carc i le dăduse, dar fusese un ultim gest de iubire; îi dăduse de înţeles că simţea profunzimea suferinţei sale. Fusese lucrul cel mai dificil pe care îl avusese de făcut vreodată, dar după ce petrecuse o singură noapte într-o celulă rece, umedă, urât mirositoare, acum înţelegea mai bine ca niciodată că luase decizia corectă.

înţelegea ce avea de făcut acum, dar nu ştia cum să ajungă la Conacul Tiselor şi nici cum să-l răpească pe Alfie. Casa era plină de servitori, iar Wilfred fără îndoială se asigurase că era ascuns într-un loc unde să nu îl poată găsi.

S-a aşezat pe trepte şi şi-a lăsat capul pe genunchi, încercând să ignore durerea pe care o simţea în abdomen. Nu ştia cât timp rămăsese acolo, dar când a ridicat în sfârşit capul, nu-şi mai simţea mâinile şi faţa de frig. A aruncat o privire spre ceasul de pe turla care se ridica deasupra ei. Trebuia să ajungă cât putea de repede înapoi, în Portsmouth, altfel angajatorul ei n-avea s-o mai primească şi avea să rămână pe străzi. Nu avea bani pentru biletul de tren. Avea nevoie de mama ei; fără ea, era pierdută.

- Domnişoară James, s-a auzit o voce de femeie venind de pe treptele din spatele ei. Mă ierţi că te deranjez. Eram în cafeneaua de peste drum, aşteptând să te elibereze. Ai vrea ceva de mâncare? Sunt sigură că îţi este foame.

Bella a ridicat privirea. O recunoştea pe fata care stătea în faţa ei, dar nu îşi amintea de unde.

- Cine sunteţi? a întrebat ea, începând să tremure de frig.

- Ne-am întâlnit ieri, la tribunal. Numele meu este Milly Green, sunt reporter la Sussex *Times*, a zis tânăra, sufiând în palmele reci şi sărind de pe un picior pe altul. Eram acolo când ai vorbit despre mama dumitale şi doctorul Jenkins. Sper să fii de acord să vorbim despre caz, să îmi spui punctul dumitale de vedere. Acum, că procesul s-a încheiat, putem să publicăm articolul. Ştiu că şi-a susţinut întotdeauna nevinovăţia.

Bella a clătinat din cap.

- Dacă procesul s-a terminat, ce rost mai are? A fost găsită vinovată, în caz că ai lipsit de la citirea verdictului.
- Am fost acolo, domnişoară James, în fiecare zi a procesului. Am ascultat ceea ce ai spus şi te cred, aşa cum te vor crede şi cititorii noştri. Mama dumitale merită să-şi facă vocea auzită. Apoi mai este şi şansa unui apel. Mai ales dacă pornim o campanie. Mergem înăuntru să ne încălzim?

Bella a încuviinţat din cap, slăbită de frig şi de foame. S-a ridicat încet, strângându-şi pe ea şalul mamei sale.

Au traversat strada şi au intrat într-o cafenea mică şi primitoare.

- Ai vrea o cană de ceai şi nişte pâine prăjită? a întrebat Milly.
- Doar ceai, mulţumesc.

Bella şi-a tras un scaun şi s-a aşezat pe el.

S-a auzit clopoţelul de deasupra uşii, iar când s-a uitat a văzut intrând o familie tânără: o femeie frumuşică, cu soţul ei şi un copil mic. Soţul îşi pierduse un picior de la genunchi în jos şi se mişca greu cu cârjele. A înjurat în barbă când uşa s-a lovit de el, iar fetiţa lui a ridicat ochii spre el şi apoi s-a ascuns în spatele mamei sale. Bella a îndepărtat un scaun din drumul lui, iar omul s-a uitat la ea şi i-a mulţumit din ochii apatici, lipsiţi de viaţă.

- Poftim, a zis Milly, înclinând ceainicul şi turnându-i în ceaşca.

Bella a ridicat-o şi a luat o înghiţitură. Era prea fierbinte, dar îi făcea bine să simtă ceva cald între palme. îngheţase de frig până în măduva oaselor şi tremura.

- Mulţumesc, a zis ea încet. Nu ştiam că există şi reporteri femei.
- Nu suntem multe, a zis Milly, scoţându-şi haina şi punând-o pe spătarul scaunului, înainte de a se aşeza. Nu primesc însărcinări legate de cazurile judecate la tribunal şi de crime, decât acum, când toţi bărbaţii sunt la război. în mod normal, m-aş ocupa numai de pagina pentru femei, aş relata despre ziua oraşului sau aş face reportaje la Institutul pentru Femei.

Bella a încuviinţat din cap.

- Cred că atunci când se va termina războiul, multor femei le va fi greu să revină la starea dinainte a lucrurilor.

Milly a tăcut o vreme.

- îmi pare foarte rău că mama dumitale a primit această sentinţă.

Bella ţinea în mână ceaşca simţind cum căldura i se răspândea prin degetele îngheţate de frig. într-un final, a ridicat privirea.

- Mama mea nu i-a făcut rău lui Evelyn Hilton. Mama credea în naşterea naturală, credea că natura trebuie lăsată să îşi urmeze cursul. Nu ar fi tăiat-o aşa pe Evelyn; credea că trebuie să aştepţi până ce copilul este gata. Uneori stătea nopţi şi zile întregi lângă mamă, a zis Bella, simţind că îi dau din nou lacrimile. Nu va supravieţui în închisoare; este ca şi cum ar fi omorât-o.

Tânăra reporteră a scos agenda din buzunarul paltonului şi a căutat un creion în celălalt.

- Aveţi ceva care ne poate ajuta să demonstrăm că este nevinovată?
- Dacă aţi fi cunoscut-o pe Tessa, v-aţi da seama că este nevinovată. O sută de femei ar jura în favoarea ei, dar avocatul ei spune că ea n-a vrut să-i ceară nici uneia să depună mărturie. Nu ştiu de ce, dar era tipic pentru ea să-i pună pe alţii înaintea ei. Privind-o pe Milly, care începea să scrie, Bella a încercat să alunge imaginea mamei sale în boxa acuzaţilor. Povestea asta nu se rezumă la Evelyn Hilton. Este vorba despre doctori care încearcă să le scoată pe linie moartă pe moaşe, pentru că din pricina lor pierd sute de lire pe an. Este vorba de discreditarea profesiei de moaşă prin reglementarea şi limitarea a ceea ce au voie să facă, cerându-le să transfere gravida în grija unui doctor

când naşterea se complică – adică exact atunci când femeile ca mama mea pot ajuta cel mai mult.

- Continuaţi, a zis Milly, încolăcindu-şi părul într-un coc în vârful capului, ca să poată scrie mai uşor.

Bella a clătinat din cap şi a privit afară, pe geam, spre dimineaţa geroasă.

- Doctorii sunt cei care provoacă complicaţiile cel mai des. Le forţează pe femei să nască întinse pe spate, cu picioarele prinse în scăriţele patului. Folosesc echipamente care provoacă durere, în medii spitaliceşti, unde femeile nu sunt ascultate şi sunt înspăimântate. Nu au răbdare: rup apa femeii când bebeluşul nu este gata să iasă, smulg pruncii cu forcepsul, în loc să îl întoarcă în pântec, nu vor să stea lângă patul femeii ziua şi noaptea, vorbindu-i, alinând-o; vor să apară în ultimul moment posibil, să aducă copilul pe lume şi să se împăuneze cu gloria.

Milly scria grăbită.

- Şi ce legătură au toate acestea cu moartea lui Evelyn Hilton?
- Evelyn voia ca mama mea să fie de faţă la naştere, dar soţul ei, Wilfred Hilton, voia un doctor. Când a văzut că bebeluşul este în prezentaţie pelviană şi lucrurile au luat o întorsătură proastă, dr. Jenkins a chemat-o panicat.
- Doctorul Jenkins a chemat-o pe mama dumitale? a întrebat Milly Green, privind-o cu ochii mari.

Bella a încuviinţat din cap şi a băgat mâna în geantă, de unde a scos scrisoarea pe care i-o dăduse avocatul mamei sale.

- I-a înscenat totul. Citeşte.

Milly s-a uitat la scrisoare.

- Este de la mama dumitale?
- Da, este relatarea ei despre cele întâmplate. Cu mâinile tremurându-i, Bella a scos scrisoarea din plic şi a început să citească: „N-aş tăia niciodată o femeie aşa cum a făcut Jenkins. Noaptea aceea rămâne pentru totdeauna scrijelită în mintea mea, oricât de mult încerc s-o uit. A măcelărit corpul fragil al lui Evelyn şi a privat copilul de oxigen, apoi, când şi-a dat seama ce-a făcut, a trimis-o pe Sally la casa parohială să mă cheme. A plecat şi m-a lăsat acolo, să mă uit cum mor amândoi şi să cadă vina pe mine”.

Milly a terminat notiţele pe care le luase cu rapiditate, apoi a ridicat privirea spre Bella.

- Doctorul Jenkins nu a vrut să o omoare, dar când şi-a dat seama că mai avea puţin de trăit, a avut nevoie de un ţap ispăşitor. Iar Wilfred Hilton voia sa scape de mama de ani întregi.

Milly a citit primele rânduri din scrisoare, apoi a ridicat din nou capul spre ea.

- De ce?
- Pentru că stăm cu chirie într-o casă de pe pământul lui – casa în care m-am născut. Mama i-a adus pe lume pe primii lui doi copii şi i-a salvat viaţa, aşa că Evelyn a insistat mereu să ne lase să rămânem în casă.

Milly lua notiţe cu mare rapiditate, în timp ce Bella a luat un cubuleţ de zahăr ca să-l pună în ceai.

- Lui Wilfred Hilton nu-i place să le vadă pe proprietatea lui pe femeile disperate care apelează la ajutorul mamei mele. Ajung la noi distruse, înfometate, bătute şi însărcinate; de multe ori după ce au fost violate sau abandonate. Mama a lăsat mereu să se ştie că uşa ei este deschisă, chiar şi celor care nu au bani să plătească.
- De ce nu le-a chemat avocatul mamei dumitale pe aceste femei ca martore în instanţă?
- Pentru că este plătit de Wilfred Hilton.
- Eşti sigură?

Milly a ridicat privirea, cu creionul pregătit.

Bella a încuviinţat din cap.

- El a negat, a zis că este avocat din oficiu, dar numele lui nu este pe listă.

Bella a scos bucata de hârtie pe care o obţinuse de la biroul administrativ în ziua dinainte.

- Numele lui este Jeremy Lyons şi nu este trecut aici. Mama n-a vrut să o aducă în faţa instanţei pe nici una din femeile pe care le-a ajutat, iar domnul Lyons n-a încercat să găsească o altă cale. Voia să fie condamnată şi toată lumea să scape de ea şi de metodele ei vrăjitoreşti.

Milly a citit restul scrisorii, apoi i-a întins-o Bellei.

- Mama dumitale pare o femeie extraordinară.
- Este, a fost de acord Bella. Trebuie să plec acum, domnişoară Green. Am nişte treburi urgente de rezolvat în privinţa fiului meu. Sper că veţi scrie despre toate acestea.
- Credeţi că mai este cineva care ar fi de acord să vorbească cu mine, ca să mai găsim şi alte dovezi? a întrebat Milly, în timp ce Bella se ridica să plece.
- Sally, servitoarea din casa familiei Hilton, cea care a fost martora principală a acuzării, ştie adevărul. Domnul Lyons putea să îi pună întrebări, să scoată adevărul de la ea, dar a ales să nu o facă.
- Credeţi că ar fi de acord să vorbească cu mine? a zis Milly, nerăbdătoare.

Bella a ridicat din umeri.

- Depinde de familia Hilton financiar şi are de crescut o fetiţă. Nu-şi poate permite să-şi piardă slujba. Dar poate în anii care vin va fi de acord să vorbească. Va fi prea târziu pentru mama mea, dar va fi bine de ştiut că numele i-ar putea fi reabilitat într-o bună zi.
- Cum adică va fi prea târziu? a zis Milly, încruntându-se.
- Pentru că viaţa ei, aşa cum o ştia, s-a terminat. Trebuie să plec, să rezolv nişte probleme de familie. O zi bună, domnişoară Green, îţi urez noroc în carieră. Sper să devii o voce pentru femeile de genul mamei mele.

Bella s-a întors, ca Milly Green să nu-i vadă lacrimile din ochi, apoi a ieşit din cafeneaua caldă şi a pornit pe lungul drum spre Kingston.

25. VANESSA. Ajunul Anului *Nou, Í969*

- Unde se află Bobby James acum? Toţii ochii s-au oprit asupra Vanessei, când a pornit-o spre uşă. Trebuie să vorbesc cu el, trebuie să aflu exact ce s-a întâmplat şi ce i-a spus lui Alice înainte să o lase să plece.

Sergentul de poliţie care adusese vestea despre moartea lui Alfie James s-a uitat spre superiorul lui.

- Spune, băiete, unde sc află? s-a răstit detectivul Mills la cl.
- îl duc la secţie pentru interogatoriu, domnule, dar tocmai a murit tatăl lui, e şocat – nu zice nimic deocamdată.

Tânărul sergent făcuse ochii mari şi, în ciuda paltonului gros şi a mănuşilor, tremura de frig.

- Trebuie să-l văd, a spus Vanessa ştergându-şi furioasă lacrimile care îi curgeau pe obraji.
- Doamnă Hilton, vă asigur că dacă are vreo informaţie, o scoatem noi de la el.
- Nu! îl ştiu pe băiatul ăsta, trebuie să vorbesc cu el. îmi voi da seama dacă ascunde ceva. Vin cu dumneavoastră la secţie.
- Doamnă Hilton, vă rog, ar fi mult mai bine dacă aţi sta aici. Vă vom anunţa de îndată ce vom avea veşti, a zis detectivul Mills şi a făcut un pas în faţa ei.
- Vreau să ştiu cu exactitate unde l-aţi găsit pe Alfie James. Oamenii dumneavoastră cercetează locul acela? Fata mea a căzut şi s-a rănit în timp ce căuta căţelul. Sunt sigură. Ah, Doamne, este acolo. A lăsat-o acolo, în zăpadă, a început Vanessa să plângă din nou.
- Avem oameni care cercetează flecare centimetru pătrat în zona unde a fost găsit cadavrul lui Alfie James, a repetat detectivul.
- Duceţi-mă acolo. Vreau să ajut. Nu pot sta aici, simt că îmi pierd minţile.

Vanessa şi-a tras cizmele şi şi-a luat haina de blană din cuierul din hol.

Detectivul a privit spre colegul lui.

- Porter, sună la secţie şi spune-le că am plecat spre câmpul de lângă vechea casă parohială. Apoi găseşte-l pe Richard Hilton şi spune-i să vină acolo.

A deschis uşa din faţa, iar în casa a pătruns o rafala de aer rece.

- Şi Leo, el unde este? a zis Vanessa uitându-se spre Dorothy, care se afla la baza scărilor.
- Probabil a ieşit cu Richard, ca să se alăture echipei de căutători, a spus Dorothy. Nu-ţi face griji, îl anunţ eu unde eşti dacă îl văd.
- O, Doamne, Alice, te rog să fii acolo, a zis Vanessa cu voce tare când a păşit peste pragul casei şi l-a urmat pe Mills spre maşina de poliţie parcată lângă luminile care-i acaparau ei şi lui Richard toată atenţia când a văzut-o pe fiica ei probabil pentru ultima oară în viaţă, alergând prin faţa casei în rochiţa ei roşie.

Ar fi dat orice, absolut orice pe lume, să se poată întoarce la momentul acela; să alerge spre fetiţa ei, s-o strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

Detectivul i-a deschis portiera din dreptul locului pasagerului, apoi a urcat la volan şi a pornit motorul. Maşina a prins viaţă, iar când au pornit pe aleea de acces, Vanessa a ridicat capul şi a văzut că în depărtare se arătau zorii stacojii.

Scurtul drum pe aleile şerpuitoare, pe care le străbătuse de o mie de ori de când locuia la Conacul Tiselor părea să nu se mai sfârşească. A stat ţinându-se de scaunul ei în timp ce maşina a derapat de două ori pe gheaţa întunecată înainte de a se redresa. La curba fără vizibilitate care ducea către casa parohială şi unde drumul se îngusta, au întâlnit farurile unei alte maşini, care

venea cu viteză mare spre ei. Mills a apăsat brusc pe pedala de frână, oprindu-se cu scârţâit de roţi chiar

înainte de o ciocnire frontală cu celălalt vehicul. A coborât geamul, dând înnebunit din mâini şi strigând:

- Mişcă!

Vanessa s-a uitat spre detectiv şi a simţit că inima i se face fărâme. încercase să o ignore, dar pe măsură ce treceau orele era evident că îngrijorarea lui Mills creştea. întrebările care se învârteau la început în jurul faptului că Alice era un copil neascultător, care mai fugea uneori de acasă, încetaseră, înlocuite de căutarea unei alte explicaţii. Una mult mai tulburătoare. Dorise ca el să ia dispariţia lui Alice mai în serios, dar acum, că o făcea, îngrijorarea lui o îngrozea: ceruse pijamaua lui Alice, ca să poată fi căutată cu câini antrenaţi; poliţiştii mergeau din uşă în uşă, trezindu-i pe săteni din somn, ca să caute prin magazii şi loveau cu bastoanele în gardurile vii, acoperite cu zăpadă. Dintr-odată, îi era dureros de limpede că nu mai căutau o fetiţă dispărută, ci un cadavru.

Mills a înjurat pentru sine, în timp ce vehiculul venit din faţă dădea cu spatele înspre o poartă care se deschidea pe partea Vanessei şi aştepta adăpostit în umbră, îi era aproape imposibil să îl identifice pe şofer, dar când au trecut prin dreptul lui, Vanessa şi-a dat seama că era un vehicul pe care îl cunoştea. Farurile pâlpâitoare şi acoperişul din pânză, prin care se strecura apă de câte ori ploua, îi spuneau că maşina care gonea dinspre casa parohială era Land Roverul lui Richard.

Mills s-a oprit, iar Vanessa a coborât geamul.

- Vreo veste?

- Nimic, a strigat Richard drept răspuns.

Când Mills a pornit mai departe, Vanessa a privit în cabina Land Roverului. Nu a văzut decât timp de o secundă, dar imaginea celor două siluete care priveau drept în faţă a simţit-o ca pe o lovitură în stomac. Fiul ei, Leo, iar alături de el soţul ei. Leo ţinea capul plecat; era evident că plânsese.

Într-o fracţiune de secundă, dispăruseră.

Vanessa şi-a muşcat buza cu putere, iar degetele cu care se ţinea de scaun i s-au albit. Nici nu se putea gândi la cât de frig îi era, o femeie în toată firea în interiorul unei maşini, îmbrăcată într-o haină din blană de vulpe. Alice fusese afară, în frigul năprasnic, toată noaptea, într-o rochiţă roşie şi pantofiori roşii, lucioşi. Dacă alunecase într-un şanţ, nu era nici o şansă ca sa fi supravieţuit la aceste temperaturi, dar dacă era captivă undeva, înăuntru, exista speranţă – dacă o găseau repede. Poate ajunsese până la casa parohială şi intrase în hambar, în căutarea căţeluşului, şi căzuse acolo.

- Te rog, fii acolo, Alice, te rog să fii acolo, repeta Vanessa pentru sine, încercând să nu-şi piardă minţile.

Când au virat pe un drum îngust acoperit de zăpadă, Mills a apăsat din nou frâna.

- Aici sunt urme proaspete de roţi, a zis el cu sufletul la gură. Cineva a trecut pe aici. Poate că l-au arestat deja pe Bobby James.

A coborât şi a înaintat cu greu pe terenul accidentat, spre poarta din faţă. în timp ce se lupta cu zăvorul, îi scăpau mici salve de răsuflare îngheţată în efortul de a-l deschide.

Vanessa nu putea să îşi alunge din minte imaginea fetiţei ei chinuindu-se să deschidă poarta înzăpezita, cu mâinile tremurându-i de frig, încercând cu disperare să dea de căţel; abandonând zăvorul, poate, căţărându-se peste poartă şi parcurgând restul dumului în fugă. A scuturat din cap, ca să îşi alunge imaginea din minte, în clipa în care detectivul a reuşit să deschidă poarta şi s-a grăbit să urce înapoi în maşină. A băgat în viteză, iar roţile înzăpezite au pornit

din nou să se mişte, derapând.

- Văd lumini lângă casă. Poate îl aduc pe Bobby James în direcţia asta, a zis el, arătând spre locul în care zorii roşietici se întâlneau cu luminile albastre ale maşinii de poliţie din faţa lor.

Ochii Vanessei se închideau de epuizare, în timp ce maşina se legăna ca o barcă pe drumul accidentat. A privit în jur înnebunită, căutând în zăpadă urmele de paşi ale fetei sale. Mills a apăsat pe acceleraţie şi au lăsat în urmă gardul viu, iar casa parohială le-a apărut în faţa ochilor, dincolo de cotul drumului din faţa lor.

Nu mai fusese aici de ani întregi, iar acum, privind-o, a remarcat că se degradase foarte mult. Era o casă frumoasă, primitoare, cu grinzi de lemn aparente, lambriuri din lemn sculptat, şeminee frumoase, cu plăci de ceramică, şi podele din dale de piatră. Dar în ultimii şase ani îşi pierduse strălucirea şi fusese neglijată de Alfie, care se străduia să conducă ferma şi să aibă grijă de copii. Acum, caprifoiul din jurul intrării era încâlcit şi neîngrijit, vopseaua era sărită şi se cojea, iar poteca era acoperită de pământul şi frunzele adunate timp de câteva luni.

Ochii ei au studiat urmele din zăpadă, până în capătul opus al casei, şi spre câmpul de dincolo de aceasta, unde luminile pulsau în aerul dimineţii. Şi-a ţinut răsuflarea când prin pâcla zorilor a apărut silueta unui flăcău, îmbrăcat într-o haină lungă, neagră şi cu o căciulă de lână pe cap. Avea capul şi umerii plecaţi, braţele legate la spate şi era flancat de doi poliţişti masivi, care pe jumătate mergeau şi pe jumătate se târau prin zăpadă, spre maşina de poliţie care îi aştepta. Vederea lui i-a tăiat răsuflarea, iar când a trecut prin lumina farurilor, a văzut că tremura violent. în clipa aceea, a ridicat ochii şi a văzut-o, cu faţa albă ca de cadavru şi ochii ficşi.

Ochi de un albastru strălucitor, şi-a zis Vanessa, iar pântecele a început să îi ardă de furie. Ochi care fuseseră ultimii ce o văzuseră pe fetiţa ei.

26. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

Vanessa stătea întinsă pe pat, privind zăpada care cădea dincolo de fereastra camerei sale. Auzea lătratul câinilor salvatori şi fluierele poliţiştilor care străpungeau liniştea pădurii unde o căutau pe Sienna încă din zori.

S-a uitat la ceasul deşteptător şi a aflat că este ora două după-amiaza. în curând se va întuneca; trecea încă o zi, iar pe Sienna nu o găsiseră. De două zile casa era plină dc oameni – mai întâi muncitorii dc la firma dc mutări, apoi poliţia dar acum era cufundată în tăcere mormântală şi nemişcare. Ştia că Helen şi Leo plecaseră, dar nu-şi amintea unde şi nici când urmau să se întoarcă.

Căderea continuă a zăpezii îi provoca somn, dar când închidea ochii, le vedea pe Alice şi pe Sienna ţinându-se de mână, una lângă alta, strigând-o pe nume. Nu dormise mai deloc; avea nevoie să doarmă măcar o oră, apoi putea ieşi să ajute la căutare, înainte de a se lăsa întunericul.

îşi simţea ochii grei. Se dusese sus sub pretextul că avea nevoie să se întindă, dar principalul scop fusese să plece de lângă poliţistul de legătură care îi fusese alocat. Era o femeie blondă, cu dinţi albi foarte drepţi şi părul lucios, prins la spate într-o coadă. Se tot întorcea la minutele dinainte de dispariţia Siennei, pe care Vanessa nici nu şi le amintea. într-un final, când a renunţat, a început să pună întrebări despre familie. Sienna era un copil fericit? Leo şi Helen se certau? Sienna ar avea vreun motiv să se teamă să se întoarcă acasă? îi făcuse ceaşcă după ceaşcă de ceai şi îi zâmbise cald, dar era un zâmbet care îi amintea Vanessei dc crocodilul din *Peter Pan.*

Zilele şi nopţile când Alice dispăruse erau scufundate în ceaţă, dar purtarea poliţiştilor îi rămăsese vie în minte până astăzi. în timp ce umbla ca o nebună prin casă, gândindu-se la fiica ei dispărută, poliţista care fusese însărcinată să aibă grijă de ei o consolase, îi făcuse ceai, o ţinuse de mână, îi câştigase încrederea şi o convinsese că îi era prietenă. Poliţia petrecuse mult timp asigurând-o pe ea şi pe Richard că lucrau alături de ei, că le vor aduce la cunoştinţă orice noi descoperiri şi felul în care progresa căutarea. Erau agreabili şi binevoitori, încercau să îi liniştească şi treptat îi făcuseră să vorbească, să le împărtăşească gândurile lor, să aibă încredere în ei.

Dar pe măsură ce treceau orele şi zilele fără nici un succes, Vanessa şi-a dat seama că ea era cea care vorbea, care împărtăşea şi avea încredere, iar poliţia nu le spunea nimic; chiar mai puţin decât spuneau presei, care de multe ori afla despre evoluţii noi în caz înaintea lor. Citeau în ziar sau vedeau la ştiri că fusese descoperit un obiect de îmbrăcăminte sau că se bănuia că Alice fusese văzută undeva, iar Vanessa izbucnea în lacrimi şi ţipa şi plângea că erau ultimii care aflau.

Acum o auzea pe poliţista însărcinată să aibă grijă de familie vorbind încet la telefon, la piciorul scărilor.

- Doarme, este epuizată... Nu, chiar nimic, este foarte închisă, refuză să vorbească despre părinţi. S-a ajuns undeva cu Bobby James?... Legiştii i-au verificat apartamentul şi maşina deja?... Căcat. Poate o ascunde altundeva.

în minte i-a apărut chipul lui Bobby James pe când avea treisprezece ani. Şi-a amintit că fusese acolo, în biroul lui Leo, chiar înainte de dispariţia Siennei. Ce căuta? Nu îl mai văzuse de aproape cincizeci de ani, de când fusese dusă la secţia de poliţie pentru a urmări printr-o oglindă semi-reflectorizantă cum este interogat. îi implorase în mod repetat s-o lase să-l vadă pe Bobby, îi acuzase că îi ascund informaţii, dar ei refuzau s-o lase să-i vorbească. într-un final, când a

simţit că nu mai poate continua şi i-a ameninţat că nu mai cooperează cu ei dacă nu îi permit să stea de vorbă cu el, fuseseră de acord să o lase să asculte timp de cinci minute cum este interogat, după ce o avertizaseră că ar putea s-o tulbure.

Stătuse în camera de observare încinsă şi neaerisită, împreună cu şase poliţişti, adunaţi toţi în jurul ei pentru a se chiorî la detectivul-inspector ales să-l interogheze. Masa şi scaunul din mijlocul încăperii în care se desfăşura interogatoriul erau goale, iar Bobby, îmbrăcat încă în hainele pe care le purta ultima dată când îl văzuse, era înghesuit într-un colţ de detectiv. Arăta înfiorător, cu ochii injectaţi şi învineţiţi, buza umflată şi însângerată, şi părea să aibă o tăietură la cap.

- Trebuie să ne spui ce s-a întâmplat cu Alice, Bobby. Este o situaţie foarte serioasă, iar tu nu eşti cinstit cu noi.

Bărbatul stătea atât de aproape de el, încât Bobby era nevoit să întoarcă capul.

- Vă rog, pot să stau jos, domnule? Stau în picioare de câteva ore, l-a implorat el, iar faţa îi era atât de murdară, încât Vanessa vedea urmele lăsate de lacrimi.

- O să poţi să stai jos după ce ne spui unde este Alice.

Bărbatul şi-a lipit faţa de cea a lui Bobby. Avea părul lins, dat pe spate şi un tatuaj pe o parte a gâtului, parţial ascuns de gulerul cămăşii. Ţinea în mână o fotografie a lui Alice, pe care o dăduse poliţiei Vanessa.

- Uită-te la ea, uită-te la fetiţa aceasta. Ce i-ai făcut?

- Nimic, domnule, nu i-aş face nici un rău lui Alice. Vă rog să mă lăsaţi să stau jos, nu mă mai ţin picioarele.

- Nu, a zis detectivul şi l-a pocnit pe Bobby peste cap, puternic, iar Bobby a scâncit de durere şi a început să plângă. Ştim că ai fost ultima persoană care a văzut-o, aşa că ai face bine să ne spui adevărul. Unde ai dus-o?

- N-am dus-o eu nicăieri, a fugit după ajutor, a răspuns Bobby plângând.

- încotro, băiete? în ce parte a fugit?

îi striga în faţă lui Bobby şi îi săreau din gură stropi de salivă.

- Nu ştiu! îmi pare rău, eu încercam să-l ajut pe tata.

Bobby a suspinat înainte ca poliţistul să-l pocnească din nou.

- Trebuie să te concentrezi, Bobby. Ai fost văzut împreună cu Alice; ce făceai cu ea? îţi place să te joci cu fetiţe, Bobby? a zis el, apropiindu-se şi mai mult.

Lacrimile se curgeau pe bărbia lui Bobby şi picurau pe podea.

- Era supărată, îi curgea sânge de la cap. I-am dat batista mea. Vocea îi tremura şi a început din nou să plângă. Atunci am văzut că tatăl meu era prins sub excavator. I-am spus să fugă şi să cheme ajutoare.

- De ce plângi, Bobby? îţi este ruşine de ce ai făcut? Alice plângea când a murit? Asta voiai? Să o vezi cum suferă? a zis detectivul, privindu-l plin de ură.

- Nu! Am vrut să-l ajut pe tata. Nu i-am făcut nici un rău lui Alice. A fugit. N- am mai văzut-o după aceea. De ce credeţi că i-am făcut ceva?

- Pentru că am găsit o batistă în zăpadă cu iniţialele tale, plină de sângele ei. Iar mâinile tale erau murdare de sângele ei când te-am găsit. Te cunoaştem noi, Bobby James, nu este prima dată când faci rele. Este limpede că ai o problemă cu familia Hilton; le-ai dat foc la hambar.

- N-am fost eu, Leo a dat foc. Domnul Hilton a zis să spun că am fost eu, dar nu era adevărat.

- Aşadar, ai minţit poliţia? Este o infracţiune foarte grava, Bobby. Şi acum

ne minţi, Bobby? Ce i-ai făcut lui Alice? De ce era atâta sânge?

- îi curgea sânge de la cap, era supărată. I-am pus batista mea pe cap. Apoi l-am zărit pe tatăl meu. Ah, Doamne, tată! îmi pare rău.

- De ce-ţi pare rău? Ai lovit-o la cap? Ai lovit-o, Bobby? Cum s-a rănit la cap? Ai ucis-o şi ai ascuns-o undeva?

- Nu! Nu, v-am zis, nu i-aş face niciodată ceva rău lui Alice. Vă rog, lăsaţi-mă să stau jos.

Ofiţerul l-a plesnit din nou pe Bobby, apoi a ridicat fotografia ca să o vadă.

- Uită-te la faţa ei, Bobby, uită-te. Ştim că între tatăl tău şi tatăl lui Alice este o dispută legală; ştim tot.

- Nu i-am făcut nici un rău. Vă rog să mă lăsaţi să plec. îmi pare rău că nu am dus-o acasă, dar trebuia să-l ajut pe tata. Era prins sub excavator. Nu i-am făcut rău, vă rog să mă credeţi. Vă rog.

Vanessa s-a trezit brusc, când uşa cea mare s-a trântit atât de tare, că s-a cutremurat toată casa. A auzit vocea lui Helen pe coridor; părea schimbată, isterică.

- începe să se întunece, nu mai pot suporta încă o noapte, e moartă, ştiu că e moartă. N-am s-o mai văd niciodată.

- Helen, nu-i adevărat, o s-o găsim, a auzit Vanessa vocea lui Leo, venind dinspre scări.

- Cum? Cum o s-o găsim? Ar putea fl oriunde! Nu mai suport. Unde e?!

- Vă pot ajuta cu ceva? s-a auzit vocea poliţistului de legătură.

- Lăsaţi-ne o clipă, a spus Leo, încercând să nu-şi lase vocea să-i trădeze furia.

- Leo, ajută-mă. Nu ştiu ce sa fac. Nu mai suport, îmi pierd minţile.

Helen părea că se plimbă dintr-o parte în alta a culoarului, prin faţa camerei Vanessei.

- Helen, nu face asta, te rog. Dacă te pierzi cu firea, asta nu o s-o ajute pe Sienna. Are nevoie de noi, a implorat-o Leo.

Vanessa şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat încet, scuturându-se de somn, apoi s-a apropiat de uşa închisă şi a rămas lângă ea, ascultând conversaţia dintre Leo şi Helen.

- La fel s-a întâmplat şi cu Alice. N-o s-o găsim niciodată şi o să rămânem aici, n-o să mai putem pleca niciodată. O să putrezim în locul ăsta infect, părăsit de Dumnezeu, aşteptând-o să se întoarcă şi o să ne pierdem minţile, la fel ca mama ta. Asta este pedeapsa mea. Pedeapsa amândurora. Pentru ce am făcut.

- Helen! Vorbeşte mai încet, că ne aude cineva, i-a şuierat Leo.

- Şi ce? Ce mai contează? Nimic nu mai contează acum. Sienna e moartă! a strigat Helen.

- N-a murit! O s-o găsim, îţi promit.

- N-o s-o găsim. A murit. Nu mă atinge! Lasă-mă în pace! a ţipat ea. Urăsc casa asta. Urăsc casa asta!

Vanessa a auzit ceva spărgându-se şi a deschis uşa. O fotografie a lui Alice într-o ramă din argint se făcuse ţăndări şi zăcea în locul unde Helen o izbise de perete.

- Nu-mi mai pasă nimic, a zis Helen, uitându-se furioasă de la Vanessa la Leo. Cel mai rău lucru s-a întâmplat deja, mi-am pierdut copilul. Nu-mi mai pasă ce- mi faci sau ce-mi spui; nu mă mai poţi intimida.

S-a prăbuşit la podea, iar cioburile portretului i-au tăiau palmele, iar când Leo a încercat să o ridice, a ţipat ca o vulpe prinsă în capcană. S-a repezit să-l zgârie pe faţă şi i-a lăsat urme de sânge din tăieturile de pe mâini.

Mergând încet, Vanessa a trecut pe lângă ei şi a coborât scările, unde aşteptau câţiva poliţişti. S-a uitat spre agentul de legătură cu familia şi i-a făcut semn să o urmeze în camera de zi.

- Trebuie să vorbesc cu Bobby James, a zis ea încet. Cred că m-ar ajuta să-mi amintesc.

Femeia a clătinat din cap.

- Mă tem că nu este posibil. Este încă în interogatoriu.

- Credeam că eşti de partea noastră. Se scurge timpul. Vrei să ies de aici şi să le spun reporterilor care aşteaptă la capătul aleii că nu vrei să mă ajuţi să-mi găsesc nepoata? Pentru că, aşa să-mi ajute Dumnezeu, o fac, şi n-ai să ieşi bine din treaba asta, draga mea.

Femeia s-a uitat ţintă la ea, apoi a încuviinţat încetişor din cap şi a ridicat aparatul walkie-talkie.

- O să văd ce pot face.

27. *WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017*

Ploua tare când Willow a ajuns în faţa clădirii în stil edwardian din Portsmouth a vechiului sanatoriu, a coborât din taxi şi l-a plătit pe şofer. Fusese transformat într-un hotel de trei stele, cam neîngrijit, iar când sunase ca să întrebe dacă poate vedea arhivele pacienţilor, o recepţionistă veselă cu un accent galez tărăgănat îi spusese că nu era nici o problemă. Spera ca îngrijitorul să fie liber, spusese ea, ca să o conducă prin aripa spitalului unde erau altădată îngrijiţi pacienţii cu tuberculoză – şi de care nu se mai atinsese nimeni de când îşi închisese uşile, în 1971.

în timp ce alerga spre intrare, cu paltonul deasupra capului, ca să se apere de ploaie, Willow a ridicat ochii spre foişoarele gotice, turlele ascuţite şi ferestrele înguste, cu zăbrele din fier forjat, care se holbau la ea. A deschis uşa principală dând de un vacarm de sporovăială, clinchet de pahare şi muzică, iar când şi-a îndepărtat părul ud din ochi, au trecut pe lângă ea două domnişoare de onoare micuţe. O fată într-o cămaşă albă, cu un decolteu adânc, i-a zâmbit din spatele biroului recepţiei.

- Cu ce vă pot ajuta? a zis ea.

Willow s-a uitat în jur şi a văzut două femei în rochii de nuntă şi pălărioare elegante trecând în grabă pe lângă ea.

- Mă numesc Willow James. Am sunat mai devreme. Mă întrebam dacă aţi reuşit să găsiţi dosarele pacienţilor de la vechiul sanatoriu.

- îmi pare rău, nu, nu le-am găsit. Am vorbit cu şeful meu şi el mi-a zis că cele mai multe dosare au fost distruse în timpul unei inundaţii. Cred că mai sunt câteva la consiliul local, dar presupun că trebuie să le scrieţi.

- Ah, bine, a zis Willow, dezamăgită de drumul făcut degeaba. Am vorbit cu cei de la consiliul local şi ei mi-au spus să vin aici.

- Da? Nu înţeleg de ce ar spune una ca asta. Ar fi bine să îi sun şi să le spun că nu avem nici un fel de dosare aici, ca să nu mai inducem în eroare şi alte persoane. Mai doriţi să faceţi un tur al sanatoriului? Am crezut că pentru asta vreţi să veniţi; sunt mulţi care întreabă.

- Da, dacă tot sunt aici, ar fi grozav. Dacă nu vă deranjez. îmi pare rău, dar nu mi-am dat seama că este o nuntă astăzi. Probabil că nu este cel mai bun moment pentru dumneavoastră! a adăugat ea.

- Ah, nici o problemă, întotdeauna avem câte o nuntă aici, a chicotit recepţionera veselă. îl sun pe Sam, îngrijitorul nostru, să vină şi să vă ia. Vreţi să semnaţi aici şi să luaţi un loc? a adăugat ea, întinzându-i registrul pentru vizitatori şi un stilou.

Willow a luat loc în hol şi a urmărit ce se petrecea în marea sală de recepţie, unde zeci de oaspeţi stăteau de vorbă, zâmbindu-şi unul altuia şi ascultând un cvartet de coarde care cânta într-un colţ. Nu erau cei mai stilaţi nuntaşi, şi-a zis ea – prea multe piepturi revărsate din rochii lucioase liliachii şi roz şi smochinguri prost croite, cu garoafe la butoniere – dar erau cu siguranţă cei mai fericiţi. Hohotele de râs se auzeau repetat şi o armată de copii alergau printre picioarele părinţilor ameţiţi de alcool. Cu cât se uita mai mult, cu atât mai greu îi venea să- şi desprindă privirile de la ei. Erau probabil şaizeci sau şaptezeci de oameni în încăpere, dar păreau să se cunoască foarte bine: prieteni vechi, unchi şi mătuşi, bunici şi nepoţi, strânşi în grupuri, pălăvrăgind cu animaţie, fericiţi, tihniţi, mulţumiţi. Şi, cu toate că râsul lor era contagios, Willow simţea că o doare inima,

ştiind că ei îi era complet străin sentimentul de provenienţă dintr-o familie mare, de protecţie, de iubire necondiţionată, de apartenenţă.

- Willow James? a zis o voce masculină, iar când a ridicat privirea, a văzut în faţa ei un tânăr scund, sfios, de vreo douăzeci de ani.

Avea părul castaniu, lung şi ondulat, şi purta o bluză cenuşie acoperită cu pete de vopsea şi jeanşi largi, lăsaţi pe şolduri.

Willow a sărit în picioare şi i-a întins mâna, zâmbindu-i cald.

- Mă bucur să te cunosc.
- Eu sunt Sam. Am auzit că vreţi să vizitaţi vechiul spital?

O pornise deja pe lângă ea, spre o uşă dublă.

- Da, ar fi grozav, mulţumesc! Dacă nu eşti prea ocupat.

Şi-a luat repede geanta şi l-a urmat.

- Nu, nu-i nici o problemă, îmi place să-i duc pe oameni în vizită acolo, a spus el vorbind încet, în timp ce-şi dădea bretonul la o parte din ochi.
- Serios? Aş fi zis că te-ai plictisit să-i tot însoţeşti pe vizitatori.
- Na, e foarte interesant. Nu s-a schimbat mai nimic de când a fost închis, se pot vedea vechile paturi şi echipamentele de radiografie. Dar nu-mi place să urc acolo noaptea, e sinistru.

Imaginile şi sunetele nunţii au început sa piară în depărtare în timp ce înaintau pe coridor.

- Se primesc multe cereri de vizitare? a întrebat Willow, grăbind pasul în timp ce treceau printr-o serie de uşi duble, iar pereţii proaspăt zugrăviţi şi covoarele noi lăsau loc podelelor din şipci crăpate şi tapetului scorojit.
- Destul de multe, da. Majoritatea, de la femei în vârstă care au fost paciente. Sunt copleşite de emoţie când se întorc aici. îmi place să le ascult poveştile, deşi sunt destul de triste. Părinţii erau nevoiţi să îşi lase copiii singuri şi nu aveau voie să-i viziteze decât o dată pe lună. S-a uitat în urmă şi şi-a îndepărtat din nou bretonul din ochi. îmi plac bătrânii, sunt întotdeauna oameni mişto. Cu ei nu încap aiureli de nici un fel,

Willow a zâmbit apreciativ, urmându-l pe un coridor străjuit de fotografii alb-negru cu docurile din Portsmouth.

- Unii dintre tipii de la bucătărie urcă acolo cu planşeta de spiritism după ce se închide barul, a continuat el. Am încercat şi eu o dată tâmpenia asta şi nu-mi mai trebuie. S-a oprit brusc şi a deschis o uşă care ducea la etajul următor. Trebuie să urcăm pe aici – să aveţi grijă la cap.
- Mulţumesc, a zis Willow, pornind-o în sus pe scara întunecată şi îngustă.
- Luminile nu funcţionează, aveţi grijă. Uitaţi, pornesc lanterna de pe telefonul meu.

Willow a înaintat cu atenţie pe treptele de lemn, care scârţâiau la fiecare pas. Ajunsă sus, a fost întâmpinată de un coridor lung şi îngust, din care se intra în mai multe camere. S-a uitat în prima dintre ele, care era ticsită până în tavan cu ceea ce părea a fi gunoi: saci negri pentru pubele, cutii de carton şi containere de plastic pline ochi cu decoraţiuni de Crăciun şi tot felul de mărunţişuri. Alături, era o cameră mică cu o chiuvetă şi cu plăci de faianţă sparte, care cădeau de pe pereţi.

- Salonul femeilor este într-acolo, a zis Sam, arătând spre capătul holului.

Willow a încuviinţat din cap şi a mers mai departe, trecând pe lângă alte camere
în care erau îngrămădite scaune, şi fîşete, şi tot felul de vechituri, până ce a ajuns într-o încăpere mare, înaltă, cu ferestre de la tavan până în podea, care se deschideau în nişte mici balcoane.

- Aici este, a zis Sam. Cred că stăteau în paturi aliniate de-a lungul

pereţilor, faţă în faţă. Judecând după urmele şinelor pentru draperii de pe perete. Salonul

- pentru bărbaţi este la următorul etaj, dar a fost mâncat de putregai uscat şi nu mai putem urca acolo.

Willow a privit în sus şi a văzut că în anumite secţiuni ale camerei şinele de care probabil atârnau draperiile din jurul paturilor erau încă fixate în tencuială.

- Luna trecută a venit o bătrânică şi zicea că a fost aici timp de doi ani, începând cu vârsta de zece ani. Patul ei era acolo, în colţ. Şi-a făcut aici o prietenă care a murit. Era foarte trist; te obişnuiai cu cei care mureau în somn, spunea ea.

- Zece ani? Ce trist, a zis Willow încet. Am impresia că nimeni nu le spunea nimic copiilor pe vremea aceea.

- Nu. Mulţi dintre oamenii pe care i-am întâlnit credeau că făcuseră ceva rău, sau că fuseseră abandonaţi de părinţi. Nimeni nu i-a spus acestei femei de ce nu puteau sta părinţii cu ea şi nici când urmau să se întoarcă. A vrut să vadă mormântul prietenei sale şi să îi aducă un omagiu, pentru că nu se mai întorsese aici niciodată.

- Sunt pacienţi înmormântaţi aici? a întrebat Willow.

- Da, lângă pădure. Vă pot duce acolo într-un minut, a zis Sam entuziast, de parcă punea la cale o reuniune veselă.

Willow s-a apropiat de una dintre ferestre şi a privit afară, spre copacii golaşi. Vântul geros sufla frunze moarte pe podeaua balconului cenuşiu.

- Chiar îi scoteau pe pacienţi acolo? a întrebat ea, încetişor.

- Da, frigul era singurul tratament pe atunci. Multe dintre bătrâne îşi amintesc. Nu le lăsau să închidă geamurile niciodată. Chiar dacă ningea. Vedeţi, frigul împiedica răspândirea tuberculozei.

Willow a privit de jur împrejurul camerei în care trebuie să fi stat Nell, locul atâtor tristeţi şi însingurări, şi, cu toate astea, o simplă cameră, care nu lăsa nimic de înţeles despre trecutul adăpostit de tavanul său înalt. Erau două sau trei paturi metalice împinse la perete. Vopsea cojită şi parchet care se îmbâcsise, ajungând gri. Era un frig amarnic şi, în ciuda paltonului ei gros de lână, a căciulii şi mănuşilor, a început să tremure.

- Oamenii pe care i-am condus aici mi-au spus că nu aveau voie să se ridice din pat. Asistentele erau foarte severe, chiar şi cu copiii mici.

- Nu pot să cred că erau trimişi aici copii fără părinţi. Aşa ceva este de neimaginat astăzi.

- Ştiu, iar uneori stăteau aici câte doi sau trei ani. Aşa cum am spus, vizitele erau limitate la una pe lună pentru a reduce riscul de împrăştiere a germenilor. Unii nu primeau niciodată vizite, chiar şi dintre copii.

Willow şi-a muşcat buza imaginându-şi acei copii abandonaţi care priveau cum se înghesuie vizitatorii ca să îi vadă pe ceilalţi pacienţi. A zărit o uşă la capătul camerei.

- Ce este acolo? a întrebat.

- Este camera în care se făceau radiografii.

Sam a împins uşa grea şi s-a apropiat de nişte obloane din lemn, pe care le-a deschis, dând la iveală o încăpere cu trei paturi lungi pe roţi. Zâmbind voios, a făcut câţiva paşi spre celălalt perete.

- Uitaţi-vă aici, a zis el, deschizând un dulap înalt şi trăgând afară un aparat cu raze X pe şine. Stăteai în spatele acestui ecran de aici, iar aparatul făcea o radiografie a plămânilor tăi. Tare, nu? Iar morga este pe aici, în camera următoare.

Willow a simţit din nou că i se face rău când Sam a deschis uşa către încăperea următoare. înăuntru erau patru cărucioare mari şi un perete cu

douăsprezece deschizături, destul de mari ca să încapă un corp.

- La capătul camerei este un lift, a zis el. Nu mai funcţionează, dar cobora până în spatele clădirii, unde este cimitirul.

- Cred că am nevoie să iau aer, dacă nu te superi, a zis Willow.

În ciuda frigului pătrunzător, simţise deodată că o strânge fularul, iar fruntea îi transpira sub căciulă. Era sigură că va vomita din nou.

- Sigur, putem coborî spre ieşirea de urgenţă, ca să vedeţi cimitirul, dacă doriţi. Dar să ştiţi că este cam neîngrijit. Nu cred că vin mulţi oameni aici să se ocupe de morminte.

Scara care cobora spre ieşirea de urgenţă era strâmtă şi prost luminată. Sam a îndreptat lanterna telefonului mobil în faţă, iar Willow a coborât încet, ţinându-se bine de balustradă, împiedicându-se la un moment dat, dar echilibrându-se înainte de a cădea. Când au ajuns la ieşire, simţea că abia mai răsuflă şi îi era greaţă, iar când Sam s-a împins în uşă ca să o deschidă, a simţit că o cuprinde panica.

- îmi pare rău, de obicei nu este înţepenită, a zis el, scoţând un râs nervos şi împingându-se încă o dată în ea.

într-un final, s-a deschis şi au ieşit în lumina cenuşie a zilei. Ploaia se oprise, lăsând un şir de băltoace în parcarea pentru angajaţi din spatele hotelului, care se învecina cu zona împădurită din spate.

- Pe aici se ajunge la cimitir; este la intrarea în pădure. Trebuie să vă las singură, ca am o întâlnire în cinci minute, a zis Sam în timp ce ieşeau din umbra vechiului spital şi se îndreptau spre pădurea deasă.

- Sigur, nu-i nici o problemă, a spus Willow.

Au traversat parcarea în pas grăbit, în direcţia a doi piloni din beton care străjuiau un zid din piatră în ruine şi o potecă îngustă, din ciment, care mergea spre pădure. în timp ce se apropiau, vedea vârfurile pietrelor de mormânt pe deasupra zidurilor.

- Eu vă spun la revedere, dacă nu vă supăraţi, a încheiat Sam, pornind înapoi.

- îţi mulţumesc pentru ajutor, a zis ea, apoi a inspirat adânc şi s-a întors spre intrarea în cimitir.

în timp ce o învăluia tăcerea pădurii, a început să tremure. A mai inspirat de câteva ori, apoi a trecut hotărâtă de cei doi piloni din beton. Era ciudat să vadă un cimitir aici, în mijlocul pustietăţii. Nu avea nici o ordine; numai socluri din piatră crăpate şi cruci răspândite ici-colo.

Poteca era îngrijită, ca şi cei câţiva metri de iarba de la intrare, dar pe măsura ce se aventura mai departe, rădăcinile şi tufişurile se înmulţeau. A privit în jur, copleşită şi neştiind de unde să înceapă. Nu putea citi toate pietrele de mormânt; erau prea multe. A privit în sus, spre spital, la ferestrele îndărătul cărora se aflase mai devreme, şi şi-a imaginat pacienţii care priveau înmormântările de la balcoane. A început să citească inscripţiile: *Katherine Harper 1937-1950. Iubită fiică*, *soră*, *nepoată.* Unele pietre erau mai dichisite decât altele, dar cele mai multe morminte nu aveau decât cruci cu mici inscripţii, pe care Willow îşi imagina că le oferea sanatoriul familiilor sărace.

Croindu-şi drum printre tufişuri, a început să remarce că erau grupuri de morminte săpate în aceeaşi perioadă, la mijlocul anilor treizeci şi în anii patruzeci, iar apoi, îndreptându-se spre partea stângă a pădurii, a găsit morminte din 1955 până în 1959.

Deodată i-a venit un gând. Ştia că Nell se afla la sanatoriu la momentul dispariţiei lui Alice, în 1969. Poate că dacă găsea morminte ale unor copii care muriseră în perioada în care se afla ea acolo, părinţii lor ar putea fi încă în viaţă şi ar putea să şi-o amintească. Era puţin probabil, dar nu trecuseră decât cincizeci de ani şi chiar dacă părinţii aveau pe atunci douăzeci şi ceva de ani, acum ar avea vreo şaptezeci şi cinci. Era pură speculaţie, dar nu imposibil. A

început să caute cu

băgare de seamă pietre de mormânt de la sfârşitul anilor şaizeci şi începutul anilor şaptezeci.

în amintirea iubitei noastre Connie Walbrook, noiembrie 1968, a citit ea păşind de la un mormânt la altul, ghemuindu-se la pământ pentru a-şi trece degetele peste literele unora dintre pietrele care se albiseră aproape complet. Deşi începea să plouă din nou, simţea că inima i-o porneşte la trap la această nouă licărire de speranţă. Copacii de deasupra ei au prins să foşnească atunci când picăturile de ploaie au început să răpăie deasupra lor, iar Willow a înaintat mai adânc în pădure. *în amintirea dragei noastre Helen Kerry, 1935-1953. Luată dintre noi prea repede. Odihneşte-te în pace.* Numai optsprezece ani.

A continuat să înainteze, croindu-şi drum tot mai adânc prin cimitirul abandonat, până când frigul a devenit insuportabil. Tocmai se gândea că va trebui să se întoarcă, a remarcat o mică bucată de piatră semicirculară care ieşea din pământ, pe jumătate ascunsă în mărăcini. Inima a început să îi bată mai tare când s-a apropiat. A înlăturat spinii cu piciorul, dar unul dintre ei i-a pătruns prin pantof, făcând-o să scoată un ţipăt când a simţit cum i se îmbibă şoseta de sânge. Ignorând durerea ascuţită, a cercetat cuvintele şterse de pe placa din calcar gri: *Heather Parks, 1958-1971. iubită fiică a Emmei şi a* lui *George. Luată dintre noi prea curând*, *ne va lipsi pe vecie.*

A rămas câteva clipe cu ochii la piatra de mormânt, nevenindu-i să creadă că găsise pe cineva care ar fi putut să o cunoască pe Nell. Apoi ochii i-au căzut pe un buchet de flori putrezite, legate cu o panglică galbenă decolorată. Părinţii lui Heather fuseseră aici cu puţină vreme în urmă, ceea ce însemna că probabil locuiau în apropiere. Iar Parks nu era un nume foarte des întâlnit. A scos telefonul şi a fotografiat piatra de mormânt a lui Heather.

- Aici eraţi. Totul în regulă? s-a auzit o voce cunoscută din spatele ei, făcând-o să tresară.

- A, bună. Da, bine, mulţumesc, a zis ea repede. Pot să te întreb ceva? Crezi că aş putea obţine certificatul de deces al unei persoane care a murit aici?

- Nu sunt sigur, a zis Sam. Poate la consiliul local? Ştiu că mulţi pacienţi s-au dus acasă să moară. Mai ales copii. Au venit să îi ia părinţii lor. Şi cred că s-ar putea să existe un grup pe Facebook al celor care au fost internaţi aici. Merită încercat, nu?

Willow a încuviinţat din cap.

- Bine, mulţumesc.

S-a uitat din nou la telefonul ei şi a văzut că avea un mesaj. Ploaia se înteţea acum, trecând printre crengile copacilor.

- Eu merg spre oraş, dacă aveţi nevoie de o maşină, a zis Sam. Vă scutesc de un drum cu taxiul.

- Minunat, a spus Willow. Eşti foarte amabil, chiar mă temeam că o să pierd trenul.

A aruncat o ultimă privire spre florile de lângă mormântul lui Heather Parks, apoi s-a întors şi s-a grăbit să îl ajungă din urmă pe Sam.

28. *NELL, Noiembrie 1970*

- De ce nu-l pot vedea pe Bobby? Nu înţeleg.

Nell a privit peste masă la Dorothy, care scotea vasele pentru micul dejun.

- Este complicat, Nell, a zis Dorothy, scoţând un oftat greu.
- De ce? De ce nu îmi poţi spune unde este? Vreau să-l văd. Mi-e dor de el. I-ai trimis scrisoarea mea?
- Da, Nell, am trimis-o.
- Atunci de ce nu-mi răspunde? I-am dat adresa mea cea nouă, aici, la tine acasă.
- La *noi* acasă. Este şi casa ta, Nell, noi suntem familia ta acum. Trebuie să încerci să mergi mai departe şi să-ţi faci prieteni noi la şcoală. A trecut ceva vreme de când ai venit să locuieşti cu noi.
- Nu vreau să-mi fac prieteni noi. Toţi cei pe care îi iubesc mor, a început Nell să plângă. E vina mea că a murit Alice.

Dorothy s-a aşezat pe scaun lângă ea şi a îmbrăţişat-o.

- Nu e vina ta. Tu nici măcar nu te aflai aici, Nell. Şi oricum, nu ştim dacă Alice a murit. încă e dispărută. Ar putea să fie altundeva, împreună cu o altă familie.
- Nu e, ştiu sigur că nu e. E moartă.

Nell şi-a îngropat capul între braţe.

- Nell, te rog, nu spune asta. Vino, trebuie să mănânci ceva.
- Nu-mi e foame, a zis Nell ridicându-se de la masă şi alergând în sus pe scări în camera ei, unde s-a aruncat pe pat şi s-a pornit să plângă în hohote.

îi scrisese lui Bobby de multe ori, scrisori pe care Dorothy îi promisese să le pună la poştă, dar nu primise nici un răspuns. încercase să o convingă pe Dorothy să-i spună unde se afla şi ce făcuse, dar ea îi dădea întotdeauna răspunsuri vagi. Ea şi Peter şuşoteau mereu despre Nell când credeau că nu-i aude. Erau atât de diferiţi de Bobby şi de tata, nu îi spuneau niciodată nimic, o ţineau închisă şi o trimiteau la culcare când afară era încă lumină. Nu avea animale cu care să se joace şi numai o căsuţă pentru păpuşi cu care să îşi petreacă timpul. îi era tare dor de viaţa de la fermă. Voia să alerge prin noroi, sa îi ajute pe Bobby şi pe tata, sa hrănească vacile şi să pălăvrăgească cu şoferul camionului de lapte în timp ce stătea cocoţată pe gard, mâncând mere.

Casa lui Dorothy şi a lui Peter i se părea foarte stranie. Totul era bej – covorul, pernele, păturile – şi nu avea voie să atingă nimic. Era ca un tablou în care trebuiau să trăiască, dar fără să-l murdărească. Erau obsedaţi de curăţenie. Nell crescuse la fermă, plină de pământ din cap până în picioare, dar tot ce îi spunea Dorothy când ieşeau afară era nu-ţi murdări rochiţa, nu sări în băltoacă, fii atentă, Nell, nu te duce lângă gard, să nu cazi. Apoi, de îndată ce se întorceau, era ora pentru baie, spală-te pe mâini, spală-te pe faţă, fă curat în cameră, ora de culcare, stinge lumina. Dorothy dădea mereu cu aspiratorul, curăţa şi ştergea. Totul mirosea a flori artificiale, a levănţică şi înălbitor. Lui Nell îi lipseau dezordinea şi murdăria, fericirea, şi haosul, şi căldura vechii ei vieţi. Cizmele pline de noroi şi trosnetul lemnelor din foc, baia o dată pe săptămână şi hohotele de râs. îi era atât de dor de vechea ei viaţă, încât simţea în burta o durere care nu trecea niciodată.

S-a ridicat şi s-a apropiat de fereastra dormitorului ei zugrăvit în liliachiu, în care toate cărţile şi toate jucăriile se aflau la locul lor, şi s-a uitat în zare, acolo unde capătul grădinii se învecina cu domeniul familiei Hilton. A privit spre aleea de acces ce ducea spre Conacul Tiselor şi şi-a închipuit cum ea şi Alice alergau

ţinându-se de mână, iar Bobby mergea în faţa lor şi le spunea să se grăbească. Privind în gol şi rugându-se ca vechea ei viaţă să reînvie, l-a văzut pe Leo, fratele mai mare al lui Alice, mergând spre pădure. Arunca un băţ pentru Snowy, care crescuse mare acum şi avea o blană albă şi pufoasă şi nişte labe enorme care îl făceau să semene cu un urs polar.

Nell s-a strecurat în jos pe scări şi şi-a tras cizmele din cauciuc care aşteptau lângă uşa din spate. Dorothy era la chiuveta din bucătărie şi vorbea cu Peter.

- Nu ştiu ce să mai fac cu ea. Uneori cred că a fost o greşeală să o aduc înapoi aici, dar trebuia să o ajut, nu o puteam lăsa singură în locul acela groaznic, unde nu o vizita nimeni. Vanessa mi-a spus limpede ca ar fi preferat să n-o fac. Crede că ar fi trebuit să o adopte altcineva, dar atunci Bobby nu ar mai putea să o găsească.

- Nu-ţi face griji în legătură cu ce gândeşte Vanessa. Dumnezeu ştie că are destul de tras; pierderea unui copil este de ajuns să te aducă în pragul nebuniei. Dă-i timp, o să se liniştească. A trecut prin multe.

Nell şi-a luat haina din cuier şi a ieşit pe uşa din spate, închizând-o încetişor în urma ei, înainte ca Dorothy să se sperie că se va murdări şi să o întrebe încotro se duce şi când se întoarce. A fugit pe alee, a ieşit pe poarta din spatele casei şi a traversat aleea de acces dinspre conac, mergând spre pădure în aceeaşi direcţie în care se ducea Leo.

în timp ce înainta, crengile goale se încovoiau deasupra ca degetele unei vrăjitoare. îl auzea pe Leo strigând-o pe Snowy şi a încetinit pasul, ca să nu o vadă.

Apoi toate zgomotele s-au oprit şi nu mai auzea decât vântul care sufla prin copacii goi şi propria respiraţie grea când a ajuns la marginea pădurii şi a privit în jos, spre vechea casă parohială. A privit în jur, dar Leo şi Snowy nu se mai vedeau nicăieri. A aruncat o privire spre vechea ei casă. Se schimbase deja foarte mult, Richard vânduse terenurile din jur, iar mormintele dispăruseră. începuse să transforme grajdul pentru vite într-o unitate de stocare pentru fân. Şi l-a imaginat pe Bobby în prag, scuturându-şi noroiul de pe ghete şi pe tatăl ei lângă poartă, plesnind vacile pe spinare, ca să le facă să se urnească.

Auzind cum a trosnit o rămurică, s-a întors şi l-a văzut pe Leo stând la câţiva metri de ea. Nici unul dintre ei nu a vorbit, ci s-au uitat ţintă unul la altul un răstimp îndelungat.

- Bună, Nell, a zis el într-un sfârşit.

- Bună, Leo. S-a lăsat pe vine ca să o mângâie pe Snowy şi a văzut că nu mai avea cheia prinsă de zgardă. A crescut, a zis ea.

- Da, are aproape un an acum, a spus Leo.

Nell a încuviinţat din cap, apoi a lovit cu piciorul în pământ, stânjenită.

- Ar fi bine să mă întorc. Dorothy o să se întrebe unde sunt.

- Ştii la ce folosea cheia pe care o avea prinsă de zgardă? a zis Leo când ea s-a întors să plece.

Nell s-a oprit brusc şi a simţit că începe să tremure din toate încheieturile. S-a întors încet spre el. Nu trecuseră decât câteva luni de ultima dată când îl văzuse, dar se schimbase. întotdeauna fusese înalt şi subţire, ca tatăl lui, Richard, dar acum nu mai părea un băieţel, ci mai degrabă un tânăr. Avea doisprezece ani, a calculat ea, iar vocea i se îngroşase şi în jurul gurii şi bărbiei îi crescuseră fire moi de păr. Ochii lui păreau trişti, iar umerii erau lăsaţi. îşi pierduse mersul ţanţoş pe care şi-l amintea şi fusese înlocuit cu ceva ce o tulbura.

- O mai ai? a întrebat ea.

El a privit-o ţintă, fără să clipească, şi i-a urmărit buzele ca şi cum aştepta să

mai spună ceva, apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos cheia. Era exact aşa cum şi-o amintea, ornamentată, frumoasă, ca un obiect dintr-un basm.

- La ce foloseşte, Nell?
- Le-ai spus părinţilor tăi despre ea? a întrebat ea.
- Mama a găsit-o prinsă de zgarda lui Snowy. Dar nimeni nu ştie la ce foloseşte. Tu ştii?

Nell a încuviinţat din cap.

- Am găsit-o sub salcie. Era într-o cutie din metal scoasă din pământ de excavator.

Leo o privea fix, aşteptând să continue.

- Ce descuie, Nell?

Nell a privit dincolo de el, spre vechea casă parohială.

- Mi-e frică să-ţi spun, a răspuns ea cu glas scăzut.
- De ce? a zis Leo încet.

O privea încordat acum, ţintuit locului, fără să clipească.

Nell a pornit spre casa parohială. îşi simţea stomacul ca pe un ghem de şerpi. îl auzea pe Leo mergând în urma ei şi pe Snowy gâfâind în timp ce zburda pe lângă el. Când a ajuns în faţa intrării, a înţepenit, iar mâna ei a refuzat să atingă mânerul. Nu mai venise aici de aproape un an, nu fusese în stare. A început să tremure când Leo a trecut pe lângă ea şi a deschis uşa.

S-a uitat la Leo, care stătea prea aproape de ea, respirându-i fierbinte în ceafă.

- Ce aştepţi? s-a răstit el, iar ea şi-a muşcat buza şi a păşit înăuntru.

Mirosea altfel, a umezeală, iar apa se scurgea pe la ferestre, ceea ce însemna că ramele din lemn începuseră să putrezească şi nu fusese nimeni aici să le repare. Mobila dispăruse, lăsând la vedere toate spaţiile din podea, pe unde intraseră şoarecii şi roseseră perdelele, fără Snowy care să-i fugărească. Nell a simţit că-i stă inima văzând carcasa asta care fusese căminul ei. S-a imaginat cum ea şi Bobby iau micul dejun, iar tatăl lor intră şi îşi pune ghetele lângă foc, şi vechea Nell sporovăieşte şi îşi mănâncă terciul de ovăz cu miere. Chicoteşte şi râde fără nici o grijă.

- Ai de gând să-mi arăţi sau nu?
- Mi-e frică, Leo.

S-a uitat spre scări; părea un munte pe care îl avea de urcat. S-a silit să se uite în sus, spre palierul de la etaj. Apoi la ultima treaptă. în felul în care marginea ei se curba, era imposibil să vezi gaura cheii dacă nu ştiai că se află acolo.

- Nell, orice ar fi, trebuie să îmi arăţi, a zis Leo ferm.

Ea a încuviinţat din cap şi a pornit în sus pe scările care scârţâiau când înainta, punând un picior în faţa celuilalt. Era un drum pe care îi fusese groază că va fi nevoită să îl facă de când auzise prima dată că Alice dispăruse. într-o noapte îngrozitoare, i-a mijit în minte ideea unde ar putea fi Alice, apoi, în următoarele zile şi săptămâni, prinsese rădăcini, până ce nu a mai reuşit să se gândească la altceva.

Când au ajuns la ultima treaptă, Leo a privit-o.

- Ce este? s-a răstit el. Pentru numele lui Dumnezeu, Nell, arată-mi.

Fata a întins mâna, cu palma deschisă. El şi-a coborât ochii, apoi, încet, a băgat mâna în buzunar şi i-a dat cheia.

S-a aşezat încetişor pe treapta de sus şi a băgat mâna sub buza treptei, aşa cum făcuse prima dată când descoperise camera. Cea despre care îi scrisese lui Alice. Camera secretă în care nu mai intraseră împreuna. în fiecare seară de când o adoptase Dorothy, stătea întinsă în pat, îngrozită de acest moment, sperând şi rugându-se să greşească, iar Alice să nu se afle acolo. Era un vis îngrozitor, un coşmar.

Cu grijă, a băgat cheia în broască şi a întors-o, până ce a auzit un declic zgomotos şi treapta s-a deschis.

- Nu mă pot uita, a spus ea, întorcând capul spre Leo, care a făcut un pas în faţă şi a ridicat capacul.

Gâtuită de frică, Nell s-a silit să se uite, în timp ce ochii ei se acomodau încet cu întunericul. Primul lucru pe care l-a văzut a fost o formă mică, precum mâna unei fantome, întinsă pe podea, spre zăvor. O brăţară cu iniţiala „A" zăcea pe podea, lângă ea. S-a holbat la ea, paralizată; inima a încetat să-i mai bată şi nu putea respira. Alice era aici, aici fusese de la început. Toată lumea o căutase, iar în tot acest timp era încuiată în camera aceasta, unde murise singură şi înspăimântată.

Al doilea lucru pe care l-a văzut a fost o bucată de hârtie căzută lângă brăţara lui Alice, o scrisoare trimisă de ea, care o condusese pe prietena ei cea mai bună aici, în camera asta, unde s-a încuiat şi n-a mai putut să iasă. Nimeni n-ar fi putut să ştie că e aici, murise singură, în beznă. Era numai vina ei că îi trimisese scrisoarea, îşi omorâse prietena cea mai bună.

A dat să ţipe, dar Leo i-a pus o mână peste gură. A clătinat din cap, fixând-o cu privirea, apoi s-au uitat unul la altul, disperaţi. într-un final, Nell a reuşit să-şi smulgă privirile şi amândoi s-au uitat din nou spre mâna lui Alice, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Bănuise şi se temuse că Alice era în camera secretă, dar nu crezuse cu adevărat. Era un lucru imposibil de acceptat; simţea ca o copleşeşte şi o striveşte tristeţea. Au rămas împietriţi, uitându-se unul la altul, până când Leo s-a întins şi a apucat scrisoarea, apoi a trântit capacul.

în timp ce Leo rămăsese ţintuit locului, trecând cu privirea peste scrisoarea pe care Nell o scrisese celei mai bune prietene a ei, Nell a fugit afară şi s-a oprit pe prima treaptă, unde a vomitat tot ceea ce mâncase la micul dejun. Leo a urmat-o în scurt timp, şi-a pus mâinile pe genunchi şi a vorbit, trăgând în acelaşi timp cu disperare aer în piept.

- Dacă cheia se afia la gâtul lui Snowy, iar Alice era încuiată aici, cum a ieşit Snowy?

Nell s-a uitat la el, apoi a înconjurat casa şi a întins mâna spre cărămizile din sticlă albastră, aflate la aproximativ un metru şi jumătate de la pământ. Una dintre ele era spartă, lăsând o gaură în perete.

- în camera aceea este o fereastră. Uite, e spartă, a zis Nell, arătând spre ea.

- Probabil că Snowy a sărit pe acolo şi s-a întors acasă, a spus Leo uitându-se fix la geam, apoi a întors privirea spre Nell şi a clătinat din cap. Nu trebuie să spui nimănui, niciodată, despre lucrul acesta. Te vor acuza pe tine. S-a uitat la scrisoarea pe care o ţinea în mână, apoi i-a întins-o, s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat. Scapă de ea; arde-o. Să n-o vadă nimeni.

Rămasă singură, Nell a plâns în hohote până a rămas fără lacrimi, apoi s-a aşezat pe trepte şi s-a uitat la scrisoarea din mâna ei.

Dragă Alice,

Sper că eşti bine, că o ţii pe Snowy la căldură şi te joci cu ea. îmi este atât de dor de tine, încdt nu mă pot gândi prea mult la asta, că mă apucă plânsul. Abia aştept să te revăd şi să-ţi arăt camera secretă pe care am găsit-o sub scările din casa parohială – la asta se potriveşte cheia de pe zgarda lui Snowy.

Nici nu-ţi dai seama că acolo ar fi o încăpere, dar sub ultima treaptă este o micuţă gaură pentru cheie. Se deschide ca un capac, către o lume secretă, cu un pat şi un cufăr şi o lumânare cu chibrituri. Dar nu ştiu unde vom locui de acum încolo sau dacă vom putea intra vreodată împreună în camera secretă. Dacă îi vezi pe Bobby sau pe tata, te rog să le spui că îmi este dor de ei şi spune-le să-mi scrie. Abia aştept să fim din nou împreună. Tu eşti cea mai bună

prietenă a mea din toată lumea.

Cu dragoste, Nell xxx

29. *BELLA. Ianuarie Î946*

Bella stătea lângă salcia de la marginea fermei, iar în mână ţinea cutia pe care era gravat numele ei. A pus cheia înăuntru, apoi a sărutat-o şi a închis-o bine. Ridicând de jos mistria, a săpat o groapă cât a putut de adâncă în pământul îngheţat, după care a aşezat cutia înăuntru şi a acoperit-o. Când a terminat, s-a îndreptat peste câmp spre Conacul Tiselor, prin ceaţa groasă care acoperea pământul tare ca o pătură îndărătul căreia se putea ascunde.

S-a strecurat tot mai aproape, înaintând printre umbrele imenşilor stejari care străjuiau câmpurile şi a început să audă sunetele venite dinspre casă. Conacul Tiselor strălucea, părând că în toate cele zece dormitoare lumina era aprinsă şi se auzeau strigătele băieţilor de la grajduri care se agitau panicaţi. Erau sunete cunoscute, pe care le ascultase de multe ori din locul ei de observaţie de la casa parohială: ogarii care lătrau frenetic în curte, uruitul maşinilor pe aleea de acces a marelui conac, claxoanele, şoferii care strigau exaltaţi.

Era ziua vânătorii anuale. Deşi ţara era adâncită într-o criză profundă, alimentele nu se găseau şi mulţi oameni îşi pierdeau casele şi fermele şi erau mutilaţi fizic şi mintal, Bella nu era surprinsă să vadă că întâlnirea se ţinea, ca în fiecare an. Fără îndoială, raţiile servitorilor fuseseră tăiate săptămâni întregi ca să se poată organiza festinul pentru bogaţii prieteni ai lui Wilfred, care depăşiseră toţi vârsta recrutării şi negreşit se bucurau de ziua aceea care să le distragă atenţia de la criza de după război.

Când a ajuns la zidul de piatră care marca graniţa dintre pământul mamei sale şi cel al Hiltonilor, nu-şi mai simţea picioarele în ghetele care alunecau pe pământul îngheţat. A urmat zidul înspre intrarea în grajduri, unde vocile panicate ale băieţilor din curte se auzeau mai tare. S-a oprit şi a ascultat, iar respiraţia ei a străpuns aerul dimineţii de iarnă.

- Sid, unde este peria, încă n-am periat-o pe Brandy.
- Maiorul nu este încă înşeuat. O să vină imediat – mişcă-te mai repede.
- A verificat cineva tolba de la şaua lui Titus?

Bella s-a uitat cu grijă după colţul zidului şi a văzut şase cai legaţi în faţa grajdurilor, cu pături groase pe spate, respiraţia fierbinte pe care o scoteau pe nări, mâncând din plasele cu fân, în timp ce grăjdarii se agitau în jurul lor. La capătul îndepărtat se afla calul negru al lui Wilfred, Titus. Părul lui strălucea, iar el stătea calm în timp ce lumea se mişca rapid în jurul lui. Era un cal puternic, un Rolls- Royce al cailor, aşa cum îl descrisese odată tatăl lui Eli fiului său. După viteza cu care se mişcau grăjdarii şi felul în care se răsteau unul la altul, era limpede că erau sub presiune şi nu mai era mult timp până când caii trebuiau să fie gata.

Bella trebuia să ajungă repede la casă şi să-l găsească pe Alfie înainte de a fi prea târziu.

A continuat să înainteze la adăpostul zidului care înconjura capătul grădinii de trandafiri, trecând de pergola în care ea şi Eli stăteau în zilele de vară, când Wilfred era plecat cu afaceri. Ochii ei urmau cărarea către uşa din spate a casei, unde a văzut-o pe una din servitoare intrând grăbită cu un coş plin de lemne.

Şi-a zis că probabil servitorii erau treji de ore bune, alergând, cu feţele aprinse de efort, aprinzând focurile în fiecare cameră, lustruind argintul, feliind slănina şi adunând ouăle din curtea de păsări, ca bucătăreasa să poată pregăti micul dejun pentru cei veniţi la vânătoare.

S-a ascuns în spatele gardului viu atent îngrijit, care se întindea pe toată lungimea grădinii, apoi a pornit-o spre uşa din spate. Auzea râsete şi strigăte

dinspre sufragerie; şi-i imagina pe oaspeţi îmbrăcaţi în hainele lor cele mai bune: cămăşi albe, pantaloni de călărie negri, sacouri roşii atârnate de uşile dormitoarelor, alături de cizmele negre lustruite şi de jobenuri.

S-a lipit de peretele de lângă fereastră. Micul dejun era în plină desfăşurare, iar bucătăreasa ţâşnea de colo colo cu faţa roşie, şorţul şi mâinile pline de făină de la atâtea cornuri. Bella auzea zăngănitul farfuriilor şi ordinele strigate. Pe plita încinsă fierbeau oale cu terci şi lapte, platourile erau pline cu prăjiturele cu gem, iar majordomul îngrămădea farfurii pe braţ, pregătindu-se să intre în sufragerie şi încercând să evite furia bucătăresei.

Bella a privit cu atenţie prin geamul aburit. Nu era nici urma de Alfie, iar panica a început să pună stăpânire pe ea. Putea fi în oricare dintre zecile de camere, la parter sau la etaj. în scurt timp, cornul va da semnalul de începere a vânătorii, servitorii vor fi pretutindeni, va fi văzută şi vor chema poliţia.

A mers în lungul lateralei casei, rămânând ascunsă privirilor când a trecut prin dreptul sufrageriei, unde vreo douăzeci de bărbaţi în vârstă stăteau în jurul mesei imense de stejar şi se ospătau la micul dejun. Atmosfera era animată, majordomul turna vin de Porto în pahare, iar nerăbdarea de a începe ziua de călărie care se deschidea înaintea lor se simţea în palmele pe care oaspeţii şi le trăgeau unul altuia pe spate, în capetele date pe spate de cei care râdeau, în starea de frenezie anticipativă tot mai intensă. în capul mesei stătea Wilfred Hilton, zâmbea şi umplea paharul bărbatului aşezat lângă el, prietenul lui, doctorul Jenkins; un omuleţ cu chip rotund şi înfăţişare lacomă, cu urme de ou în barbă. Bella îi privea şi simţea cum creşte în sufletul ei furia, până la punctul în care s-a simţit tentată sa ridice o piatră de jos şi să o arunce în geam.

Dar gândul la Alfie o făcea să meargă mai departe. A înconjurat întreaga casă, privind înăuntru prin fiecare fereastră, până când a ajuns la camerele servitorilor în partea din spate a casei, goale toate, din cauza eforturilor neostoite de a-i hrăni pe toţi oaspeţii aflaţi în vizită. Băieţelul ei nu se vedea nicăieri.

Ultima şansă era biroul lui Wilfred, o cameră imensă din partea stângă a casei, în faţă, iar ajunsă aici însemna că făcuse un cerc complet. De la fereastra sa se vedeau lacul şi imensa întindere a proprietăţii conacului. A privit pe furiş în camera plină de scaune tapiţate cu piele, o canapea stil Chesterfield, un birou mare din lemn de mahon şi cărţi înşiruite pe rafturile ce urcau din podea până în tavan. Auzind strigătele din bucătărie şi din camera de zi ca o larmă îndepărtată, a cercetat fiecare colţişor cât de bine a putut. Camera era pustie, fără urmă de viaţă. Poate că deja îl expediaseră undeva. Sau poate era încuiat într-unul din dormitoarele de la etaj. Lacrimile au început să îi pişte ochii în timp ce se aduna, încercând să hotărască ce era de făcut mai departe. Va trebui să intre în casă; nu avea de ales. Iar dacă era prinsă, asta e!

în timp ce se pregătea să se îndrepte înapoi spre aripa servitorilor, ochii i-au căzut pe un ogar mare afiat în colţul camerei, un câine cenuşiu, cu părul lung şi zbârlit, întins pe covor. Cunoscând dragostea lui Alfie pentru câini, inima a început să-i bată mai tare şi şi-a schimbat poziţia, ca să vadă mai bine. A şters geamul şi a zărit colţul unei cărţi care ieşea din spatele câinelui, apoi o ghetuţă şi în cele din urmă a văzut creştetul capului lui Alfie odihnindu-se pe burta câinelui care urca şi cobora în somn.

Timp de o clipa, a rămas ţintuita locului. Nu trecuse decât o zi de când îl văzuse ultima oară, dar fusese atât de îngrozită la gândul că nu îl va mai vedea niciodată, încât nu reuşea să se liniştească. Opunându-se lacrimilor şi privind în jur, ca să se asigure că nu o văzuse nimeni, a încercat să se adune.

Dacă Alfie sărea în sus şi se repezea spre ea, ar fi putut declanşa un dezastru; trebuia să rămână calmă şi să-i surprindă privirea, dar nu într-un fel care să-l facă

să o strige sau să atragă atenţia. încet, cu inima bubuindu-i în piept, a început să bată uşor în geam. O vreme, copilul a rămas în lumea lui, întorcând cu grijă paginile atlasului care părea să-l captiveze. Şi-a strâns degetele amorţite de frig într-un pumn şi a bătut ceva mai tare. Imediat, capul lui s-a întors spre ea şi fruntea i s-a încreţit; era clar că nu-şi dăduse seama la ce se uita. Ea a dus un deget la buze, iar când el s-a ridicat şi a dat să se apropie de geam, în cameră a intrat cu paşi grei un bărbat, care i-a făcut să tresară şi pe Alfie, şi pe câine.

- Ce faci aici? Ţi-am spus să nu intri în biroul meu.

Wilfred Hilton, îmbrăcat în echipament de vânătoare, a făcut câţiva paşi până la Alfie şi l-a pocnit atât de tare peste cap, că băiatului i-au dat pe loc lacrimile.

Bella a privit îngrozită cum l-a ridicat pe copil de o ureche şi l-a târât afară din cameră. A alergat pe după colţul casei, auzindu-l pe Alfie cum plângea de durere şi neputând să-l ajute. Când au ajuns în bucătărie, Wilfred l-a îmbrâncit înăuntru.

- V-am spus să ţineţi bastardul departe de mine până vin să-l iau.

Menajera, la picioarele căreia a aterizat Alfie, era în mod vădit obosită de treburile din dimineaţa aceea şi supărată că stăpânul ţipase la ea.

- Fă-te util, du-te şi mai adu nişte ouă din coteţul găinilor, i-a ordonat ea.

Alfie a ieşit ca fulgerul pe uşa din spate, plângând. Bella, care se ascunsese după
colţ, l-a apucat de încheietura mâinii lui mici şi l-a tras spre ea. La început s-a speriat şi s-a dat în spate înfricoşat, încă neînţelegând cine este, dar ea l-a strâns la piept şi i-a şoptit în ureche.

- E-n regulă, Alfie, sunt aici, mama este aici, am venit să te iau.

Copilul s-a prăbuşit peste ea, plângând nestăpânit, iar Bella l-a strâns mai tare. Auzea zgomotele din casă care începeau să se ridice în aer ca ceaţa, iar tensiunea şi starea de nervozitate dospeau în timp ce călăreţii se pregăteau să plece la vânătoare. Când suspinele lui Alfie au început să se potolească, l-a sărutat pe creştet şi s-a lăsat pe vine lângă el.

- Alfie, trebuie să faci tot ce spun, bine? Trebuie să ne mişcăm repede.

El a încuviinţat din cap, cu faţa lui mică, pătată de lacrimi, ridicată spre ea, iar ea l-a apucat de mână şi l-a tras spre grajduri. Călăreţii în mare ţinută începeau să iasă din casă, strigând şi râzând, în vreme ce ajutoarele grăjdarilor aduceau caii unul câte unul, iar copoii li se învârteau pe la picioare, însufleţiţi de toată această activitate. Bella a rămas pe loc până ce băieţii au scos din grajd ultima iapă, lăsând înăuntru un singur cal: Titus, calul lui Wilfred Hilton.

Nu avea timp de gândire; s-a repezit spre locul de încălecare, unde aştepta Titus, l-a dezlegat şi i-a dat jos pătura de pe spate. îi auzea pe grăjdari întorcându-se, strigând că aşteaptă stăpânul, aşa că l-a urcat pe Alfie în şa şi a aruncat pătura peste el.

Calul nu s-a clintit când s-a urcat ea, obişnuit să fie călărit de diferite ajutoare de grăjdari, pentru a fi menţinut în formă. Strângând picioarele, l-a îndemnat să plece, apoi, cu mâna dreaptă în jurul mijlocului lui Alfie, a luat frâiele în mână şi a pornit-o la pas, urcând malul din spatele grajdurilor.

Inima îi bătea ca un ciocan în piept, ştiind că nu avea la dispoziţie decât câteva secunde până când îşi vor da seama că Titus a dispărut. Ajunşi în zona acoperită cu iarbă din dreptul aleii, a mânat calul în galop. Alfie se agăţase de braţul cu care îi înconjura corpul, fără să scoată nici un cuvânt. Simţea linişte şi

căldură; călăriseră împreună de sute de ori, iar trupul lui mic îi dădea ei putere.

Îi auzea pe ceilalţi călăreţi care începeau să strige în depărtare, zarva izbucnind acum, când îşi dăduseră seama că Titus dispăruse. Apoi au venit primele răcnete când au văzut-o galopând pe alee, iar ea a aruncat o privire în urmă şi a văzut doi călăreţi porniţi în goană după ea.

Şi-a ţinut răsuflarea. Ştia proprietatea destul de bine pentru a-şi da seama că la capătul aleii este un grilaj care avea rolul de a opri vitele şi peste care aproape nici un călăreţ nu îndrăznea să sară. Dacă nu izbuteau, calul risca să îşi rupă picioarele, iar călăreţul putea fi ucis. Dar în timp ce se apropia de el în galop, Bella ştia că nu are de ales.

S-a mai uitat o dată peste umăr: se apropiau. Dacă reuşea să treacă peste grilaj, nu o mai puteau prinde; cunoştea prea bine pădurea şi proprietatea şi erau zeci de locuri unde se puteau ascunde. Inima i s-a făcut cât un purice: nu mai călărise de doi ani, dar Titus era destul de puternic pentru amândoi. Şi-a înfipt călcâiele cu putere în coastele lui, l-a strâns bine pe Alfie, a închis ochii, iar el a sărit.

Când au ajuns în pădure, abia mai auzea vocile urmăritorilor. Calul lui Wilfred Hilton era prea rapid, iar ea avea un avans prea mare. A galopat până la marginea domeniului Hiltonilor, acolo unde se întâlnea cu drumul ce ducea în oraş, apoi a sărit de pe cal şi l-a ajutat pe Alfie să coboare.

- Am reuşit, mamă, a zis el, cu obrajii roşii din cauza vântului îngheţat.

- încă nu, a zis ea zâmbindu-i cu blândeţe şi scoţându-şi de pe deget inelul de logodnă cu smarald.

A luat din geantă plicul cu scrisoarea mamei ei, a strecurat inelul în el şi l-a lipit, trecându-şi încet degetele peste scrisul înclinat al Tessei.

- Ce faci? a întrebat Alfie.

- Returnez ceva ce nu-mi mai aparţine, a spus ea, zâmbindu-i băiatului.

A desfăcut catarama tolbei de la şa, a dat drumul plicului înăuntru şi a încheiat- o la loc.

- Hai, du-te! a zis ea, lovind calul cu putere pe crupă.

L-a privit cum se întoarce în galop spre Conacul Tiselor. Cunoştea drumul spre casă, iar călăreţii care o urmăreau aveau să se oprească îndată ce l-ar fi recuperat.

- Haide, vine o maşină; să vedem dacă ne ia.

A sărit peste gardul din lemn şi a făcut semn automobilului, care a oprit lângă ei. S-au urcat împreună în faţă, iar Bella a ţinut strâns mâna lui Alfie când treceau peste hârtoape. Lumina soarelui de iarnă trecea prin parbriz, ca un semn de la Eli care îi veghea.

Bella a încercat să nu se gândească la ce se va întâmpla când vor ajunge în Portsmouth. Nu putea decât să se roage să găsească o slujbă unde sa fie primita împreună cu Alfie. Avea şapte ani acum, şi ştia să crească zarzavaturi în grădină; dacă avea noroc, cineva l-ar fi putut considera util. Dacă nu, aveau o singură opţiune: azilul pentru săraci. Un loc unde aveau să fie despărţiţi.

Au privit câmpurile care treceau în viteză pe lângă ei, iar când au ajuns în dreptul vechii case parohiale, i-a şoptit lui Alfie la ureche:

- Casa aceea este a ta, Alfie, să nu uiţi niciodată.

- Nu uit, mamă, a zis el.

- Să te întorci aici într-o zi şi s-o iei înapoi, mă auzi? a spus ea, sărutându-l pe obrajii trandafirii. Promite-mi.

- îţi promit, mamă, a zis el, iar Bella a închis ochii şi s-a rugat ca momentul acesta fericit, care se temea că va fi ultimul, să nu se termine niciodată.

30. *LEO. Ajunul Anului Nou, 1969*

- Alice?

Leo a privit în jur. Deodată, se lăsase tăcerea; după ce văzuse căţelul lui Alice de pe drum şi o auzise pe Alice strigându-l, Leo se repezise spre casa parohială, căutându-i pe amândoi.

- Alice, unde eşti? Răspunde-mi! Mama e îngrijorată din cauza ta, trebuie să ne întoarcem acasă, acum! a strigat Leo, oftând frustrat.

O auzise strigându-l pe Snowy, aşa că ştia că e OK, era doar nesuferită – ca de obicei. Trebuia doar s-o găsească şi s-o tragă după el acasă, la mama lor înnebunită de grijă. Părinţii lor erau atât de obsedaţi de Alice, s-a gândit el uitându-se pe pământul acoperit de zăpadă după urmele paşilor ei şi oftând din nou. Dacă ar dispărea el, se îndoia că ar băga de seamă sau că le-ar păsa.

în liniştea stranie a nopţii, un zgomot ciudat l-a distras din căutările lui, un zgomot înfundat, venit din pământul de sub casa parohială. Leo s-a luat după sunet până în spatele casei, unde l-a văzut pe Alfie chinuindu-se cu tractorul, în încercarea de a băga cupa uriaşă a excavatorului pe sub carcasa unei vite. Excavatorul patina şi se opintea pe gheaţă, iar motorul tremura şi huruia nervos, în timp ce Leo se uita fascinat.

Leo s-a întors la casa parohială şi a strigat-o din nou pe Alice. Era întuneric beznă de acum, iar el nu îndrăznea să se întoarcă fără ea.

- Alice! Ai să dai de o mare belea dacă nu ieşi în clipa asta! a strigat el, punându-şi mâinile apărătoare ca să se uite pe fereastră înăuntru, când Alfie a scos un răcnet.

Leo s-a repezit împrejurul casei, spre locul în care Alfie, care se dăduse jos de pe tractor, era acum prins între carcasa vitei moarte şi dinţii cupei de excavator.Alfie se lupta disperat să se tragă din spaţiul în care se prinsese. în câteva clipe, l-a văzut pe Leo stând şi uitându-se la el, şi a început să-i strige să-l ajute. Dar Leo nu era în stare să se mişte sau să-şi ia ochii de la dezastrul care se desfăşura în faţa lui. S-a simţit incapabil să acţioneze. Se simţea ca şi cum furia tatălui său îl ţinea pe loc, împiedicându-l să-l ajute pe Alfie, care refuzase tot anul sa plece din casa parohială, făcându-i viaţa imposibilă lui Richard.

în timp ce asculta strigătele disperate ale lui Alfie, Leo a început să se simtă surescitat. Era asta ocazia să-l facă pe tatăl lui să-l iubească? Era şansa lui de a schimba totul? De a-l face pe tatăl lui să se uite la el aşa cum se uita la Bobby?

- Ajută-ma, Leo! a strigat Alfie la el disperat, cu panica citindu-i-se în ochi, în timp ce excavatorul îl îngropa de viu în noroi şi în zloată.

Dar Leo nu se putea mişca. Dacă tatăl lui nu voia ca el să îl ajute pe Alfie, dacă afia că ar fi putut să scape de el, în schimb Leo l-a ajutat? Nu l-ar fi iertat niciodată.

Deodată, Alice a apărut de nicăieri şi a început să alerge spre tractor. Era îmbrăcată într-o rochiţă roşie şi pantofiori roşii de petrecere, acoperiţi de zloată şi noroi, dar alerga spre el de parcă era încălţată cu pantofi de sport.

- Alfie! Leo, ajută-l! De ce nu îl ajuţi?

înainta ca un fulger, alergând peste câmpul acoperit cu zăpadă, fără să se gândească la ea, împiedicându-se şi căzând, apoi ridicându-se şi aruncându-se spre excavatorul care ţipa şi urla ca un animal prins în capcană, în timp ce masa de metal se răsucea şi se întorcea.

Trezit din transă, Leo a început să alerge, încercând să o ajungă din urmă, şi să o prindă de mână. Dar ea a reuşit să se smulgă din prinsoare, aruncându-şi

trupşorul, fără nici un gând la ea însăşi, sub dinţii scrâşnind ai maşinăriei care era pe punctul de a se răsturna.

Leo a privit îngrozit cum a început să tragă de hainele lui Alfie, străduindu-se să-l elibereze. Era micuţă, dar foarte hotărâtă şi ţipa de încordare şi de efort, înainte ca Leo să ajungă la ei, a văzut că rochiţa i s-a prins sub excavatorul care aluneca în josul malului. în curând urma să fie prinsă cu totul şi să fie trasă în jos odată cu excavatorul care se afunda tot mai mult în şanţul din jurul câmpului.

- Alice, dă-i drumul! Dă-mi mâna! a strigat el.

îi vedea faţa schimonosită de panică în timp ce încerca să se tragă în sus, dar dinţii excavatorului o prinseseră în strânsoarea lor. El a început să lovească înnebunit pământul de sub ea, până ce, cu greu, a reuşit să îndepărteze destul pământ îngheţat ca Alice să se poată elibera.

Motorul tractorului ardea de efort, scoţând un fuior de fum negru.

- Ajută-mă, Leo, ajută-mă. E prins acolo.

- Alice, dă-i drumul, a zis el.

Când a tras-o de talie cu toată puterea de care era în stare, un dinte al excavatorului s-a prăbuşit peste ei, lovind-o pe Alice la cap. Fata a scos un ţipăt de durere şi un firicel de sânge i s-a scurs în ochi.

- Alice, pentru numele lui Dumnezeu, prinde-te de mâna mea. Trebuie să te trag afară, altfel vei muri aici, a ţipat el, abia auzindu-şi vocea din cauza zgomotului de metal zdrobit.

în cele din urmă, Alice a dat drumul mâinii lui Alfie şi, după o ultimă sforţare supraomenească din partea lui Leo, s-a eliberat. După câteva secunde, motorul şi- a dat sfârşitul şi excavatorul s-a prăbuşit cu un zgomot asurzitor peste Alfie.

Alice s-a uitat la Leo, cu faţa scăldată în lacrimi.

- De ce nu l-ai ajutat? De ce ai stat şi te-ai uitat? Te urăsc, Leo, te urăsc.

Sângele îi curgea în păr şi în ochi, amestecându-se cu lacrimile.

Leo a rămas pe loc, holbându-se la sora lui, gâfâind din pricina şocului şi a ororii a ceea ce se întâmplase.

- Nu ştiu, îmi pare rău. Nu ştiu de ce nu l-am ajutat.

Alice s-a uitat la dezastrul de lângă ea şi a început să plângă în hohote.

- E acolo, jos, tatăl lui Nell e sub tractor.

- Alice, Alice, eşti aici?

Leo şi Alice au întors capul şi l-au văzut pe Bobby venind prin luminiş. Fără nici o ezitare, Alice a început să alerge spre el.

- Bobby, ajutor!

Preţ de o clipă, Leo s-a uitat la rămăşiţele tractorului, incapabil să îl privească pe Bobby şi ce urma să descopere. Dar o auzea pe Alice plângând şi spunându-i ce se întâmplase. Trebuia să plece. Adunându-şi puterile, s-a întors şi a pornit în fugă în direcţia şoselei, în susul aleii, alergând cât de repede îl duceau picioarele înapoi la petrecerea de la Conacul Tiselor, unde mama lui, disperată, îşi pierdea speranţa de a-şi mai vedea fetiţa în viaţă.

31. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

Vanessa stătea pe un scaun în faţa camerei în care fusese adus Bobby James pentru interogatoriu.

- Am făcut cerere la magistratură pentru o prelungire, pe baza gravităţii infracţiunii, a zis detectivul Mills, dar el nu vorbeşte, iar noi nu am găsit ADN care să îl implice în vreun fel nici în apartament, nici în maşina lui. Aşa că nu îl mai putem ţine mult timp.
- A spus ce căuta în casa noastră la momentul dispariţiei Siennei?
- Nu, refuză să spună. Dacă îl puteţi convinge să vă spună asta, vom face un pas înainte.
- Pot să intru acum? a întrebat Vanessa. Singură?
- Vom urmări prin oglindă, a zis Mills.

Vanessa s-a ridicat, simţindu-se vlăguită. Era aici, la aproape cincizeci de ani de la noaptea în care dispăruse Alice, când îi implorase să o lase să vorbească cu Bobby, când îşi legase toate speranţele de el – la fel ca şi acum. A deschis uşa, apoi a închis-o în urma ei.

Timpul nu fusese îngăduitor cu Bobby James. Era un bărbat înalt, cu un chip tras, o gură îngustă şi păr negru care începea să se rărească. Avea o paloare cadaverică ce dădea ochilor lui albaştri reci un aspect de intensitate electrică.

Fuma o ţigară lăsat pe spate în scaun, cu picioarele lungite în faţă şi încrucişate la glezne.

- Bună, Vanessa, a zis el.
- Bună, Bobby.

Şi-a tras un scaun şi s-a lăsat pe el.

Au stat o vreme fără să spună nimic, până când Bobby şi-a strivit ţigara în scrumieră.

- Am auzit că nici acum nu vrei să cooperezi, a zis Vanessa. Cred că te-ar ajuta dacă măcar ne-ai spune ce căutai ieri la Conac. Este cam mare coincidenţa, nu crezi?

Vocea îi tremura.

El a ridicat privirile spre ea şi a zâmbit.

- *Pe mine* m-ar ajuta, nu-i aşa, Vanessa? Văd că nu te-ai schimbat deloc.

A clătinat din cap.

- Ce vrei să spui? a întrebat scurt Vanessa.
- Vreau să spun că, după toate prin câte ai trecut, după toată suferinţa din ultimii cincizeci de ani, preferi să crezi că am avut ceva de-a face cu dispariţia lui Alice şi să rămâi în ignoranţă, în loc să fii sinceră cu tine însăţi.

Vanessa s-a repliat.

- Eşti un mincinos crud, Bobby James, şi meriţi să stai în puşcărie tot restul vieţii tale pentru ceea ce ai făcut familiei noastre.

Bobby a clătinat din cap şi a râs trist.

- Ştii ceva, Vanessa? Mă văd pe mine acum cincizeci de ani; cred că s-ar putea să fie aceeaşi cameră de interogatoriu. Mă văd stând în colţul acela, în timp ce bărbatul acela mă plesnea peste cap. îi rugam şi îi imploram sa mă lase sa stau jos sau măcar să mi se dea un pahar cu apă. Mi s-a spus că erai acolo şi priveai. N-ai făcut nimic, când ştiai foarte bine că nu i-aş fi făcut nici un rău lui Alice, la fel cum nu dădusem foc hambarului pentru care Richard m-a pus să-mi asum vina şi cum nici căţeluşii nu îi înecasem eu. Nu ştiu cum te poţi suporta. Tu eşti cea care a ţesut o plasă de secrete şi minciuni şi i-ai lăsat să mă trimită la Borstal, să fiu

- brutalizat, când eu m-am spetit pentru voi şi l-am pus pe Richard înaintea tatălui meu, un om care i-a luat casa şi tot ce iubea şi ce i se cuvenea.

- Spune-mi, numai, unde este Sienna. Te rog, Bobby. Fac orice, orice îmi ceri. Casa parohială e a ta. Asta spui? Asta vrei?

- Du-te dracului, Vanessa! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi avut grijă de copilul tău.

- Cum poţi să stai acolo şi să mă chinui în halul acesta, când nepoata mea a dispărut?

- Eu? Eu te chinui pe tine? Eram un copil, un copil bun, iar tu mi-ai răpit viaţa.

- De ce tc aflai la Conacul Tiselor ieri? a repetat Vanessa. Spune-mi!

Bobby şi-a ferit privirile. Vanessa a dat din cap şi s-a ridicat.

- Nu crezi că şi eu mă învinovăţesc? a zis ea. Nu crezi că şi eu stau trează în fiecare noapte, chinuită de gândul la tot ce am greşit în seara aceea? Că nu am anulat petrecerea, că nu am supravegheat-o pe Alice, că am fost prea îngrijorată de lumini, şi de furtună, şi de şampanie, când, din două sute de oaspeţi, singura persoană de care ar fi trebuit să îmi pese era Alice?

Bobby a privit-o fix, în ochi.

- Nu mă refeream la Alice.

Vanessa i-a întors privirea.

- Leo? Te refereai la Leo?

- Ai stat vreodată de vorbă cu el să-l întrebi ce s-a întâmplat în noaptea aceea? a zis Bobby, trăgând un fum lung din ţigară. Leo era acolo când a murit tatăl meu. Alice mi-a spus, chiar înainte să dispară. Ea a încercat să-l ajute pe tata, iar Leo a tras-o de lângă el. Trebuie să fi văzut că Alice s-a rănit la cap şi că tatăl meu murea strivit, dar n-a făcut nimic să ajute.

- Leo nu a avut nimic de-a face cu dispariţia lui Alice, a zis tăios Vanessa.

Bobby a ridicat din umeri.

- De ce ai venit, Vanessa? Nu vrei să ştii că propria ta familie e vinovată pentru moartea lui Alice, nu familia mea; dacă Richard i-ar fl lăsat tatei casa parohială, aşa cum trebuia, tatăl meu n-ar fi fost atât de distrus şi n-ar fi avut accidentul în care Alice s-a lovit la cap. Dacă Leo l-ar fi salvat pe tata, Alice n-ar fi fost implicată; şi în primul rând, dacă tu ai fi avut grijă de Alice, ea nu s-ar fi dus la casa parohială.

- Spune-mi de ce ai fost azi la Conacul Tiselor! a zis ea, lovind cu pumnul în masă.

- Pentru că am afiat că demolaţi casa parohială. Ultimul loc unde am fost fericit. M-am dus să-mi iau la revedere, apoi Leo a trecut în goană pe lângă mine, ieşind pe poartă, şi n-am putut rezista tentaţiei. Nu mai intrasem pe aleea aceea din seara în care a dispărut Alice. Şi nici în casă nu mai pusesem piciorul. A fost uşor; muncitorii de la mutări intrau şi ieşeau. Am intrat pe uşa principală şi am văzut-o pe Nell. Frumoasa mea Nell, pe care, din pricina ta, n-am mai văzut-o de peste zece ani.

- Nu-i mai spune Nell; o cheamă Helen! Nu mai este surioara ta nevinovată; este o femeie în toată firea, iar eu nu am încredere în ea. Niciodată nu am avut.

- Ai dreptate să nu ai încredere în ea. Pentru că acum va spune tot, Vanessa. Nell vă ştie toate secretele. Nu a mai vorbit cu mine pentru că nu o lasă Leo, dar îi este teamă de ce ştie ea. Acum însă va ieşi totul la iveală, s-a terminat, Vanessa.

- Eşti un om nemilos, Bobby James, a zis Vanessa, mergând cu spatele

33. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

spre uşă.

El a privit-o mânios, iar ochii lui albaştri scânteiau.

- Este îngrozită de Leo, dar dragostea pentru Sienna va învinge teama. Va face orice ca să o aducă înapoi. Inclusiv să povestească ceea ce încerci să ascunzi de cincizeci de ani: că fiul tău este un individ profund bolnav. Nu o va face pentru

mine, dar un lucru este al dracului de sigur: o va face pentru fiica ei. Poţi să controlezi mai toate lucrurile, Vanessa, dar nu poţi controla dragostea unei mame pentru copilul ei.

Vanessa a început să tremure din toate încheieturile în timp ce bătea cu pumnii în uşă. Bobby a rămas tăcut, privind-o cum tremură, în timp ce pe coridor nişte paşi se apropiau încet.

Într-un final, uşa s-a deschis, iar ea s-a repezit afară, pe lângă poliţistul de legătură, grăbindu-se să traverseze coridorul şi să ajungă la ieşirea din secţia de poliţie, în aerul rece al nopţii pe care, ţinându-se cu mâinile de balustradă, l-a inhalat în înghiţituri disperate, ca un peşte care îşi dă suflarea pe malul râului.

32. *WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017*

Willow stătea pe marginea căzii, uitându-se fix la cele două linii albastre ale testului de sarcină pe care îl cumpărase de la supermarket în drum spre casă, după plimbarea până la vechiul sanatoriu.

Ciclul îi întârziase aproape o lună şi îi era rău de câteva zile, dar pusese totul pe seama stresului de la muncă, iar confirmarea acesta era un şoc prea greu de suportat.

Telefonul a început să sune în geantă, s-a ridicat şi s-a apropiat de el.

- Alo?

- Willow, sunt Mike. Veşti bune, am primit undă verde la şedinţa de astăzi. Proiectul a fost aprobat. Felicitări, fetiţo, totul ţi se datorează.

Willow simţea bubuiturile inimii în urechi.

- Mulţumesc, Mike, a zis ea.

- Vor începe demolarea casei parohiale fără întârziere. Dezvoltatorii abia aşteaptă să înceapă.

- Serios? Cu tot ce se întâmplă acum? Adică, chiar dacă Sienna a dispărut?

- Dap, poliţia a spus că totul este în ordine. Este clar că nu se află acolo şi casa se află la o distanţă destul de mare de Conacul Tiselor ca să nu cauzeze probleme. Vor să o pună la pământ chiar acum, ca să se apuce să sape fundaţia. Nu ne permitem şi alte întârzieri.

- Bine, a zis Willow. Deşi, după cum ştii, vor avea multe întârzieri de îndată ce vor începe să facă săpături şi vor descoperi rămăşiţele umane îngropate acolo.

Mike a tăcut mâlc. Aproape că auzea cum i se învârt rotiţele în creier la celălalt capăt al firului.

- Nu înţeleg de ce ai simţit nevoia să mă minţi şi să umbli pe la spatele meu, Mike. Nu mi se pare un comportament foarte frumos.

A urmat o tăcere ucigătoare până ce Mike a vorbit din nou.

- N-o lua personal, Willow. Uneori trebuie să încâlci câteva reguli casăajungi unde trebuie. Ar trebui să fii mândră de tine: numele tău este asociat unui proiect imobiliar deschizător de drumuri, dărâmarea a două clădiri de pe lista monumentelor istorice, aflate în zonă rurală, lucru despre care toată lumea spunea că este de-a dreptul imposibil.

- Numele meu este pe un document care zice că nu sunt rămăşiţe umane pe un teren unde se află o grămadă de rămăşiţe umane. Construcţia va fi întârziată luni întregi, daca nu chiar ani, la un cost de sute de mii de lire pentru dezvoltator şi vor vrea să găsească un vinovat.

- Ce-ar fi să vii la birou ca să discutăm despre asta? Poate mergem la cină.

- Nu, mulţumesc, a zis ea, cu voce ezitantă. Am nevoie de timp sămă gândesc. Dar ştiu că nu sunt prima persoană căreia i-ai făcut aşa ceva.

- Nu prea îmi place tonul tău, Willow. Nu sunt o persoană pe care să vrei să ţi- o faci duşman.

- Ei bine, poate că nici eu nu sunt.

Cu inima bătându-i puternic în piept, a încheiat apelul, apoi şi-a cufundat capul între palme şi a început să plângă. încercase sa pară puternica, dar avea inima frântă. Mike era un om influent în lumea arhitecturii şi va avea grijă să nu mai lucreze niciodată în acest domeniu dacă spunea adevărul despre ceea ce făcuse. Şi cum ar ajuta dacă ar spune adevărul? Tocmai asupra ei ar avea să se reflecte rău, pentru că nu verificase toată documentaţia înainte de fi depusă.

33. *WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017*

Oricum o dădea, ea ieșea cel mai rău.

Dar cum îl putea lăsa să o trateze astfel? Ar stabili un precedent pentru restul carierei sale. După un an de muncă istovitoare, ar fi trebuit să fie în culmea fericirii că proiectul primise aprobarea consiliului, dar ea se simţea complet descurajată.

Ultimele douăzeci şi patru de ore îi dăduseră toată viaţa peste cap. Sienna dispăruse, nici nu-i venea să creadă. Tatăl ei fusese dus la interogatoriu pentru răpire, cariera îi era ameninţată, iar acum descoperise că era însărcinată.

Şi-a coborât privirile spre testul de sarcină, străduindu-se să-şi aducă aminte când se întâmplase. Lucrase atât de mult la proiectul Tiselor şi nu dăduse atenţie unui virus stomacal în urmă cu câteva săptămâni, care probabil făcuse ca pastila anticoncepţională să nu mai aibă efect, dar ea şi Charlie abia dacă se văzuseră în ultima vreme, ca să nu mai vorbim despre sex. Deşi nu era nevoie decât de o singură dată...

A oftat din greu. Era întotdeauna atât de atentă, ştiind că nu vrea să aibă copii decât în viitorul îndepărtat – şi poate nici atunci. Abia putea avea grijă de ea, darămite de un copil, şi se luptase cu dinţii şi cu ghearele ca să-şi construiască această carieră pe care o iubea. Nu voia să renunţe şi nici să lase copilul la creşă de dimineaţa până seara. Dacă ar fi luat vreodată hotărârea să fie mamă, nu s-ar fi putut întâmpla decât atunci când avea s-o poată face corect, dedicându-se copilului. Nu acum.

Era evident că pentru Charlie lucrurile stăteau altfel. Abia aştepta să aibă o familie şi când vedea copii în magazine şi cafenele le zâmbea şi le făcea semn cu mâna.

- Copiii îşi găsesc loc în viaţa ta, spusese el odată. A avea un copil nu trebuie sa însemne că viaţa ta a luat sfârşit.

Niciodată nu stătuseră de vorbă pe larg despre acest subiect, pentru că de fiecare dată când venea vorba despre ceva complicat, Willow avea tendinţa să evite discuţia. Dar era un motiv în plus pentru care îi refuzase cererea în căsătorie făcută la Barcelona.

S-a ridicat obosită şi a intrat în bucătărie. Vizita la sanatoriu şi gândul la experienţa prin care trecuse Nell o zguduiseră. în tren, pe drum spre casă, trimisese un e-mail grupului de pe Facebook al Sanatoriului Mayfield, în speranţa de a-i găsi pe părinţii lui Heather Parks, sau pe altcineva care fusese acolo în acelaşi timp cu Nell şi care îşi amintea de ea. Lăsase un mesaj în căsuţa vocală a tatălui ei în drum spre casă, dar când deschisese televizorul la ştiri, nu făcuseră nici un pas înainte în cazul Siennei, ceea ce însemna că el era încă reţinut de poliţie.

Şi-a făcut o cană de ceai, s-a aşezat în fotoliul ei preferat şi a scos tăieturile din ziare despre Tessa James pe care i le printaseră la Fortăreaţă. Când a deschis plicul, din el a căzut biletul scris de Nell. Willow a simţit că i se face rău. Era atât de obosită, încât simţea că ar putea dormi stând în picioare, dar tatăl ei avea nevoie de ea, iar asta însemna s-o găsească pe Nell într-un fel sau altul. Când a început să citească articolele, s-a auzit soneria. A scos un oftat greu, s-a ridicat şi s-a dus să deschidă.

- Bună, iubito, încep să cred că mă eviţi.

Charlie stătea în faţa ei, sprijinit de perete.

S-a înduioşat la vederea lui. Părea obosit şi îşi muşca buza, ceea ce făcea întotdeauna când era supărat şi încerca să nu spună nimic.

- Sigur că nu te evit. Au fost câteva zile nebune.

- Ştiu, am auzit despre tatăl tău. Ar fi fost frumos să o aud de la tine, nu de la ştiri. Pot să intru?

- Sigur. Iartă-mă, sunt foarte împrăştiată.

L-a urmat de-a lungul holului către bucătărie, iar el şi-a ocupat locul obişnuit la colţ, unde a rămas cu braţele încrucişate. Doar că astăzi nu se simţea deloc confortabil, şi pentru prima oară Willow nu dorea ca el să fie aici şi ar fl preferat să îl vadă plecat.

- Te simţi bine? a întrebat el, încruntat.
- Sunt foarte obosită, proiectul ăsta chiar m-a dărâmat.

Şi-a turnat un pahar de apă.

Charlie a clătinat din cap.

- Şi presupun că eşti supărată pentru tatăl tău. Willow, te rog, nu mă ţine la depărtare.

Şi-a muşcat şi mai tare buza.

- Nu te ţin la depărtare.

A ieşit din bucătărie şi a intrat în dormitor, unde a început să se dezbrace şi să- şi pună pijamaua.

- Iubito, tatăl tău este la toate ştirile şi tu nici măcar nu m-ai sunat. Se presupune că ne iubim, eu sunt prima persoană spre care te îndrepţi, iar eu nu am mai vorbit cu tine de două zile.
- Charlie, nu am nevoie de asta acum.
- îmi pare rău, dar eu am. întotdeauna îmi muşc limba când mă ţii la distanţa şi încerc să îţi ofer spaţiu, sperând că într-o zi îţi vei deschide sufletul faţă de mine. Dar tu nu o faci niciodată. Părinţii mei mă tot întreabă dacă te simţi bine şi unde eşti, iar eu nu ştiu, nu ştiu ce să le spun.

Lui Willow îi era din nou greaţă şi era pe punctul de a izbucni în plâns.

- Spune-le că nu ştii pentru că nu ai vorbit cu mine.
- Nu pot face asta, Willow. Nu mai pot. Nu mă laşi să mă apropii de tine. Te iubesc atât de mult, dar în jurul tău este un zid de care nu pot trece.
- Bine, a zis ea.

El a privit-o.

- Bine?
- Da, bine, îţi respect alegerea. îmi pare rău că nu-ţi pot da ceea ce doreşti. Cred că cel mai bine ar fi să pleci.

Jinduia după patul ei. Jinduia după somn, ca să nu se mai gândească la tatăl ei închis într-o celulă, din nou, iar ea, incapabilă sa îl ajute în vreun fel.

- Aşa, pur şi simplu?
- Ce vrei de la mine?

îşi dorea cu atâta disperare ca el să plece, încât simţea că i se strânge stomacul.

- Ştiu că nu eşti nemiloasă, dar felul în care te decuplezi de emoţiile tale mă sperie, a zis Charlie vorbind încet.
- Nu pot face asta. Orice vrei de la mine, nu pot să-ţi permit să vii aici cu pretenţii, mai ales în seara asta.

S-a apropiat de uşa dormitorului ca să i-o închidă în faţă.

- Tot ce vreau de la tine, după cum zici tu, este să mă laşi să-ţi fiu alături. Asta este tot ce vreau.

A întins mâna spre uşă, ca să nu o poată închide.

- De ce? De ce vrei să-mi fii alături? a replicat ea, clătinând din cap.
- Pentru că te iubesc.

Ochii lui s-au umplut de lacrimi.

- Nu, iubeşti persoana care ai vrea să fiu. Persoana care speri că voi deveni într- o bună zi. Ei bine, eu nu pot fi acea persoană. Trebuie să mă accepţi aşa cum sunt, a început ea să plângă. Nu mă iubeşti decât pentru că nu ştii cine

sunt cu adevărat.

- Poate că pentru mine nu contează cine eşti cu adevărat, poate asta contează doar pentru tine. Şi poate că cine sunt eu cu adevărat contează doar pentru mine. Tot ce contează pentru mine este ca tu să fii fericită, să te simţi bine, şi să reuşeşti, şi să devii cine trebuie să devii. Te iubesc, Willow, câteodată nici nu-mi dau seama de ce, ca să fiu sincer, chiar acum încerc să găsesc un singur motiv, dar dragostea nu e o tranzacţie, n-are logică, e doar... o energie.

Willow s-a încruntat.

- O energie?

Charlie a zâmbit.

- Există sau nu. Şi între noi există, cu siguranţă, o să existe întotdeauna.

Willow a clătinat din cap.

- Ei bine, cred că energia asta a noastră ar putea să dispară în zece secunde.

- De ce?

Charlie şi-a muşcat din nou buza.

Willow l-a privit fix cu ochii ei albaştri strălucitori.

- Pentru că sunt însărcinată şi nu vreau copilul. Nu vreau să fiu mamă.

Charlie s-a sprijinit de peretele din spatele lui, cu ochii holbaţi la ea, apoi şi-a prins capul între mâini.

- Şi nu mă poţi face să mă răzgândesc. Aşa că nici să nu încerci, a adăugat cu voce tremurătoare.

între ei s-a lăsat tăcerea, apoi Charlie s-a întins şi a luat-o de mână.

- îţi mulţumesc că mi-ai spus, a zis el în şoaptă.

Willow s-a uitat la el cu ochii mari.

- Nu pot să fiu mamă, nu vreau să fiu mamă. îmi pare rău, dar nu am instinct matern şi nu ştiu dacă voi avea vreodată.

El a încuviinţat din cap.

- Bine. Bine. înţeleg. Dar am nevoie de un minut ca să procesez. A închis ochii şi şi-a şters lacrimile cu dosul mâinii. Pot să te îmbrăţişez? a zis el.

- Da, dar nu am de gând să mă răzgândesc.

- Bine, înţeleg.

S-a întors spre ea şi a îmbrăţişat-o. Willow a rămas încordată la început, ţinându-şi braţele ţepene pe lângă corp în timp ce el o ţinea strâns, apoi a început sa se lase moale la pieptul lui.

- Este în regulă, iubito. Totul va fi bine. Sunt alături de tine, bine?

- Bine, a zis ea încet.

- Poţi să îmi spui ce se petrece cu tatăl tău? a întrebat el după o vreme. Am fost atât de îngrijorat în privinţa ta!

Willow şi-a şters ultimele lacrimi de pe obraz.

- Era la Conacul Tiselor ieri, când a dispărut Sienna. Ei cred că a răpit-o pe Alice în urmă cu cincizeci de ani şi acum cred că a luat-o pe Sienna. Nu a răpit-o, ştiu că nu a răpit-o, dar refuză să vorbească despre asta cu mine. Niciodată nu vorbeşte cu mine.

- Aşchia nu sare departe de trunchi, a zis Charlie, zâmbind amar.

- Am găsit un bilet către Alice pe care l-a scris Nell când era mică, în care îi cerea iertare că a distrus totul. Uite.

Willow s-a ridicat şi s-a apropiat de geanta ei, de unde a scos plicul cu tăieturi din ziare.

Charlie a luat biletul şi a citit scrisul de copil, decolorat.

PENTRU CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA, ALICE,

ÎMI PARE RĂU, N-AM VRUT SĂ STRIC TOTUL. MI-E TARE DOR DE TINE.

NELL X

A scos un oftat greu, apoi s-a uitat la articolele care se revărsau din plic. A luat unul şi s-a uitat peste el.

- Cine este Tessa James? a întrebat cl.

- Este stră-stră-bunica mea; era moaşă şi a locuit în vechea casă parohială, unde a crescut tatăl meu. Nu ştiu multe despre ea, în afară de faptul că a fost închisă pentru că una dintre naşterile asistate de ea a mers foarte prost, o mamă şi un copil au murit în îngrijirea ei.

Charlie a citit încruntat titlul. O moaşă riscă închisoare pe viaţă pentru ucidere din culpă. A ridicat altă tăietură. Moaşă declarată vinovată de omor.

Willow s-a aplecat să se uite la articole: O moaşă care a provocat sângerarea fatală a unei mame nevinovate a fost condamnată astăzi pentru omor. Tessa James, care este moaşă în Kingston de treizeci de ani, a tăiat-o cu bisturiul pe Evelyn Hilton, când naşterea complicată la care asista a luat o turnură dificilă.

A frunzărit articolele, apoi a început să citească unul din Sussex *Times*, datat februarie 1950: *Moaşa condamnată era nevinovată? Reportaj exclusiv de Milly Green.*

Tessa James era o moaşă respectată în Kingston-near-Lewes, până în ziua în care a lovit tragedia. în timpul naşterii unui fiice mult aşteptate, copilul s-a întors şi a rămas blocat. Tessa James a fost declarată vinovată pentru provocarea rănilor fatale care au curmat viaţa atât mamei, cât şi copilului, iar ulterior şi-a luat viaţa în închisoare.

James a refuzat să dea o declaraţie în timpul procesului, o mişcare ce a costat-o în cele din urmă libertatea. A pledat nevinovată, dar în lipsa interogatoriului în instanţă, juriul n-a avut posibilitatea să audă versiunea ei asupra evenimentelor şi a ales să o condamne.

Dar în noaptea aceea a mai fost prezentă o persoană, o servitoare, Sally Smith, un martor esenţial în condamnarea Tessei James. Acum, după cinci ani, am reuşit să îi dăm de urmă.

în timp ce citea, Willow a auzit telefonul mobil. Era un număr pe care nu-l recunoştea.

- Alo?

- Alo, vorbesc cu Willow James? a zis o voce de femeie.

Willow a simţit că inima îi bate mai tare înainte de a şti sigur cine era la telefon. Trimisese un mesaj grupului de pe Facebook de la Sanatoriul Mayfield, întrebând dacă cunoşteau o femeie pe nume Emma Parks şi primise un răspuns generic de la unul dintre membri, care îi spunea că Emma nu face parte din grup, dar că i-ar putea trimite numărul de telefon al lui Willow, dacă va dori să ia legătura cu ea. Asta fusese de dimineaţă şi se temuse că nu va primi nici o veste timp de câteva zile, dar vocea de la capătul liniei i-a dat speranţă.

- Mă numesc Emma Parks, a zis femeia, cu voce şovăitoare. Am primit puţin mai devreme un e-mail de la o cunoştinţă care spunea că sunteţi în căutarea cuiva care s-a afiat la sanatoriu în acelaşi timp cu fiica mea, Fieather.

- Da, aşa este. îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă Parks, a zis Willow abia perceptibil.

- îţi mulţumesc, draga mea. Timpul domoleşte durerea, dar nu o face să dispară. Şi nici nu aş vrea. Aşadar, pe cine cauţi?

- Este vorba despre mătuşa mea, sora tatălui meu. Numele ei este Nell. Nell James. A fost acolo în acelaşi timp cu fiica dumneavoastră şi îmi dau seama

că mă

agăţ de un pai, dar...

- Mi-o amintesc foarte bine pe Nell, stătea în patul de lângă Heather. Au devenit prietene în lunile pe care le-a petrecut acolo. Avea cei mai uimitori ochi albaştri – n-am să-i uit niciodată, a adăugat Emma.
- Cât mă bucur să aud ce spuneţi! a zis Nell, uşurată că drumul pe care îl făcuse în Portsmouth nu fusese o pierdere de vreme. Ştiţi cumva ce s-a întâmplat cu ea?

A aşteptat cu răsuflarea tăiată.

- A fost adoptată, cred. A venit o femeie să o ia.
- înţeleg. Ştiu că a fost cu mult timp în urmă, dar vă amintiţi ceva despre această femeie? Cum arăta, sau poate ştiţi numele ei?

Emma a făcut o pauză.

- Da, desigur. Era foarte elegant îmbrăcată şi vorbea bine, iar Nell părea să o ştie. îmi făceam griji foarte mari pentru Nell. Nimeni nu venea să o viziteze. Neam interesat dacă o putem adopta noi înşine; era un copil atât de drăguţ!

Willow a aşteptat să continue, uitându-se la Charlie, încă absorbit de tăieturile din ziare.

- Oare cum o chema? Ne-a dat adresa ei, ca să îi poată scrie Heather.

A simţit deodată un val de adrenalină alergându-i prin corp în timp ce aştepta sa audă numele care ar fi putut s-o conducă la Nell.

- Numele ei era Dorothy Novell şi cred că locuia la Căsuţa Tiselor, în satul Kingston-near-Lewes.

55. *NELL. Noiembrie 1970*

Ceasul deşteptător al lui Nell a sunat sub pernă, iar fata s-a trezit din somn tresărind şi l-a oprit grăbită, de teamă să nu îi trezească pe Dorothy şi Peter. S-a frecat la ochi şi s-a uitat lung la afişajul electronic: 3.50 a.m., aşa cum îi spusese Leo. Avea zece minute să-şi pună pe ea hainele groase şi cizmele din cauciuc şi să iasă pe uşa din spate.

Şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi şi-a ţinut respiraţia, încercând să nu facă nici un zgomot. A scos micul rucsac de sub pat. Îl pregătise cu atenţie în ajun: o lanternă, căşti călduroase pentru urechi, agenda şi cutia pe care o găsise îngropată la rădăcina sălciei, înainte de a se îmbolnăvi. S-a uitat pentru o ultimă oară prin agendă, apoi a luat stiloul şi a scris în grabă un bilet pe care l-a ascuns în interiorul învelitorii, sub copertă, disperată să-i transmită ceva prietenei sale. Să-i spună că-i pare rău.

PENTRU CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA, ALICE,

ÎMI PARE RĂU, N-AM VRUT SĂ STRIC TOTUL. MI-E TARE DOR DE

TINE. NELL X

S-a uitat multă vreme la cheia pe care o găsise în cutie. Dacă nu ar fi găsit-o, oare Alice ar fi fost în viaţă acum? Era vina ei, aşa cum spunea Leo? Gândul acesta o ţinuse trează noapte de noapte şi decizia la care ajunsese era că singurul mod de a se asigura că nu va descoperi nimeni ce făcuse era să o îngroape la loc, împreună cu agenda, în cutie. în acelaşi loc, aşa cum o găsise.

Dar ceva o oprea.

Nu voia să se despartă de cheie. Simţea că este vie, că este un culoar dinspre trecut. Găsirea camerei care îi servea drept ascunzătoare tatălui ei i-l adusese mai aproape. S-a uitat încă o dată la ceas. în fracţiunea aceea de secundă, a hotărât să o păstreze. Să o ascundă împreună cu scrisoarea pentru Alice. Avea s-o păstreze sub scândura desprinsă din podeaua camerei şi nimeni n-avea s-o găsească. Poate că într-o zi ar fi avut nevoie de ea.

A împăturit scrisoarea în jurul cheii, a prins-o cu panglica pe care o legase la gâtul lui Snowy, apoi a desprins scândura de sub pat şi a strecurat cheia înăuntru.

A privit apoi pe fereastră spre casa parohială. Iubea cămăruţa aceasta, de sub streaşină casei. Peter i-o construise, o cameră cu chepeng şi scară ce cobora din tavan. De pe palierul de la etaj nici nu ţi-ai fi dat seama că se află acolo, sus. Dar era o tortură să privească zi de zi casa în care zăcea Alice.

După descoperirea lor sumbră, Leo venise să o caute şi o întrebase dacă voia să meargă la plimbare în pădure. Dorothy nu părea încântată să o vadă vorbind cu Leo şi îi spusese că ar prefera să nu se ducă.

- De ce vrea să meargă la plimbare cu tine?

- Nu ştiu, spusese Nell, luându-şi paltonul din cuier şi grăbindu-se să plece înainte ca Dorothy să o poată opri.

Dorothy rămăsese la fereastra bucătăriei, privindu-i cum se îndepărtează, trăgând de perdea, până ce nu i-a mai văzut.

- Aş prefera să nu fii prietenă cu el, Nell, a zis ea mai târziu. Vreau să-ţi faci prieteni de vârsta ta.

- Aşa o să fac, Dorothy, dar uneori îmi place să petrec timp cu Leo.

Dar nu era adevărat, nu-i plăcea să petreacă timp cu Leo. Avea o stare de greaţă de când se adeverise cea mai mare temere a ei: că Alice folosise cheia pentru a intra în camera secretă de sub scara din casa parohială şi nu mai reuşise să iasă.

- Ştii că te vor acuza pentru că nu ai spus nimic, îi spusese Leo în timp ce se plimbau pe câmpurile familiei Hilton. Eu nu te învinovăţesc, dar dacă vor afla că i-ai dat cheia lui Alice, mama nu te va putea ierta.

Nell începuse să plângă.

- Dar nu ar trebui să le spunem unde se află? Nu va fi mai bine decât să îşi facă griji că i s-a întâmplat ceva îngrozitor?

- Ce poate fi mai îngrozitor decât să fii închis într-un loc mic de unul singur, de unde să nu mai poţi ieşi? Şi să mori aşa, singur? Probabil a murit de foame.

- Nu spune asta. Dorothy a zis că îi curgea sânge de la cap când a găsit-o Bobby, aşa că poate nici nu şi-a dat seama ce se întâmplă.

- Nu vom şti niciodată, nu-i aşa? Nimeni nu a mai intrat în casa aceea după noaptea în care a dispărut; poate că a strigat după ajutor zile întregi.

Nell nu mai putuse dormi de când văzuse ce rămăsese din mâna lui Alice, iar când adormea totuşi, avea coşmaruri în care Alice bătea la uşă, încercând să iasă şi strigând-o pe nume.

- Din fericire, mă ai pe mine, îi spusese Leo. Nu voi spune nimănui, promit. Noi doi trebuie să rămânem uniţi, Nell, înţelegi? Nu poţi avea încredere în nimeni altcineva.

- îmi este atât de dor de ea! Sunt sigură că şi mamei tale.

- Da, Alice era preferata lor. Dar nu ar vrea să o vadă aşa. Mai bine să nu ştie nimic. Mai bine pentru ei să şi-o amintească aşa cum era.

- Vai, Leo, este atât de trist! Aş vrea să putem face ceva, să ţinem o mică înmormântare. Nu mai pot suporta.

- Putem. Adică, nu o putem muta, dar putem merge la salcia unde ai găsit cheia. Trebuie să o îngropăm din nou, Nell, ştii asta, nu-i aşa? Dar va trebui să o facem noaptea, când toată lumea doarme, altfel s-ar putea să ne vadă şi nu putem risca. Este secretul nostru, Nell, nimeni nu trebuie să afle vreodată. Este foarte grav, înţelegi asta, nu? Dacă Dorothy sau altcineva ar descoperi ce ai făcut, te-ar trimite departe de aici. Aşa cum au făcut cu Bobby.

- Bine, spusese ea. îţi mulţumesc, Leo. Cred că ai dreptate în legătură cu Dorothy. Nu cred că ar înţelege. Nu pare să mă placă foarte mult.

- Nu înţelege copiii pentru că nu are copii. O iubea pe Alice, cum o iubea toată lumea, dar pe mine nu mă plăcea. Nu trebuie să asculţi nimic din ce spune despre mine, Nell. Inventează. îşi bagă nasul în treburile altora.

Acum Nell a lăsat în jos scara pe care a coborât-o furişându-se, chiar în clipa în care ceasul din hol începea să bată ora patru. întârziase, iar Leo avea să se supere pe ea. Inima îi bubuia în piept. îi spusese să vină sub salcie, unde vor îngropa cheia şi îşi vor lua la revedere de la Alice împreună. Va trebui să mintă şi să îi spună că cheia se afla în cutia din metal; putea să o facă, nu va verifica, avea încredere în ea.

Ceva o îndemna să facă tot ce spunea Leo. Avea un fel ciudat de a se uita ţintă la ea când îi vorbea, cu o privire lungă, stăruitoare. îi spusese că nu avea de unde să ştie că Alice va muri în camera secretă, dar că nu puteau povesti nimănui ce se întâmplase, pentru că alţii nu vor vedea lucrurile la fel ca el şi s-ar putea să nu o ierte pentru ceea ce făcuse.

Nu îi plăcea ca ea să îşi facă prieteni noi. Trebuie să fie prudentă, spunea el: dacă spunea ceva despre Alice din greşeală? îi ştia pe toţi cei de la şcoală şi o

avertiza în legătură cu cei care nu erau buni pentru ea.

- Bună, Leo, a zis ea când l-a văzut stând sub salcie.

Lovea pământul cu vârful pantofului; îşi dădea seama că era nervos.

- îmi pare rău că am întârziat.

El săpase deja o groapă; totul era pregătit. A pus cutia înăuntru, apoi a luat o mână de pământ şi l-a aruncat deasupra.

- Acum nimeni nu mai trebuie să afle de camera aceea, a zis Leo. Este imposibil de găsit dacă nu ştii că se află acolo.
- Bine, a zis Nell, de acord cu el.
- De acum suntem numai noi doi. Tu şi cu mine împotriva lumii, a zis el, mijind ochii.
- Şi cu Bobby, când va veni acasă.
- Nu, Nell, trebuie să-l ţii pe Bobby la distanţă. Nu putem risca să afle; ar putea povesti cuiva. De acum vom fi numai noi doi. N-avem nevoie de nimeni altcineva, înţelegi?
- Da, Leo, a zis ea supusă.

El a început să arunce la loc pământul săpat, făcându-l morman.

- La revedere, Alice, a zis Nell în timp ce cutia dispărea.

34. *ALICE. Ajunul Anului Nou, 1969*

- Bobby, ajutor!

Inima lui Alice a tresărit văzându-l pe Bobby alergând spre ea prin zăpadă.

- Alice, aici erai! Te caută toată lumea. Unde ai fost? i-a zâmbit el. Trebuie să te ducem înapoi la mama ta, e foarte îngrijorată.
- O căutam pe Snowy, a fugit.

Cât dc diferit era dc Leo, şi-a zis ca, întotdeauna atât dc bun cu ca. Va fl foarte supărat când o să vadă accidentul tatălui său. Nu ştia ce să spună, nu ştia cum să- i spună; a simţit că ameţeşte şi ceva umed i se scurge pe faţă.

- Alice, Doamne, îţi curge sânge de la cap. Ce s-a întâmplat? Uite.

Şi-a scos batista albă din buzunar şi i-a lipit-o de tâmplă.

Alice i-a luat-o din mână. Era deja udă de sânge, iar capul îi pulsa. A coborât mâna care ţinea batista, s-a uitat la ea şi a rămas fără suflare. Vederea sângelui roşu aprins a făcut-o să plângă.

- Trebuie să te ducem acasă, a zis Bobby. Te-ai rănit grav la cap. Ai nevoie de un doctor.

A pus un braţ după umerii ei şi a dat să o conducă înapoi spre casă.

- Nu, Bobby, tatăl tău a rămas prins acolo. Trebuie să-l ajuţi pe el mai întâi, a spus ea.

Expresia de pe chipul lui s-a schimbat.

- Cum adică a rămas prins?
- Acolo, sub excavator. Am încercat să-l ajut, dar Leo m-a tras de lângă el.

Alice începea să se simtă rău. A dus batista la tâmplă, dar era atât de udă, încât
sângele trecea prin ea şi îl simţea pe degete.

Bobby a rupt-o la fugă înspre vechea casă parohială. Alice a rămas pe loc, iar sângele îi picura pe zăpada albă de la picioare. începea să se simtă foarte ciudat, lumea începea să se învârtă cu ea.

- Tată!

îl auzea strigând, dar nu putea suporta să se apropie, nu suporta să se uite. încercase sa îl ajute, dar nu era destul de puternica. De ce nu îl ajutase Leo, de ce stătuse pe loc privind cum tatăl lui Nell se chinuia, şi împingea, şi se lupta cu maşinăria? Dacă l-ar fl ajutat mai devreme, l-ar fi putut scoate de acolo împreună.

Ea îl apărase mereu pe Leo, deşi era întotdeauna răutăcios cu ea, îi spunea vorbe urâte şi o făcea să plângă. Vedea şi ea cum se comporta Bobby cu Nell, cum o ducea pe umeri, o gâdila, o lăsa să câştige la curse şi se juca cu ea cu bilele, iar lucrul acesta o făcea să se înverzească de invidie. Ea îi găsise mereu scuze lui Leo, dar tata avea dreptate, era soi rău. Cum a putut să stea nemişcat şi să se uite cum murea tatăl lui Nell? Auzea încă ţipetele lui Alfie, zgomotul metalului strivit. Nu a putut face nimic să-l salveze.

Simţea că o ia ameţeala şi că i se face greaţă. Lovitura puternică de la cap făcea ca lumea din faţa ei să pară neclară şi simţea nevoia să se întindă.

Ham! Ham!

A ridicat capul şi a văzut-o pe Snowy în pragul casei parohiale. Poate reuşea să ajungă în dormitorul lui Nell şi sa se întindă în pat o vreme.

Vederea a început să i se înceţoşeze. A dat drumul batistei în zăpadă în locul unde stătea şi s-a îndreptat spre casă. îl auzea pe Bobby strigând după ajutor, dar ştia că nu poate face nimic. Trebuia să ajungă la uşă înainte ca Snowy să

fugă din nou. Obrazul îi era lipicios din cauza sângelui scurs. A dus mâinile la cap; sângele îi năclăise tot părul şi îi picura în ochi.

A păşit dincolo de uşa casei şi a urmat-o pe Snowy în sus pe scări. Câinele începuse să zgârie ultima treaptă a scării. Se uita la Alice, iar la gât îi atârna cheia. Camera secretă a lui Nell, desigur. Alice băgase scrisoarea de la Nell în buzunarul paltonului; o purta cu ea peste tot, ca să n-o găsească cineva. Nu voia să afle Leo despre ascunzătoare; el le-ar fl spus imediat părinţilor – numai ca să-i facă un rău.

A întins mâna şi a scos zgarda lui Snowy. Putea să se întindă în camera secretă până ce se simţea mai bine. Trebuia să scape de accident, de Bobby şi de Leo; nu suporta să mai vadă.

Va ieşi de acolo când se va termina totul.

A găsit broasca acolo unde spusese Nell că era, a băgat cheia în ea şi a întors-o. *Clic. A* ridicat treapta şi a aruncat o privire înăuntru. Locul era cald şi întunecat, iar Alice abia aştepta să se întindă şi să doarmă.

îi auzea încă pe Bobby strigând afară şi vocea lui o făcea să plângă. Când va veni cineva să îl ajute? Nu mai suporta să asculte.

A intrat înăuntru, iar Snowy a sărit după ea. A închis capacul şi l-a încuiat, iar cheia a legat-o de zgarda lui Snowy, ca să-i fie mai uşor s-o găsească când se va trezi. Apoi s-a întins pe saltea, privind luna prin geamul albastru de la capătul micii camere. Şi-o închipuia pe Nell aici, cu ea, jucându-se de-a picnicul cu ursuleţii lor sau un joc de cărţi. Ascunzându-se sub pături şi spunând poveşti de groază. îi era tare dor de prietena ei.

Sângele îi curgea acum în pături. Nu voia să facă mizerie, aşa că a căutat batista, dar n-a găsit-o. Probabil o scăpase în zăpadă. Capul îi pulsa şi o durea, iar camera se învârtea cu totul. Trebuia să doarmă, apoi avea să se simtă mai bine.

Strigătele de ajutor ale lui Bobby erau mai slabe acum, dar ea se simţea în siguranţă.

S-a gândit la chipul frumos al mamei, la părul ei pus pe bigudiuri, la unghiile vopsite într-un roşu ca sângele, pentru petrecere. îi plăcea să încerce parfumul mamei şi obişnuia să aleagă pentru ea bijuteriile din colecţia pe care o ţinea în cutia din care se auzea o melodie când îi deschideai capacul. întinsă în întuneric, simţea că începe să tremure. S-a învelit cu pătura şi a dorit ca mama să stea întinsă lângă ea, aşa cum făcea în fiecare seară când o băga în pat şi îi citea o poveste înainte de culcare.

- Toata lumea te caută. Trebuie să te ducem înapoi la mama ta, îi răsuna în minte vocea lui Bobby, cu un ecou îndepărtat.

- Vin, mami, doar că trebuie să dorm un pic, a zis Alice, închizând ochii şi visându-se întinsă sub salcie, cu Nell şi cu Snowy, într-o zi de vară perfectă.

35. *SIENNA. Vineri, 22 decembrie 2017*

Sienna Hilton stătea aşezată pe patul ei de sub acoperişul casei lui Dorothy şi se uita spre excavatoarele cele mari şi macaraua ca o girafă enormă care aşteptau toate lângă casa parohială. Ştia că acolo nu mai locuieşte nimeni, iar mama îi interzisese întotdeauna să se ducă acolo, dar ei casa i se păruse foarte frumoasă. Ar fl putut fl cea mai drăguţă casă din lume dacă cineva s-ar fl îngrijit de ea.

A scos un oftat greu. Era a doua noapte pc carc o petrecuse aici dc când Dorothy venise pe aleea de acces din faţa casei, în timp ce făcea un om de zăpadă şi o întrebase dacă vrea să meargă acasă la ea pentru o scurtă vreme, ca să se încălzească şi să se joace cu vechile jucării care-i aparţinuseră mamei ei. Ea încuviinţase fericită, dar acum începea să se plictisească. Nu înţelegea de ce nu putea ieşi afară, de ce Dorothy îi aducea mâncare în cameră şi începuse să i se facă dor de mama. Şi de bunica. Trecuse mult timp de când nu mai fusese acasă la Dorothy. Ştia că tatălui său nu-i plăcea ca ea şi mama să vină aici şi îi era greu să nu mai poată veni să se joace, cum făcea altădată.

încercase să deschidă trapa aseară, să-i spună lui Dorothy că nu poate dormi, dar era încuiată pe partea cealaltă. Avea nevoie urgentă să meargă la toaletă, strigase şi bătuse în uşă, dar nu venise nimeni. în cele din urmă, făcuse pipi într- un ghiveci din colţul camerei. De dimineaţă, Dorothy îi spusese că nu conta, dar Sienna se simţea foarte jenată.

A întins mâna şi a deschis geamul care dădea pe acoperişul drept, dar fereastra avea un opritor care nu-i permitea să se deschidă foarte mult. însă îi făcea bine să ia un pic de aer, căci aerul din cameră începea să fie înnăbuşitor.

Dorothy îi adusese un televizor numai pentru ea şi un iPad şi multe dulciuri, şi la început nu-i venise să creadă cât de norocoasă era, dar după o vreme începuseră să o doară ochii şi nu mai voia să se uite la ecran. Se jucase cu căsuţa pentru păpuşi şi îi făcuse o felicitare mamei, dar deja voia să plece acasă. Ştia că lui mami îi va fl dor de ea. Dacă mergea acasă la altcineva ca să petreacă noaptea acolo, întotdeauna vorbea cu mami înainte de culcare. Dar Dorothy spusese că nu este nevoie şi că o va vedea în scurt timp.

S-a uitat împrejurul camerei, căutând ceva cu care să se distreze. Dorothy îi dăduse o cutie cu bile de sticlă, pe care a deschis-o şi a început să se uite la diferitele culori. Le-a înşirat una câte una şi a început să se joace cu ele, dar ele s- au împrăştiat pe podea în direcţii diferite. Una s-a rostogolit sub pat şi a căzut într-o gaură din podea, iar Sienna a băgat un deget după ea, încercând să o scoată. Când a scos degetul, s-a ridicat şi scândura.

Ascunsă sub podea a descoperit o cutie din lemn, pe care a scos-o cu grijă. Simţea că a dat de o comoară când a ridicat capacul şi s-a uitat înăuntru, unde a văzut o bucată de hârtie, un bilet scris de mână şi o cheie frumoasă, gravată cu imaginea unei sălcii.

Dragă Alice,

Sper că eşti bine, că o ţii pe Snowy la căldură şi te Joci cu ea. îmi este atât de dor de tine, încât nu mă pot gândi prea mult la asta, că mă apucă plânsul. Abia aştept să te revăd şi să-ţi arăt camera secretă pe care am găsit-o sub scările din casa parohială – la asta se potriveşte cheia de pe zgarda lui Snowy.

Nici nu-ţi dai seama că acolo ar fi o încăpere, dar sub ultima treaptă este o micuţă gaură pentru cheie. Se deschide ca un capac, către o lume secretă, cu

un pat şi un cufăr şi o lumânare cu chibrituri. Dar nu ştiu unde vom locui de acum încolo sau dacă vom

putea intra împreună în camera secretă. Dacă îi vezi pe Bobby sau pe tata, te rog să le spui că îmi este dor de ei şi spune-le să-mi scrie. Abia aştept să fim din nou împreună. Tu eşti cea mai bună prietenă a mea din toată lumea.

Cu dragoste, Nell xxx

A citit scrisoarea din nou. Nu-i venea să creadă: o cameră secretă în vechea casă parohială. îi auzise pe mami şi tati vorbind despre o cameră secretă odată, când credeau că doarme. Era pe jumătate adormită şi de aceea a crezut că visase, dar acum ştia că trebuie să fie adevărat. Era hotărâtă s-o găsească, apoi le putea arăta că ştie unde se află! Acum chiar trebuia să iasă de aici.

Lăsând scrisoarea să cadă lângă pat şi băgând cheia în buzunar, s-a îndreptat spre fereastră, nerăbdătoare deodată să ajungă afară şi să pornească în aventură. A început să împingă zăvorul, apoi a luat un cuţit pe care Dorothy îl adusese la prânz şi l-a băgat sub el. După câteva zgâlţâituri, a cedat, iar fereastra s-a deschis destul de mult ca să se poată strecura şi să iasă afară.

Era minunat să fie din nou afară. Peter lucrase pe afară în ziua dinainte şi lăsase scara lipită de peretele casei. A mers pe marginea acoperişului spre ea, apoi a început să coboare încet şi cu grijă. îi tremurau picioarele pe treptele scării, dar nu s-a oprit. Avea de gând să descopere camera secreta, apoi să se ducă acasă şi să îi povestească mamei.

Cu grijă să n-o vadă cineva, a coborât repede treptele şi a fugit spre gardul viu dinspre casa parohială. A văzut doi bărbaţi vorbind lângă unul dintre tractoarele parcate afară şi a aşteptat până când ei s-au întors cu spatele înainte să fugă, cât putea de repede, pe sub banda galbenă care înconjura casa, până la uşa grea de lemn.

înăuntru era întuneric şi foarte frig şi deodată i s-a făcut frică. Dar voia să o facă mândră pe mama, aşa că şi-a croit drum înainte, traversând podeaua umedă din piatră, înspre mica scară din colţ. De afară venea destulă lumină ca să poată găsi gaura cheii despre care povestea Nell în scrisoare, aşa că a scos cheia din buzunar şi a băgat-o înăuntru.

S-a auzit un clic când a învârtit-o. A ridicat treapta, iar inima i-a stat în loc. Era atât de palpitant! Găsise o cameră ascunsă, despre care nu ştia nimeni! A deschis cu grijă trapa, apoi a intrat. Arcurile erau ruginite şi i-a trebuit forţă ca să o ţină deschisă destul timp încât să se strecoare înăuntru, dar în cele din urmă a reuşit.

înainte de a-l putea opri însă, capacul greu s-a trântit peste ea şi când s-a întors ca să îl deschidă din nou, şi-a dat seama că era blocat şi nu îl mai putea împinge în sus.

36. *WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017*

Willow stătea aşezată în maşină, la capătul aleii pietruite care ducea spre frumoasa căsuţă a lui Dorothy Novell, cu grădina sa atent îngrijită, ce aştepta răbdătoare primăvara.

Trecuse mai puţin de o jumătate de oră de când primise telefonul care o adusese înapoi în locul de unde pornise în urmă cu patruzeci şi opt de ore. Dorothy Novell o adoptase pc Nell dc la sanatoriu. Femeia cu carc vorbise la finalul prezentării dc la primărie; femeia care locuise toată viaţa ei în Kingston. Dorothy era cea care îi spusese despre cimitir şi pusese în mişcare şirul de evenimente care duseseră la descoperirea agendei şi a cutiei care aparţinuse Bellei.

îşi amintise imediat o discuţie pe care o avusese cu Lydia, mama lui Charlie, în dimineaţa prezentării. *Helen este fiica adoptivă a lui Dorothy, dar s-au înstrăinat una de alta, cred. Este foarte complicat.*

Acum se uita spre uşa casei lui Dorothy în timp ce forma numărul de telefon al Lydiei.

- Lydia, Willow la telefon, ce mai faci?
- Ah, bună, draga mea, suntem bine, mulţumesc. Tu ce faci? Ne-a părut atât de rău să auzim că tatăl tău a fost arestat. Ne gândim la tine. Dacă pot să te ajut cu ceva...

E o femeie atât de blândă, şi-a spus Willow; ar fi fost minunat să o poată cunoaşte mai bine, fără să fie mereu de faţă soţul ei, care domina discuţia.

- Mulţumesc, Lydia, ar fi ceva. Pot să-ţi pun o întrebare?
- Desigur, dragă, zi-mi.
- Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar în dimineaţa prezentării am vorbit puţin despre o femeie din sat, pe nume Dorothy Novell.
- Da, îmi amintesc ceva.
- Ai menţionat că ea şi fiica ei s-au înstrăinat una de alta. Ştii cumva de ce?

A ridicat ochii spre uşa casei, care era acoperită cu lumini, iar de inelul din metal atârna o ghirlandă verde imensă. S-a uitat la ceas: 3.30 p.m.

- Vezi tu, mie nu îmi place bârfa, Willow, dar cred ca are de-a face cu soţul lui Helen, Leo. Se pare că el şi Dorothy nu se înţeleg. Dorothy spune că poate fi extrem de manipulator, dar este atât de şarmant, încât îmi vine greu să o cred. Iar Dorothy e uneori pătimaşă. N-a putut avea copii şi cred că asta a afectat-o mult. Bănuiesc că a fost foarte supărată când a afiat că Hiltonii pleacă în Franţa fără ea după finalizarea vânzării. Mai ales pentru că o va pierde pe mica Sienna.

Willow auzea bubuituri în depărtare; începuseră deja demolarea. Blakers Homes nu voia să piardă nici o clipă.

- Da, sunt sigură că ar fi foarte greu pentru ea. Mulţumesc, Lydia, mi-ai fost de mare ajutor. Abia aştept să ne revedem.

A deschis portiera maşinii şi a coborât. Casa lui Dorothy era cufundată în linişte, nu se vedea nici un semn de viaţă, iar Willow a privit în jur. Mai devreme, când vorbise cu Dorothy despre Nell, ieşise ca să scoată gunoiul şi imediat i-a venit un gând. Asigurându-se că nu o vede nimeni, a dat fuga către pubelă şi a scos sacul negru de deasupra.

L-a rupt, căutând prin gunoiul lui Peter şi Dorothy – bucăţi de hârtie, ambalaje din plastic şi cutii de suc – până când a găsit ceea ce căuta: un borcănel de iaurt

37. *WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017*

Peppa Pig, coaja de la sendvişuri şi o cutie de paste alfabet.

Iar dedesubt, un desen împroşcat cu suc de portocale, care înfăţişa o femeie şi o fetiţă ţinându-se de mână, iar în colţ, scrisul subţire al unui copil: Eu şi mami, *de*

Sienna.

A lăsat totul în drum şi a început să alerge spre intrarea casei lui Dorothy.

37. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

Vanessa a traversat pădurea prin aerul rece, iar ramurile şopteau deasupra capului ei.

- Leo? Leo?

S-a uitat în jur. Se lăsa noaptea, a doua fără Sienna. Dacă se aflase afară în tot acest timp, în cazul în care căzuse undeva şi se rănise, nu aveau cum să o mai găsească în viaţă.

S-a afundat tot mai mult în pădure şi a început să se dezorienteze, când a zărit- o pe Alice în rochiţa ei roşie, în luminişul din faţă.

- Alice?

Vanessa a încercat să se grăbească, dar de câte ori se apropia prea mult de ea, fetiţa începea să alerge şi distanţa dintre ele nu se reducea destul încât s-o poată atinge. Alice s-a oprit din nou şi i-a făcut semn s-o urmeze.

A ajuns la marginea pădurii şi a privit în jos, spre casa parohială. Era activitate intensă, camioanele veneau şi plecau. S-a oprit, iar în urechi îi răsunau sunetele propriei răsuflări.

- Mami! Acolo!

S-a întors în direcţia sălciei, singuratică în mijlocul peisajului, iar la rădăcina ei a văzut o siluetă întinsă pe pământ.

Alice stătea lângă copac, în rochiţa ei de petrecere, cu braţele pe lângă corp. Şi-a dus un deget la buze. Vanessa s-a apropiat şi a privit în jos. Helen era silueta care stătea pe pământ, tăcută şi nemişcată.

- Unde este Leo, Helen? Trebuie să vorbesc urgent cu el despre Alice, s-a răstit Vanessa la ea.
- Nu ştiu, a zis Helen.
- Bine, dar când se întoarce?

Helen a privit în sus şi a clătinat din cap.

- Nu ştiu şi nu-mi pasă. Sper să nu-l mai văd niciodată.
- Am fost să-l văd pe fratele tău la secţia de poliţie în dimineaţa asta. Pare să creadă ca Leo ştie ce s-a întâmplat cu Alice.

Helen strângea la piept ursuleţul Siennei. A închis ochii şi o lacrimă i s-a scurs pe obraz.

- Aşa e, Helen? Leo ştie unde este fetiţa mea?
- Lasă-mă în pace, Vanessa. Nu ţi-a păsat niciodată de mine; nu-ţi pasă decât de cei de-un sânge cu tine.
- Helen, te rog, este important. Unde este Leo?
- Probabil a fugit, aşa cum face întotdeauna când situaţia devine grea. Aşa cum a făcut în seara în care a murit Alice. Ştii cât de mulţi bani datorează? Are datorii de sute de mii de lire, iar poliţia ştie totul acum, pentru că i-au verificat extrasele bancare, să vadă dacă Sienna a luat vreunul din cârdurile lui. Are datorii mai mari decât valoarea totală a acestei vânzări.
- Nu pricep nimic de la tine, a zis Vanessa. Mă duc înapoi în casă, îl sun de acolo.

Când s-a întors să plece, s-a auzit un zgomot teribil de prăbuşire.

- Ce-a fost asta? a tresărit ea.
- A început demolarea. Dezvoltatorii vor să termine cât mai repede, a zis Helen.
- Leo nu i-a putut opri? Nu putem permite demolarea cât timp o căutăm

pe Sienna.

39. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

- Nu depinde de noi; nu mai este pământul nostru. Actele s-au întocmit, s-au semnat, totul s-a sfârşit. În plus, Leo se bucură.
- De ce se bucură? Helen?

Vanessa a fost nevoită să strige ca să se facă auzită peste zgomotul demolării.

- Se bucură că este dărâmată casa parohială. Aştepta cu disperare să fie excavat cimitirul.
- De ce? De ce vrea să scape de cimitir? Ce tot spui? Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, spune-mi! a exclamat Vanessa, apucând-o pe Helen de umeri.

Helen a aruncat o privire spre casă, în timp ce imensa bilă de oţel izbea într-un perete, apoi a privit-o pe Vanessa cu ochii ei albaştri, pătrunzători.

- Pentru că acolo a îngropat-o pe Alice.

38. *WILLOW. Vineri, 22 decembrie 2017*

Mâna lui Willow tremura când s-a întins spre soneria de la intrarea în Căsuţa Tiselor.

Călătorise tocmai până la un vechi sanatoriu din Portsmouth pentru a da de o femeie care se ascundea în văzul tuturor.

Dorothy Novell a deschis uşa cu un zâmbet pe chip, iar Willow aştepta cu inima cât un purice de emoţie.

- Bună, Dorothy. îmi pare rău că am apărut aşa, pe neaşteptate, dar mă întrebam dacă putem sta de vorbă.

- Mă tem că nu este un moment bun. Pot să te sun eu mai târziu?

- De fapt, este vorba de ceva important. Despre mătuşa mea vre să vorbim, Helen Hilton – fiica ta adoptivă, dacă nu mă înşel.

Dorothy a oftat. Willow auzea loviturile bilei de oţel în depărtare. Dacă zgomotul era atât de puternic de la această distanţă, în apropiere trebuia să fie asurzitor.

- Promit să nu dureze mult.

- Cine este, dragă? a zis Peter, apărut în spatele lui Dorothy.

- Este Willow, de la Sussex Architects. Vrea să vorbim despre Helen.

- Helen? a zis Peter, încruntându-se.

Fuseseră oameni atât de calzi în dimineaţa aceea; Peter se oferise să aşeze scaunele şi întotdeauna făcea tot ce putea ca să ajute, dar acum arătau diferit amândoi. Peter se uita urât la ea prin mica deschizătură, iar Dorothy pusese un picior ferm în uşă.

- Chiar nu este un moment bun, Willow, suntem foarte supăraţi în legătură cu dispariţia Siennei. Am putea sta de vorbă mâine?

- îmi pare rău că trebuie să insist, a zis Willow, dar tatăl meu, Bo James, se afiă într-o celulă, acuzat de răpirea Siennei şi trebuie să mă ajutaţi.

Dorothy a deschis uşa mai larg.

- Prea bine. Să mergem în seră.

Willow a urmat-o de-a lungul holului, spre capătul îndepărtat al casei. Ştia de ce este condusă în direcţia aceea, departe de orice semn al existenţei Siennei. Ştia că fetiţa se afiă undeva, în casă; nu trebuia decât să o găsească.

Dorothy a aprins o lampă, şi-a încrucişat braţele şi a privit-o fix. Geamul care înconjura sera era destul de gros, dar şi aici se auzea zgomotul demolării casei parohiale.

- După cum ştii, am încercat să dau de urma mătuşii mele şi astăzi am aflat că tu ai adoptat-o când avea şase ani. După ce a fost la sanatoriu.

- Da, aşa este.

- Am găsit un bilet scris de Nell pentru Alice, în care îi cerea iertare pentru că a stricat totul. Ai idee la ce s-ar fi putut referi?

Dorothy i-a aruncat o privire mânioasă.

- îmi pare rău. Nu ştiu nimic despre asta. Va trebui să vorbeşti cu Helen.

- Da, o să vorbesc, dar este limpede că nu pot în clipa asta. Ea şi familia ei au altele pe cap acum. M-am gândit că poate ai auzit discuţii de-a lungul anilor sau ai anumite bănuieli. Vanessa ţi-a vorbit vreodată despre Helen?

Dorothy a pufnit sarcastică.

- Vanessa n-ar vorbi niciodată cu cineva de teapa mea despre vreo problemă personală. N-am mai intrat în casa ei din seara în care a dispărut Alice. Ţi-am spus că mă învinovăţeşte pe mine. îmi pare rău, Willow, nu cred că am cum să te

ajut. Oamenii ca noi sunt ţinuţi la distanţă până în clipa în care cei din familia Hilton au nevoie de ceva, desigur.

- Cred că ţi-a fost foarte greu când a dispărut Alice. Ai avut grijă de ea de când s-a născut şi deodată a dispărut.

Dorothy a încuviinţat din cap, apoi a scos un oftat de iritare.

- Vanessa şi Alice se adorau una pe alta, dar Vanessa era întotdeauna ocupată, grăbită să ajungă undeva. Eu mă jucam cu Alice cu orele. O iubeam atât de tare şi nimeni nu m-a întrebat cum mă simt după ce a dispărut. Am fost dată la o parte, pur şi simplu. întotdeauna era Vanessa, Vanessa, Vanessa. Iar acum se întâmplă la fel: toată lumea vorbeşte despre Vanessa, despre cât de greu trebuie să-i fie ei acum, că Sienna a dispărut. Cât de mult se iubesc una pe alta! Dar şi eu sunt bunica ei. Nimeni nu se gândeşte la mine, nimeni nu se întreabă cum mă simt eu.

- Sunt sigură că Helen se gândeşte, a zis Willow, întinzându-se spre Dorothy şi punându-i o mână pe braţ. Willow îşi frământa creierii, încercând să găsească o cale de a ajunge la ea, şi şi-a amintit un comentariu pe care l-a făcut Lydia în legătură cu Leo. Tot văzându-i împreună în ultimul an, a continuat Willow, mi- am dat seama că Leo este foarte manipulator faţă de Helen.

Dorothy a privit în sus, cu lacrimi în ochi.

- Am încercat din răsputeri să-l plac, dar este imposibil. Spune cele mai odioase şi mai nemiloase lucruri. Mi-era milă de el. Richard îl bătea; îl ducea în grajd ca să nu-l audă Vanessa plângând. De asta a încercat să-i dea foc.

Dorothy şi-a şters lacrimile cu dosul palmei.

- Ce trist! a zis Willow. Sărmanul Leo!

- Problema era că Alice era un copil adorabil. Era frumoasă, şi dulce, şi isteaţă. Toată lumea o iubea, mai ales Richard. întotdeauna am bănuit că Leo a ştiut ce i s-a întâmplat, dar, desigur, nu am putut să spun sau să fac nimic, iar Vanessa era atât de adâncită în durerea ei, că nu se putea vorbi cu ea.

Willow a încuviinţat din cap, încurajând-o să continue. Dorothy părea că se relaxează, uşurată să poată vorbi în sfârşit cu cineva.

- Când Leo a început să se arate interesat de Nell, am fost de-a dreptul înspăimântată. Era obsedat de ea; sărmana nu a avut nici o şansă. Nu o lăsa să se întâlnească sau să vorbească cu altcineva, iar eu am pierdut-o uşor-uşor. Când mi- a spus că urmează să se căsătorească, am crezut că n-am s-o mai vad niciodată – până într-o zi, când m-am întâlnit din întâmplare cu ea şi cu Sienna şi ne-am înţeles foarte bine. Ochii lui Dorothy au început să se umple de lacrimi în timp ce se uita la Willow. Sienna era la fel ca Alice, degajată, şi simpatică, şi plină de viaţă. Leo o anihilase complet pe Nell, aşa că a fost de acord să ne vedem numai în secret. Pe mine mă învinuiesc pentru că Nell şi Leo au ajuns împreună. Eu nu am vrut decât să ajut, dar dacă nu o luam pe Nell la mine, nu ar fi ajuns în preajma lui. Am înrăutăţit situaţia. Am stricat totul.

Dorothy plângea de-a binelea acum.

- Este în regulă, Dorothy, totul va fi bine, a zis Willow, punând un braţ peste umerii femeii.

- Nu va fi. Mi-o vor lua pe Sienna. Pleacă în Franţa şi mă lasă în urmă fără nici o părere de rău, aşa cum au făcut întotdeauna.

Chipul lui Dorothy s-a aprins de furie.

Willow a inspirat adânc.

- Aş putea să văd camera lui Nell?

Dorothy s-a uitat la ea şi amândouă înţelegeau ce se întâmplă.

- Te rog, nu te duce acolo, Willow.

- E în regulă, Dorothy, a zis Wilow, ieşind cu spatele din cameră, înainte

ca Dorothy să o poată opri. Totul va fi bine.

ajut. Oamenii ca noi sunt ţinuţi la distanţă până în clipa în care cei din familia Hilton au nevoie de ceva, desigur.

- Cred că ţi-a fost foarte greu când a dispărut Alice. Ai avut grijă de ea de când s-a născut şi deodată a dispărut.

Dorothy a încuviinţat din cap, apoi a scos un oftat de iritare.

- Vanessa şi Alice se adorau una pe alta, dar Vanessa era întotdeauna ocupată, grăbită să ajungă undeva. Eu mă jucam cu Alice cu orele. O iubeam atât de tare şi nimeni nu m-a întrebat cum mă simt după ce a dispărut. Am fost dată la o parte, pur şi simplu. întotdeauna era Vanessa, Vanessa, Vanessa. Iar acum se întâmplă la fel: toată lumea vorbeşte despre Vanessa, despre cât de greu trebuie să-i fie ei acum, că Sienna a dispărut. Cât de mult se iubesc una pe alta! Dar şi eu sunt bunica ei. Nimeni nu se gândeşte la mine, nimeni nu se întreabă cum mă simt eu.

- Sunt sigură că Helen se gândeşte, a zis Willow, întinzându-se spre Dorothy şi punându-i o mână pe braţ. Willow îşi frământa creierii, încercând să găsească o cale de a ajunge la ea, şi şi-a amintit un comentariu pe care l-a făcut Lydia în legătură cu Leo. Tot văzându-i împreună în ultimul an, a continuat Willow, mi- am dat seama că Leo este foarte manipulator faţă de Helen.

Dorothy a privit în sus, cu lacrimi în ochi.

- Am încercat din răsputeri să-l plac, dar este imposibil. Spune cele mai odioase şi mai nemiloase lucruri. Mi-era milă de el. Richard îl bătea; îl ducea în grajd ca să nu-l audă Vanessa plângând. De asta a încercat să-i dea foc.

Dorothy şi-a şters lacrimile cu dosul palmei.

- Ce trist! a zis Willow. Sărmanul Leo!

- Problema era că Alice era un copil adorabil. Era frumoasă, şi dulce, şi isteaţă. Toată lumea o iubea, mai ales Richard. întotdeauna am bănuit că Leo a ştiut ce i s-a întâmplat, dar, desigur, nu am putut să spun sau să fac nimic, iar Vanessa era atât de adâncită în durerea ei, că nu se putea vorbi cu ea.

Willow a încuviinţat din cap, încurajând-o să continue. Dorothy părea că se relaxează, uşurată să poată vorbi în sfârşit cu cineva.

- Când Leo a început să se arate interesat de Nell, am fost de-a dreptul înspăimântată. Era obsedat de ea; sărmana nu a avut nici o şansă. Nu o lăsa să se întâlnească sau să vorbească cu altcineva, iar eu am pierdut-o uşor-uşor. Când mi- a spus că urmează să se căsătorească, am crezut că n-am s-o mai vad niciodată – până într-o zi, când m-am întâlnit din întâmplare cu ea şi cu Sienna şi ne-am înţeles foarte bine. Ochii lui Dorothy au început să se umple de lacrimi în timp ce se uita la Willow. Sienna era la fel ca Alice, degajată, şi simpatică, şi plină de viaţă. Leo o anihilase complet pe Nell, aşa că a fost de acord să ne vedem numai în secret. Pe mine mă învinuiesc pentru că Nell şi Leo au ajuns împreună. Eu nu am vrut decât să ajut, dar dacă nu o luam pe Nell la mine, nu ar fi ajuns în preajma lui. Am înrăutăţit situaţia. Am stricat totul.

Dorothy plângea de-a binelea acum.

- Este în regulă, Dorothy, totul va fi bine, a zis Willow, punând un braţ peste umerii femeii.

- Nu va fi. Mi-o vor lua pe Sienna. Pleacă în Franţa şi mă lasă în urmă fără nici o părere de rău, aşa cum au făcut întotdeauna.

Chipul lui Dorothy s-a aprins de furie.

Willow a inspirat adânc.

- Aş putea să văd camera lui Nell?

Dorothy s-a uitat la ea şi amândouă înţelegeau ce se întâmplă.

- Te rog, nu te duce acolo, Willow.

- E în regulă, Dorothy, a zis Wilow, ieşind cu spatele din cameră, înainte

ca Dorothy să o poată opri. Totul va fi bine.

A gonit în sus pe scări şi a traversat în fugă palierul, încercând toate uşile şi băgând capul în fiecare cameră, dar nu se vedea nici urmă de Sienna. Uitându-se în jur frenetică, a văzut deodată trapa care dădea în pod. A apucat un scaun, l-a pus dedesubt şi apoi s-a urcat pe el şi a deschis trapa.

- Sienna? Sienna? Eşti aici?

S-a ridicat pe vârfuri şi a tras scara în jos, apoi a urcat în podul zugrăvit în roz, cu un pat în colţ şi o căsuţă pentru păpuşi. Peste tot erau împrăştiate jucării şi într-un colţ, o tavă cu prânzul pe jumătate mâncat. Pe peretele opus era un geam deschis. S-a apropiat de el cu paşi mari şi a văzut că dădea pe un acoperiş plat.

- Sienna? S-a aplecat şi a văzut scara mobilă sprijinită de acoperiş. Sienna, eşti aici?

Capul lui Dorothy a apărut în deschizătura podului.

- Unde este?
- Geamul era deschis. A fugit.

Willow s-a uitat în jos şi a văzut o scrisoare care zăcea pe podea, lângă pat, scrisă de o mână pe care o recunoştea din scrisoarea găsită în interiorul agendei. Scrisul lui Nell.

Willow a ridicat-o, a citit-o şi a cuprins-o panica dându-şi seama încotro o pornise Sienna. Prin tot corpul i-a trecut un val de adrenalină şi a ridicat spre Dorothy ochii plini de o panică oarbă.

- Sienna este în casa parohială. Sună la poliţie. Acum!

39. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

- Nu aveţi voie aici. Este periculos, trebuie să vă îndepărtaţi!

Vanessa încerca să treacă de bariere şi de banda care înconjura terenul vechii case parohiale. Un bărbat cu cască de protecţie striga la ea, în timp ce Vanessa îl implora să oprească demolarea. Zgomotul era asurzitor, tone de echipamente aşteptând de săptămâni să se dezlănţuie într-un final. A privit cum un excavator scobea mormanele de pământ, cu lacrimile şiroindu-i pe chip la gândul că ccca ce rămăsese din Alice era făcut bucăţi.

Peste zgomotul bilei de oţel care se izbea de peretele lateral al casei, a auzit pe cineva strigând, s-a întors şi a văzut o femeie alergând spre ea, fluturând braţele deasupra capului. Striga ceva spre bărbatul din cabină şi arăta înnebunită spre casă. Abia când şoferul a oprit motorul maşinăriei, Vanessa a auzit cuvintele pe care le striga femeia.

- Este o fetiţă înăuntru! Sienna Hilton este în casă!
- Ce? i-a strigat bărbatul, scoţându-şi căştile de protecţie, ca să o poată auzi.
- înăuntru este o fetiţă! a zis ea, alergând în casă, cu Vanessa pe urme.

Vanessa s-a oprit brusc, căci un zid de praf de cărămidă nu o lăsa să vadă înainte, iar unul dintre bărbaţi a venit în goană după ea.

- Nu puteţi intra aici! a zis el, trăgând-o de braţ. Se poate prăbuşi în orice moment, trebuie să ieşiţi imediat!

Omul tuşea, disperat, în timp ce Vanessa încerca să privească în jur, dar praful de cărămidă era peste tot, îi pătrundea în nas, şi în gură, şi în ochi.

Când praful a început să se aşeze, Vanessa a văzut-o pe femeia care începuse să ridice mormanele de cărămizi ale scării prăbuşite. Din instinct, Vanessa a ajuns lângă ea şi s-a prăbuşit în genunchi, încercând să îndepărteze grămezile de ciment spart şi rămăşiţe de dărâmături.

- Linişte! Toată lumea să tacă! a strigat Willow când Helen a intrat în goană plângând şi uitându-se în jur disperată.
- Trebuie să ieşiţi cu toţii, altfel veţi fi omorâţi.
- Linişte! a strigat Willow, facându-l să tacă, uluit.

Peste scârţâitul clădirii aflate pe punctul de a se prăbuşi au auzit deodată sunetul slab al unui plânset de copil.

Helen a lăsat să îi scape un ţipăt, dându-şi seama că fetiţa ei fusese îngropată de vie şi s-a întors spre bărbaţii care stăteau în pragul uşii.

- Vă rog, ajutaţi-ne! Fiica mea este acolo.

Starea de spirit din încăpere s-a schimbat imediat şi toţi cei prezenţi, ignorând trosnetele clădirii care ceda, s-au repezit spre mormanele de cărămizi şi dărâmături sub care era îngropată Sienna şi au început să sape cu disperare.

Tavanul a început să scârţâie de încordarea de a fi susţinut numai de două ziduri, în timp ce mormanul devenea tot mai mic. Fiecare pereche de mâini însângerate săpa cât putea de repede.

- Clădirea se va prăbuşi, trebuie să ieşim de aici! a strigat unul dintre bărbaţi.
- Linişte! a ţipat Willow din nou şi peste cameră s-a lăsat tăcerea.
- Sienna? a strigat Helen.
- Mami! a ţipat vocea subţire, iar clădirea a gemut din nou, cu ultimele sale răsuflări.
- Aici este, a strigat Willow. Haideţi, ajutaţi-mă să ridic bârna asta.

40. *VANESSA. Vineri, 22 decembrie 2017*

Willow le-a făcut semn şi, numărând până la trei, au ridicat bârna grea şi au îndepărtat-o.

Deodată, prin pâcla prafului de cărămidă, Vanessa a văzut cum apare o mână de copil.

- Este aici! a strigat Willow şi, luând-o de mână pe Sienna, a strâns-o cu putere. Ţine-te bine, Sienna!

Cu un geamăt înfiorător, al treilea zid al casei a început să se prăbuşească. Unii dintre muncitorii de la demolări au fugit afară din clădire, dar doi au rămas pe loc şi au continuat cu disperare să dea la o parte resturile de cărămizi şi bârne, încercând să ajungă la fetiţă.

Sienna a ţipat şi a plâns când au tras-o de piciorul prins între dărâmături, străduindu-se din răsputeri să o elibereze de sub scara care se prăbuşise peste ea. Helen şi Willow au tras cu toate forţele de un pilon căzut peste o bucată mare de palier şi au reuşit să îl rostogolească într-o parte. L-au ridicat şi au eliberat-o astfel pe fetiţă chiar în clipa în care acoperişul începuse să cedeze.

- Ieşiţi de aici în clipa asta! a strigat unul dintre muncitori, iar celălalt a ridicat- o în braţe pe copilă şi toţi cinci s-au repezit afară dintre ruine, în timp ce clădirea scotea un zgomot infernal şi ultimul perete al casei parohiale se prăbuşea la pământ, prefăcut în pulbere.

40. *HELEN. Vineri, 22 decembrie 2017*

Helen stătea între fiica şi fratele ei pe coridorul spitalului. Siennei îi fusese pus un ghips roz peste încheietura ruptă, pe care i-l arăta încântată lui Bobby.

- Doamna asistentă a spus că sunt cea mai curajoasă fetiţă pe care a întâlnit-o.

Bobby a privit în jos la ea şi a zâmbit.

- Chiar aşa? Şi mama ta este foarte curajoasă. A plecat singură la spital, când era cam dc vârsta ta.

Sienna a încuviinţat din cap.

- Vrei să scrii ceva pe ghipsul meu? l-a întrebat pe Bobby, scoţând un creion din buzunar.

El a zâmbit.

- Sigur că da.
- Vreo veste despre Leo? a întrebat-o pe Helen, începând să deseneze pe ghipsul Siennei.
- Da, l-au prins chiar în clipa când se îmbarca. Este la poliţie acum, îl interoghează. De ani întregi împrumută bani punând gaj casa, e dator vândut şi a minţit mulţi oameni. El şi arhitectul au falsificat documente ca să poată depune dosarul pentru aprobare.
- Arhitect? Adică Willow, nu-i aşa? s-a încruntat Bobby.
- Nu, este vorba de cineva pe nume Mike, care a lucrat mână în mână cu Leo. Se pare că au falsificat tot felul de documente pentru a obţine aprobarea. Vor fi acuzaţi amândoi de fraudă.
- Vai de mine! Willow este şi ea implicată? a întrebat Bobby, îngrijorat.
- I-am întrebat pe poliţişti şi se pare că şi-au dat seama că nu a ştiut ce puneau la cale. Mike şi Leo nu i-au spus nimic. A dat o declaraţie, dar are atâţia admiratori în sat, încât cred că s-ar trezi cu o revoltă dacă ar acuza-o de ceva, a zâmbit ea. Este o fată nemaipomenită, Bobby, cred că eşti foarte mândru de ea. I-a salvat viaţa Siennei.
- Sunt.
- Ce este? a întrebat Sienna când Bobby a terminat desenul.
- Este o salcie, copacul meu preferat. Tatăl meu spunea că simbolizează capacitatea de a lăsa în urmă durerea şi suferinţa, de a te reînnoi, de a deveni mai puternic şi mai curajos.

I-a făcut cu ochiul Siennei, care a zâmbit şi s-a îndepărtat, atrasă de strălucirea automatului cu dulciuri.

- Iar cu Alice cum a rămas? a zis el, aplecându-se spre Helen.

Ea s-a uitat în urma fiicei sale, preocupată de ce se afla înăuntrul automatului.

- A recunoscut că a mutat cadavrul, iar fapta aceasta pare a constitui o obstrucţionare a justiţiei, a zis ea, coborându-şi privirile.
- Vor dori să discute şi cu tine despre asta? a întrebat Bobby, pe un glas blând.
- Da, dar Dorothy le-a povestit deja despre comportamentul abuziv al lui Leo; l- au numit control coercitiv. Dorothy are multe probleme pentru că a ascuns-o pe Sienna. Sper din tot sufletul să nu păţească ceva rău, dar întreaga poliţie din Sussex a fost implicată în căutarea Siennei, aşa că lucrurile nu arată promiţător pentru ea. N-am ştiut că e la ea. Nici acum nu pot să cred că m-a făcut să trec prin aşa ceva. Helen a lăsat din nou privirea în jos. îmi pare rău că n-am spus poliţiei despre Alice. Leo m-a făcut să cred că nu am de ales. Mi-a spus că mă vor băga în închisoare, iar mai târziu că mi-o vor lua pe Sienna. Mă manipulează de când aveam şapte ani, iar eu l-am crezut, a spus ea, începând să plângă.

- îmi pare rău că nu mi-ai spus, a zis Bobby. Am fi scos-o la capăt într-un fel.

- Tata a vrut întotdeauna să fie a noastră casa parohială, a spus Nell tristă. Dacă Hiltonii i-ar fi lăsat-o, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Bobby a luat-o de mână.

- Ei bine, avocatul meu crede că avem şansa să obţinem partea noastră din domeniu. Se pare că acum pot hotărî pe baza testelor ADN. Aşa putem dovedi paternitatea tatălui nostru.

- Iar Leo nu o poate contesta?

Bobby a clătinat din cap şi a strâns-o de mână.

- Nu-ţi mai poate face rău, Nell. Totul va fi bine.

- Puteţi intra acum, a zis o asistentă apărută în uşă.

Helen a luat-o de mână pe Sienna şi au intrat împreună în rezerva lui Willow, unde ea stătea în capul oaselor în pat, zâmbind.

- Şi tu ai un ghips! a zis Sienna, repezindu-se spre pat. Willow avea un umăr bine înfăşurat, iar cotul în ghips. Cum de ţi-au dat unul mov? Vreau şi eu ghips mov!

Willow a zâmbit.

- Bună, Sienna, cum te simţi? Acesta este Charlie, prietenul meu.

Charlie i-a făcut semn cu ochiul.

- Bună, Sienna, am auzit multe despre tine. Am înţeles că ai fost foarte curajoasă.

Sienna a chicotit.

- Voi doi o să vă căsătoriţi?

- Nu! Nu vrea să se mărite cu mine, a zis el şi a făcut o faţă tristă.

- Dar vom avea un bebeluş, a zis Willow.

Helen a simţit că i se strânge stomacul şi a prins-o de mânăpe Willow.

- Eşti însărcinată? Ştiai asta când ai intrat în casă, să o salvezi peSienna?

Willow a încuviinţat din cap.

- Abia când lumea se prăbuşea în jurul meu mi-am dat seama cât de mult înseamnă pentru mine, a spus ea, privind spre Charlie, care i-a făcut semn cu ochiul.

- Copilul e bine? a întrebat Bobby, încruntat.

- Este bine, are un ritm cardiac puternic.

- Asta înseamnă că voi fi mătuşă? a zis Sienna.

- Nu, vei fi verişoară, i-a zâmbit Charlie.

- îmi pare rău, Willow, eu... a dat să spună Helen, cu voce tremurătoare.

- Opreşte-te, nu e vina ta. Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta. Mă bucur că suntem împreună, în cele din urmă.

Willow a strâns-o de mână mai tare şi a privit spre tatăl ei.

- Cum te simţi? a zis Bobby zâmbindu-i cald surorii lui.

- Mai bine decât m-am simţit în ultima vreme, a răspuns Helen. Sunt atât de mândră de tine, Willow! Am auzit ce s-a întâmplat cu şeful tău, îmi pare rău. Ce- o să se întâmple cu jobul tău?

Willow a ridicat din umeri.

- Nu ştiu, dar voi fi în concediu maternal în scurtă vreme, iar după aceea pot să mă gândesc bine la ce urmează. Nu m-ar deranja să am propria firmă, deşi tatăl meu spune ca are de primit o moştenire, aşa că s-ar putea să-mi iau liber un an- doi.

40. *HELEN. Vineri, 22 decembrie 2017*

- Simplu! a zis Bobby, râzând când Willow i-a zâmbit cu căldură. Vanessa se simte bine, ai văzut-o?

Willow a privit-o pe Helen.

- Eu şi Sienna mergem să o vedem acum, a răspuns Helen. Este într-o rezervă. Doctorul spune că este foarte confuză; nu-şi aminteşte nimic din ce s-a întâmplat când ai salvat-o pe Sienna.
- Cred că a fost un iad să trăieşti alături de ea în toţi aceşti ani, încercând să nu-ţi dezvălui secretul, a zis Willow, privind-o cu empatie. înţeleg că au găsit rămăşiţele lui Alice şi îi putem organiza o înmormântare cum se cade. Era în cimitirul pe care Leo şi Mike încercau să-l ascundă de ochii dezvoltatorilor. Din câte scrie în agenda Tessei, erau multe femei înmormântate acolo – femei pe care a încercat să le ajute şi care s-au refugiat în casa parohială.
- Putem să mergem şi să o vedem pe bunica acum? a zis Sienna, trăgând-o de mână pe Helen.

Helen a privit-o zâmbind.

- Ne întoarcem într-un minut, a zis celorlalţi şi s-a lăsat trasă spre hol.

Sienna a pornit ţopăind pe lângă Helen care urma indicatoarele spre salonul în care se afla Vanessa.

- S-ar putea ca bunica să-ţi spună din nou Alice, scumpa mea; este foarte confuză acum. O să te supere?
- Nu mă deranjează, a zis Sienna veselă. Dacă asta o face fericită.

Helen a zâmbit, coborându-şi privirea spre fiica ei. Nici acum nu-i venea sa creadă că o avea din nou alături. Acum, fiecare secundă petrecută împreună era ca un dar. Ca şi cum ar fi renăscut. Fusese aproape de a îmbrăţişa o viaţă ca a Vanessei, distrusă de suferinţă şi durere. Gândul la ce ar fi putut fi o îngrozea.

în sfârşit, au ajuns în faţa rezervei Vanessei şi a bătut la uşă.

- Intră! s-a auzit slab vocea Vanessei.

Helen a deschis uşa cu grijă. Vanessa stătea în capul oaselor în pat, arătând mult mai rău decât se aştepta. Avea un furtun cu oxigen în nas, iar faţa îi căpătase o paloare cadaverică. Pe Helen o îngrijora reacţia Siennei, dar fata s-a repezit spre pat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Bunico, a zis ea, înconjurându-i gâtul cu braţele.

Helen i-a ridicat încet braţul în ghips şi i l-a aşezat pe umărul bunicii.

- Ai grijă cu ghipsul, draga mea.

Vanessa s-a lăsat pe spate şi a privit-o pe fetiţă.

- Mi-a fost dor de tine. Nu te-am găsit nicăieri.
- Ştiu. Am rămas încuiată în ascunzătoarea din casa parohială, dar m-au salvat.

Sienna şi-a trecut degetele prin părul bunicii sale.

- Am fost foarte îngrijorată pentru tine, Alice, draga mea. Nu ştiam unde eşti.

Pe obrazul Vanessei s-a rostogolit o lacrimă. Sienna a zâmbit către Helen şi i-a făcut un semn cu ochiul. înţelegea foarte bine.

- Acum sunt bine, mami. Totul va fi bine. Nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru mine. Sunt în siguranţă.

Helen a întors capul, ca să n-o vadă Sienna plângând. Empatia şi înţelepciunea fetiţei sale o copleşeau.

Vanessa a început să aţipească, agăţată de mâna Siennei.

- Dormi acum, mami. Te iubesc.
- Şi eu te iubesc, Alice. Te iubesc atât de mult!

Luptându-se cu lacrimile, Helen a privit-o pe Vanessa adormind, apoi a întins o mâna spre Sienna. Fetiţa a sarutat-o pe iubita ei bunică, apoi a sărit jos din pat.

EPILOG. ianuarie 1945

Helen a luat-o de mână şi au părăsit camera cu paşi mici. Nu s-a uitat înapoi, ci a traversat înapoi coridorul, mergând spre fratele ei.

EPILOG. ***ianuarie 1945***

Draga mea Bella,

Când vei citi această scrisoare, eu voi fi deja declarată vinovată de omor şi voi avea de înfruntat o condamnare pe viaţă.

Dar am ştiut de îndată ce am fost acuzată de această crimă de care nu mă fac vinovată că nu pot depune mărturie. A mă supune interogatoriului în instanţă ar însemna să fac un jurământ să spun adevărul şi numai adevărul.

Fără îndoială, aş fi silită să răspund la întrebări despre femeile pe care sunt mândră să le fi salvat de-a lungul vieţii mele de moaşă. Femei care mi-au povestit despre felul în care soţii lor le-au silit să întreţină relaţii cu ei la numai câteva zile după naştere. Despre faptul că nu erau destul de înzdrăvenite pentru a purta în pântece un alt copil. Fete prea tinere ca să nască, siluite de fraţi sau taţi şi care m-au implorat să nu dezvălui nimănui ruşinea suferită. Fete pe care le-am ajutat dându-le copiii unor femei care îşi doreau copii, dar nu îi puteau avea.

Le-am promis acestor femei şi fete că le voi păzi secretele, cu riscul vieţii mele. Unele s-au aflat probabil în instanţă, alături de mine, stând lângă soţii lor, care le-ar fi bătut sau chiar le-ar fi omorât dacă aş fi vorbit despre adevărul lor.

îmi pare foarte rău pentru ce înseamnă decizia mea pentru tine şi Alfie. Că nu pot depune mărturie în instanţă şi nu pot spune lumii că o iubeam pe Evelyn Hilton, că nu aş tăia niciodată o femeie aşa cum a făcut-o doctorul Jenkins. Noaptea aceea va fi pe vecie întipărită în mintea mea, oricât aş încerca să uit A măcelărit trupul delicat al lui Evelyn, a privat copilul de oxigen, apoi, când şi-a dat seama ce-a făcut, a trimis-o pe Sally la casa parohială să mă cheme. A plecat şi m-a lăsat acolo să mă uit la ei cum îşi dau sufletul şi să cadă vina asupra mea.

Ziua aceea a fost cea mai rea din viaţa mea. A fost ziua în care Wilfred mi-a spus că Eli fusese ucis, a fost ziua în care tu ai pierdut iubirea vieţii tale, iar Alfie şi-a pierdut tatăl.

Şi a fost ultima mea zi ca moaşă.

Dar nu mă tem. Sunt recunoscătoare. Iubesc meseria pe care am făcut-o toată viaţa. Cea mai mare onoare a fost să îţi fiu ţie mamă şi bunică lui Alfie.

Să nu fii tristă, iubirea mea. Tu faci parte din familia James. Noi nu suntem victime, suntem oameni liberi. Sunt liniştită ştiind că am ajutat la crearea unei lumi de care putem fi mândri şi că mi-am ţinut cuvântul dat.

Le-am spus acelor femei că le voi duce secretele în mormânt.

Şi m-am ţinut de promisiune.

Te iubesc, draga mea, fii puternică până ce ne vom revedea.

Mama xxxx

MULŢUMIRI

Dezbaterile de idei împreună cu oameni interesanţi, inteligenţi – încercând, în acest timp, să nu ne pierdem în divagaţii nesfârşite – reprezintă cea mai bună etapă din scrierea unei cărţi. Deseori, cei cu care vorbeam habar n-au avut cât de mult m-au ajutat, deci, gândindu-mă la asta, uriaşe mulţumiri lui Vicky Newman, pentru răbdarea nesfârşită şi pentru împărtăşirea cunoştinţelor medicale, de asemenea lui Sarah Harris şi Alcxis Stickland pentru discuţiile despre îndeletnicirea de moaşă. Mulţumiri minunatei Marion Wilyman pentru conversaţiile despre schimbările intervenite în această ocupaţie de-a lungul vremii, precum şi lui Danny, pentru că mi-a împărtăşit din vasta lui experienţă legată de sistemul penitenciar al Maiestăţii Sale. De asemenea, Annei Blowfield pentru ajutorul pe care mi l-a oferit în aspecte privind asistenţa spirituală din închisori şi pentru că m-a îndrumat spre capelanul Phil Chadder, care m-a ajutat enorm.

Imense mulţumiri Măritei Bianco, cea care a pus cu grijă la un loc rezultatele studiilor mele, şi Asiei Jedrzejec, care mi-a oferit din timpul ei şi perspectiva feminină în domeniul arhitecturii, de importanţă vitală. îi mulţumesc lui Jeremy Pendlebury de la biroul de avocatură 7BR şi Valeriei Swift, care au fost, amândoi, extrem de răbdători în ajutorul pe care mi l-au dat pentru înţelegerea proceselor penale. La fel ca şi Sue Stapely, o permanentă sursă de cunoştinţe şi contacte. Mulţumesc, de asemenea, zeiţei cailor, Emma Lucas, pentru informaţiile ei experte.

în sfârşit, îi mulţumesc minunatei mele redactoare, Sherise Hobbs, care întotdeauna scoate de la mine ceea ce am mai bun, şi agentei mele, Kate Barker. îi datorez recunoştinţă dragului meu Steven Gunnis, pentru că mă ajută întotdeauna atunci când întâmpin blocaje legate de acţiune. Le mulţumesc fetelor mele, Grace şi Eleanor, pentru răbdarea lor de a reconstitui împreună cu mine viaţa din alte timpuri, precum şi dragilor mei prieteni Rebecca Cootes, Clodagh Hartley, Harry De Bene, Suzanne Lindfors, Jessica Balkwill, Helen Tullis, Jessica Kelly, Kate Osbaldeston, Sue Kerry, Claudia Vincenzi şi Sophie Cornish, care m-au ajutat să trec prin lockdown; pentru nimeni n-a fost uşor să lucreze cu copiii acasă.

Ridic paharul în cinstea voastră, a tuturor!

NOTA AUTOAREI

La fel ca mulţi alţii, am fost fascinată întotdeauna de moaşe. Atâta vreme cât femeile au ajutat alte femei la naştere, în multe culturi a existat credinţa că moaşele posedă secrete şi cunoştinţe supranaturale. În trecut, au fost chiar moaşe judecate şi ucise ca vrăjitoare, atât erau de puternice cunoştinţele lor despre remediile naturale şi despre organismul femeii. Într-adevăr, nu există ocupaţie care să producă mai multă fascinaţie şi mai mult interes cum c cea de moaşă.

Moaşele sunt alături în orele celui mai puternic, mai intens emoţional, mai traumatic şi mai transformator eveniment din viaţa unei mame, şi aşa a fost de secole; pentru mama ei şi pentru mama mamei ei. Sunt alături pentru a împărtăşi euforia din clipa în care copilul iese din pântecul mamei, sau să consoleze mama căreia i se spune că pruncul ei nu va supravieţui – precum şi tot ceea ce însoţeşte aceste momente.

Cu toate că a existat de secole, ocupaţia de moaşă nu a fost recunoscută legal în Marea Britanie până în anul 1902. Chiar şi atunci, moaşele au continuat să fie convinse că moşitul este o îndeletnicire feminină şi au rămas reticente în a se pregăti cu instructori bărbaţi. în plus, multe dintre aceste femei erau analfabete, ceea ce făcea învăţătura aproape imposibilă. încă din primii ani ai secolului al XIX-lea, familiile din clasa de mijloc au început să apeleze la medici pentru naşteri. Iar la începutul secolului XX, naşterile au început să se mute în spitale. Pe la jumătatea secolului XX, apelau la moaşe doar cei care nu-şi puteau permite un doctor. Naşterea cu o moaşă era văzută ca o dovadă de condiţie socială modestă, dar tocmai aici se află problema: mulţi medici nu erau suficient instruiţi în asistarea naşterilor; numai o parte din pregătirea lor teoretică era legată de naştere şi foarte puţini asistau la naşteri în procesul lor de pregătire profesională.

Naşterea era văzută ca o patologie care solicita tratament. în procesul de naştere, femeile erau întinse pe spate, cu picioarele fixate în scăriţe, în medii spitaliceşti sterile şi înspăimântătoare, unde femeile nu erau ascultate. Numărul de bărbaţi care asistau la naşteri a crescut rapid, iar moaşele precum Tessa din povestea noastră resimţeau cu ostilitate invazia teritoriului lor. Cei mai mulţi debutanţi în practica medicală generalistă aveau doar idei vagi despre naşterea normală, ca să nu mai vorbim de naşterile cu complicaţii, şi învăţau din experienţele dure, deseori nefericite, omorând mame şi copii care, altfel, ar fl supravieţuit.

Ideea m-a fascinat pentru că această abordare de tip patologie a naşterii încă răzbate până în zilele noastre. Există un sentiment al lipsei de control despre care vorbesc atât de multe mame care nasc în spital. Senzaţia că nu sunt ascultate, că sunt supuse unor intervenţii pe care ele nu le vor sau care nu le sunt necesare. Din păcate, trauma naşterii nu este ceva foarte rar întâlnit în zilele noastre; ideea că te afii cu totul şi cu totul la mila doctorilor în decursul naşterii propriului copil. Şi deseori, fără analgezice, ceea ce este văzut ca un titlu de onoare. Sau refuzându- le uneori, pentru că femeilor li se spune: „Nu degeaba se numesc chinurile facerii – naşterea este menită să se producă în chinuri". în nici o altă procedură medicală nu te forţează nimeni să înduri dureri inimaginabile.

Eroina noastră, Tessa James, fusese moaşă timp de treizeci de ani. Salvase nenumărate vieţi şi deseori se ocupase de femei care nu puteau plăti. Dar ea

trăia într-o perioadă de schimbări, iar povestea noastră începe chiar înaintea creării Serviciului Naţional de Sănătate, când femeile care năşteau plăteau sume pe care doctorii şi le doreau ei înşişi. Exista o mare presiune pentru înlăturarea femeilor

precum Tessa James, femei care, de multe ori, ştiau despre naştere mai mult decât orice doctor cu toate diplomele lui.

Din punctul de vedere al moaşelor, doctorii au locul lor şi uneori intervenţia medicală este absolut necesară. Dar alteori, e bine să se aştepte. Moşitul este practica medicală care implică cea mai multă nelinişte şi anduranţă, şi ca să aibă succes, această practică cere mai multă abilitate, grijă şi prezenţă de spirit din partea personalului decât orice altă specialitate medicală. Am început să înţeleg condiţia femeii, capacităţile ei de moaşă, ca pe un reper de rezistenţă în faţa ofensivei de neoprit a medicinei moderne. A fost o atracţie irezistibilă pentru mine: o poveste convingătoare care sper să-şi găsească rezonanţa în conştinţa femeilor din ziua de astăzi.